

Đề Trường Trách

Contents

Đề Trường Trách	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	23
7. Chương 7	28
8. Chương 8	33
9. Chương 9	36
10. Chương 10	41
11. Chương 11	44
12. Chương 12	48
13. Chương 13	52
14. Chương 14	56
15. Chương 15	61
16. Chương 16	65
17. Chương 17	69
18. Chương 18	73
19. Chương 19	77
20. Chương 20	81
21. Chương 21	85
22. Chương 22	88
23. Chương 23	91
24. Chương 24	94
25. Chương 25	99
26. Chương 26	107
27. Chương 27	110
28. Chương 28	114
29. Chương 29	120
30. Chương 30	125
31. Chương 31	129
32. Chương 32	134
33. Chương 33	140
34. Chương 34	145
35. Chương 35	150
36. Chương 36	154
37. Chương 37	159
38. Chương 38	163
39. Chương 39	167
40. Chương 40	172
41. Chương 41	176

42. Chương 42	178
43. Chương 43	184
44. Chương 44	188
45. Chương 45	191
46. Chương 46	197
47. Chương 47	202
48. Chương 48	206
49. Chương 49	210
50. Chương 50: Phiên Ngoại 1	213
51. Chương 51: Phiên Ngoại 2	217
52. Chương 52: Phiên Ngoại 3	221
53. Chương 53: Phiên Ngoại 4	225

Đế Trường Trạch

Giới thiệu

Khương quốc đại vương – Khương Trạch, các đời đại vương trước không có một ngày nào trôi qua có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-truong-trach>

1. Chương 1

Lúc y ngồi dậy thì trường thấp dưới thân lại phát sinh một tiếng kêu kẹt chói tai khiến Khương Trạch không nhận được mà cúi đầu nhìn xuống. Trường thấp này có chút quen mắt, Khương Trạch suy nghĩ thật lâu mới có thể khai quật được nó ra khỏi trí nhớ bám bụi của mình, đây là bầu bạn đã cùng hắn suốt thời kỳ niên thiếu, là lão đồng bọn cho đến khi y đăng cơ mới bị phá hủy.

Việc này không đúng.

Khương Trạch theo bản năng muốn đi nắm lấy trường kiếm bên hông mình, nào ngờ lại ngoài ý muốn chụp vào khoảng không, y giật mình sau đó liền trầm tĩnh lại quan sát xung quanh.

Y là đại vương Khương quốc, thế nhưng sau khi nhất thống thiên hạ thì lại chọn Tùy quốc làm kinh đô, xây tân hoàng cung ở Bắc ngạn Khương thủy. Thế nhưng bây giờ rõ ràng nên ở trong hành cung tại Tùy quốc lại không hiểu thế nào mà xuất hiện trong hoàng cung Khương quốc.

... Lại đang nằm mộng sao?

Bên ngoài mưa như trút nước, từng giọt nặng nề gõ xuống mặt đất phát ra tiếng lộp độp không ngừng. Khương Trạch đứng phía trước cửa sổ lẳng lặng nhìn mưa, nước mưa ngoài cửa sổ rơi tăn mát trên mặt y kéo lên từng tầng cảm xúc lạnh lẽo.

Thực sự là chân thật đến không giống như trong mộng mà.

Trong lòng Khương Trạch bỗng dung nảy sinh một tia u sầu vô cớ, y dùng ánh mắt hoài niệm nhàn nhạt quan sát khắp nơi, đang định ra ngoài dạo một vòng liền nhìn thấy bóng dáng một người đang bước đến trong ánh lửa chập chờn.

Người này tay cầm dù trúc, thân hình cao lớn thẳng tắp, mưa to rào rạt khiến diện mạo của hắn cũng trở nên mơ hồ, thật giống như vừa bước ra từ bức họa mà Khương Trạch cất giữ nhiều năm trước đây.

... Khương Tổ.

Khương Trạch vẫn nhớ kỹ hai chữ này, lại trở nên ngơ ngẩn nhìn chăm chú người đang tiến vào trong điện.

Khương Trạch đã rất nhiều năm chưa từng nhìn thấy nam nhân này, thế nhưng mỗi lần gặp lại đều giống như vừa mới hôm qua. Y còn nhớ rất rõ dung mạo tuấn lãng, thân hình cao lớn của người này, thậm chí còn tất cả ôn nhu của hắn.

Toàn bộ những vết tích thuộc về người này trong ký ức đều được y hoàn toàn chỉnh chỉnh niêm phong cất ở trong đầu. Có lúc là bộ dạng thiếu niên, có lúc lại là bộ dạng hiện tại, có lúc chính là tương lai, mà y, y chính là trầm溺 trong giấc mộng có sự xuất hiện của người này không muốn tỉnh lại.

Như vậy, quả nhiên là lại nằm mộng sao?

Khương Trạch cười khẽ, y vô thức vươn tay ra muốn chạm vào người trước mặt, thế nhưng đầu ngón tay còn chưa tiếp xúc thì y đã cứng lại rồi.

— hắn thấy thanh niên lui ra hai bước, lùi ra khỏi phạm vi y có thể chạm đến.

Khương Trạch kinh ngạc nhìn Khương Tổ.

Khương Tổ lại chăm chăm nhìn vào đối phương.

Khi nhìn thấy sự lãnh tĩnh bất dung tạp vật trong mắt người kia, Khương Trạch hốt nhiên từng chút từng chút một xiết chặt ngón tay.

Khương Trạch chợt nhớ đến, rất nhiều năm trước đây, cũng vào một đêm mưa như thế này, bọn họ mặt đối mặt trầm mặc nhìn nhau rất lâu không rời.

Hết thấy đều phải tái hiện.

Tất cả vẫn chưa tái hiện.

Chẳng qua, trong lúc đó, y vẫn không thể từ trong sự trầm mặc của Khương Tổ nhìn ra được sự xa cách.

Trên thực tế, trong một đoạn thời gian rất dài sau khi trở thành Khương đế, Khương Trạch còn rất khờ dại cho rằng bọn họ vẫn là đôi huynh đệ thân mật vô gian² như trước. Cũng giống như, một năm nào đó khi y còn thơ ấu, y đã ở dưới một tàng cây xa xôi lẳng lặng ngưng mắt nhìn phụ hoàng và Khương Tổ đang tận hưởng tình phụ tử ôn nhu, chờ đợi sau khi Khương đế rời đi Khương Tổ liền xoay người chạy về bên cạnh y, cho y một nụ cười trấn an. Như vậy, y lại có thể giả vờ lộ ra biểu tình rõ ràng ủy khuất rồi lại cố nhẫn nhịn đón chờ cái ôm an ủi vô cùng ấm áp của Khương Tổ, tận hưởng cái ôm ấm áp cùng với yêu thương ôn nhu của đối phương.

Dù cho thật sự y không hề để ý Khương đế không yêu thích chính mình.

Y tuy là con trai duy nhất của Hoàng Hậu và Hoàng Đế, thế nhưng từ nhỏ lại không được đế vương Khương Phong yêu thích, dù y ba tuổi biết chữ, năm tuổi phóng bút thành văn được triều thần ca tụng thành thượng thiên hạ địa vạn trung vô nhất³ cũng không có ích lợi gì. Hoàng đế vĩnh viễn vẫn dùng gương mặt lạnh lùng không hề đổi sắc, nói chuyện với y chẳng khác gì ban bố từng mệnh lệnh không chút pháp phông. Y từng ở trong lúc còn ngây thơ khát vọng cảm nhận tình thương của cha, đáng tiếc trong khoảng thời gian rất dài đó, biểu hiện của Khương Phong thật sự rất không giống với tình phụ tử thần thánh mà y nghe người ngoài nói. Thế nên, sau khi Khương Trạch hiểu chuyện rồi, tình cảm của y đối với vị phụ hoàng này cũng chỉ bình thường thôi.

Dù sao đi nữa mẫu hậu của y cũng là Hoàng Hậu, cho dù không được đế sủng cũng có thể dựa vào sự thịnh vượng của mẫu tộc mà có được cuộc sống khá giả trong hoàng cung lạnh lẽo này.

Đương nhiên, khi đó tuổi y còn nhỏ, hoàn toàn xem không hiểu gió thổi mây phun ẩn dấu sao sự mỹ lệ chốn hậu cung, vì vậy y mới có thể vui vẻ tùy tâm sở dục⁴ đọc sách chơi đùa, nhảy nhót xung quanh. Thế nên rốt cuộc cũng có người nhìn y không thuận mắt, vào một mùa đông giá rét của năm nào đó trong quá khứ y liền bị người đẩy vào trong ao sen chưa hoàn toàn đóng băng.

Đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất Khương Trạch cảm thụ được thứ gọi là sự uy hiếp của tử vong.

Y giống như bị vật gì gắt gao khóa lại hết tứ chi, bóp chặt yết hầu, sự lạnh lẽo đến tận xương cốt theo dòng nước từ bốn phương tám hướng tràn vào trong thân thể nhỏ nhỏ của y, kéo thẳng y vào trong vực sâu thăm thẳm không hề có chút ánh sáng nào... Thật lạnh, thật đáng sợ.

Y sẽ chết sao? Y không muốn chết!

Cũng may, y thật sự không chết.

—— Tồi hôm qua đại Hoàng tử Khương Tổ bởi vì ham vui ngủ muộn nên hôm nay phải đi tắt lối nhỏ đến học đường, một đường chạy vội ngang qua, khi vừa nghe động tĩnh trong ao liền nhảy vào cứu y.

So với Khương Trạch không tìm không phổi, đại Hoàng tử lớn hơn y ba tuổi hiển nhiên phi thường trầm ổn có thể tin tưởng, y chính là hài tử được Khương Phong cùng chân ái nguyên phối⁵ sở sinh, mà mẫu thân Khương Trạch chỉ là người đến sau, chỉ đơn thuần là một nữ nhân thân phận tương đương, thích hợp để mượn sức củng cố Hoàng triều, là nhân tuyển lý tưởng để sắc phong Hoàng hậu mà thôi. Mà nữ nhân ôn nhu, tri thư thức lễ lý giải lòng người đó sau khi vào cung quanh năm đau bệnh triền thân, nằm mãi trên giường không dậy nổi. Khương Phong lại đối với mẫu tử chân ái của mình vô cùng hồ thẹn, vì thế phần ôn nhu quan ái đáng ra thuộc về mẫu tử Hoàng Hậu đều được đế vương bồi thường gấp đôi cho Quý phi cùng Khương Tổ.

Khương Trạch đối với hai mẫu tử này tự nhiên là không thích chạm mặt.

Thế nhưng, Khương Tổ đã cứu y.

Hắn đã trong lúc băng thiên tuyết địa liều lĩnh nhảy vào trong nước, đem Khương Trạch từ trong vực sâu vạn trượng kéo ra ngoài, ***g ngực của hắn chính là rộng lớn như vậy, ấm áp như vậy, khiến cho Khương Trạch trọn đời không quên.

Cũng từ lúc này, Khương Trạch liền bắt đầu quần quýt lấy vị ca ca nhìn như trầm ổn nhưng nội tâm lại mềm mại không gì sánh bằng này, Khương Trạch theo hắn cùng nhau đi học, cùng nhau tập viết, cho dù những thứ kia y đã học được từ lâu, cũng theo hắn đi tập võ, cho dù y căn bản cũng không thích đứng trung bình tấn⁶. Bọn họ còn từng len lén gạt phụ thân cùng mẫu thân của mình nằm ôm nhau ngủ trên một cái giường, chẳng nề hà mẫu thân của bọn họ cũng hoàn toàn không thích đối phương.

Bọn họ chính là huynh đệ thân mật nhất.

Cho dù tâm tư bồi dưỡng Khương Tổ làm đế vương đời tiếp theo của Khương Phong rốt cuộc cũng giấu đầu lòi đuôi mà bị lộ ra, Khương Trạch cũng không thêm cho lão một cái liếc mắt, sau đó y còn không để ý mẫu tộc phản đối, tiếp tục lon ton vui vẻ theo sát phía sau Khương Tổ, trở thành cái đuôi nhỏ của hắn.

Khương Tổ đi đâu Khương Trạch liền đi theo đến đó, dù sao y cũng đã nghĩ xong, tương lai nếu như Khương Tổ làm Hoàng Đế, y sẽ làm một Vương gia nhân tản, nhân rồi vô sự liền quần lấy Khương Tổ chơi đùa.

Bất kể tán thành hay phản đối, Khương Tổ đã từng là đế vương tương lai trong mắt mọi người suốt hơn mười năm.

Ngay cả bản thân Khương Trạch lẫn Khương Tổ cũng đều cho rằng tương lai vẫn sẽ như vậy.

Nhưng mà hết thảy đều ở trước khi Khương Phong băng hà nửa canh giờ đột ngột thay đổi.

Ngày ấy, lúc Khương Phong hồi quang phản chiếu⁷ không biết đã phát điên chuyện gì mà gấp rút triệu tập quần thần đến tẩm cung, đến chết vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Khương Tổ, từng lời khàn khàn nói ra biểu đạt rõ ràng ý đồ của lão —— Hôm nay, trẫm sẽ truyền vị cho Khương Trạch!

Lúc đó Khương Trạch ngẩn người, vô thức nói: “Phụ hoàng có phải đã gọi lầm tên không?” Lão đầu mau tỉnh lại, người người muốn truyền ngôi chính là đại ca của ta, Khương Tổ.

Y không đợi được câu trả lời.

Khương Phong băng hà, mà y lúc đó lại trở thành Tân Đế của Khương quốc một cách hoang đường như vậy. Còn Khương Tổ lại nhốt mình vào trong tấm điện không gặp bất luận kẻ nào.

Thẳng đến ngày Khương Trạch đăng cơ hắc mới rời khỏi tấm cung, một lần nữa đối mặt Khương Trạch.

Khương Tổ đã tiêu tụy rất nhiều, so với sự hăng hái trong quá khứ, hiện tại cả người hắc chính là tinh thần vô cùng sa sút.

Thời điểm đó, Khương Trạch cảm giác lòng mình cũng đau nhói như bị kim đâm vậy.

Y rất mong có thể đem ngôi vị Hoàng đế giao cho Khương Tổ, suốt cả một tháng qua, y bị sự vụ trong triều làm đến sứt đầu mẻ trán, mà Khương Tổ lại thẳng thắn buông thả, để mặc tinh thần sa sút suốt một tháng dài. Các nước lân bang chính là như sói rình mồi nhìn chằm chằm chờ đợi xem chề cười, y nhất định phải đăng cơ ổn định triều đình.

Vì vậy y chỉ có thể nói với Khương Tổ: “Đệ sẽ trả lại ngôi vị Hoàng đế cho huynh!” Cho dù là không cố ý đoạt đi đồ vật của người khác, thế nhưng phải trả lại cũng là chuyện đương nhiên.

Khương Tổ nghe thấy như vậy cũng chỉ mỉm cười.

Khương Trạch cảm giác được lòng mình vô cùng khó chịu, giống như là bị bóp chặt yết hầu khó thể hô hấp.

Y cảm thấy mình đã làm sai điều gì đó, thế nhưng thủy chung vẫn ko rõ mình đã sai lầm ở đâu, y chỉ có thể dùng đôi mắt tràn ngập ủy khuất mong đợi nhìn Khương Tổ, quen thuộc vận dụng kỹ năng đã không biết bao nhiêu lần giúp y nhẹ nhàng lừa gạt sự thương tiếc của người kia.

Trong mắt Khương Tổ thoáng lên một tia hoảng hốt, hắc không hề cử động, cũng không giống như ngày xưa đi đến bên cạnh Khương Trạch dịu dàng ôm lấy y.

Trầm mặc thật lâu, Khương Tổ chậm rãi nói, “A Trạch, chúng ta đã trưởng thành.” Hắc lại dừng một chút, chậm rãi tiếp tục, “Người là Hoàng đế Khương quốc. Bây giờ là vậy, tương lai... cũng là vậy.”

Bọn họ đều đã trưởng thành.

Trưởng thành, hai từ này mới tàn khốc làm sao?

Khương Tổ nhắm mắt lại hít sâu một hơi, hắc lại lui thêm một bước nữa quỳ rạp xuống đất, thanh âm trầm thấp nặng nề vang lên: “Thần Khương Tổ, bái kiến bệ hạ!”

Khương Trạch nhìn bóng lưng gầy gò của người thanh niên trước mặt.

Sự lạnh giá thấu tận xương tủy của ba mươi năm trước phảng phất cùng cảnh tượng trước mặt chồng khuất lên nhau. Chỉ là Khương Trạch sẽ không giống như ba mươi năm trước vậy, sẽ không dùng thái độ cường ngạnh kéo Khương Tổ lên, ngốc nghếch hề hề hỏi hắc sau này có hối hận hay không.

Nếu đây là mộng.

Trong một thoáng chốc, Khương Trạch cảm giác mình giống như đã dùng ngữ khí khẳng định nói ra bốn chữ mà y đã phải dùng ba mươi năm đời người mới có thể lý giải được.

“Huynh sẽ hối hận.”

Sáng sớm hôm sau, trời trong nắng ấm, chính là ngày lành tân đế đăng cơ.

Một đêm không ngủ, để vương niên kỷ trẻ trung vẫn giữ được tinh thần vô cùng dồi dào, y đứng ở trên đài cao quan sát động tác chỉnh tề đến khó thể tưởng tượng của quân thần triều bái bên dưới, tiện đà cũng đưa mắt dõi ra xa ngắm nhìn thiên hạ, sau đó mới thu hồi lại, tâm mắt rơi lên trên người Khương Tổ cũng đang cúi đầu quỳ bái cách đó không xa.

Không có bất cứ thứ gì có thể khiến y cảm thấy mọi việc đang diễn ra chân thật hơn thế này.

—— Y thực sự đã trở về!

Ngay trong lúc y sắp thống nhất thiên hạ thành lập một vương triều mới thì lại mặc danh kỳ diệu quay về thời điểm khởi đầu hết thấy.

Y gặp lại những người khiến y có chút phiền chán không thể chịu nổi.

Những khuôn mặt này từ lâu trong đầu Khương Trạch đã phai nhạt không rõ ràng, chỉ còn lại hàng loạt nếp nhăn dày đặc để làm ký hiệu, một đám lão đầu tử đã bị giết chết từ nhiều năm trước. Trên mặt bọn họ, con mắt trái viết chữ “phản” mắt phải viết “pháo”, sau đó còn tự cho là thần bí mà dùng đôi mắt kia tham lam giám thị y.

Mà Khương Trạch y, để phòng ngừa quốc gia đã bị chia cách năm bè bảy mảng này không bị gió thổi liền tan, chỉ có thể dọc theo bước chân của đời trước đi lại một lần, ban chết cho bọn họ.

Hết thấy đều tái hiện lại.

Ta thực sự là một đế vương vĩ đại, Khương Trạch nghĩ. Đã như vậy, loại chuyện như ban thưởng cho những kẻ lao nhọc vì ta cũng là việc đương nhiên.

Chỉ là, y đồng dạng cũng lần nữa có được người kia.

Tất cả đều chưa xảy ra.

Tân vương trẻ tuổi xoay người lại để cho chúng thần một bóng lưng, trên môi lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Năm ba mươi chính Khương lịch, Khương Phong đế băng hà lấy thụy8 Huệ đế. Nhị Hoàng tử Khương Trạch kế vị, đổi niên hiệu thành Nguyên.

Vạn vật đổi mới.

1/ Tháp: Trường tháp hoặc còn gọi trường kỷ, một loại giường nhỏ dùng để nghỉ ngơi của người TQ cổ, còn có thể coi như ghế ngồi tiếp khách.

200793135446931.jpg

2/ Thân mật vô gian: Thân mật đến không có khoảng cách.

3/ Vạn trung vô nhất: Trong vạn người (vật) cũng không chắc sẽ xuất hiện được một lần.

4/ Tùy tâm sở dục: Tùy theo ý mình mà hành động, kiểu người tự do không chịu bó buộc.

5/ Chân ái nguyên phối: Nguyên phối là người vợ đầu tiên được mình môi chính thú, nói nôm na là vợ cả. Đáng lý ra người vợ này mới đủ tư cách làm hoàng hậu lúc hoàng đế đăng cơ. Nhưng có lẽ lúc cha của hai bạn này làm hoàng tử thì không có hy vọng đăng cơ nên chọn nhà vợ thế lực quá mỏng, cũng có thể là do thời điểm đó xảy ra việc đặc biệt gì khiến Khương Phong phải nạp một nữ nhân khác làm hoàng hậu, mà người con gái ông yêu, cũng chính là người vợ đầu tiên thì chỉ là quý phi

6/ Đứng trung bình tấn: Là bước cơ bản khi học võ, đây là tư thế đứng khụy gối, hai mũi chân hướng vào nhau, lưng thẳng, đầu hông và gót chân tạo thành một đường thẳng, mỗi lần đứng ít nhất phải duy trì 30p đến 1h. Thật sự vô cùng khó chịu

7/ Hồi quang phản chiếu: Là một trạng thái của con người trước khi chết, lúc đó giống như là ngọn lửa trước khi tắt sẽ cháy rất rực rỡ, con người ta cũng sẽ tìm lại trạng thái tinh thần tốt nhất, suy nghĩ minh mẫn nhất. Đây là thời điểm lý tưởng để trần trối, gởi gắm hoặc gặp mặt con cháu của người sắp ra đi. Thường thì khi trạng thái này kết thúc người ta sẽ lập tức dầu hết đèn tắt, đi gặp Diêm Vương.

8/ Thụy: Trong văn hóa Á Đông là tên được đặt cho những người quá cố, thường là vua chúa, nhưng cũng có một số người khác, như trong Phật giáo. Thụy hiệu, cùng với miếu hiệu và niên hiệu là một trong những cách để gọi tên vua ở các nước Trung Quốc, Triều Tiên, Nhật Bản, và Việt Nam.

Theo giải thích của nhà nghiên cứu Thiệu Chửu (Nguyễn Hữu Kha) thì chữ Thụy cũng có nghĩa như sau:

Tên húy, lúc người sắp chết người khác đem tính hạnh của người sắp chết ấy so sánh rồi đặt cho một tên khác để khi cúng giỗ khấn đến gọi là thụy. Ta gọi là tên cúng cơm.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

2. Chương 2

Một kiểu ấn người vào tường

Ngày đầu tiên đăng cơ, Khương Trạch đã bị quần thần vô cùng thân thiết nhiệt liệt vây hãm.

Thứ nhất là việc để các vị hoàng tử ra cung xây phủ. Thứ hai là về hôn sự của chính y.

Tân đế đăng cơ, các hoàng tử cũng không thích hợp tiếp tục ngây ngô trong cung nữa, theo lý nên thăng quan đi ra ngoài. Mà tập tục của Khương quốc chính là, khi tiên hoàng băng hà, những thành viên hoàng thất trong độ tuổi thích hợp chưa có hôn phối có thể xử lý gấp trong vòng ba tháng, nếu bỏ qua thời điểm này liền phải vì tiên đế thủ hiếu ba năm.

Trong lúc bàn luận việc thứ nhất, đại bộ phận quan viên trên mặt đều mang theo một tia vi diệu, ra sức tìm tòi nghiên cứu.

Vì sao tiên đế trước khi lâm chung lại triệu tập bá quan nhập điện, đem ngôi vị truyền cho vị hoàng tử vốn luôn không được sủng ái là Khương Trạch? Là do Khương Trạch bắt buộc hay là do còn bí mật gì?... Nhưng bất luận thế nào đi nữa, việc này có liên quan đến bí tân hoàng thất, ai cũng không dám ở trước mặt mọi người vạch trần chênh lệch giữa Khương Trạch và Khương Tổ, chỉ có thể giả vờ câm điếc mà thôi.

Vì vậy trong vấn đề này, cả đám đều xảo diệu bỏ qua trường hợp của Khương Tổ, nhanh chóng quyết định vị trí xây phủ đệ cho các hoàng tử, chỉ chờ sau khi xây xong liền để người dọn qua.

Sau đó, nhóm bá quan lại bắt đầu bàn luận vấn đề thứ hai.

Khương Trạch nghe bọn họ thảo luận trong chốc lát, nhìn từng gương mặt dửng dưng lên cái nhãn ‘vì bị hạ phân ưu’, mà y lại cố gắng tỏ vẻ bi thống biểu thị: “Sự nghiệp của tiên đế chỉ mới gây dựng được nửa đường đã không may băng hà, hiện tại thiên hạ chia năm, Khương quốc mệt mỏi bất kham, quả thật tồn vong chỉ trong chớp mắt... Trẫm từ nhỏ đã được hoàng hậu tự mình nuôi nấng, phụ từ từ hiếu suốt mười tám năm. Hôm nay tiên hoàng bất quá vừa mới hạ táng, trẫm phải dùng tâm tình gì đi lấy vợ sinh con”

... Mới có quý.

Bá quan mở mắt trừng trừng nhìn Khương Trạch làm ra bộ dạng ‘Thiên hạ còn chưa thống nhất các người lại có tâm tình nói chuyện này’, ‘Tiên hoàng chỉ mới băng hà có một tháng các người liền ép trẫm bất hiếu’ cực kỳ đối trả kia, nhất thời không có lời nào chống đỡ.

Đầu thu, bầu trời quang đăng bắt quá chỉ được hai ngày, sau đó lại bắt đầu hạ vũ.

Mưa lúc này cũng không triền miên tinh tế mà là vô cùng hùng hổ mãnh liệt. Năm rồi, cũng thời điểm này, Khương thủy vỡ đê, nước lũ hung hãn tàn sát khắp nơi, ít nhất có hai quận ngộ cảnh lầm than, tiếng ai thán dậy khắp đất trời... cũng vì như thế, hiện tại trên dưới triều đình đều bắt đầu khẩn trương.

Bọn họ ở trong điện thảo luận nhiệt tình tỏa ra bốn phía, Khương Trạch ngồi ở trên lại là nhàm chán ngáp dài. Dù sao trong trí nhớ của y, mùa mưa năm đầu tiên y đăng cơ cũng không kéo dài quá lâu, nạn hồng thủy cũng không nghiêm trọng, thay vì quần quýt tranh luận vấn đề này, còn không bằng ngắm lại bức an bày kế tiếp.

Sau khi lâm triều ngày hôm nay kết thúc, Khương Trạch liền mở ra trúc quyển² mà y đã khắc suốt mấy ngày trước.

Trên trúc quyển này được khắc rất nhiều tên người, mà những người này hiện tại có thể đã danh tiếng vang vọng, hoặc giả cũng có thể như trước bừa bãi vô danh, yên lặng tiếp nhận sự khảo nghiệm của năm tháng.

Khương Trạch vô cùng chăm chú đem tất cả những danh tính này đọc lại từ đầu đến đuôi một lần.

Y trầm tư một lát, lại lần nữa nhắc dao gạch đi vài cái tên hiện tại còn quá nhỏ, cũng khoanh tròn vài tên bản tính cố chấp nếu không phải có người ba lần đến mời thì dứt khoát không rời núi. Sau đó lại tiếp tục trầm tư, cuối cùng mới thả thanh tiểu đao từ trên tay xuống.

Vạn sự đã xong, chỉ đợi đông phong³.

Khương Trạch nhắm mắt, bàn tay rất có quy luật gõ nhẹ lên án kỷ⁴.

Chỉ một chốc sau, bên cạnh có gió thổi qua, một bóng người từ trong thình không xuất hiện.

Khương Trạch đưa ra quyển trục đã được hong gió rất nhiều lần kia, còn có một hộp gỗ thoát nhìn rất nặng. Y cũng không nhìn người sau lưng mình, chỉ là hơi nhếch khóe môi, cặp mắt đào hoa hẹp dài cũng híp lại, khí chất tản ra một cỗ mị hoặc nhân tâm khó thể nói rõ: “An bài nhân thủ đi tìm những người này, đem túi gấm có viết tên tương ứng giao cho bọn họ. Nhớ kỹ, không được kinh động bất luận kẻ nào.”

Lại một trận gió nhẹ phơ phất, những vật kia đều đã biến mất không thấy nữa.

Khương Trạch đuổi người.

Y lập tức khôi phục bộ dáng lười nhác tùy tiện thường thấy, thoát nhìn chính là thiếu niên không hiểu tư vị sâu lo — tuy rằng để một vị đế vương bốn mươi tuổi âm trầm ít lời sấm vai bản thân năm mươi tám tuổi ngây thơ thuần túy là một việc quá sức tàn nhẫn, thế nhưng nhìn ở phần thượng việc nào đó y vẫn quyết định nhin xuống, đồng thời vì phúc lợi tương lai của mình mà tận hết khả năng giả vờ giống hơn một ít.

Dù sao y đóng kịch cũng rất thành công.

Chỉ không quá bốn ngày, trên dưới triều đình đều biết tân đế của bọn họ không quá có thể trông cậy, thậm chí còn có người âm thầm thử dài, lo lắng nếu không phải có tả, hữu tướng⁵ hết lòng phụ tá, sợ rằng thiên hạ Khương quốc phải hủy ở trong tay tân đế.

Đợi đến khi hoàn thành những việc này, Khương Trạch rốt cuộc cũng đợi được Khương Tổ.

Mấy ngày nay, mặc kệ Khương Trạch bận rộn cũng được, nhàn nhã dạo chơi cũng được, thủy chung vẫn không nhìn thấy Khương Tổ, thậm chí cho dù y nửa đêm chạy đến tẩm cung của người kia cũng chỉ thấy được cái giường vắng lạnh như băng kia mà thôi. Một người khi đã muốn tránh mặt một người, cho dù đối phương là hoàng đế cũng sẽ có rất nhiều biện pháp, bất quá may mà từ rất lâu trước đây Khương Trạch cũng đã thấu hiểu, thay vì tự mình đi tìm Khương Tổ còn không bằng nghĩ biện pháp để Khương Tổ chạy đến tìm y.

Hiện tại, Khương Tổ đã phải đến tìm y rồi.

Khương Trạch nhin không được cười khê, vẩy lui nội thị, gần như tham lam ngấm nhìn người đang đứng trước mặt.

So với thân thể vẫn chưa trưởng thành của Khương Trạch, Khương Tổ lúc này đã cao khoảng hơn tám xích⁶, tướng mạo vừa nhìn đã là tinh mỹ tuyệt luân, diện mạo của hắn không giống Quý phi, tự nhiên càng không giống Khương Phong, sau khi trải qua lần mưa gió này, khí chất ôn hòa thanh nhã ban đầu đã chuyển thành lạnh lùng cao ngạo, thậm chí ngay cả phong phạm cũng mang theo một tia phóng túng không thể kiềm chế được. Tất cả mọi người đều cảm thấy Khương Tổ là bị chấn động đến tính tình đại biến, thế nhưng trong mắt Khương Trạch lại cảm thấy đối phương không có một tia chán chường nào, trái lại càng thêm mấy phần thành thực ung dung.

Trong lòng mỗi người đều có một loại tồn tại hoàn mỹ.

Mà Khương Tổ trong lòng Khương Trạch chính là thứ độc nhất vô nhị, hoàn mỹ khiến người say mê đó.

Năm nay Khương Tổ đã hai mươi một tuổi, Khương Trạch có thể lơ mơ nhận ra tư thế oai hùng mạnh mẽ trong ấn tượng cuối cùng của mình. Khương Trạch dứt khoát ném dao nhỏ sang một bên, bàn tay chống cằm híp mắt lướt tia nhìn theo đường nét khuôn mặt của người đối diện.

Giống như rất nhiều năm trước, y cũng dùng tư thế hơi ngẩng đầu như vậy ngưỡng vọng Khương Tổ.

Khương Tổ lẳng lặng nhìn y. Hắn cảm giác được trong lòng mình có một tia run rẩy mơ hồ, vì vậy Khương Tổ dời tầm mắt đi nơi khác.

Trong mắt Khương Trạch rõ ràng xuất hiện một tia thất vọng, y biết Khương Tổ đang định nói cái gì.

Hiện tại cùng quá khứ trong ký ức giống như ngay tại thời điểm dương quang sán lạn này nháy mắt chồng chất lên nhau, Khương Trạch chỉ thấy nam nhân tuấn mỹ như thần đang đứng ngược chiều ánh sáng trước mặt dùng thanh âm trầm thấp dễ nghe nói ra câu: “Dục Lam rất thích người.”, “A Trạch, ta hy vọng người có thể lấy nàng làm vợ, tôn nàng làm hậu.”

Phảng phất giống như khi còn thơ ấu, vị đại ca ôn hòa ổn trọng mỉm cười xoa đầu đệ đệ, nhẹ nhàng nói, “Ta muốn A Trạch có thể cùng ca ca luyện võ”, vô cùng đơn giản.

Thế nhưng thời điểm năm đó Khương Trạch đã phản ứng thế nào đây?

Thiếu niên không thể tin tưởng nhìn chằm chằm vào nam nhân, giống như bị xúc phạm nghịch lân7 mà giận đến tím mặt, trực tiếp nhảy dựng lên cùng nam nhân cãi nhau một trận, thậm chí còn nói ra lời “Huynh có tư cách gì đến yêu cầu đệ thú nàng”, dẫn đến song phương chiến tranh lạnh với nhau vài ngày.

Mà cho dù là hiện tại, trong lòng Khương Trạch, Khương Tổ quả thực cũng không có tư cách yêu cầu y thú bất cứ kẻ nào —— đương nhiên, trừ hắn ra.

Đáng tiếc, năm đó y cuối cùng cũng lựa chọn thỏa hiệp, thời điểm đó y vẫn chưa phát hiện nguyên lai mình đã yêu thích người trước mặt.

Cũng vì như vậy, trong lúc hờn dỗi y đã chấp nhận thú một nữ nhân mình căn bản không yêu.

Khương Trạch đứng dậy.

Chuyện xưa giờ như mây khói, thời gian ba mươi năm dài đằng đặc đã khiến y quên mất, ban đầu kỳ thực Khương Tổ còn từng dự định khởi binh đoạt lấy vị trí của mình. Mặc dù thời điểm đó Khương Trạch cơ bản chỉ hy vọng có thể đem ngôi vị hoàng đế trao trả lại cho Khương Tổ, thế nhưng hành động này của hắn lại trực tiếp đánh vỡ tín nhiệm giữa hai người.

Khương Trạch chậm rãi siết chặt bàn tay giấu trong tay áo của mình thành quả đấm, nét mặt không hề gợn sóng, thế nhưng ánh mắt đã nhanh chóng tối đen. Khương Tổ vừa xoay người đi đã cảm thấy một trận áp bách từ khắp nơi vọt tới, cảm giác nguy cơ lập tức mọc lên rồi cũng lập tức tiêu thất.

Đội hắn đưa mắt nhìn sang chỉ thấy thiếu niên mặt như hòa đào, xiêm y trường bào huyền sắc càng tôn thêm nước da trắng nõn đang mở to đôi mắt ướt sũng như cún con, vô cùng đáng thương nhìn thẳng vào mình.

Khương Tổ không nhịn được thở dài.

Chỉ trong nháy mắt vừa rồi, hắn thiếu chút nữa đã mở miệng phá vỡ những lời hứa hẹn trước đây đã từng nói với Khương Trạch.

Đây là hải tử hắn đặt trong lòng bàn tay cứng chiều hơn mười năm.

Hắn thậm chí còn nghĩ đến sau khi đăng cơ phải khóa y trong cung cấm chiếu cố thật tốt, tặng hết tất cả mọi thứ mình có thể mang ra cho y, mặc kệ đám quần thần dùng danh nghĩa không hợp quy củ ra áp chế hắn.

Thế nhưng hết thấy đều đã bị hủy hoại.

Y đã không còn là cái đuôi nhỏ cả ngày chỉ biết đi theo sau ông hân, hân cũng không còn là vị đại hoàng tử ôn hòa nhân từ, nội tâm không một chút âm u kia.

Hắn quyết định ra tay đoạt lại tất cả thuộc về mình, như vậy hiển nhiên không thể nhẹ dạ.

Khương Trạch đi đến trước mặt Khương Tổ, nhìn dung nhan ôn hòa phảng phất cả hai chưa từng có gì ngăn cách kia: “Huynh muốn đệ thú Lạc Dục Lam?”

Ngay trước khi Khương Tổ có cơ hội nói ra đáp án, Khương Trạch đã nhón chân lên nhẹ nhàng dùng môi mình chạm vào môi đối phương.

Khương Tổ: “...” Chờ một chút, vừa mới xảy ra chuyện gì?

Khương Trạch cong môi cười.

Y hiển nhiên là một người rất giỏi chớp lấy thời cơ, vì vậy trong lúc Khương Tổ còn đang kinh ngạc đến ngây người y đã đẩy Khương Tổ về phía sau — ấn vai đối phương vào tường!

Tuy rằng y vẫn lùn hơn Khương Tổ một cái đầu, dẫn đến động tác này thoát nhìn hơi có chút buồn cười, thế nhưng Khương Trạch cũng không thêm để ý những chi tiết đó. Y nhanh chóng ôm lấy cổ Khương Tổ kéo người cúi xuống, đồng thời mang theo khí thế mãnh liệt như chẻ tre ngáng đầu ngậm lấy môi người kia!

Y nhìn đôi mắt đang mở to kinh ngạc của Khương Tổ gần trong khoảng cách không hiểu vì sao lại có chút chột dạ, vì vậy dứt khoát nhắm chặt mắt lại, dùng toàn bộ tâm tư đi cảm thụ nụ hôn khiến cho cả linh hồn y đều run rẩy này.

Trong thư phòng rất nhanh liền vang lên tiếng nước ‘chập chập’ nhỏ nhẹ khả nghi.

Thẳng đến khi Khương Trạch bắt đầu bắt mãn sự ngây người của Khương Tổ, nỗ lực muốn đưa đầu lưỡi đối phương vào trong khoang miệng của mình thì Khương Tổ mới giật mình tỉnh giấc, mạnh mẽ đẩy Khương Trạch ra rồi quay đầu chạy trốn chết.

Thiếu niên bề ngoài hồn nhiên không gì sánh được, nội tâm lại đặc biệt hèn mọn quay về chỗ ngồi, liếm liếm môi dưới hồi tưởng mỹ vị lúc này.

Trốn mất rồi... thật đáng tiếc.

Vì vậy, ca ca lúc nào mới quay lại yêu cầu y thú Lạc Dục Lam nữa đây?

1/ Ấn người vào tường: Nguyên văn ‘bích đông’, đây là từ ngữ miêu tả hành động thường thấy trong manga hoặc phim ảnh, khi nhân vật nam ấn nhân vật nữ vào tường cưỡng hôn hoặc gào thét.... Ta thấy để nguyên văn nghe hơi kỳ lạ nên xin phép dịch thoát nghĩa một chút. (Beta: mấy bạn hay đọc manga chắc biết nhỉ, nó là katedon đấy :)))

don-1

fed86ef226e447f4b142583e00b1e771

tumblr_nn0d2vEgQS1rhjawgo1_1280

2/ Trúc quyển: thời kỳ này vẫn chưa có giấy nên người ta dùng dao khắc chữ lên phiến trúc thay cho giấy bút, những tấm trúc được dùng thay giấy thường được cuộn tròn lại nên gọi là trúc quyển (cuộn trúc), hoặc trúc giản (tấm trúc). Để trúc quyển có thể lưu giữ lâu hơn, không bị ẩm mốc hoặc mối mọt phải đem phơi nắng và hong gió nhiều lần để hoàn toàn kiệt nước, thành phẩm cao cấp nhất là thanh trúc đã khô hẳn nhưng vẫn giữ được màu xanh nguyên thủy. Thành ngữ ‘lưu danh thanh sử’ cũng ra đời vào thời kỳ này, thanh sử nghĩa là quyển sử ký được khắc trên trúc xanh, có thể lưu truyền ngàn đời.

3/ Vạn sự đã xong, chỉ đợi đông phong: Đây là một điển cố xảy ra trong trận Xích Bích giai đoạn tam quốc tranh hùng, mình đã từng chú thích chi tiết trong một chương truyện nào đó trước đây, vì vậy sẽ không nói lại nữa. Câu này đơn giản mang ý nghĩa, mọi việc đều đã chuẩn bị sẵn sàng chỉ còn chờ thời cơ.

4/ Ấn kỷ: Bàn làm việc, đọc sách loại thấp, khi ngồi không dùng ghế. Hơi giống bàn ghế kiểu Nhật

5/ Tả, hữu tướng: là tả tướng và hữu tướng, tướng ở đây là tể tướng (quan văn), chứ không phải tướng quân (quan võ)

6/ Tấm xích: Không biết tác giả dùng đơn vị đo độ dài ở thời kỳ nào, theo thông tin mình tra cứu được thì một xích bằng 33,33 cm. Nghĩa là anh Khương Tổ phải cao hơn 2m6???

7/ Nghịch lân: Điểm mấu chốt, việc không muốn người động đến.

Hàn Phi tử có viết trong ‘thuyết nan’: Rồng là một vật có thể đùa bỡn, thậm chí có thể cười. Nhưng ở dưới cái cổ của nó có cái vây ngược dài một thước. Ai động đến thì bị nó giết ngay. Các vị vua chúa cũng có cái vây ngược, kể du thuyết không sờ phải cái vây ngược của vua chúa thì ngỗ hầu mới là người giỏi.

Để hiểu thêm về danh nhân này và câu chuyện trên, xin xem thêm tại s: http://vi.wikipedia.org/wiki/H%C3%A0n_Phi

Published by: ỏ mèò lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèò lười

3. Chương 3

Đợi đến khi trận mưa này liên tục không ngừng đến ngày thứ năm, Khương Trạch rốt cục cũng phát hiện được sai lệch giữa ký ức và hiện thực. Bất quá chỉ mới ba ngày, nước lũ từ Khương thủy đã nhấn chìm ba quận, có đến hơn vạn bách tính phải trôi dạt khắp nơi.

Tại sao so với đời trước lại phát sinh biến hóa như vậy?

Khương Trạch vô thức chạm vào chuỗi thủ đeo bên hông, y thật sự hoài nghi đời trước của mình có tồn tại thật hay chỉ là một giấc mơ. Y thần thờ hồi ức lại, là bị thương thống khổ cũng tốt, là sát phạt chinh chiến cũng được, tất cả đều quá mức chân thực, không thể nào là giả tạo.

Cũng có thể thế gian này giống như thừa tướng Gia Cát Du của y đời trước đã từng nói, thiên địa vạn vật đều có mệnh số. Bởi vì y trở lại quá khứ nên thiên cơ bị cải biến, như vậy vô luận là Khương quốc hay thiên hạ đều nhất định sẽ có thay đổi nhất định.

Khương Trạch thả lỏng ngón tay, hàng mi nhàn nhạt cau lại. Có thể thay đổi tự nhiên là tốt nhất —— thế nhưng dù cho không thể, y cũng nhất quyết tranh cùng ông trời, dứt khoát phải cướp mạng của Khương Tổ về!

Theo sự đổi thay của mùa mưa, trong triều đình bè phái của tả tướng và hữu tướng cũng càng ngày càng có nhiều động thái tranh chấp.

Chế độ của Khương quốc thiết lập song thừa tướng, hữu tướng là chính, tả tướng là phụ. Ngoại công¹ của Khương Trạch từng là hữu tướng, mười năm trước chịu sự chèn ép của Khương Phong hậm hực mà chết, sau đó cái ghế hữu tướng này liền rơi xuống đầu của ngoại công Khương Tổ. Trên thực tế, ngoại trừ việc mưu phản, những việc mà hữu tướng làm được nhiều nhất cho đến bây giờ chỉ sợ là cùng tả tướng cãi nhau đi.

Lúc này đây, đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Tả tướng mở đầu trình tấu, khẩn cầu Khương Trạch phát binh trị thủy, gia cố đê đập, cứu vớt bách tính. Hữu tướng lại cho rằng bằng đóng ba thước nào phải chỉ trong một ngày², đối với Khương thủy vẫn là nên khai không nên chặn, nên ở phía tây Khương thủy đào ra một đường dẫn nước, không chỉ có thể giải quyết nạn lũ còn có thể dùng để tưới tiêu nông điền, dứt khoát nhất lao vĩnh dật.

Tả tướng đương nhiên cảm thấy không thích hợp, việc này quá hao tài tốn của, không nói đến mười vạn đại quân cần bao lâu mới có thể đào được đường dẫn nước đủ quy mô để dẫn lũ đi, chỉ nói đến việc bốn nước còn lại đang như hổ rình mồi, chỉ cần Khương quốc bọn họ điều động binh lính trên quy mô lớn như vậy, nhất định có không ít kẻ nổi lên đã tâm muốn phát binh đánh vào Khương quốc.

Vì vậy, hai vị nhị triều nguyên lão cộng lại đã hơn trăm tuổi lại ở trên triều đường ầm ĩ đến không thể dàn xếp, đồng thời mỗi lần kết thúc đều phải chêm thêm một câu, “Thỉnh bệ hạ định đoạt” .

Khương Trạch nhàm chán đến ngáp dài một cái, trong lòng nhanh chóng tính toán.

Vị trí của Khương quốc là ở phía tây đại địa, chỉ có duy nhất một dòng Khương thủy chảy ngang nội cảnh, thế nhưng Khương thủy không chỉ mang đến vạn khoảnh ruộng tốt mà còn mang đến nước lũ nhiều dân, vì vậy phía tây dần dần hoang vu, thượng có nguy cơ khô hạn. Ở đời trước, lúc Khương Trạch đánh hạ nước Tùy xong đã tiếp nhận kiến nghị của công tước Tùy quốc, xây kênh dài nối liền hai con sông Khương, Cơ,

con kênh này đào xong dài hơn ngàn dặm, thế nhưng lại bảo đảm nội cảnh Khương quốc về sau không chịu cảnh lũ lụt hàng năm.

Đó là việc đầu tiên y làm sau khi chiếm đoạt Tùy quốc, khi đó vô số thần tử đều lên tiếng phản đối, cũng là hòn đá đầu tiên mà y đặt làm nền móng cho sự thống trị của Khương quốc trên khắp đại địa. Con kênh lớn này nhất định phải kiến tạo, thế nhưng vô luận là quy mô hay thời cơ cũng đều không thích hợp để tính toán ở hiện tại.

Điểm này, đương nhiên hữu tướng không biết.

Đời trước, đến tận khi lão chết đều mưu toan bức y thoái vị nhường hiền, như vậy đời này, liệu lão có thể thay đổi hay không đây?

Khương Trạch rơi vào trầm tư.

Sau đó y bị người hầu ở bên cạnh gọi hồi thần lại.

Khương Trạch vừa ngẩng đầu lên đã thấy cả triều văn võ bá quan đều nhất tề đặt ánh mắt lên người mình, y hắng giọng một cái rồi nghiêm túc nói: “Trẫm nghĩ lời của hữu tướng vô cùng chính xác.” Y rõ ràng nhìn thấy hai gò má của tả tướng run lên, tựa như chuẩn bị kích động bước ra mắng mình một câu hoang đường, vì vậy lời nói khẽ chuyển, “Đương nhiên, trẫm vẫn cảm thấy lời của tả tướng thích hợp với tình huống hiện tại hơn một chút.”

Cả triều văn võ nhất tề lặng im thín thít.

Bọn họ lại nghe Khương Trạch nói: “Nếu mọi người đều đã đạt thành nhất trí trong chuyện này, vậy thì cứ dựa theo ý tứ của tả tướng mà làm đi.”

Mọi người: “...” Vậy là vừa rồi bọn họ gân cổ lên cãi nhau cũng chỉ như đánh rắm thôi sao?

Cả triều văn võ tiếp tục duy trì trầm mặc.

Hữu tướng dường như đã dự đoán được kết quả này từ sớm, chỉ trưng ra gương mặt lãnh đạm tràn ngập nếp nhăn của mình ra nói một câu: “Bệ hạ thánh minh.”

Khương Trạch nở nụ cười, hiển nhiên rất vừa lòng với sự thức thời của lão.

Nếu đã quyết định lựa chọn phương án này, văn võ cả triều đương nhiên phải triển khai thảo luận phương hướng vận dụng, nào là phải giao việc trị thủy chần tai cho ai, binh lực phái đi nhiều ít, quốc khố phải vận ra bao nhiêu lương thực... tất cả vấn đề, lớn nhỏ đều không thể bỏ sót. Cuối cùng còn phải bồi thêm một câu: “Thỉnh bệ hạ định đoạt!”

Khương Trạch vẻ mặt mờ mịt: “Nếu như ngay cả việc nhỏ như vậy cũng phải chờ trẫm định đoạt, vậy thì tả hữu thừa tướng tồn tại để làm gì?”

Lời này đã quá có đạo lý rồi, toàn bộ đại diện không có người nào dám tiến lên phản bác.

Khương Trạch tựa hồ cũng phát hiện lời nói của mình rất có lý, lập tức vỗ tay cười vang: “Rất đúng, rất đúng, chính là đạo lý này! Việc trị thủy liên phiên tới hai vị thừa tướng tốn nhiều tâm tư hơn rồi! Bãi triều đi.” Dứt lời liền đúng là không thềm để ý nữa, lập tức phát tay áo bỏ đi.

Sau khi lâm triều chân chính kết thúc, các đại thần chỉ còn một đề tài cần thảo luận, đó là phái ai đến đảm đương việc trị thủy.

Đợi đến khi mọi người ra đến cửa cung, nhìn thấy mưa to ngập đường thì không khỏi có chút chóng mặt hoa mắt — suốt mấy ngày nay bọn họ không ngừng tranh cãi, tuổi trẻ khỏe mạnh còn đỡ khổ, ví dụ như loại lão nhân gia niên kỷ sắp xỉ sáu mươi như hữu tướng chỉ có thể cảm thấy đau đầu như búa bổ, thật hận không thể đem vây cánh của tả tướng cùng với Khương Trạch treo ngược lên đánh gậy một trận để xả giận.

Cỗ kiệu của hữu tướng dừng lại trước một cái ngõ nhỏ, lúc hữu tướng được gia nhân đỡ xuống thì sắc mặt còn mang theo một điểm tái nhợt. Hữu tướng vẫy lui mọi người bước vào trong, đợi đến khi thân ảnh của lão bị bóng tối trong ngõ nuốt chửng thì cỗ kiệu kia mới lần nữa được nâng lên, tiêu thất trong màn mưa.

Đây là một cái ngõ rất sâu, rất hẹp, gần như chỉ cho phép một người đi qua, nếu không phải tận lực để tâm, sợ rằng sẽ không ai biết trong khu vực dân cư sầm uất giữa chốn đô này còn cất giấu một ngõ hẻm u ám như vậy. Mà những cư dân ở phụ cận đối với ngõ nhỏ này có chút kính nhi viễn chí³, chỉ cần có hài tử nhà nào muốn vào bên trong ngõ nhỏ chơi đùa, nhất định khi về nhà sẽ bị trưởng bối đen mặt quở trách.

Vì thế hầu như tất cả mọi người đều không biết, ở tận cùng ngõ sâu cũng không phải là hắc ám, trái lại chính là hy vọng.

Hữu tướng khẽ đẩy cánh cửa khép hờ kia.

Xuất hiện trước mặt lão là một khoảng sân rộng lớn, ở góc sân có một tòa núi giả, cạnh đó là hồ hoa sen, mưa gió phiêu diêu, mằn hồ hoa sen tàn úa có một cổ thể lương sa sút không thể nói rõ được. Bên cạnh hồ còn có một cái lương đình, Khương Tổ đã suốt mấy ngày chưa hề xuất hiện trước mặt Khương Trạch hiện giờ đang ngồi trong đình, lẳng lặng nhìn bàn cờ trước mặt, thỉnh thoảng mới đặt một quân xuống.

Hắn là đang tự chơi cờ với mình.

Hữu tướng chỉ đứng nhìn một chốc, sau đó thoải mái thuận theo sự ra hiệu của Khương Tổ mà ngồi xuống đối diện hắn, lão đặt một quân cờ đen xuống: “Khương Trạch vẫn chưa tiếp thu kiến nghị của điện hạ.”

Khương Tổ hơi ngước mắt.

Hữu tướng có lẽ nhớ đến biểu hiện của Khương Trạch trên đại diện hôm nay, khoe miệng không khỏi lộ ra nụ cười khinh thường: “Điện hạ luôn nói Khương Trạch trời sinh xảo trá, thế nhưng theo ta quan sát mấy ngày nay thì cũng chỉ thường thôi. Nếu lúc trước ta cảm thấy việc này chỉ nắm chắc được năm phần, hiện tại lại nghĩ rằng hiển nhiên dễ dàng như lấy đồ trong túi.”

Lúc Khương Tổ nghe đến bốn chữ đánh giá ‘trời sinh xảo trá’ thì đầu mày cau lại một chút chỉ là biên độ quá nhỏ nên không dễ dàng nhìn thấy, thế nhưng rất nhanh hắn đã khôi phục biểu tình lãnh đạm, nói: “Ngoại tử hoàn toàn không hiểu ý.”

Hữu tướng lơ đãng: “Nếu ý thật sự thông minh làm sao sẽ không nhìn ra ý tưởng kia của điện hạ tuy rằng thoạt nhìn rất không thích hợp, thế nhưng cũng là phương pháp ổn thỏa nhất về lâu dài?”

Hiện nay thiên hạ chia năm, Tùy quốc là nơi nghèo nàn giá lạnh, thế nhưng dân phong bưu hãn, vẫn thường xuyên quấy nhiễu biên cảnh Khương quốc, thậm chí còn có tham vọng thôn tính. Lúc này Tùy đế bệnh nặng, mấy hoàng tử lại không ngừng đấu đá lẫn nhau chẳng còn khí lực dư thừa xuất chinh Khương quốc, Hàn quốc lại đang suy thoái, mấy năm gần đây trong những sĩ tộc⁴ ở Hàn quốc nhân tài điêu linh, hoàng thất vô năng mất mớ tai diếc, cũng không có thực lực khuấy động can qua⁵, Sở quốc tuy đang hưng thịnh, thế nhưng lại cùng với nước láng giềng Hung Nô thường xuyên mâu thuẫn, song phương không ngừng kềm chế lẫn nhau không dám sơ xuất. Ngay lúc này đây, nếu Khương Trạch tiếp thu kiến nghị của Khương Tổ xây dựng kênh đào, trong thời gian ngắn tuyệt đối không sợ gặp họa ngoại xâm.

Đáng tiếc Khương Trạch lại nhìn không thấu, cứ làm theo lệ cũ, đợi đến sang năm nước lũ lại tràn về, hành động lần này coi như cũng chỉ phí công.

Khương Tổ không nói gì.

Thế nhân không hiểu Khương Trạch nhưng hắn làm sao lại không hiểu. Người này trời sinh trí tuệ sáng suốt, cho dù học tập thứ gì cũng là một chút liền thông, ngay khi hắn đối với kiến thức mới vẫn còn hiểu biết nửa vời thì Khương Trạch đã sớm suy một ra ba, thậm chí còn hướng dẫn cho hắn... Khương Trạch tuyệt đối không có khả năng nhìn không thấu ưu khuyết của hai đề nghị này.

Trừ phi... Khương Trạch thật sự muốn đem ngôi vị hoàng đế này trả cho hắn.

Khương Tổ trong lòng không yên mà kết thúc ván cờ này.

Lúc tàn cục, hữu tướng lại hỏi một câu: “Y vẫn viện cớ cần phải thủ hiếu mà từ chối thú Dục Lam?”

Đầu ngón tay của Khương Tổ cứng lại trong chóp mắt, sau đó mới bình tĩnh đặt quân cờ cuối cùng lên bàn cờ, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Hữu tướng cũng không khỏi than nhẹ.

Trên bàn cờ trắng đen phân tranh, ngang dọc chẳng chịt, cờ trắng rõ ràng đã chiếm được ưu thế vốn có thể giết cho cờ đen không còn mảnh giáp, thế nhưng vẫn bảo lưu tôn nghiêm cuối cùng cho cờ đen, dĩ nhiên dùng ưu thế nửa mục5 mong manh để thủ thắng.

Hữu tướng nhìn Khương Tố một chút, sau đó lại nhặt viên cờ trắng hẵn vừa đặt xuống đưa lại vào tay y, trầm giọng khuyên nhủ: “Tại hạ làm quan đã ba mươi năm, đảm nhiệm vị trí tướng quốc mười năm, điện hạ là nhân tuyển có khả năng kết thúc loạn thế, quân lâm thiên hạ trong lòng ta... Mong rằng điện hạ sớm ra quyết định, đừng để lòng dạ đàn bà như vậy. “

Nói dứt lời lão liền không tiếp tục nhìn đến sắc mặt của Khương Tố, lập tức khom người cáo từ.

Động tác của Khương Tố rốt cục cũng dừng lại, hắn cầm quân cờ trắng trong tay, tựa vào lan can dõi mắt nhìn vào khoảng không.

Có một cơn gió nhẹ thổi qua, Khương Tố chậm rãi giơ tay lên chạm vào khóe môi, nét mặt cũng hiếm thấy một lần trở nên mờ mịt.

1/ Ngoại công: Ông ngoại. Tác giả dùng từ ngoại tổ, nhưng nếu xét theo đúng cách xưng hô thì ngoại tổ là ông cố ngoại, thế nhưng cuối chương hữu tướng có nói ‘Ta làm quan đã ba mươi năm’, dựa vào lấy chuẩn hai mươi tuổi đỗ đạt thì lão hiện giờ cũng chỉ khoảng trên dưới năm mươi, hơn nữa lúc đề cập đến triều thần rời khỏi hoàng cung giữa cơn mưa tác giả đã đề cập đến tả tướng năm nay sáu mươi tuổi để làm điển hình cho lớp lão thần, cũng có nghĩa tuổi tác của hữu tướng không nên chênh lệch quá nhiều với con số đó. Từ đó ta đưa ra kết luận, tuổi tác của hữu tướng không thích hợp làm ông cố ngoại của Khương Tố, dù là trong cái xã hội thích tảo hôn sớm như bối cảnh truyện. Vì vậy ta mạn phép sửa lại thành ngoại công.

2/ Băng đồng ba thước nào phải chỉ trong một ngày: Nguyên văn ‘ ’, hán việt ‘thâm giác băng đồng tam xích phi nhất nhật chi hàn’. Nghĩa là việc gì xảy ra cũng có nguyên nhân sâu xa của nó, phải trải qua tích lũy lâu dài, nào phải là kết quả trong sớm chiều.f

3/ Kính nhi viễn chi: Thành ngữ này có nguồn gốc từ một câu nói của Khổng Tử trong Luận ngữ – Ung dã:

Vụ dân chi nghĩa, kính quý thần nhi viễn chi, khả vị tri hĩ (). Tạm dịch như sau: Làm việc nghĩa, có ích cho dân, tuy phải kính trọng quý thần (ý nói bề trên) nhưng không cầu cạnh quý thần, mà nên tránh xa quý thần, đó là trí.

Có thể nói rằng, “Kính nhi viễn chi” chính là cách nói rút gọn từ câu “Kính quý thần nhi viễn chi”. Ngày nay, trong tiếng Việt, thành ngữ “kính nhi viễn chi” thường được dùng trong các trường hợp: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mĩa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.

4/ Sỹ tộc: Sỹ là một tầng lớp xã hội, chỉ người đọc sách, có công danh. Ngày xưa chỉ đọc sách thì chưa thể xem là ‘sỹ’, chỉ khi đỗ đạt có công danh mới được coi là ‘nhập sỹ’. Như vậy sỹ tộc ở đây là chỉ gia tộc có truyền thống học hành hoặc làm quan lâu đời.

Trong xã hội phong kiến, sỹ tộc là một thế lực vô cùng đặc biệt, đây chính là thế lực nền tảng hậu thuẫn cho một quốc gia, thế nhưng quan hệ giữa sỹ tộc và hoàng thất lúc nào cũng là cộng sinh mà đề phòng. Sỹ tộc có thể củng cố nền tảng quốc gia cũng có thể lay động nó, họ có thể phục vụ hoàng thất nhưng cũng không loại trừ khả năng phản bội, vì vậy hoàng thất đối với sỹ tộc luôn bảo trì thái độ ngoài thân cận trong đề phòng, nếu có cơ hội lập tức triệt tiêu quyền lợi những thế lực lớn, tạo ưu thế cạnh tranh cho các thế lực nhỏ để bảo trì cân bằng, nhằm đạt được lợi ích lớn nhất.

5/ Can qua: Từ cổ, nay ít dùng, đồng nghĩa với chiến tranh.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

4. Chương 4

Đêm lạnh như nước.

Khương Tổ quay về hoàng cung, vẫy lui nội thị muốn nói lại thôi từ ngoài cửa, đợi đến khi vào phòng mới phát hiện giường của hắn đã bị một người chiếm lấy.

Hắn đứng yên tại chỗ một lúc lâu, lẳng lặng nhìn mái tóc dài đen như mực tán loạn của thiếu niên đang dùng tư thế rất bá đạo nằm trên giường của hắn. Chăn mỏng chỉ được kéo qua đùi, áo lót cuốn lên để lộ gần như trọn vẹn vòng eo nhỏ nhắn, dưới thứ ánh sáng huyền hoặc hiện tại, Khương Tổ không hiểu vì sao bất giác cảm thấy miệng lưỡi khô khốc.

Khương Tổ thoáng chốc lại nhớ đến cái việc vẫn khiến hắn run sợ mấy hôm nay, cho dù hắn vẫn không ngừng dùng lý do Khương Trạch là đang đùa dai đến thôi miên chính mình, thế nhưng không cách nào che giấu được trong đáy lòng hắn bất tri bất giác đã có cái gì đó len lén nẩy mầm, chậm rãi lên men.

Nhịp tim của hắn không thể khống chế mà rối loạn trong một chớp mắt.

Lý trí nói cho hắn biết hiện tại hắn là nên rời khỏi nơi này, hắn nên ngủ lại ở gian phòng sát vách vốn được chuẩn bị cho Khương Trạch, chỉ là trước giờ vẫn rất ít dùng đến kia. Thế nhưng không hiểu vì sao hắn lại từ từ tiến đến ngồi bên mép giường, nỗ lực vươn tay kéo áo của thiếu niên xuống phủ qua cái bụng nhỏ, thậm chí còn giúp đôi phương chỉnh lại góc chăn.

Loại chuyện này mấy năm nay hắn không biết đã làm bao nhiêu lần — từ sau khi hắn cứu Khương Trạch thiếu chút nữa đã chết đuối ở hoa viên, bọn họ vẫn thường ngủ cùng nhau. Cũng từ đó về sau giấc ngủ buổi đêm của hắn vẫn thường không an ổn — hắn luôn phải thức dậy nhiều lần giúp hài tử không thể bớt lo bên cạnh đắp lại mảnh chăn đã sớm bị đá xuống.

Cho đến hiện tại, tiểu hài tử đã trở thành thiếu niên, vậy mà tật xấu không những không hết mà lại càng trầm trọng thêm.

Trong đôi mắt đang lâm vào hồi ức của Khương Tổ hiện lên một mảnh ấm áp, chỉ là mấy đầu ngón tay vừa rồi đã chạm vào làn da ấm áp của thiếu niên lại tựa hồ như bị nóng mà mạnh mẽ rút trở lại — chẳng biết tại sao, một sát na đó, Khương Tổ cảm thấy đầu ngón tay của mình có loại cảm giác gần như tê dại, vì thế mới vô ý làm ra hành động né tránh.

Khương Tổ hít sâu một hơi.

Sai rồi, như thế này hoàn toàn không đúng.

Hắn hít sâu một hơi trấn an lại nhịp tim của mình, đến khi cúi đầu lần nữa thì đôi mắt Khương Trạch không biết đã mở ra từ lúc nào.

Tiên hoàng hậu từng được tôn xưng là mỹ nhân đệ nhất Khương quốc, hài tử của nàng bộ dạng tự nhiên là hoàn toàn không kém, trên thực tế Khương Trạch có bảy phần giống mẫu thân, mặt như hoa đào, đôi mắt to tròn tràn ngập sức sống, mũi thẳng tinh tế... chỉ là đường nét khuôn mặt của y có mấy phần anh khí sắc bén mới không khiến người khác nhìn nhầm thành nữ tử.

Khương Tổ đã ngắm nhìn dung mạo của Khương Trạch có hơn mười năm, lại chưa bây giờ cảm thấy rung động như hôm nay.

Khương Trạch ngồi dậy, vạt áo rút cuộc cũng thuận theo động tác của y mà rơi xuống che phủ cái bụng nhỏ, y có vẻ hoàn toàn không biết gì, chỉ xoa xoa đôi mắt còn buồn ngủ mơ màng, nói: “Ca, ca đã về rồi...” Có lẽ là đắp chăn có chút nóng, vậy nên Khương Trạch một bên lẩm bẩm một bên vén chăn lên lộ ra đôi chân dài trơn mịn trắng thắm, còn nhẹ nhàng lay động.

Khương Tổ hoàn toàn không dám mở mắt.

Hắn cứ trầm mặc như vậy trong một chốc, đợi đến khi đưa mắt đặt lên trên người Khương Trạch lần nữa thì biểu tình đã được chuẩn bị tốt, trước sậu như một vân đạm phong khinh. Hắn lần nữa vươn tay giúp thiếu niên đắp kín mền, sau đó bồi thêm một câu “Không được đá chăn”.

Mùa thu ở Khương quốc đêm đã bắt đầu chuyển lạnh, thần thể thiếu niên tuy tốt nhưng cũng không bảo chúng có thể tránh được phong hàn nhiễm thể.

Khương Trạch không hề phản kháng, trái lại còn rất ngoan ngoãn bao mình chặt lại, dùng ánh mắt ướt sũng như cún con của mình nhìn chăm chăm Khương Tổ.

Bắt đầu từ năm ấy, bọn họ chưa bao giờ tách ra lâu như vậy.

Từ sau khi Khương Phong công bố di chiếu rồi băng hà, Khương Tổ vẫn luôn nhốt mình trong tấm cung không cho phép bất luận ai bước vào, khó khăn lắm Khương Trạch mới đợi được hắc đi ra, thế nhưng sau lần chạm mặt hôm đó Khương Tổ liên liên túc mấy ngày không ngừng xuất cung. Bọn họ trước giờ vẫn chưa từng phân ly thời gian dài đến thế.

Đương nhiên, đây chỉ là đối với Khương Tổ. Trời biết, Khương Trạch cần phải dùng bao nhiêu nghị lực để ngăn chặn cảm xúc bạo ngược không ngừng sinh sôi trong lòng mình, trên thực tế mấy ngày nay Khương Trạch đã vô số lần dự định lĩnh binh xông thẳng vào tòa biệt trang¹ mà Khương Tổ vẫn ngỡ rằng hết sức bí mật kia, đem người bắt nhốt lại vào hoàng cung —— bẻ gãy đôi cánh của hắc, để hắc cả đời cũng không thể rời khỏi chính mình!

Nhưng rốt cuộc Khương Trạch vẫn không làm như vậy.

Kiếp sống đế vương suốt ba mươi năm của đời trước đã mạnh mẽ mài y trở thành một người khác, Khương Trạch hiện tại rốt cuộc cũng không phải là thiếu niên ngây thơ khờ dại ngày xưa, y có đầy đủ kiên trì, cũng đầy đủ nắm chắc có thể dụ Khương Tổ trở về thêm lần nữa.

Vì vậy y chỉ lẳng lặng nhìn Khương Tổ, cũng giống như mấy năm nay đã lẳng lặng đi theo phía sau hắc, không hỏi nhiều ngày qua vì sao Khương Tổ không ở trong cung, cũng không hỏi hắc đã đi nơi nào, chỉ là chăm chú đưa mắt nhìn đối phương, hồn nhiên vô hạn, ôn nhu vô hạn.

Khương Tổ không nhịn được mà áp tay lên che lại đôi mắt của Khương Trạch.

So với Khương Trạch thì bàn tay hắc lớn hơn một vòng, đặt ngang có thể hoàn toàn che lại khuôn mặt nhỏ nhắn kia, lòng bàn tay của hắc bởi vì quan năm luyện kiếm mà có không ít vết chai, lại bởi vì làn mi dài của đối phương không ngừng rung động bên dưới mà nổi lên cảm giác nhột nhột. Khương Tổ nhủ mi, vẫn dùng thanh âm bình tĩnh vô ba cổ hữu, nói: “Đệ ngày mai còn phải tảo triều, mau ngủ sớm đi.”

Khương Trạch thất vọng “Dạ” một tiếng.

Y quay về giường nằm, sau đó bắt lấy cổ tay của Khương Tổ, thấp giọng cười nhẹ một tiếng: “Bắt được rồi... ngày mai khi thức dậy nhất định còn có thể thấy ca ca đi?”

Khương Tổ không trả lời, một lát sau mới lên tiếng: “Ngủ thôi.” Thanh sắc ôn nhu phẳng phát như một tiếng thở dài.

Thiếu niên rốt cục cũng ngủ.

Khương Tổ nỗ lực đem tay mình rút khỏi sự giam cầm của đối phương, thế nhưng thiếu niên lại nắm quá chặt, thế nên chỉ cần Khương Tổ khẽ cử động liền bị giật mình tỉnh giấc. Khương Tổ thấy vậy thì chỉ đành bỏ qua quyết định này, ngoan ngoãn ngủ ở bên cạnh thiếu niên.

Trong lòng hắc mang nặng tâm sự, căn bản là không ngủ được, đôi mắt hơi hạ xuống ngắm nhìn gương mặt ngủ say của Khương Trạch, vấn đề bén nhọn luôn bị hắc cố ý bỏ qua lại lần nữa hiện lên trong lòng.

—— huynh đệ nhà ai đã trưởng thành rồi còn ngủ chung trên một cái giường, thân cận đến mức người không biết nhìn vào còn ngỡ rằng bọn họ là phu thê tân hôn?

Huống chi...

Khương Tổ nhắm mắt lại.

... Bọn họ còn không phải huynh đệ ruột.

Sáng sớm hôm sau lúc lâm triều, hai vị thừa tướng liền trình lên phương án trị thủy đã được thương nghị tốt, cái phương án này là do tả tướng đưa ra, đương nhiên cuối cùng cũng là do lão thực thi, vậy cánh của hữu tướng thoát nhìn giống như tích cực tham dự, kỳ thực vẫn là không có động tâm.

Khương Trạch cũng bắt quá hỏi thêm vài câu về tình hình cụ thể, sau đó khoải trá bãi triều.

Vừa bãi triều xong liền chạy thẳng đến chỗ của Khương Tổ.

Lúc Khương Trạch đến, Khương Tổ là đang vẽ tranh.

Họa kỹ của Khương Tổ cũng không tính xuất chúng, vì vậy bức tranh hiện tại hần vẽ cũng không quá tốt, thế nhưng mặc cho ai nhìn vào cũng có thể thấy được từng nét từng đường trên bức tranh này sợ rằng đều là do hần dùng hết tâm thần mà họa ra. Bởi vì phụ nhân gây yếu đang thưởng hoa trong tranh không ai khác chính là mẫu thân đã mất sớm của Khương Tổ.

Đợi đến khi hần vẽ xong thì cũng ngơ ngác nhìn bức tranh trong một chốc, đợi đến khi hoàn hồn mới phát hiện đầu ngón tay mình đang vuốt ve thân ảnh của người trong tranh, cũng may không khiến bức họa bị lem mực, nếu không cũng chỉ có thể hủy đi.

Cũng may đã có người bước đến bên cạnh cầm lấy tay hần, giúp hần lau chùi sạch sẽ đầu ngón tay dính mực.

Tâm tình Khương Tổ khẽ chuyển biến, hần nghe được thanh âm tràn đầy mong đợi của Khương Trạch: “Ca ca, đến bao giờ người mới vì ta mà vẽ một bức chân dung?”

Hần liền phục hồi tinh thần lại, nhẹ nhàng mỉm cười, phảng phất như đang dụ dỗ tiểu hài tử: “Sau này cũng vẽ cho người.”

Trong suốt những năm tháng bên nhau, cho dù Khương Tổ cũng đã có thể xem như là hết sức ưu tú, thế nhưng nếu đem so với Khương Trạch thì cũng không được tính là gì. Trong lúc bọn họ cùng nhau học vẽ tranh, khi trình độ của Khương Trạch đã đủ lấy giả tráo thật với họa tác danh gia thì kỹ năng của Khương Tổ mới chỉ miễn cưỡng có thể xem như đạt chút thành tựu, có thể để vào mắt.

Có lẽ bởi vì nghe được hai chữ ‘sau này’, ánh mắt của Khương Trạch cũng trở nên tối sầm, y liếc mắt nhìn phụ nhân ôn nhu trong bức tranh một chút rồi mới híp mắt nở nụ cười: “Tốt, như vậy xem như ca ca đã hứa rồi!”

Vừa nói xong lời này, y lại híp mắt nói thêm một câu, “Để đáp lễ, đến lúc đó ta cũng sẽ vì ca ca họa một bức tranh.” Đời trước rất nhiều người biết họa kỹ của Khương đế cao siêu trác tuyệt, thế gian hiếm thấy, thế nhưng cả cuộc đời của y chỉ vẽ một người, mà người nọ đã từ lâu không còn trên đời này nữa.

Thế nhưng Khương Tổ lại hoàn toàn không biết được việc này, vì thế hần chỉ cười mà không nói.

Lúc này, nội thị cũng vừa vắn dâng đồ ăn sáng lên, Khương Trạch lôi kéo Khương Tổ ngồi xuống bàn.

Y cầm chén lên uống một chén cháo sánh mịn thơm ngát, lại nhìn bộ dạng Khương Tổ uống cháo thông dong tao nhã dị thường của Khương Tổ, bất chợt cảm giác cả người đều lâng lâng giống như đã lặn lội mấy vòng trong đồng bông vậy.

Khương Tổ đương nhiên cảm giác được tâm tình không hiểu vì sao lại đột nhiên vui sướng của thiếu niên bên cạnh, lại nghĩ đến suốt một tháng qua bọn họ cũng chỉ gặp nhau được có vài lần, khóe môi lại không nhin được mà cong lên.

Chờ đến khi dùng xong bữa sáng, Khương Trạch có chút mờ ám dò hỏi: “Ca ca hôm nay không ra ngoài nữa sao?”

Khương Tổ lắc đầu: “Không đi.”

Nét mặt Khương Trạch liền trở nên rạng rỡ: “Ca ca, sau này khi ca xuất cung cũng dẫn đệ theo có được không?”

Khương Tổ bật cười: “A Trạch, người đã là đế vương của Khương quốc.”

Lúc hắn thốt ra những lời này nét mặt vẫn là bộ dạng phong đạm vân khinh, tựa như đã hoàn toàn buông xuống sự phẫn uất cùng khúc mắt, tựa như cá người ngày ấy mang đầy xa cách phòng bị từ trong phòng bước ra cũng không phải là hắn.

“Ta đã nghe kể về thái độ của ngươi mấy ngày nay lúc lâm triều...” Khương Tổ dừng lại một chút, thu lại nét mỉm cười, trong ánh mắt nhìn Khương Trạch lộ ra mấy phần cứng rắn: “Hồ đồ.”

Khương Trạch nghe được hai chữ ‘hồ đồ’ này thì trong lòng giống như bị một móng vuốt non mềm cào cào mấy cái, y hận mình không thể xằng bậy hơn một ít để mỗi ngày đều có thể nghe được hai chữ vừa nghiêm nghị vừa sùng nịch này thốt ra từ miệng Khương Tổ.

Khương Trạch ôm lấy gương mặt đang ửng đỏ của mình, hai mắt long lanh nhìn chằm chằm người trước mặt.

Khương Tổ dừng lại.

Hắn nhìn thấy bộ dạng của Khương Trạch như vậy, chẳng biết vì sao lại cảm thấy một cỗ lãnh ý không rõ tập kích toàn thân, thật sự vô cùng quỷ dị.

Khương Tổ còn chưa kịp suy nghĩ xem đây rốt cuộc là cảm giác gì, chỉ nghe được thiếu niên lộ ra thanh âm trầm thấp khàn khàn, nói: “Nếu như ca ca không hy vọng ta lại hồ nháo vậy thì mỗi ngày liền cùng ta tảo triều, giám sát ta... được không?”

Tiểu kịch trường :

Kẻ cuồng si • Khương Trạch: mỗi ngày chỉ cần ngắm nhìn gương mặt của ca ca ta đã có thể ăn nhiều hơn vài chén cơm!

Tâm tư vương mắc • Khương Tổ : ... Ta rõ ràng là dựa vào tài hoa kiếm cơm, sau cuối cùng lại trở thành bán gương mặt rồi! Tác giả mau lăn ra đây, ta nhất định không đánh chết ngươi!

1/ Biệt trang: Trang viên biệt lập, thường được dùng để ám chỉ tài sản bí mật của một người nào đó

2/ Nội thị: Những người phục vụ trong hoàng cung, chỉ chung thái giám, cung nữ thậm chí cả thị vệ.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

5. Chương 5

Hữu tử đồng xa, nhan như thuấn hoa, thái tử thông yên¹

Từ đó Khương Tổ cũng thượng triều trở lại.

Tuy rằng Khương Trạch vốn định đem vị trí của hữu tướng chuyển sang cho hắn, đồng thời cũng để hắn tạm thời nhiếp chính, đáng tiếc mặc dù Khương Tổ biểu thị hết sức cảm động nhưng cuối cùng vẫn dứt khoát cự tuyệt y. Khương Trạch đành phải tiếc rẻ tuyển chọn một chức quan không lớn không nhỏ cho hắn, vị trí vào châu mỗi ngày là ở gần cuối điện, gần như khuất khỏi tầm mắt.

Ngày đầu tiên thật ra vẫn là có chút lúng túng.

Dù cho hai người tả hữu thừa tướng đều bình thân đứng phía trước, hoàn hảo bảo trì ung dung bình tĩnh, bày ra bộ dạng thương thảo quốc gia đại sự, thế nhưng phần lớn triều thần ở phía sau vẫn là nơm nớp lo ngại. Bọn họ sợ rằng định lực của mình không đủ, sẽ đem ánh mắt tò mò đặt lên trên người Khương Tổ, nhìn xem vị tiền thái tử đã hai tháng không xuất hiện này liệu có biến hóa nghiêng trời lệch đất gì không?

Bọn họ đã định trước phải thất vọng.

Lúc Khương Tổ cảm nhận được tầm mắt của bọn họ liền dùng sắc mặt lạnh lùng nhàn nhạt đáp trả, đám triều thần kia có người ngượng ngùng mỉm cười, có người còn xen lẫn một chút cảm giác khinh bỉ, cười nhạo.

Cảnh còn người mất.

Đợi đến khi việc trị thủy rốt cục cũng giải quyết xong đã là chuyện của hai tháng sau. Trong thời gian này Khương Trạch hoàn mỹ quán triệt tư tưởng “Trầm chỉ nhìn mà không nói lời nào”, tùy ý để tả hữu tướng tranh cãi trên đại diện. Chỉ đến khi chiến hỏa lan tràn lên người thì y mới có thể giật mình tỉnh lại từ trong trầm tư, sau đó thậm miệng nói “Tả tướng nói không sai” hay là “Ý kiến của Hữu tướng thật chính xác”.

Ở thời điểm này y sẽ phá lệ dùng ánh mắt mong đợi nhìn chăm chăm người kia, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự cầu cứu, ngay cả nhân thần cũng là lập lòe phát sáng. Nếu người kia trả về một ánh mắt trách cứ, vẻ mặt của y sẽ trở nên nghiêm túc một ít, nỗ lực giả vờ làm quốc quân uy nghi, chăm chú xử lý quốc sự; nếu như ánh mắt của người nọ ra vẻ không muốn để ý tới, như vậy trên gương mặt của thiên tử tôn quý sẽ hiện ra một tia ủy khuất, tiện đà mặt ủ mày chau mà xoi mói nhìn một vòng tất cả triều thần.

Nhóm triều thần... không hiểu vì sao lại cảm thấy ê răng.

Mà Khương Tổ vẫn trước sau như một, bình tĩnh đứng lẫn trong đám người bọn họ.

Thẳng đến lúc này mọi người rốt cuộc đã hiểu, Khương Tổ tuy rằng vô duyên với đế vị, thế nhưng, một là lực ảnh hưởng của hắn trong triều đình vẫn không hề giảm bớt, hai là chỉ sợ hắn chính là trụ cột của Khương Trạch. Tuy rằng người ngồi trên cái ghế này chính là Khương Trạch, thế nhưng nếu cứ như vậy, người nắm giữ Khương quốc rốt cuộc là ai —— không người nào có thể đoán được.

Ngày đầu tiên tuyết rơi, có một người tự xưng là Tô Hợp được tả tướng dẫn kiến, thỉnh cầu yết kiến Khương Trạch.

Khương Trạch vẫn nhớ rõ người này.

Kiếp trước phỏng chừng cũng trong một ngày tuyết rơi như vậy, vị đại học giả tinh thông kim cổ này đã xuất hiện trong hoàng cung Khương quốc, nỗ lực thuyết phục tứ đại quốc Khương, Tùy, Hàn, Tề tạo lập liên minh chống lại cường quốc Sở ở phía Đông. Đáng tiếc lúc đó Tùy quốc nội loạn không ngớt, mà Khương quốc dưới sự trị vì của y thì đang tạm nghỉ ngơi ở chế độ phong bế cực kỳ vi diệu, vì thế Tô Hợp chỉ có thể ảm đạm rời đi.

Sau khi Khương Tổ chinh phục Tùy quốc, Tô Hợp lại bắt đầu du thuyết Tề, Hàn, Sở hy vọng tam quốc liên minh chống Khương. Rốt cuộc liên minh tam quốc cũng thành lập, sau bảy năm mới tan vỡ dưới mưu kế ly gián gây xích mích của Khương Tổ.

Mà sau đó, Tô Hợp lại không biết xấu hổ chạy đến bái kiến Khương Trạch, lòng đầy tự tin tiến cử mưu kế kích phát mâu thuẫn Tề Sở, để Khương quốc trở thành ngư ông đắc lợi...

Giới cho kẻ một tay dùng đòn hợp tung liên hoành2.

Hôm nay gã đến đây, tự nhiên cũng vì mục đích này.

Khương Trạch tựa vào người Khương Tổ đang ngồi bên cạnh, nghe gã khua môi múa mép suốt một canh giờ. Y không có đánh vỡ nhiệt tình diễn thuyết của Tô Hợp, cũng giống như không dự định can thiệp vào sự tranh chấp giữa hữu tướng và tả tướng, y chỉ đợi đến khi Tô Hợp nói đến miệng khô lưỡi đắng thì nhẹ nhàng hỏi một câu: “Trẫm muốn nhất thống thiên hạ, khanh có biện pháp không?”

Tô Hợp hiển nhiên từ sớm đã có chuẩn bị đối với vấn đề này, gã rất thoải mái: “Có.”

Tô Hợp uống một hớp nước, tiếp đó trình bày giản lược kế sách thôn tín tứ quốc như sau: Liên hợp hai nước Tùy Hàn, trước tiên đối phó Tề quốc vốn có mâu thuẫn với Sở quốc, như vậy Sở quốc vốn cường đại nhất tự nhiên sẽ không can thiệp vào. Dĩ chiến dưỡng chiến, sau khi đánh hạ Sở quốc thì lần nữa liên Hàn công Tùy, Hàn quốc được lưu lại đến cuối cùng tự nhiên sẽ không đánh mà hàng.

Khương Trạch nở nụ cười: “Nếu trẫm không muốn liên kết, để bọn họ chạy đến chia một chén canh thì sao?”

Tô Hợp nhất thời giống như bị nghẹn họng, hồi lâu không thể trả lời.

Sau khi Tô Hợp được tiến lui xuống, Khương Tổ lại vẫn trầm tư trong một câu nói này của Khương Trạch. Khương Trạch nhìn bộ dạng trầm ổn chăm chú của hắn, gần như không thể kiềm chế xúc động muốn đem người đè xuống mặt đất, hung hăng xông lên hôn vài ngụm ở trong đầu.

Thế nhưng lại nhớ đến dáng dấp người này bị kích thích đến chạy trốn chết lúc đầu, Khương Trạch vẫn là cố nhẫn xuống xung động, chỉ nhàn nhạt nói: “Ngày ấy hồng thủy tràn lan, hữu tướng đề nghị đào kênh dẫn nước, đó thật ra là chủ ý của ca ca phải không?” Y nhìn thẳng vào Khương Tổ không hề chớp mắt, đôi môi không nhin được mà nhẹ nhàng cong lên, thông thả nói, “Ta vẫn biết.”

Lúc này Khương Tổ mới hoàn hồn nhìn y.

“Biện pháp của ca ca rất tốt” Khương Trạch tựa như sợ lạnh mà rụt vào người đối phương thêm một chút, “Nhưng nếu chúng ta có thể thôn tính nước Tùy, đào thông hai dòng Khương-Cơ chẳng phải sẽ tốt hơn sao?”

Đồng tử của Khương Tổ hơi co lại.

Hắn hơi nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy được gương mặt của Khương Trạch gần trong gang tấc, ánh mắt không khỏi dời đi, chỉ có thể che giấu lên tiếng: “Vậy sao?”

“Tùy quốc xưa nay đều là hổ lang chi thế, nay lão hoàng đế bệnh nặng, các hoàng tử tranh đoạt khốc liệt. Ta có nghe tả tướng nói qua, hai kẻ có khả năng đoạt được ngôi vị hoàng đế nhất và đại hoàng tử Cơ Ngọc và nhị hoàng tử Cơ Minh. “

Khương Tổ từ chối cho ý kiến.

“Cơ Ngọc thủ cựu, Cơ Minh cấp tiến. Nếu Cơ Ngọc thượng vị, với tâm tính cẩn thận của gã nhất định sẽ để Tùy quốc nghỉ ngơi lại sức, trong thời gian ngắn quyết không hành động thiếu suy nghĩ, theo đó mà suy, chỉ cần gã có động tác liền khó thể chống đỡ. Mà Cơ Minh từ nhỏ hung hãn hiếu chiến, nếu người này thượng vị nhất định sẽ phát binh tiến công chúng ta... Nhưng mặc kệ thế nào, đại chiến Khương – Tùy vẫn là không thể tránh được.”

Đời trước, trong giai đoạn này y vẫn luôn cố gắng chữa trị mối quan hệ đã rạn nứt của y cùng Khương Tổ, căn bản mặc kệ tình hình Tùy quốc. Cho đến sau này mới nhận được tin Cơ Ngọc tảo ngộ ám sát mà vong, Cơ Minh thuận lợi xưng đế, hành động đầu tiên của tân đế chính là khai chiến cùng Khương quốc.

Đáng tiếc Cơ Minh đã đánh giá sai tình thế Khương quốc, vì sự ngu xuẩn của mình mà phải trả cái giá thảm thối.

Tướng sĩ Khương quốc đem thứ quý giá nhất của Cơ Minh vĩnh viễn lưu lại trên chiến trường; mà cũng tương đương như vậy, Cơ Minh đã cướp đi người duy nhất trọng yếu đối với Khương Trạch.

Cũng vì lý do này, sau đó Khương Trạch gần như phát điên tự mình lĩnh quân, dùng khí thế hùng hổ, binh như chẻ tre mà xông vào Tùy cung tự mình lăng trì Cơ Minh, nghiền xương thành tro bụi. Chỉ là, cho dù như thế, Khương Trạch vẫn không cảm thấy một tia hả hê nào.

Khương Trạch hít sâu một hơi, cố gắng trấn an linh hồn đang run rẩy của mình.

Hiện tại, dù người y yêu nhất đang ở bên cạnh, thế nhưng một đời này y vẫn phải khiến cho Cơ Minh xương cốt thành tro.

Khương Tổ không hề phát hiện dị trạng của Khương Trạch, hắn đã bị những lời trước đó của y hấp dẫn toàn bộ suy nghĩ.

Tình hình hai nước Khương-Tùy ở một mức độ nào đó mà nói là rất tương đồng, rồi lại có điểm khác biệt. Chỉ ít hần và Khương Trạch thủy chung vẫn không thể tùy tiện thương tổn đối phương, mà đám huynh đệ Cơ gia... hầu như người trong thiên hạ đều biết, bọn họ chỉ hận đối phương sao không sớm chết đi.

Một cơ hội tốt như vậy, nếu Khương quốc không chen vào chém một nhát đao thì thật vô cùng xin lỗi bản thân rồi.

Khương Tổ lại đem tất cả mọi việc cân nhắc trong đầu lại một lần, hần hiển nhiên hiểu rõ Khương Trạch là đang dự tính việc gì, vì vậy bèn cất tiếng hỏi: “Đã như vậy, vì sao đệ không tự mình phái người đi thúc đẩy việc này?”

Khương Trạch đã đem tất cả xung động bất ổn trong đáy lòng quét đi sạch sẽ, y dùng tay chống cằm diễn lại bộ dạng mười tám tuổi của chính mình, không chút do dự trả lời: “Bởi vì ngoại trừ ca ca, ta không còn người có thể tin được.”

Khương Tổ nghe mà đau thắt.

Khương Trạch là nhi tử của vị hoàng hậu được được sủng ái, từ nhỏ đã thông minh như yêu nghiệt, phỏng chừng con người nhạy cảm kia đã từ lâu cảm nhận được phía sau khuôn mặt cung kính của đám hạ nhân đều là mâu thuẫn, sợ hãi cùng châm chọc. Trong ấn tượng của Khương Tổ, trước khi bọn họ tiếp xúc với nhau lúc Khương Trạch được bảy tuổi, toàn bộ ấn tượng của hần về y thủy chung đều là cao ngạo, quái đản, đặc biệt thích độc lập độc hành.

Về sau Khương Trạch lại trở thành đệ đệ được hần sủng ái nhất, hần liền trực tiếp cách ly y khỏi thế giới không sạch sẽ kia, thế nên đã từ rất lâu rồi, trong thế giới của Khương Trạch ngoại trừ hoàng hậu cũng chỉ có hần.

Sau đó hoàng hậu cũng hoảng, liền chỉ còn lại hần.

Chỉ là hiện tại, ngay cả hần cũng đã quyết ý... dần dần rời xa y.

Lưu quang trong đôi mắt của Khương Tổ khẽ lay động.

Có phải khi Khương Trạch ngồi trên cái vị trí kia, mỗi ngày đều phải quan sát đám triều thần không có hảo ý trên đại điện thì trong lòng của y cũng vô cùng cô độc?

Ý thức được vấn đề này, đáy lòng của Khương Tổ giống như bị kim châm, hần nhìn Khương Trạch vẫn tỏ vẻ khờ dại ở bên cạnh, chậm rãi mở miệng: “A Trạch.”

Trong đôi mắt trong sáng hữu thần của Khương Trạch tràn đầy nghi hoặc.

Khương Tổ hít sâu một hơi.

Hần uể oải xoa xoa mi tâm, cảm giác mình nên suy nghĩ thật kỹ, vì tương lai của Khương Trạch hoặc là tiếp tục quyết tâm mưu phản. Vì vậy với việc trước mắt này chỉ có thể tìm đại một cái cớ: “Ta đã có chút mệt mỏi, phải về nghỉ ngơi.” Dứt lời cũng không nhìn Khương Trạch nữa mà lập tức đứng dậy rời đi.

Khương Trạch thu lại ánh mắt, một lát sau liền mỉm cười thản nhiên.

— Cái trò chơi ‘Ta không biết người biết ta muốn tạo phản’ và ‘Ta biết người không biết ta biết người muốn tạo phản, nhưng ta hết lần này tới lần khác muốn người nghĩ ta mong muốn người tạo phản’ thực sự là quá có ý tứ rồi, thực sự làm người ta thích thú. (Mèo: Ta đến chết với một tràng biết và không biết này, chỉ là đây là dụng ý của tác giả khi cố ý lập từ làm rắc rối ngữ pháp của câu, ta vốn có thể edit cho mượt mà dễ hiểu hơn nhưng lại cảm thấy vẫn nên giữ nguyên dụng ý tác giả nên lựa chọn cách sắp xếp này. Các bạn cảm thấy thể nào tốt hơn thì com cho mình nha)

Mười ngày sau, Khương Tổ nói với Khương Trạch, hần đã chọn được người rồi.

Tô Hợp cũng là một trong số đó.

Khương Trạch hiểu được, để người này đi tăng củi thêm gió cho Tùy quốc vốn đang là một hồ nước nóng cũng coi như là vật tấn kỳ dụng³. Chỉ là hai huynh đệ họ Cơ cũng không phải hạn người để sống chung, chỉ sợ những người này ước chừng sẽ không thể đạt được mục đích.

Bất quá Khương Trạch cũng không quá rõ ràng năng lực của những kẻ được chọn này, vì vậy cũng không tiện phát biểu ý kiến gì, chỉ có thể thuận miệng nói: “Đệ thấy trong sách có viết Cơ Minh háo sắc, mỹ nhân kế có lẽ là một biện pháp không tệ.”

Khương Tổ nâng mi: “Vậy sao? Là sách gì?”

Khương Trạch tìm kiếm một phen, sau đó đưa một trục quyển cho Khương Tổ.

Trúc quyển này bề ngoài đã có vài chỗ hư tổn, thoát nhìn cũng đã được khắc vài năm rồi, Khương Tổ tùy tiện đọc mấy dòng, phía trên ngoài trừ một ít truyền thuyết lý thú hi hữu quả nhiên còn dùng ngôn ngữ khoa trương kể rõ những yêu thích của Cơ Minh. Giữa lúc hắn vừa cảm thấy quyển trúc này có chút ý tứ thì ánh mắt đã lướt qua mấy dòng ghi chép về Khương quốc, sắc mặt liền đột ngột biến đổi.

Thư viết: “Khương hữu tử đồng xa, nhan như thuần hoa... thái tử thông yên.” Đại ý là đang nói, trong hoàng cung Khương quốc có nam tử dung mạo xinh đẹp, ngồi trên xe ngựa xinh đẹp như hoa thuần4... cùng với Khương quốc thái tử loạn luân tư thông5.

Khương Tổ “Ba” một tiếng khép lại trúc quyển, lạnh lùng nói một câu “Sau này không được xem những thứ sách bất nháo này nữa”, bàn tay nắm thật chặt quyển trúc, mặt cũng đen đi.

Khương Trạch cup mắt một lát, sau đó lại tìm từ trong đồng thẻ tre ra một cuộn trúc quyển khác, nhắc dao nhỏ lên tiếp tục khắc...

Hứ... mặc dù tự ca ngợi mình như vậy cũng có chút ngượng ngùng, thế nhưng liệu có nên viết càng thái quá hơn một chút hay không?

1/ Hữu tử đồng xa, nhan như thuần hoa, thái tử thông yên: Cụm từ ‘Hữu tử đồng xa, nhan như thuần hoa’ là vay mượn có sửa chữa từ bài thơ trong thiên Trịnh phong thuộc phần Quốc phong của Kinh thi, có thể hiểu nôm na là cổ thi của nước Trịnh, được chép trong phần góp nhặt theo quốc gia của Kinh thi. Quan trọng là ý tứ sau khi tác giả sửa lại thì có thể hiểu là, ‘Có người nam tử ngồi trên xe, dung nhan tươi đẹp, có tư thông cùng thái tử’, phần cuối chương tác giả có giảng giải chi tiết và đúng ngữ cảnh hơn.

Và đây là nguyên văn bài thơ được vay mượn

Hữu tử đồng xa

Nhan như thuần hoa

Tương ngao tương tưởng

Bội ngọc quỳnh cư

Bỉ mỹ Mạnh Khương

Tuân mỹ thả đô

Dịch thơ

Ngồi cùng xe có nàng thiếu nữ,

Mặt như hoa, xinh hời là xinh.

Dáng nàng uyển chuyển hữu tình,

Hoa cài ngọc dắt, rung rinh bên người.

Mạnh Khương cũng ngỡ chừng có thể

Đã đẹp xinh càng lại đoan trang.

Chuyện về nàng Mạnh Khương thì mình sẽ không giải thích ở đây nhé vì nó không liên quan mất rồi.

2/ Hợp tung liên hoành: Mình đã từng chú thích rất chi tiết về chi tiết này trong phần mục lục hoặc chương đầu của bộ Nịnh thần, các bạn có thể tìm xem lại, nói nôm na hợp tung liên hoành là chỉ những hành động hoặc con người đi khắp nơi du thuyết móc nối liên minh giữa các nước hay các thế lực mưu cầu lợi ích, loại người (hoặc nghề) này thường xuất hiện trong những giai đoạn loạn thế, thế lực các cứ khắp nơi, tiêu biểu như thời xuân thu chiến quốc, thời lục quốc phân tranh ... trong lịch sử Tù quốc cổ.

Chỉ là những người theo nghề này thường có tài ăn nói, vì vậy mục đích cuối cùng của họ là mưu cầu lợi ích cho ai thì chỉ có thể hạ hồi phân giải, có rất nhiều trường hợp, ngoài miệng họ nói vì thế lực này nhưng kết cục kẻ có lợi thực tế và cũng là chủ nhân thực tế của du thuyết gia là thế lực đối lập.

3/ Vật tấn kỳ dụng: Lợi dụng hết khả năng của một vật (hoặc người) nào đó.

4/ Hoa thuận: Theo sự tìm hiểu của mình ở nhiều nguồn thì rất có thể là hoa *** bụi.

5/ Thái tử thông yên: Thông ở đây trong tư thông, có nghĩa là quan hệ riêng tư ám muội. Thế nhưng tác giả lúc giải thích đã thêm từ loạn luân, như vậy phải căn cứ vào ngữ cảnh.

Theo bối cảnh truyện, quyển trúc kia trong mắt Khương Tổ đã được viết vào nhiều năm trước, mà ngay cả hiện giờ hắn vẫn chưa xuất cung lập phủ, càng không phải là hoàng đế. Như vậy nam nhân nhan sắc như hoa kia nếu đã là người trong cung thì chỉ có thể là nam sủng của Khương Phong, phụ hoàng của hắn (thời này tương tự với giai đoạn xuân thu trong lịch sử TQ, mà thời xuân thu người ta lại coi quan hệ nam nam là một kiểu quan hệ hoàn toàn bình thường, thậm chí còn là thứ tình cảm cao quý thuần khiết hơn nam nữ). Mà nếu đã là nam sủng của Khương Phong thì vai vế sẽ ở trên Khương Tổ -> loạn luân.

Còn đối với cái nhìn của Khương Trạch thì dễ hiểu hơn, quyển trúc đó là do y viết, mà đối tượng có thể ‘thông yên’ với Khương Tổ trong mắt y thì còn ai ngoài bản thân mình đâu -> chuẩn loạn luân.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

6. Chương 6

Nửa ngày trước Khương Tổ vừa nhìn thấy bốn chữ ‘Thái tử thông yên’ trên một quyển trúc lung tung nào đó, tới buổi chiều lại nhìn thấy Khương Trạch đang nằm trên nhuyển tháp của mình, cả người chỉ mặc một bộ đồ lót trắng nõn, bởi vì tư thế nằm hơi nghiêng nên lộ ra vòng eo mảnh.

Khương Tổ theo bản năng dừng bước, cảm giác vi diệu bị hắn tận lực quên đi suốt hai tháng nay lại lần nữa dâng lên.

Hai tháng trước, ngay cái ngày tân đế đăng cơ, người kia từng cùng hắn ở trong thư phòng tùy tiện hôn môi, mặc dù sau đó hai người tựa hồ đều lựa chọn ném chuyện này ra sau đầu, biểu hiện bên ngoài vẫn giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, nhất mực thông dong tùy ý.

Thế nhưng rốt cuộc cũng đã không còn giống nữa...

Mà hắn cùng với Khương Trạch cũng không còn là huynh đệ ruột...

Trước đây, khi bọn họ ôm nhau ngủ còn có thể dùng ‘Huynh đệ tình thâm’ để giải thích, hiện tại thì thế nào?

Nào có ai làm ca ca sẽ để ý thất lưng đệ đệ vô tình để lộ ra có trắng nõn mềm mịn hay không, nào có ca ca sẽ ở trong giấc mộng mặc sức hôn môi đệ đệ của mình, lại nào có loại ca ca mỗi một buổi sáng tỉnh dậy, nhìn thấy đệ đệ an tĩnh nằm ngủ trong ngực mình thì sẽ có loại xúc động muốn khóa chặt người kia vào lòng vĩnh viễn?

Hắn lẳng lặng đứng đó một lát.

Khương Tổ cảm thấy hết thảy mọi việc đều đã lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, thế nhưng vẫn còn có thể cứu lại.

Hắn phải quên hết những việc này, một lần nữa quay lại ranh giới thuộc về bọn họ.

Khương Tổ ngồi lên nhuyển tháp, Khương Trạch thấy vậy khẽ nhích người sang, dùng bàn tay nâng cằm, hai mắt mang theo ý cười nhìn mình.

Khương Tổ bất giác nâng tay, dự định vuốt ve gương mặt đối phương, chờ đến lúc đưa tay được phân nửa mới giật mình đổi thành sờ sờ đầu Khương Trạch: “A Trạch, bắt đầu từ hôm nay chúng ta phân phòng ngủ đi.”

Khương Trạch nháy mắt dựng thẳng người lên, mở to đôi mắt tràn đầy nghi hoặc hỏi: “Vì sao?” Còn chưa nghe được đáp án của Khương Tổ, nét mặt của Khương Trạch giống như là nghĩ đến điều gì, không khỏi

hiện ra một tia thất lạc mờ mịt, thanh âm cũng trở nên phi thường khổ sở, “... Ca ca có phải đã chán ghét đệ hay không?”

Khương Tổ nhắm mắt lại, cố gắng lơ đi sự xúc động bên phía ngực trái: “Không phải.”

Đợi đến khi hần mở mắt lần nữa thì trong ánh mắt đã hoàn toàn bình tĩnh không chút gợn sóng: “Ta đã sắp phải xuất cung lập phủ rồi, sau này đều phải ở lại phủ đệ bên ngoài, đệ cũng phải làm quen thôi, A Trạch.”

Phủ đệ của các hoàng tử đã xây dựng xong từ nửa tháng trước, ngày ba tháng sau là ngày hoàng đạo, có thể dọn vào. Chỉ là tòa nhà được xây dựng cho Khương Tổ, không hiểu sao trong một đêm lại phải đi lấy nước¹ mà hư hại.

Lúc Khương Tổ nghe được tin tức này cũng là lần đầu tiên hần nhìn thấy bộ dạng tức giận của Khương Trạch trên triều đình, y tức giận quả trách Lang trung lệnh, lại ra chỉ cho Đình úy nhất định phải nghiêm khắc điều tra việc này, nào ngờ một đám người lao tâm tổn trí hết ba ngày, kết quả cuối cùng được báo lên lại là một cái lý do trăm ngàn chỗ hở mà lại không thể bắt bẻ vào đâu được. Nguyên nhân vụ cháy được cho là do một đám khất cái từ phía nam lưu vong đến kinh thành, thừa dịp phủ đệ vẫn chưa có người mà đột nhập vào ở tạm, bởi vì bất cẩn mà gây ra sự kiện lấy nước lần này.

Sở dĩ nói trăm ngàn chỗ hở là vì nhân số của hoàng tộc hàng năm đều gia tăng, những khu vực được triều đình tuyển chọn để kiến tạo phủ đệ đều có dán thông cáo ở phía trước để bá tánh biết mà tránh né. Thế nhưng nói không thể chèn vào đâu được là vì thân phận của Khương Tổ quá mức xấu hổ, mảnh đất được chọn để xây phủ đệ cho hần rất gần với khu vực của bình dân, phía trước phủ cũng không có trọng binh canh gác, nếu thật sự có người lớn mật làm liều, xảy ra sự kiện như vậy cũng không phải việc gì khó thể tưởng tượng.

Hướng chi phía trong đồng phế tích đổ nát kia còn tìm được năm cỗ thi thể bị đốt đến không thể nhận ra nhân dạng, chứng cứ đều có đủ, đám triều thần cũng chỉ có thể chấp nhận cái đáp án này.

Mặc dù có rất nhiều người âm thầm cho rằng, chuyện này là do Khương Tổ một tay sắp xếp. Vì vậy một đám người nhiều chuyện đều thích tự cho rằng bí mật mà âm thầm quan sát Khương Tổ, thế nhưng những gì bọn họ thấy được vĩnh viễn đều là gương mặt bình tĩnh không chút gợn sóng nào của hần.

Thiên tử nghe được kết quả này thì vô cùng tức giận, mà lý do tức giận cũng rất có đạo lý ‘Hiện tại ngay cả mấy tên khất cái không rõ thân phận cũng có thể đốt cháy phủ đệ hoàng thân, ngày khác chẳng phải sẽ có một đám lưu dân xuất thân mờ mịt nào đó làm ra việc hỏa thiêu hoàng cung Khương quốc?’

Tuy rằng loại lo lắng này trong mắt triều thần xem ra là hoàn toàn không cần thiết, thế nhưng ở những vấn đề nhỏ không ảnh hưởng đến toàn cục này dù sao cũng nên để cho thiên tử lưu lại một chút mặt mũi. Vì vậy Khương Trạch liền hạ lệnh thay đổi hoàn toàn đám thủ vệ kinh thành, cùng với tiến hành thống kê quản lý lưu dân, toàn bộ quá trình này hai vị tả hữu thừa tướng đều không hề ra mặt phản đối một lần nào.

Thế rồi kết quả cuối cùng của sự kiện này chính là, phủ đệ của Khương Tổ phải dời vị trí một lần nữa xây dựng, hiện tại hần phải ở lại trong hoàng cung thêm ít nhất ba tháng nữa. Thủ vệ trong thành bị thay đổi bảy tám phần, tình thế cân bằng bị phá vỡ, một đám thám tử các nước vốn đã được an bài tốt, hiện tại lại phải lần nữa chấp nối nhân mạch. Đám lưu dân trong thành đô đều được nhập tịch², tiếp theo sau đó phong trào nhập tịch cho lưu dân liền lan rộng khắp Khương quốc, triều đình sơ bộ nắm được hộ khẩu các quận.

Khương Tổ tự nhiên cũng từng sai người đi điều tra việc này, chỉ là phủ đệ đã cháy sạch, người phạm tội đều chết hết, hần cũng không tra ra được đầu mối gì hữu dụng. Thế nhưng bởi vì tất cả quá mức hoàn mỹ như vậy mới càng khiến hần cảm thấy nghi ngờ.

Ngay cả hữu tướng cũng bắt đầu hoài nghi : “Việc này có phải là do Khương Trạch gây ra?”

Bọn họ ngay lúc này đều hướng sự hoài nghi lên cùng một người.

Lúc Khương Tổ còn là thái tử thì không biết có bao nhiêu người chạy đến nhìn bộ ngưỡng mộ, không ai có can đảm trở mặt cùng hần, thế nhưng thân phận của hần ngày nay đã thập phần xấu hổ, sợ rằng có không ít người thích thượng đội hạ đạp nghĩ muốn nhìn hần chật vật một phen. Thế nhưng đốt phủ đệ của hần

ngoại trừ dẫn lửa lên thân lại chẳng có bất kỳ chỗ tốt nào, cho dù Khương Tổ có nghĩ nát óc cũng không tìm ra kẻ nào lại ngu xuẩn đến mức phóng hỏa phủ đệ mà triều đình xây dựng cho hắn.

Như vậy, nếu đổi một cách nghĩ khác.

Phủ đệ bị đốt, hắn sẽ tiếp tục bị ép ở lại trong cung, chính vì lý do đó mà có không ít người cho rằng hắn bụng dạ khó lường. Thế nhưng vẫn có người hoàn toàn ngược lại, Khương Trạch nhất định sẽ cảm thấy rất vui mừng.

Khương Tổ nghĩ đến khả năng như vậy thì biểu tình trong nháy mắt trở nên mờ mịt.

Hắn thật sự có thể cảm giác được sự vui mừng của Khương Trạch, so với cơn thịnh nộ lúc ở trên đại điện thì hoàn toàn ngược lại, buổi tối lúc đang lăn lộn trên giường của hắn, Khương Trạch đã nói “Kỳ thực đốt đi cũng tốt, như vậy ca ca có thể ở cùng ta thêm một đoạn thời gian nữa rồi” nói xong còn rất vui vẻ mà mỉm cười, thần sắc cũng là hết sức đương nhiên.

...Biểu tình thanh tịnh sạch sẽ như vậy.

Chẳng lẽ, thật sự là chủ ý của y sao?

Là do y sai người âm thầm đốt đi phủ đệ tốn kém xa xỉ này, sau đó trên đại điện triều đình giả vờ nổi giận, dùng tư thế của một quốc quân hạ lệnh quản lý lưu dân và khất cái, hoàn toàn chỉ vì mục đích lưu hắn lại thêm mấy tháng... Khương Trạch thật sự có thể làm ra loại việc như vậy hay sao?

Khương Tổ bình tĩnh lại.

Tuy rằng cách cư xử của Khương Trạch từ nhỏ đã khác hẳn với thường nhân, thế nhưng luôn biết phân rõ nặng nhẹ, y sẽ không dễ dàng đùa bỡn loại sự tình như vậy. Huống chi, Khương Tổ tuyệt đối không thể tin tưởng, hài tử nhu thuận do một tay hắn giáo dục nên sẽ làm ra việc ngu ngốc cùng loại với ‘phong hỏa hý chư hầu’ này.

Vì thế Khương Tổ cực kỳ lãnh tĩnh trả lời hữu tướng: “Chắc chắn không phải y.”

Hữu tướng nhàn nhạt ngưng mắt nhìn y hồi lâu.

Sau đó tiếp tục hỏi: “Đã như vậy, có còn muốn điều tra tiếp hay không?”

“Tiếp tục tra.”

Cho đến hôm nay vẫn là không có thu hoạch gì.

Tất cả chứng cứ đều biểu hiện giống như kết quả mà Đình úy đã trình lên, theo thời gian trôi đi chuyện này càng trở nên hoàn mỹ, thế nhưng tuyệt nhiên Khương Tổ vẫn không hề ngoài nghi Khương Trạch, bởi vì cũng giống như y đã nói, dưới tay y không có người nào có thể làm ra việc hoàn mỹ như vậy mà có thể đồng thời giấu diếm được Khương Tổ.

Khương Tổ nằm ở trên giường nhắm mắt lại, thế nhưng không ngủ được.

Hắn cảm giác mình có chút mệt mỏi rồi, nhưng chỉ vừa nhắm mắt lại thì biểu tình đáng thương đến tột cùng của Khương Trạch liền hiện lên trước mắt. Cái biểu tình này hắn đã nhìn hơn mười năm, rõ ràng từ lâu đã vô cùng quen thuộc, chỉ là mỗi lần nhìn thấy đều không thể kiềm chế mà nhẹ dạ đến hồ đồ, sau đó vô thức mà đáp ứng yêu cầu của Khương Trạch.

Hắn cũng phải tập cho mình thói quen sinh hoạt không có sự tồn tại của Khương Trạch rồi.

Hay là mông ba tháng sau, hắn cũng nên xuất cung cùng hai vị hoàng tử khác, trước tiên cứ ở lại biệt viện của mình trước đã.

Đêm đã rất sâu.

Khương Trạch tựa bên cửa sổ lắng lắng nghe thanh âm tuyết rơi. Y không điểm đèn, trong bóng tối trên mặt y cũng không hề lộ ra bất cứ biểu tình gì, lông mi thật dài rũ xuống hứng lấy từng đợt gió tuyết thổi vào gương mặt y, thế nhưng cũng vô pháp che giấu đôi mắt lạnh như băng của chủ nhân.

Vẫn là gương mặt hoa đào như trước, thế nhưng khí thế lúc này của y tuyệt nhiên bất đồng. Khương Trạch mười tám tuổi ước chừng có thể tùy ý biếng nhác, thế nhưng Khương Trạch đã đến bất hoặc chi niên⁴ lại dư thừa âm lãnh áp bách, vả lại năm đó còn là do chính tay y thực thi cực hình với Cơ Minh, trong dân gian đều đồn đại y là kẻ hung thần ác sát, hầu như giống hết những tên bạo quân trong lịch sử.

“Đừng có nằm mộng...” Khương Trạch bỗng nhiên cong cong khóe môi tự lẩm bẩm, có lẽ vì đã trầm mặc một lúc lâu thế nên thanh âm của y cũng khàn đặc dị thường, “Đương nhiên, phản kháng... cũng là một loại lạc thú.”

Nói xong liền tiện tay cầm lấy ấm trà đưa đến trước mặt, sau đó đột ngột buông tay, tùy ý để rơi xuống.

Trong lúc mọi vật xung quanh đều im lìm, thanh âm đồ sứ vỡ vụn giống như vang lên ngay cạnh bên tay, Khương Tổ lấp tức trở mình ngồi dậy.

Động tĩnh là từ sát vách truyền tới, lúc Khương Tổ bước qua thì cửa đã bị nội thị mở ra, đợi đến khi đám người kia thấp đèn lên, ánh sáng lan tỏa đủ để nhìn thấy tình hình trong phòng thì hẩn lại hít sâu một hơi.

Ấm trà vỡ vụn trên mặt đất, Khương Trạch chân trầm ngư ngác đứng ở một bên, trong lòng bàn tay phải một mảnh đồ sẫm.

Khương Tổ bước nhanh đến bên cạnh người kia, mạnh mẽ bắt lấy cổ tay phải của y, cẩn thận gỡ những mảnh sứ đối phương vẫn đang cầm trên tay xuống, lửa giận khó thể khắc chế: “Đệ đang làm gì? !”

Khương Trạch chợt trở nên thanh tĩnh.

Đôi mắt mờ mịt của y lần nữa có ánh sáng lưu động, ánh nhìn dừng lại trên người Khương Tổ, cẩn cẩn dực dực trả lời “Đệ muốn uống nước”, nói xong còn đáng thương run rẩy một chút.

Khương Tổ đem người ôm vào trong lòng, cảm nhận được đối phương vô thức nhào người ra ngoài một chút, trong lòng có một loại tình cảm khó diễn tả được dâng lên, cơn giận vốn đã được nén xuống lại bị đốt lên lần nữa. Hẩn siết chặt Khương Trạch vào trong ngực, sau đó ôm ngang người lên, hướng về phía đám nội thị đang run rẩy bầy bên cạnh cửa quát một câu “Còn không mau đi tìm ngự y”, sau đó mới nén lại tâm tình ôm người về phòng mình.

Thái y rất nhanh đã đến, lão thuần thực giúp Khương Trạch rửa sạch vết thương, bôi thuốc, quấn băng, còn dặn dò mấy câu kiêng cử như không được cầm vật nặng, không được chạm nước... rồi mới thi lễ cáo lui.

Đám nội thị vừa rồi cũng bị Khương Trạch gọi người lôi xuống chờ đợi trách phạt.

Mà hai người bọn họ, lại lần nữa cùng nhau quay về cái giường này.

Một trận âm ỉ như vậy qua đi, nhất thời Khương Tổ chỉ cảm thấy vô cùng uể oải, cho dù trong lòng của hẩn có nảy sinh ý nghĩ nhớ nhớp như thế nào cũng không nên nóng ruột như vậy, thậm chí hẩn đã quên đệ đệ của mình từ nhỏ đã có bản lĩnh khiến cho sinh hoạt bình thường hàng ngày trở nên đặc biệt rối loạn, nếu không có hẩn che chở, sợ rằng Khương Trạch đã sớm hại chết chính mình rồi.

Khương Tổ nghĩ như vậy thì lại càng siết chặt Khương Trạch đang trầm mặc trong lòng, một tay cầm lấy cổ tay phải của y, phòng ngừa lúc y ngủ sẽ lộn xộn khiến vết thương vỡ ra, một tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng gầy gò của người trong lòng, không tiếng động thở dài: “... Vì sao lại cứ khiến người lo lắng như vậy?”

Mà thôi, mà thôi. Dù sao sắp tới bọn họ cũng không còn cơ hội ôm nhau ngủ như vậy nữa, hà tất ngay cả ba tháng cũng không đợi kịp chứ?

Khương Tổ hủy bỏ kế hoạch xuất cung ra ở biệt viện, hẩn cảm giác được Khương Trạch đang nằm trong lòng cũng giống như đã bỏ qua chuyện này mà lần nữa vùi vào hõm vai của mình, sau đó ôn nhu dỗ dành một câu “Ngủ đi”, mà bản thân cũng theo đó từ từ thiếp đi.

Hẩn đương nhiên không thể nhìn thấy nụ cười đắc ý của người đang nằm trong lòng mình.

1/ Đi lấy nước: Thời cổ người ta rất kiêng kỵ hỏa hoạn, cho rằng nếu nói từ đó ra cũng sẽ bị lây họa nên thay bằng từ đi lấy nước, nhất là trong các gia đình quyền quý càng thích kiêng kỵ.

2/ Nhập tịch: Tịch là trong hộ tịch, giống như một loại hộ khẩu, ngày xưa không có chứng minh hay căn cước, người ta quản lý nhân khẩu bằng hộ tịch.

3/ Phong hỏa hý chư hầu: Đây là một điển tích lưu lại từ thời Tây chu, khi đó TQ vẫn theo chế độ chư hầu, đứng đầu là thiên tử. Phong hỏa đài là một loại căn cứ quân sự dùng để truyền tin tức thời cổ, theo giao ước giữa thiên tử và chư hầu thì phong hỏa đài là tín hiệu khi thiên tử gặp nguy hiểm cần người cứu giá, chư hầu thấy phong hỏa đài được đốt lên phải lập tức mang binh đến cứu viện.

Chu U Vương là một vị vua chìm đắm trong tửu sắc, có một lần chư hầu nước Bao là Bao Tượng lên tiếng khuyên ngăn nhưng lại làm mất lòng vua và bị hạ ngục, sau đó người nhà vì muốn cứu Bao Tượng đã đi khắp nơi tìm mỹ nữ về dâng cho U Vương, người con gái đó là Bao Tự. Bao Tự có sắc đẹp tuyệt luân, U Vương vừa nhìn thấy đã say mê liền phong làm vương hậu, chỉ là Bao Tự rất ít cười U Vương dò hỏi mãi mới biết nàng thích nghe tiếng xé lụa, vì thế ra lệnh cho bảo khổ của triều đình mỗi ngày phải mang đến một trăm thớt lụa, phái cung nữ xé cho nàng xem, thế nhưng cho dù lụa là trong kho đã cạn sạch Bao Tự cũng chỉ tươi tắn hơn một chút chứ không chịu cười. U Vương bèn treo thưởng ai có thể khiến vương hậu cười sẽ được thưởng ngàn vàng.

Sau đó có một viên quan tên Quách Thạch Phủ hiến kế để U Vương dẫn Bao Tự lên Ly sơn thăm thú, đến nửa đêm lại đốt phong hỏa đài lừa chư hầu đến hộ giá, Bao Tự nhìn thấy từng đoàn người căng thẳng chạy đến lại biết mình mắc lừa mà ủ rũ ngơ ngác trở về thì kèm không được mà bật cười. Sau này U Vương phế bỏ trường tử Nghi Cữu và nguyên phối Thân hoàng hậu, Thân hầu là cha của hoàng hậu thấy vậy bèn nổi giận cấu kết với quân Khuyển Nhung đánh vào Chu cung. Lúc này U Vương lại cử Quách Thạch Phủ đi Ly sơn đốt phong hỏa đài nhưng chư hầu sợ lại mắc lừa nên không ai dám ứng cứu, U Vương và thái tử Bá Phục con trai Bao Tự bị giết trên đường trốn chạy, Bao Tự bị quân Khuyển Nhung mang đi không rõ về sau.

Sau này chư hầu hay tin mới cử binh cứu giá, lập tiên thái tử Nghi Cữu làm vương, lấy hiệu Chu Bình Vương, đến năm 770 lấy lý do hoàng thành Cảo kinh từng bị xâm phạm mà dời đô về Lạc ấp, lập ra vương triều Đông chu.

Với câu chuyện này, người đời sau đã rút ra rất nhiều điển tích gồm:

Phong hỏa hý chư hầu: Chỉ việc dùng một sự kiện trọng đại để lừa dối người khác với mục đích tầm thường.

Tiếng cười xé lụa: Thật ra nhân vật chính của điển tích này đôi khi được đổi thành Muội Hỷ và vua Kiệt, vị vua cùng của nhà Hạ. Hàm ý của điển tích gần giống với hồng nhan họa thủy, chỉ nữ nhân xinh đẹp sẽ gây họa cho nam nhân.

Nhất tiếu thiên kim (nụ cười ngàn vàng): Chỉ việc U Vương dùng ngàn vàng làm giải thưởng cho người khiến Bao Tự cười. Người đời sau dùng điển tích này với ngụ ý miêu tả người con gái đẹp, ít mang châm biếm và chua chát như điển trên.

Theo Mèo thấy thì cái vị mỹ nhân Bao Tự này hẳn là loại dung mạo giống như Lưu Diệc Phi, khi im lặng và mang vẻ mặt buồn buồn, rơi lệ thì cực kỳ xinh đẹp, cười mỉm đủ làm xiêu lòng người, thế nhưng chỉ cần cười rộ lên là hóa khí ngay. Vì thế nàng mới dứt khoát không cười với U Vương, chẳng ngờ U Vương lại làm ra việc hoang đường như vậy, mà sau khi U Vương thấy nàng cười xong thì sau này cũng chẳng nghe ông dùng ngàn vàng khiến nàng cười thêm lần nữa, như vậy đã đủ thấy rõ sức sát thương của nụ cười kia rồi.

Điển tích trên còn một đoạn đầu mang màu sắc huyền huyền và khá dài dòng nên mình không viết ra, nhưng nếu các bạn muốn tham khảo thì có thể vào hiephoitranhviet.com/3190I928/tin-tuc/nu-cuoi-dat-gia-nhat-trong-lich-su-trung-hoa.aspx

4/ Bất hoặc chi niên: La khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, nguồn gốc của câu này là từ một bài nói chuyện của Khổng tử. Ông nói “Ngô thập hữu ngũ nhi chí vu học, tam thập nhi lập, tứ thập nhi bất hoặc, ngũ thập nhi tri thiên-mệnh, lục thập nhi nhĩ thuận, và thất thập nhi tùng tâm sở dục bất du cử”

Có thể phân chia như sau

1- Ngô thập hữu ngũ nhi chí vu học: Có nghĩa là khi tới 15 tuổi, ta mới có thể tự mình chuyên-tâm vào việc học. Con người khi tới mười lăm tuổi thì tâm trí mới bắt đầu chính chắn, biết suy nghĩ, biết việc gì là quan

trọng.

2- Tam thập nhi lập: Có nghĩa là khi người ta tới 30 tuổi thì sức tự lập mới có thể chắc chắn và vững vàng. Đây cũng là độ tuổi rực rỡ nhất của người đàn ông, bề ngoài thành thực, kiến thức vững chắc, tinh lực sung túc, là độ tuổi lý tưởng để lập nghiệp, độc lập về mọi mặt.

3- Tứ thập nhi bất hoặc: Có nghĩa là khi người ta tới 40 tuổi mới có thể hiểu thấu mọi sự lý trong thiên hạ, phân biệt được việc phải hay trái cũng như hiểu được ai là người tốt hay xấu và biết được cái gì nên làm hay không.

4- Ngũ thập nhi tri thiên-mệnh: Có nghĩa là khi người ta tới 50 tuổi mới có thể thông-suốt chân lý của tạo hoá, tức là hiểu được mệnh của trời.

5- Lục thập nhi nhĩ thuận: Có nghĩa là khi người ta tới 60 tuổi thì mới đạt đến mức độ hoàn hảo về mặt tri hành, kiến văn, và kinh nghiệm về cuộc sống. Nhờ đó, người ta có thể nhận xét và phán đoán được ngay tức-khắc và chính xác về các sự kiện và nhân vật trong thiên-hạ. Khi nhìn hay nghe thấy điều gì, người ta không những không cảm thấy chướng ngại mà còn hiểu thấu ngay mọi lẽ. Cũng có thuyết cho rằng ‘nhĩ nhĩ thuận’ là chỉ sự thông suốt về tính hai mặt của cuộc sống nên nghe người khác nói gì cũng cảm thấy có phần đúng, bởi vì không có việc gì hoàn toàn sai cũng như hoàn toàn đúng, người ở tuổi này có thể nhìn ra được cả hai mặt đúng sai của một sự vật.

6- Thất thập nhi tàng tâm sở dục bất du cử: Có nghĩa là tới 70 tuổi, con người sẽ đạt đến tình trạng rất hoàn hảo về cách xử sự và xử thế. Nhờ đó mà mỗi khi người ta định nói điều gì hay làm việc gì thì tự nhiên thể hiện đúng với chủ tâm của lòng mình, muốn sao được vậy, và không bao giờ vượt ra khỏi khuôn khổ của đạo lý hay lẽ thường. Chỉ tiếc còn một câu ‘Thất thập cổ lai hy’ có nghĩa rằng trước giờ đến tuổi bảy mươi vốn khá hiếm, cho dù ở hiện đại cũng vậy, tuy rằng tuổi thọ con người đã được kéo dài, thế nhưng qua tuổi bảy mươi sự yếu nhược của cơ thể, và bệnh tật đã ủa đến, con người làm gì còn đủ minh mẫn như Khổng tử đã nói đâu.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

7. Chương 7

Sáng hôm sau Khương Trạch lắc lắc tay phải, trưng ra bộ mặt buồn chán mệt mỏi vào triều nghe chúng thần nghị sự. Trong lúc đó, mặc kệ Khương Tổ có nhìn y thế nào y cũng không giống như thường ngày vui mừng hớn hở, chỉ mở to đôi mắt lên đối diện cùng hân.

Đợi đến khi Khương Tổ xử lý xong một đồng chính vụ phức tạp quay trở về cung thì lại nghe nội thị báo lại, Khương Trạch nửa canh giờ trước đã xuất cung... sau đó không rõ tung tích.

Mà hôm nay, cũng là ngày thứ ba mươi một Gia Cát Du đến đô thành Khương quốc.

Gia Cát Du vốn là người Tùy, niên kỷ vượt quá hai trăm, tướng mạo thường thường nhưng lại có khí chất như tùng trúc¹. Tổ tiên của y vốn là một Đại phu² tôn sùng đạo gia, đáng tiếc tiền triều lại “Trục xuất bách gia độc tôn học thuật nho gia” vì vậy gia đạo sa sút, đến đời tổ phụ thì ngay cả nhà tổ cũng phải bán ra ngoài. Phụ thân của y đành phải bỏ dở việc đọc sách mà chuyển qua kinh thương, sau lại trở thành nghĩa thương³ nổi danh, chỉ là Gia Cát Du lại trái ngược với phụ thân, từ nhỏ đối với việc kinh thương không hề hứng thú, trái lại giống như tổ tiên si mê đọc sách, đến mười tám tuổi tài học đã vang khắp bốn phương.

Cũng từng có người coi trọng tài năng của Gia Cát Du, muốn tiến cử y vào triều làm quan, thế nhưng Gia Cát Du không những cự tuyệt mà còn tỏ ra lo sợ quốc quân Tùy quốc hẹp hòi hung tàn, ngay ngày thứ hai đã thu thập đồ tể nhuễn, một thân một mình chạy vào rừng sâu núi thẳm ẩn cư, có chút cảm giác thần nhiên tự đắc.

Nói gọn lại, người này là một kẻ phi thường có tài hoa, thủ đoạn cũng là kẻ có chút thanh cao.

Hơn ba mươi ngày trước, y đột nhiên có được hộ tịch Khương quốc, còn tương phùng cùng một vị hảo hữu từ thuở thiếu thời, đồng thời còn được an bày nghỉ lại trong nhà vị bằng hữu này.

Đây là một việc kỳ quái đến cỡ nào chứ? Người bình thường nếu gặp phải loại việc này phỏng chừng đã phải lo lắng bất an, thế nhưng Gia Cát Du trước giờ chính là loại người bằng lòng với số mệnh, y chẳng những không hề kinh hoảng mà so với bình thường càng thêm vui vẻ bộc lộ tài năng của mình. Không đến mấy ngày, vị ‘hảo hữu thiếu thời’ đã biến thành bạn tốt chân chính, mà y cũng từ đám sĩ phu xuất thân không cao lẫn lộn ra được một điểm danh khí.

Y vẫn biết có người đang dõi theo y, thế nhưng không thể không nói, làm người thôi, vui vẻ là được rồi.

Ngày hôm nay, vị hảo hữu kia giúp y dẫn kiến báii phòng một vị đại nho, cả hai hàn huyên suốt một canh giờ, đôi bên đều hết sức tận hứng. Cổ kiệu đón y rời khỏi phủ đệ của vị đại nho kia không trực tiếp trở về nhà của hảo hữu mà chậm chậm đưa y đến một gian nhà không hề có chút bất mắt nào.

Nơi này quả thực là một căn nhà quá mức đơn sơ rồi.

Gia Cát Du ngồi trên chiếu, thông thả rót cho mình một chén nước, chậm rãi nói : “Người rốt cuộc đã tới.” Từ lúc nhận được tin ở Tùy quốc, y đã đợi suốt hai tháng mười tám ngày, rốt cục cũng có thể gặp được người đã mời y từ trong núi ra ngoài.

—— Tuy rằng như thế này cũng không thể nói là đã ‘gặp’.

Người nọ ẩn trong bóng tối, bởi vì ngược sáng nên y cũng không thấy rõ người này đến tột cùng có bộ dạng thế nào, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bàn tay của y có quần mây vòng vải trắng, có lẽ đang bị thương.

Đáp án mà y muốn biết đã ở ngay trước mặt, thế nhưng Gia Cát Du vẫn không hề nôn nóng, chỉ chậm rãi nâng chén lên uống nước. Sau đó nghe được đối phương lên tiếng: “Ta sai người đón người đến đây là muốn người làm hai việc.”

Gia Cát Du rừ mi giống như đang thưởng thức chén nước trước mặt: “Mời nói.”

Từ thanh âm mà phán đoán, tuổi tác đối phương cũng không lớn, thế nhưng thanh sắc trầm ổn, ngữ điệu thần nhiên, từ đó có thể suy ra chủ nhân giọng nói này xuất thân cao quý, thông dong quả quyết.

Rất phù hợp với suy đoán trong lòng y.

“Việc thứ nhất, ta cần một ít nhân thủ thay ta làm những việc ta không thể ra mặt.”

Trong lòng Gia Cát Du lại ghi nhận thêm một khoản: đối phương hiện giờ như rồng vẫy nước cạn, tình cảnh mười phần không ổn, thậm chí cần phải nhờ vào y thoát khỏi. Y có chút do dự, rất nhanh thầm viết ra một cái tên trong lòng mình, sau đó chờ nghe câu nói tiếp theo.

“Việc thứ hai, ” người nọ dừng lại một chút, “Hữu tướng đương triều hiện tại đã già rồi, rất già.”

Đồng tử của Gia Cát Du bất chợt co rút.

Năm năm trước y dùng lý do “Bản thân học thức nông cạn, còn phải đọc nhiều sách” mà cự tuyệt người đến tiến cử, mà lý do chân chính lại là “Song thừa tướng của Tùy quốc hiện nay đều ở độ tuổi tráng niên hăng hái, trong triều không có vị trí cho ta”. Thế nhưng câu nói cuồng vọng đến mức đủ đưa đến họa sát thân này y chỉ nói qua trước mặt phụ mẫu một lần, tin chắc chẳng thể lưu truyền ra ngoài... Vậy thì, người trước mặt này làm sao lại biết?

Trong nháy mắt trái tim của Gia Cát Du đập nhanh như trống, y dù sao cũng chưa là cái người cho dù Thái sơn sụp đổ trước mắt vẫn vân đạm phong khinh ở kiếp trước, chỉ là y cũng rất nhanh chóng bình phục lại hơi thở của mình, chậm rãi ngẩng đầu nhìn thẳng vào người đang ở sau màn kia: “Tại hạ cũng có một vấn đề muốn hỏi.”

“Người nói.”

“Thiên hạ nào chỉ có ngàn vạn chí sĩ học thức cao thâm, vì sao lại chọn một kẻ xuất thân Tùy quốc như tại hạ?” Người có tài trong thiên hạ nhiều như vậy, Khương quốc cũng có không ít, hà tất phải đánh cuộc khả năng bị bán đứng mà dùng y chứ?

Chỉ nghe được thanh âm không hề dao động của người kia: “Nghĩ người không dùng, dùng người không nghĩ người. Vài thập niên sau cả thiên hạ đều quy về một mối, hà tất phân biệt Tùy quốc hay không?”

Vài thập niên sau cả thiên hạ đều quy về một mối, hà tất phân biệt Tùy quốc hay không?

Gia Cát Du lẩm bẩm lặp lại câu nói này, khoe miệng cong lên thành một nụ cười, chốc lát sau y liền đứng thẳng dậy cúi người quỳ lạy: “Đa tạ bệ hạ thưởng thức, vi thần sẽ dốc hết toàn lực.”

Từ phía sau màn truyền đến một tiếng cười khê: “Đoán được cũng rất nhanh.”

“Tại hạ nguyên tưởng người xuất hiện sẽ là đại hoàng tử Khương quốc, thật không ngờ lại là tầm nhìn hạn hẹp.”

Khương Trạch dùng bàn tay phải vẫn còn đang quấn băng nhẹ nhàng gõ xuống án kỉ, hừ một tiếng: “Làm tốt hai chuyện này, trăm liền tha thứ cho cặp mắt vụng về của ngươi.”

So với sự thần bí ưu nhã hậu thế lưu truyền, vị thừa tướng thích giả thần giả quỷ quyền khuynh triều đã này hiện tại vẫn còn quá trẻ. Bất quá trẻ tuổi cũng có cái tốt của trẻ tuổi, thiếu đi mấy phần cáo già lại nhiều hơn một chút sắc bén.

Sau khi gặp qua Gia Cát Du, Khương Trạch cũng có thể coi như đỡ xuống một tâm sự lớn, đợi đến khi hai người rời đi đủ xa, gian nhà Khương Trạch mới tạo ra vừa rồi hầu như đã bị tuyết lớn vùi lấp.

Khương Trạch vẫn còn nhớ rõ lần đầu y gặp gỡ Gia Cát Du, đó thật sự không phải là một hồi ức vui vẻ.

Lúc đó Khương Trạch tự mình dẫn quân đi đánh Tùy quốc, khi mai phục quân trong núi ở quận Thượng y đã hạ lệnh sau khi quân Tùy vào núi thì phóng hỏa chặt đứt đường lui của quân địch, bất quá cuối cùng lại bị một người chạy như điên từ trên núi xuống ngăn cản.

Người đó chính là Gia Cát Du.

Dù sau này trong miệng thế nhân Gia Cát Du từ từ được tô vẽ thành thần thoại, hầu như là thái cực tương phản với người bị truyền thành bạo quân như y, Khương Trạch vẫn mãi nhớ rõ tình cảnh người này chạy như điên về phía mình vào lần đầu tương ngộ.

...

Tuyết sắc khuynh thành⁴.

Kinh đô hiện tại thật ra bị tuyết sắc khiến cho có chút tịch liêu, hai bên cửa hàng ven đường chỉ có rải rác một ít tiểu thương dọn hàng, có lẽ cũng đơn giản chỉ mong tìm thêm một ít tiền phụ giúp gia dụng. Khương Trạch một bên thâm tính toán thời gian Khương Tổ xuất hiện, một bên chậm rãi tản bộ trên đường lớn.

Y che một cây dù trúc, vận bộ trường bào thanh sắc, dáng người cao ngất, giữa tuyết sắc mông lung càng ngời thêm phong thần tuấn tú.

Vì vậy chỉ một lát sau, khi đi đến nơi góc đường hẻo lánh, Khương Trạch liền nghe được bên cạnh có người hướng về y huyết sáo một tiếng.

Hiện tại năm nước đều thịnh hành nam phong, rất nhiều Đại phu sĩ tộc đều nuôi một hai nam sủng trong nhà, bọn họ cũng chẳng ngại ngùng mà còn khoe khoang khắp nơi. Về phần việc đùa giỡn mỹ nam nhà hoàng đế giữa phố chợ, cũng đã thành một phần sinh hoạt hằng ngày của đám môn sinh quyền quý bất học vô thuật⁵.

Bất quá, cái loại thanh âm này Khương Trạch chỉ nghe được có một lần khi mười tuổi, lúc đó hai tên thị vệ trong cung đang lén đàm luận về y, đợi lúc Khương Tổ trở về y hiểu kỳ hỏi một chút liền thấy sắc mặt đại ca nhà mình lập tức biến đổi, từ đó về sau y đã không còn gặp lại hai tên thủ vệ kia nữa.

Khương Trạch không có cách nghe được đáp án từ chỗ của Khương Tổ, vì vậy đã đi hỏi thăm rất nhiều người, thế nhưng kẻ nào nghe y hỏi về vấn đề này đều sắc mặt đại biến quỳ rạp xuống đất cầu xin tha thứ, như vậy càng khiến y cảm thấy mờ mịt. Cho đến sau này, lúc y lật xem thư tịch mới biết được loại hành động này là một loại đùa giỡn mang theo hàm nghĩa khinh miệt.

Đã cách vài thập niên, khi y lần nữa bị người đùa giỡn lại hoàn toàn không cảm thấy phẫn nộ, trên thực tế, thậm chí còn có chút cảm giác mới mẻ.

Đời trước cho đến hai mươi tuổi, y chưa bao giờ đơn độc xuất cung, sau này lại lĩnh binh đông chinh tây phạt, bách tính ven đường không một ai không nơm nớp cúi đầu quỳ lạy, chỉ sợ vô tình ngẩng đầu lên mạo phạm tới y sẽ bị áp dụng cực hình. Dưới tình huống như vậy, cho dù người gặp qua Khương Trạch đều nói dung mạo của y tươi đẹp như thuần hoa thì dân chúng căn bản cũng không tin.

Khương Trạch nhìn tên môn sinh phú quý trước mặt, bỗng dừng cũng muốn học ‘hư’ một chút, trong lòng lại nghĩ xem, đợi đến khi học xong trở về huyết sát với Khương Tổ một tiếng, không biết biểu tình của hắn sẽ như thế nào?

Tên môn sinh nọ: “...”

Người hầu của gã: “... Công tử, vị tiểu mỹ nhân này tựa hồ cũng rất có hứng thú với người... Nếu không thì đánh người hôn mê rồi bắt về nhà?”

Gã công tử ca nọ lập tức cho tên người hầu một cái bạt tay: “Người đúng là ngu xuẩn mà, cường đoạt nam nhân là phạm pháp, ta cũng không muốn bị cha ta phạt trượng cấm túc!”

Người hầu : “... A, vậy ngài hiện giờ liền quay về phủ sao, tuyết càng lúc càng rơi lớn rồi...”

Lời còn chưa dứt đã bị gã công tử kia tát thêm một cái: “Nói người ngu xuẩn người thật cũng trở nên ngu xuẩn, không thấy được mỹ nhân đối với bản công tử có ý tứ sao, cứ mời người theo cùng là được, hà tất phải đi cướp!” Sau khi dứt lời liền xoa xoa hai tay đi đến trước mặt Khương Trạch, trừng ra gương mặt hèn mọn nói “Cha ta là Ngự Sử đại phu, tiểu mỹ nhân liệu có muốn cùng ta hàn huyên một chút về thú vui nhân sinh chứ?”

Khương Trạch chỉ dùng ngữ điệu lạnh lùng đáp lại lời nói mang theo dụng tâm kín đáo này: “Người lại huyết thêm một lần.”

Mỹ nhân đã muốn sao dám không theo, tên công tử Ngự sử kia liền hít sâu một hơi huyết lên một tiếng vang dội, biểu tình tề mi lộng nhãn, làn điệu cao thấp trầm bổng, thổi tới vẻ mặt đỏ bừng suýt nữa hít thở không thông.

Khương Trạch nhìn kỹ hình dáng khuôn miệng của gã khi phát ra âm thanh, trầm tư trong chớp mắt rồi không hề tổn sức phục chế lại tiếng huyết vừa rồi của gã.

Mọi người đại ra, tâm tình của Khương Trạch lại trở nên rất tốt, y thậm chí còn tựa như bố thí mà gạt đầu một cái với gã công tử đối diện, sau đó bước ngang qua một đường hồi cung.

Tên công tử Ngự sử này tuy rằng bất học vô thuật thế nhưng cũng không ngu xuẩn, tự nhiên nhìn ra Khương Trạch là đang đùa giỡn mình, sắc mặt của gã xanh mét, phát tay ra lệnh đám người hầu chạy đến bao vây Khương Trạch.

Khương Trạch hơi nhíu nhíu mày.

Không chờ y xuất thủ giáo huấn đám ngu xuẩn này, mọi người đã nghe từ xa truyền đến một tiếng gầm nóng giận: “Buông y ra!”

Đợi khi thấy rõ người đi tới, bàn tay cầm dù trúc của Khương Trạch đã siết chặt lại

Diệp Nam Bùi.

Hừ, hôm nay thật là ngày lành mà —— ngoại trừ gặp được Gia Cát Du, y vậy mà còn có thể trung hợp nhìn thấy kẻ này.

Thực sự là âm hồn không tan mà.

Khương Trạch cup mắt xuống che giấu sát khí âm lãnh bên trong, nét mặt chỉ treo lên nụ cười cổ quái nơi khóe miệng.

... Thật muốn giết gã... móc đôi mắt kia xuống, như vậy, người này sẽ không bao giờ... có thể dùng loại nhân thân như vậy nhìn Khương Tổ nữa.

Y buông rơi dù trúc, bàn tay phải mở ra, chỉ thấy vết thương đã bị vỡ máu tươi thấm ướt băng gạc, ở giữa lòng bàn tay còn có một ít máu trúc vụn bị nắm thành bột mịn. Khương Trạch tùy ý thổi thổi nhúm bột kia đi, đôi mắt ngược lên nhìn nho sinh đang từ xa đi đến.

Diệp Nam Bùi đang từ xa chạy về phía Khương Trạch dự định bảo hộ y, lúc nhìn thấy ánh mắt này thì cả người đều cứng lại rồi.

Tuy rằng vị thoát nhìn vị thiếu niên này đơn bạc lại bị khi dễ có vẻ rất đáng thương, nhưng y luôn cảm thấy... có chỗ nào đó không đúng?

Xa xa truyền đến một tiếng ngựa hí.

Thiếu niên bị một đám người không có hảo ý vây lại, ước chừng đám người kia còn chưa kịp gây khó dễ gì thì đã thấy một người cưỡi ngựa đến, tròn mắt thiếu niên sáng ngời, đôi môi hơn cong lên.

Ngay sau đó, Khương Tổ liền nghe được một tiếng huýt gió vừa to vừa rõ.

Bọn thị vệ : “...”

Khương Tổ đen mặt.

—— hắn đã sống hai mươi một năm, chưa có người nào dám đùa bỡn hắn như vậy.

Nhưng đợi đến khi nhìn thấy kẻ huýt sáo chính là Khương Trạch thì hắn lại bất động thanh sắc bước xuống xe, cởi áo khoác trên người ra khoác lên cho y, sau đó ôm đối phương vào trong ngực đậm nhiên hỏi: “Là ai dạy người?”

Khương Trạch hơi nghiêng đầu một chút lộ ra gương mặt nhỏ nhắn thiên chân vô tà, thành thực chỉ vào tên đang đồ tể xui xẻo rõ ràng cái gì cũng không làm lại so ra càng thảm hơn cái gì cũng làm kia.

Không đợi Khương Tổ lên tiếng, bọn thị vệ cực có ánh mắt đã đem mấy người kia trói lại, đồng thời vì phòng ngừa bọn họ hô to gọi nhỏ quấy nhiễu người đi đường còn cực kỳ thuần thực mà nhét vải vụn vào miệng.

Khương Tổ mặt không biểu tình quay sang nhìn nho sinh đang đứng một bên, Khương Trạch liền kéo kéo tay áo của hắn, đợi đến khi Khương Tổ lần nữa đem lực chú ý dời lên người Khương Trạch đã thấy y mở ra bàn tay phải, máu tươi ướt đầm.

Cơn giận của Khương Tổ nháy mắt đã lên đến đỉnh.

Gương mặt của hắn lạnh lùng, không nói lời gì mà đem Khương Trạch đẩy lên xe ngựa, lập tức hồi cung.

Khương Trạch thông dong lên xe.

Y nhìn phong cảnh bên đường không ngừng chạy ngược lại, lại nhớ đến hình ảnh vị nho sinh lương thiện cô cô linh linh đứng tiếp thu sự kiểm tra của thị vệ kia thì bật cười một tiếng. Đợi đến một khắc sau cảm nhận được Khương Tổ đang tháo băng gạc trong tay mình ra thì biểu tình của y liền nháy mắt thay đổi, gương mặt co rúm lại thê thảm kêu một tiếng: “Đau quá...”

Khương Tổ cực kỳ bình tĩnh liếc y một cái, sau đó liền không nói gì.

1/ Khí chất như tùng trúc: Tùng và trúc đều là loại cây được dùng làm biểu tượng cho những đức tính tốt đẹp, trong đó tùng tượng trưng cho sự vững chãi, trúc là thanh cao quân tử.

2/ Đại phu: Đại phu ở đây không phải là lang trung, bác sỹ mà là tên của chức quan phẩm hàm thời cổ.

3/ Nghĩa thương: là thương nhân có nghĩa khí, thường thì đây là một tôn xưng cho những thương gia làm nhiều việc ích nước lợi dân, cũng là một danh hiệu triều đình vẫn thường ban thưởng cho những kẻ kinh thương có công giúp đỡ triều đình

4/ Tuyết sắc khuynh thành: Có thể hiểu là màu trắng của tuyết bao phủ cả không gian, chỉ là mình thích cụm từ này nên không edit thẳng ra.

5/ Môn sinh quyền quý bất học vô thuật: Nguyên văn tác giả dùng ‘hoàn khổ đệ tử bất học vô thuật’, có lẽ nhiều bạn cũng đã quen với từ hoàn khổ này rồi, thế nhưng mình vẫn cảm thấy sửa đổi một chút sẽ dễ hiểu hơn và chính chu hơn. Bất học vô thuật có thể hiểu là không kiến thức không nghề nghiệp.

6/ Đăng đồ tử: Là một trường hợp chuyển hóa dùng tên người cho đức tính cũng giống như nhân vật Sở Khanh trong truyện Kiều ở văn hóa Việt.

Truyện kể lại rằng, Đăng Đồ Tử bẩm báo Sở Vương rằng Tống Ngọc là một mỹ nam, lại rất biết ăn nói, nhưng bản tính háo sắc, nên đừng bao giờ để hắn đến hậu cung. Nghe như thế, Tống Ngọc liền phản kích. Anh ta tâu với Sở Vương, xin Sở Vương công tâm suy xét, xem anh ta với Đăng Đồ Tử ai háo sắc hơn?

Tống Ngọc trình bày “Mỹ nữ trong thiên hạ không đâu sánh bằng nước Sở, mỹ nữ nước Sở không đâu sánh bằng quê hương thần, Mỹ nữ quê hương thần không đâu sánh bằng người đẹp cạnh nhà thần”. Theo Tống Ngọc thì cô hàng xóm xinh đẹp này nếu cao thêm một phân thì quá cao, nếu bớt đi một phân thì quá thấp; nếu thoa thêm ít phấn thì quá trắng, thoa thêm ít son thì quá đỏ. Lông mày thì cong mượt, làn da thì trắng như tuyết, eo thon, răng trắng. “Ngay cả một tuyệt thế giai nhân như vậy suốt 3 năm đều trèo tường để ngắm thần mà thần vẫn không xao lòng, thì không lẽ thần là người háo sắc? Ngược lại, Đăng Đồ Tử không phải là kẻ tốt lành gì.

Hắn có người vợ xấu xí, đầu tóc rối bù, lỗ tai dị tật, hàm răng lởm chởm, môi trề, bước đi hệt trước thiếu sau, lại thêm lưng gù, người đầy mụn ghẻ. Đăng Đồ Tử thế mà lại thích cô ta, có liền 5 mụn con. Hoàng thượng thấy không, chỉ cần là phụ nữ thì Đăng Đồ Tử thích ngay, vì thế hắn ta háo sắc hơn thần

Sau đó vua Sở bị tài ăn nói của Tống Ngọc (Mèo: Tôi thì cảm thấy ông ấy mê nhan sắc của Tống Ngọc) lừa dối đến không biết phân biệt phải trái, lập tức phán Đăng Đồ Tử là kẻ háo sắc, mà người thời đó có lẽ cũng vì thiên vị cho Tống Ngọc mà đồng thuận với phán xét này. Từ đó trở đi cụm từ Đăng Đồ Tử trở thành tiêu biểu cho kẻ háo sắc, dần dần thành một tính từ quen dùng của người TQ để chỉ sự háo sắc.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

8. Chương 8

Khương Tổ không để ý tới y mà trực tiếp mở băng gạc ra, cẩn cẩn dục dục lau khô lòng bàn tay nhỏ bé đó.

Đạo vết thương hầu như vắt ngang toàn bộ bàn tay kia đã bắt đầu khép lại, nhưng không biết Khương Trạch đã làm cái gì cứ nhiên lại vỡ ra, ngay cả phần thịt màu hồng sậm cũng bị lộ ra ngoài.

Khương Tổ gắt gao nhíu mi.

Khương Trạch ở bên cạnh không ngừng than nhẹ “đau” “đùng mà” “nhẹ chút”, nỗ lực dùng các loại từ ngữ khiến Khương Tổ dậy lên tâm tình thương tiếc, sau đó lại chiếm được hai chữ cực kỳ cường ngạnh từ đối phương: “Cầm miệng!”

Vì vậy cô vợ trẻ Khương Trạch liền ngậm miệng, cuộn mình thành một đoàn yên lặng núp bên cạnh Khương Tổ..

Từ nhỏ đến lớn, kế hoạch hoàn mỹ nhất mà y sử dụng với người này chính là giả đáng thương, hoàn mỹ đến mức Khương Tổ biết mình tuyệt đối không nên nuông chiều sai lầm của y, thế nhưng vẫn chung quy không nhịn được mà bao dung, bỏ qua quyết tâm giáo dục y.

Thế nhưng lần này, một mình xuất cung, còn không mang theo thị vệ, đem chính mình đặt vào nơi nguy hiểm, còn khiến vết thương rách ra... Khương Tổ như thế nào cũng vô pháp lại dung túng y.

Vì vậy Khương Tổ khép mắt tựa vào vách mã xa hồi lâu không lên tiếng.

Đợi đến khi hai người trở lại trong cung thì sắc trời đã trễ, Khương Tổ nắm lấy cổ tay của Khương Trạch không nói gì đi ở phía trước, Khương Trạch chỉ cúi đầu lèo đèo bước sau hắn.

Trầm mặc bao phủ bọn họ.

Khương Trạch gần như cũng bị loại trầm mặc quỷ dị này làm cho hít thở không thông, y gắt gao nhìn vào Khương Tổ đang đi phía trước chỉ lưu lại một bóng lưng rộng lớn kia, kiệt lực điều chỉnh nét mặt đã gần như vụn vỡ của mình.

Có lẽ hôm nay đã nhìn thấy Diệp Nam Bùi, cũng có lẽ là vì thái độ xa cách của Khương Tổ đã triệt để khơi dậy sự bạo ngược mà y vùi lấp trong lòng đã lâu —— Khương Trạch nỗ lực bắt lấy trường kiếm bên hông, đến khi chụp vào khoảng không mới lần nữa ý thức được mình đã trọng sinh.

Khương Trạch hít sâu một hơi khí lạnh cố bình tĩnh lại.

“Ca ca không muốn biết vì sao đệ xuất cung sao...” Khương Tổ nghe được giọng nói khàn khàn rầu rĩ của đệ đệ, “Đệ đi xem phủ đệ của ca ca.”

Khương Tổ dừng bước.

Hắn quay đầu lại liền thấy đôi mắt đỏ bừng của Khương Trạch.

“... Qua hai tháng nữa, đợi sau tết là ca ca đã phải dọn ra ngoài rồi... cũng rất nhanh mà.”

...

Đêm nay, ngự y có trách nhiệm trực ban họ Lý, y thuật cực cao, lão xem xét bàn tay phải của quốc quân lại giúp y bắt mạch, sau đó rơi vào trầm tư.

Khương Trạch cũng gần như dùng ánh mắt thấp thỏm nhìn chăm chăm ngự y, lo lắng hỏi: “Tay phải của ta lúc nào mới khôi phục?”

Lý ngự y liền phục hồi tinh thần đoạn kéo kéo tay áo, nâng tay lên, vuốt vuốt chòm râu dài của mình: “Bệ hạ không cần quá mức lo lắng, chỉ cần dựa theo biện pháp của thần tịn dưỡng, rất nhanh sẽ khỏi hẳn.”

“Thật vậy chăng?” Trong thanh âm của Khương Trạch có một chút mừng rỡ, “Vết thương thật sự không sâu? Chỉ cần không bị nứt ra nữa có phải vết thương của trẫm rất nhanh sẽ khôi phục không??” Thế nhưng tuyệt đối tương phản với ngữ điệu vui vẻ kia, đồng tử tối tăm sâu không thấy đáy của quốc quân còn lộ ra một tia hàn ý, phảng phất chỉ cần Lý ngự y gật đầu một cái, lão liền không thể nào bước khỏi cửa cung được nữa.

Lý ngự y : “...”

Lão đã sống đến tuổi này, ngày ngày lăn lộn sinh tồn trong chốn ăn thịt người như hoàng cung thì năng lực lý giải của lão cũng tuyệt đối không phải hạng tầm thường. Huống chi vết thương này, nếu nói không cẩn thận bị mảnh sứ cắt trúng còn không bằng nói có người cố tình cắt vào, vì vậy thái y vẫn duy trì trạng thái thông dong vuốt râu lại rất thức thời nói: “Đúng vậy, vết thương này tuy có sâu thể nhưng chỉ cần bệ hạ bảo trì trạng thái tự nhiên lúc ngủ, đừng để va chạm cũng không để gặp nước, mỗi ngày đổi thuốc, sau một tháng là có thể khỏi hẳn.”

Lão nói đến đây thì hơi dừng một chút, sau đó giọng điệu hơi chuyển trầm trọng nói, “Nhưng nếu bệ hạ lại cố gắng cử động bàn tay không cẩn thận khiến vết thương nứt ra, sau này nhẹ thì không thể linh hoạt vận dụng ngón tay, nặng thì huyết mạch trong lòng bàn tay đứt đoạn, có thể xem như tàn phế.”

Khương Trạch hít sâu một hơi. Hắn hoảng loạn kéo kéo tay áo của Khương Tổ, hơi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của mình lên, có chút không biết làm sao ngưng mắt nhìn đối phương.

Lông mi Khương Tổ có chút rung động.

Một lát sau, hắn nhàn nhạt liếc nhìn Lý ngự y, sắc mặt trầm trầm, sau đó mới nhẹ nhàng xoa tóc Khương Trạch.

Đợi đổi thuốc xong, Lý ngự y lại căn dặn thêm vài việc cần chú ý rồi mới từ trong ánh mắt lạnh như băng của Khương Tổ mà khom người cáo lui.

Khương Tổ đã từng tỉ mỉ quan sát qua vết thương trên tay Khương Trạch, mặc dù biết những lời ngự y nói tám phần là giả, thực tế cũng không nghiêm trọng như vậy, thế nhưng cũng không dự định vạch trần Lý

ngự y, trái lại còn nhàn nhạt nói với Khương Trạch: “Đã nghe rõ chưa, nếu còn lộn xộn nữa tay phải của đệ liền phế đi, không cho phép hồ nháo.”

Khương Trạch giống như gà con mổ thóc mà điên cuồng gập đầu.

Y nhìn biểu tình đã giãn ra của Khương Tổ, trong lòng chợt buông lỏng, lập tức khôi phục lại bộ dáng không tim không phổi lúc trước, thản nhiên tự đắc ngồi lắc lắc chân trên giường: “Ca ca, ta muốn đi tắm.”

“Không được!” Bàn tay đang cởi áo khoác của Khương Tổ cũng không dừng lại chút nào, giọng nói mang theo ý tứ cự tuyệt kiên quyết, “Tay đệ không thể chạm nước. “

Khương Trạch nở nụ cười, hai chân đong đưa càng nhanh hơn: “Ca ca giúp ta đi.”

Khương Tổ vứt sang một ánh mắt ý tứ bất minh: “Sắc trời đã tối, hôm nay không thích hợp tắm rửa.”

Khương Trạch thở dài một hơi.

Y nhìn Khương Tổ đã cởi áo khoác, bất chợt nghĩ tới, liền dùng bàn tay chà chà phần quai hàm: “Nhưng là hôm nay bị tên kia đụng một cái, cảm thấy có chút bần đầu...”

Đêm đã vào sâu.

Cả bầu trời bông tuyết lượn lờ rơi xuống, nhẹ nhàng phủ đầu mặt đất, tất cả mọi nơi ánh mắt có thể nhìn tới đều chỉ thấy một màu trắng thuần.

Khương Tổ đứng ở bên cạnh ngự trù nhàn nhạt nhìn Khương Trạch. Hơi nước dày đặc bốc lên khiến cho đôi mắt lạnh đậm của hắn tựa hồ cũng nhiều thêm một phần hàm xúc mị mớ ấm áp: “Tắm thôi.”

Khương Trạch trong thoáng chốc ngưng thần ngắm nhìn người bên cạnh, sau đó ở trong sự chờ đợi trầm mặc của Khương Tổ, chậm rãi dang hai tay ra.

Y chợt nhớ tới, rất nhiều năm về trước, y vẫn luôn làm bộ e ngại tắm rửa, y vờ như cái lần rơi xuống nước kia đã để lại trong lòng mình nỗi hoảng sợ không thể xóa nhòa. Vì thế, mỗi lần muốn tắm rửa đều gắt gao ôm lấy Khương Tổ như nắm lấy lục bình cứu mạng.

Thật là một thói quen khả ái biết bao, Khương Trạch nở nụ cười. Mãi đến sau này, ngay cả Khương Phong và tiên hoàng hậu đều cảm thấy hai người bọn họ thân thiết có chút quá phận thì Khương Trạch mới dừng lại.

Thế nhưng hiện tại bọn họ đều đã chết, vô luận Như phu nhân cũng tốt, tiên hoàng hậu cũng tốt mà Khương Phong cũng được. Còn phải cảm tạ một đoạn hồi thần của Khương Phong trước khi chết đó, chỉ một chốc như vậy cũng đã mài đi đại bộ phận tôn kính cùng nhụ mộ2 mà Khương Tổ đối với lão, khiến cho hắn không còn để tâm lo lắng đến cảm nghĩ của bọn họ nữa.

Khương Tổ lẳng lặng nhìn người bên cạnh một lát.

Hắn phảng phất cũng muốn tận hưởng sự hoang đường vô tri của độ tuổi này —— Hay là đã từ lâu rồi, bắt đầu ngay từ lúc hắn đứng ở vị thế “không còn là huynh đệ” để nhìn người kia, ngay cả bản thân hắn cũng không phân rõ đến tột cùng là hắn đang nuôi đệ đệ hay là đang nỗ lực chăm sóc tình nhân mà mình yêu mến nhất.

Khương Tổ cảm giác trong lòng mình run rẩy.

Hắn nói với Khương Trạch: “Tay đệ không thể chạm nước chứ không phải không thể tự cởi xiêm ý.”

Khương Trạch liền thu lại tiểu ý trong mắt, y vô thức dùng tay trái nhéo nhéo cổ tay phải, trên mặt lộ ra biểu tình chân chờ: “VẬY... chỉ là vừa rồi Lý ngự y đã nói, nếu cố gắng sử dụng ngón tay vết thương sẽ có thể vỡ ra... người cũng nói không nên cử động nhiều...”

Một bàn tay liền vươn đến chạm vào vạt áo của Khương Trạch.

Bàn tay này hiển nhiên là của một người quanh năm cầm kiếm, ngón tay thon dài hữu lực, phía bụng ngón còn có không ít vết chai. Bàn tay kia chỉ hơi chạm vào vạt áo của Khương Trạch đã giống như bóp chặt yết hầu của y, khiến y căng thẳng đến nín thở.

Năm đó khi Khương Trạch thống nhất năm nước bắt quá vừa mới ba mươi, đương trong giai đoạn phong hoa tuyết đại, có không ít người trong hậu cung năm nước nỗ lực bò lên giường của y, dùng thiên hình vạn trạng đủ loại thủ đoạn. Y nhìn thấy nhiều nhất chính là một đám nam nữ chờ trên con đường mà y nhất định phải đi qua, bày ra tư thế đối hoa đối nguyệt ngâm thơ tấu nhạc, hoặc là phiên muộn ngâm ngùi rơi lệ... thậm chí còn có kẻ lớn mật ở trước mặt y bày ra màn kịch cởi xiêm y tắm rửa, sau đó y liền một kiểm kết liễu người nọ.

Y từng đối với những thủ đoạn không thú vị này chẳng thêm để ý, cho rằng trong lịch sử sử dĩ có thể tồn tại loại nữ nhân gây họa như Đắc Kỷ, Bao Tự chủ yếu là vì những nam nhân nọ đều quá ngu xuẩn. Y chưa bây giờ nghĩ đến, một ngày nào đó bản thân mình cũng sẽ dùng đến loại thủ đoạn này để câu dẫn một người, đồng thời còn mong rằng người kia nên ngu xuẩn một chút, ngoan ngoãn một chút, tiếp thu sự câu dẫn của y.

Lông mi của Khương Trạch nhẹ nhàng run rẩy.

Y vô thức dùng tay trái của mình khoát lên lưng Khương Tổ, lại khó thể kiềm chế mà nuốt xuống một ngụm nước bọt, y biết dung mạo của mình có bao nhiêu xuất sắc, cũng biết Khương Tổ hẳn là thích mình. Y chậm rãi ngược mắt, từng chút từng chút dò xét biểu tình trên gương mặt Khương Tổ.

Thế nhưng Khương Trạch cũng không nín thở được bao lâu.

Một tay Khương Tổ cầm lấy cổ tay phải của y, một tay ôm ngang eo, mạnh mẽ nhắc y lên ném vào ngự trì. Vì vậy Khương Trạch bị sặc một hơi, ho đến kinh thiên động địa.

Mà Khương Tổ chỉ lẳng lặng ngồi trên bờ ao, chăm chú nhìn y.

Hắn bình tĩnh nhìn Khương Trạch giãy dụa trong ngự trì, sử dĩ Khương Tổ có thể tuyệt đối không lo lắng Khương Trạch sẽ bị chết đuối bởi vì tay phải của y vẫn đang được hắn vững vàng nắm chặt. Khương Tổ nhìn gương mặt tinh xảo bởi vì ho khan mà đỏ lên của người nọ, lại nhìn cái cổ thon thả ửng hồng, còn thấy xương quai xanh xinh đẹp...

Hắn không dám tiếp tục nhìn xuống nữa.

Chỉ nhàn nhạt dừng lại ở đôi mắt của Khương Trạch, dùng thanh âm gần như đã đánh mất bình tĩnh, nói: “Tắm đi.”

Đáng tiếc lúc này Khương Trạch thật vất vả mới ổn định được trạng thái không thể cảm nhận được xung động đối phương đang giấu dưới mặt nạ, trái lại vẫn đang hoài nghi có phải mình đã dùng nhầm tình túy trong kỹ thuật câu dẫn này.

Thực sự là gánh nặng đường dài mà... sau khi Khương Trạch tắm rửa xong liền bị Khương Tổ nhắc lên, trong lúc y đang buồn ngủ làm ồ trong ***g ngực vững chãi của Khương Tổ để đối phương lau tóc cho mình thì cũng miên man suy nghĩ, nếu không thì đi tìm một người chuyên nghiệp để học tập loại kỹ thuật này đi? (Méo: Cái thể loại này có tính là ngây thơ dụ thụ không? Mà cái thuộc tính mâu thuẫn gì thế kia?)

1/ Ngự trì: Trì là cái ao, chắc là hồ tắm của hoàng cung, nối với mạch suối nước nóng hoặc dùng cách đặc biệt gì đó để giữ nóng, đại loại vậy đi. Chỉ là để hồ tắm nghe nó hơi là lạ, vì vậy mình giữ nguyên từ này.

2/ Nhụ mộ: từ dùng để diễn tả tình cảm quyến rũ ỷ lại của con cái đối với cha mẹ.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

9. Chương 9

Ngày hôm sau trong triều đình, hữu tướng lớn tiếng hạch tội.

Lão ở trong đủ loại biểu tình của bá quan lấy tội danh thiên vị trái luật, lạm dụng chức quyền khiển trách Ngự sử đại phu Trần Nghi Chi.

Tuy rằng những việc hữu tướng tấu trình đều là thật, thế nhưng Trần Nghi Chi lại thuộc về vây cánh của lão, trước giờ vẫn được lão mắt nhắm mắt mở dung túng, vì sao hôm nay đột nhiên lại lên tiếng khó dễ? Phải nói, năm đó khi tả tướng nỗ lực dùng lối làm tương tự để buộc tội Trần Nghi Chi, kỳ vọng có thể phân rã thế lực của hữu tướng, thế nhưng cả hai tranh chấp mấy ngày chung quy cũng chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không dưới sự che chở của Khương Phong.

Vây cánh của tả tướng phỏng chừng đều đang nhớ đến sự uất nghẹn trong quá khứ, tất cả đều đồng loạt nhú mày nhìn hữu tướng.

Chỉ là nét mặt của hữu tướng thủy chung vẫn là một mảnh phong đạm vân khinh.

Tổ tiên của Trần Nghi Chi vốn cùng với dòng họ hữu tướng có chút sâu xa, bất quá cũng chỉ là như vậy mà thôi, tình hữu nghị của hai dòng họ cơ hồ đều đã tiêu hao hết sau vài lần bao che lỗi lầm kia. Huống chi đêm qua, hữu tướng nhận được mật thư của Khương Tổ, yêu cầu lão thanh lý căn bã dưới trướng. Lão phỏng đoán hồi lâu, lại suốt đêm triệu tập mưu sĩ dưới trướng thảo luận chuyện này, cuối cùng đều nhất trí cho rằng Khương Tổ đang làm chuẩn bị để mưu phản. Dù sao từ lúc Khương Trạch đăng cơ tới nay, tuy rằng ở mặt chính vụ không quá cần cù, thế nhưng thiên tử dù sao cũng là thiên tử, Khương Tổ muốn có hành động lớn gì có lẽ chỉ có thể dùng lý do “công cao chấn chủ” để dẫn phát kiên kỵ, sau đó thuận thế khởi sự.

Như vậy, người dưới trướng hẳn càng không thể có sai lầm.

Vì vậy lần này hữu tướng quyết định nghiêm chỉnh giải quyết, thanh lý căn bã trong đám thuộc hạ, ủng hộ kế hoạch của Khương Tổ.

Vì vậy liền có một màn hôm nay.

Mấy việc này Khương Trạch đại khái cũng đoán được, bất quá lúc y nhìn thấy Trần Nghi Chi thì lại có chút trầm tư, sau một lát chợt nhớ ra tướng mạo người này và kẻ hôm qua đùa bốn mình có chút tương tự, vì vậy lại cảm thấy việc này giống như Khương Tổ đang trút giận dùm y. Khương Trạch cười híp mắt tùy ý phát tay, lại cười híp mắt nhìn thị vệ lôi lão đầu đang không ngừng kêu to “Tha mạng” kia ra khỏi điện.

Đáng tiếc sau khi hạ triều, Khương Tổ lại lần nữa không thấy bóng dáng. Khương Trạch liền len lén thay đổi xiêm y, hy vọng có thể trốn ra khỏi cung tìm người.

Thế nhưng y vừa chạy khỏi đại điện liền nghe có thanh âm từ bên cạnh cửa cung vang lên: “Nội thị Trương Di, phụng lệnh Khương Tổ đại nhân đến hầu hạ bệ hạ.”

Khương Trạch hơi dừng bước, ánh mắt có chút sâu xa nhìn kẻ diện mạo tầm thường đang quỳ bên chân mình.

Trương Di sao...

Đối với việc nội thị bên cạnh bị đổi đi này, Khương Trạch kỳ thực cũng không có ý kiến gì. Y trời sinh tính tình đạm bạc, ngoại trừ Khương Tổ và tiên hoàng hậu, toàn bộ Khương quốc này chẳng có ai có thể khiến y động dung. Huống hồ tên nội thị bên cạnh lúc trước cũng là sau khi đăng cơ mới được điều tới, ngay cả tên cũng không biết, kiếp trước gã phỏng chừng cũng vì đứng ở phía phản loạn mà chết trong lần rung chuyển vào hai năm sau.

Bất quá cái vị được đổi tới hiện tại lại có chút không tầm thường.

Có lẽ Khương Phong có kinh nghiệm dựa vào nữ nhân thượng vị nên hiểu rất rõ tầm quan trọng của quyền thế, từ lâu đã bắt đầu âm thầm thu nhận cô nhi, bồi dưỡng cho riêng mình một đội ngũ có thể thay lão ra tay xử lý một vài việc không thể đưa lên mặt bàn, đội ngũ này có tên “Thiên Long vệ”. Sau này, Khương Phong có ý định lập Khương Tổ làm thái tử liền phân ra một nửa nhân số tạo thành đội hộ vệ giao cho Khương Tổ thống lĩnh, đến tận khi Khương Phong băng hà vẫn chưa thể thu hồi thanh lợi kiếm này từ trong tay hắn, cũng có thể bởi vì ôm hận mà chết nên lão đã quên đem việc này nói cho Khương Trạch.

Kiếp trước, Khương Trạch cũng âm soa dương thác mới phát hiện được sự tồn tại của bọn họ, hiện tại sau khi trọng sinh, y tự nhiên sẽ dựa vào chi Thiên Long vệ được Khương Phong lưu lại này liên lạc những thuộc hạ từ kiếp trước mà sắp xếp bố cục sơ bộ.

Về phần cái người tên Trương Di này, gã chính là một trong lưỡng đại thống lĩnh của đội hộ vệ dưới tay Khương Tổ.

Người này hiện tại bất quá vừ đến nhi lập chi niên (30), vốn là người ưu tú nhất trong Thiên Long vệ, võ công của gã cực kỳ cao thâm, đồng thời còn am hiểu thủ thuật ám sát, thân phận nguy trang quen dùng là nội thị, phi thường am hiểu hầu hạ người khác. Quan trọng nhất chính là, gã đối với Khương Tổ vô cùng trung thành tận tâm, kiếp trước sau khi Khương Tổ gặp nạn, là do người này mạo hiểm một đường thí mạng chạy về thủ vừng hứa hẹn với hắn, hoàn thành mệnh lệnh sau cùng.

Nếu như không có kinh lịch từ kiếp trước, Khương Trạch đại khái cũng chỉ cho rằng gã là một nội thị bình thường, Khương Tổ đem một người như vậy đặt ở bên cạnh y, mục đích có thể hiểu rõ.

Nói ngắn gọn là —— ca ca khả ái nhà y có lẽ cảm thấy gần đây y phạm lỗi quá nhiều, vì vậy mới phái người đến ‘bảo hộ’ y.

Đây là hành động kiếp trước Khương Tổ không hề làm ra, đương nhiên cũng có thể là vì quan hệ của bọn họ hiện giờ hòa hoãn hơn không ít, vì thế ngoại trừ mục đích giám thị, có lẽ Khương Tổ cũng thật sự muốn bảo vệ y thật tốt. Khương Trạch có chút suy tư liếc nhìn Trương Di, thuận miệng nói: “Đứng dậy đi, trầm biết rồi.”

Trương Di nghe được miễn lễ thì tạ ơn đứng dậy.

Gã thấy Khương Trạch lần nữa cất bước muốn rẽ vào lối nhỏ, thì thân ảnh lập tức nhoáng lên một cái chặn trước mặt y, khom người cung kính nói: “Bệ hạ, lúc này lẽ ra người phải ở trong ngự thư phòng xử lý quốc sự.”

Khương Trạch giả vờ như bị võ công của gã làm kinh sợ, mở to mắt nhìn đối phương. Y nhìn bộ dạng rừ mi ngoan ngoãn của Trương Di, thần sắc cực kỳ khờ dại nháy mắt mấy cái: “Người nói đúng, có thưởng! Được rồi, đừng đứng trước mặt trẫm nữa, nhanh đi lĩnh thưởng đi.”

Trương Di vẫn không hề chuyển động.

Gã thấy Khương Trạch muốn vòng qua người mình thì dưới chân lại điểm một cái, lần nữa liền xuất hiện trước mặt y.

Khương Trạch trừng mắt nhìn gã.

Lúc này phải đối phó thế nào đây? Y chớp mắt tự hỏi xem lúc mười tám tuổi khi gặp việc thế này mình sẽ phản ứng ra sao? Trong chớp mắt liền đưa ra quyết định.

—— Khuôn mặt nhỏ nhắn của y phồng lên, tay trái đột nhiên giơ cao đánh thẳng vào mặt Trương Di.

.....

Hôm nay là một ngày đẹp trời hiếm có.

Mấy tháng trước kinh đô xuất hiện vài vị nho sinh văn tài xuất chúng, mà người ưu tú nhất có tên là Gia Cát Du, Khương Tổ đã nghe danh từ lâu hôm nay mới có thể nhìn ra một chút thời gian đến gặp. Kiến giải học thức của người này quả thực có chỗ hơn người, thế nhưng còn phải chờ điều tra lai lịch rõ ràng rồi mới quyết định có thể dùng hay không?

Đợi đến khi hắn hồi cung đã thấy Khương Trạch đang nhàm chán vẽ tranh ở trong sân trước thư phòng, Trương Di thì đang đứng cách đó không xa, hai chân mở rộng, tay trái chống nạnh tay phải cầm kiếm, đầu hơi ngược lên diện vô biểu tình nhìn về viễn phương, rõ ràng là đang bày rat ư thế oai hùng của đại tướng quân.

Khương Tổ bị dọa rồi.

Hắn liếc qua vết tích thật nhạt trên mặt Trương Di một chút sau đó mới bước đến bên cạnh Khương Trạch, lại ngưng mắt nhìn bức tranh y đang vẽ một lát. Chỉ là dù hắn đã cố gắng hết sức, thế nhưng cũng không thể nhận ra đồng hình ảnh và chữ viết quý dị mà Khương Trạch dùng tay trái vẽ ra đến tột cùng là vật gì, chỉ có thể bất đắc dĩ vươn tay xoa xoa đầu y: “Động thủ?”

Võ công của Trương Di tuy cao cường, thế nhưng gã lại bị thân phận quản chế hoàn toàn không dám công kích Khương Trạch, vì vậy để có thể khôn trụ Khương Trạch trong thư phòng thế này, rõ ràng người kia đã bỏ ra không ít khí lực.

Không ai hiểu rõ Khương Trạch hơn Khương Tổ, thiên phú của người này quá mức đáng sợ, vô luận phương diện nào cũng hơn hẳn rất xa. Cho dù là trong võ học, hắn cũng phải hao tổn gấp đôi gấp ba thời gian mới có thể đuổi kịp bóng lưng của Khương Trạch.

Trời dù có thiên vị người, thành bại vẫn là ở bản thân¹. Khương Tổ đã từng có ý định nuông chiều người này nuôi tới phế đi, đáng tiếc cái loại thủ đoạn ngay cả bản thân hắn cũng xem thường này vừa mới lóe lên trong đầu đã bị ánh mắt tín nhiệm ỷ lại của Khương Trạch đánh cho hôi phi yện diệc.

Đôi mắt của Khương Tổ trở nên thâm sâu.

Khương Trạch lắc lắc đầu, tỏ ý muốn hắn lấy tay xuống, thế nhưng Khương Tổ lại không thuận theo, vẫn cứ đùa dai mà đặt tay trên đầu y. Thẳng đến khi Khương Trạch đuổi bàn tay phải đang băng bó ra với ý đồ gạt tay của Khương Tổ xuống.

Sau đó cổ tay của y liền bị người nắm chặt rồi.

Khương Tổ lệnh cho Trương Di đi gọi ngự ý, sau đó cầm cổ tay Khương Trạch lôi người vào thư phòng: “Vừa rồi động thủ với Trương Di có khiến vết thương vỡ ra không?”

Hắn chỉ nghe được Khương Trạch dùng mũi hừ một tiếng, lại tiếp tục ôn nhu nói, “Không phải đã nói không được dùng tay phải sao? Vì sao lại không nghe lời?”

Khương Trạch lại tiếp tục hừ mũi trả lời.

Khương Tổ cũng không tức giận, hắn đem người kéo về thư phòng rồi liền cùng nhau ngồi lên nhuyễn tháp, chăm chú nhìn vào đôi mắt Khương Trạch, hỏi: “Không thích Trương Di?”

Lúc này Khương Trạch mới không tình nguyện mở miệng: “Đệ ghét người đó!”

Khương Tổ nở nụ cười: “Vì sao?”

Khương Trạch bĩu môi: “Gã cũng giống những người kia.”

Khương Tổ giật mình.

Hắn đương nhiên biết ‘những người kia’ trong miệng Khương Trạch là chỉ bọn người hầu bên ngoài a dua nịnh hót, bên trong lại âm thầm xem thường y. Khương Tổ biết Trương Di không phải hạng người như vậy, thế nhưng hắn cũng không dám chắc Trương Di liệu có vì ngôi vị hoàng đế mà chán ghét Khương Trạch không.

Có lẽ thật sự phải tổn tâm tư cảnh cáo một phen.

“A Trạch là người ta thích nhất, bọn họ cũng sẽ không chán ghét A Trạch.” Khương Tổ chợt nhận ra giống như mình đã bỏ lỡ thứ gì đó trong chớp mắt trở nên hoảng hốt, thế nhưng cũng rất nhanh hoàn hồn, lập tức cho Khương Trạch uống canh an thần, “Trương Di là người ổn trọng nhất trong đám thủ hạ của ta, có gã ở bên cạnh trông chừng đệ ta mới yên tâm hơn một chút.”

Hắn biết Khương Trạch là đang hoài nghi, không biết hắn đặt người vào cạnh mình có phải hay không là muốn tiến hành giám thị. Mà Khương Tổ nghĩ đến loại khả năng này thì trong lòng có một cổ hức thở không thông khó thể giải thích, vì vậy những lời hắn nói ra đều vô cùng chân thành, cho dù là Khương Trạch cũng không tìm ra một tia giả tạo nào trong đó.

Khương Trạch lẳng lặng nhìn thẳng vào đối phương thật lâu.

Thật ra y cũng đang hoảng hốt.

Đời trước Khương Tổ đưa Lạc Dục Lam đến bên cạnh y, từ đó về sau giữa bọn họ vĩnh viễn bị một đạo Hồng Câu² ngăn cách, dù thế nào cũng vô pháp khôi phục sự thân mật ngày xưa. Đời này, hắn có thật chỉ vì quan tâm mình không?

Khương Trạch không dám chắc.

Rất lâu trước đây y hoàn toàn không hiểu được, vì sao rõ ràng kế hoạch đã sắp xếp ổn thỏa, thế nhưng trong quá trình lại có người xử sự theo cảm tính dẫn đến kết quả cuối cùng tuyệt nhiên hoàn toàn đảo ngược. Cũng giống như y vô pháp hiểu được, vì sao Khương Tổ tình nguyện dùng phương thức như vậy để cướp đoạt để vị chứ thủy chung cũng không chịu thắng thua nói với y một câu “Ta muốn làm hoàng đế”.

Thế nhưng khi tất cả mọi việc đều hồng bát đến không thể tan nát hơn nữa, thì cho dù truy cứu những nguyên nhân đó cũng chẳng có chút ý nghĩa nào.

Y nguyện ý tín nhiệm Khương Tổ không chút nào giữ lại.

—— Chỉ cần lúc này đây, Khương Tổ không dối gạt y.

Vì vậy Khương Trạch hạ mắt xuống, gật đầu thật nhẹ: “Dạ...”

Cho dù đã có nội thị võ công cao cường đi theo, nhưng cuộc sống của Khương Trạch tựa hồ cũng không có gì thay đổi.

Y vẫn như trước đây, lúc lâm triều biểu hiện cực kỳ nhàn tản, sau khi hạ triều tình nguyện rảnh rỗi không làm gì cũng không chịu phê duyệt tấu chương của bách quan dâng lên, đồng thời còn nỗ lực suốt ngày quần quýt Khương Tổ.

Đáng tiếc mấy ngày nay Khương Tổ càng lúc càng bận rộn, thường xuyên sau khi hạ triều liền lập tức xuất cung, thẳng đến khi sắc trời tối hẳn mới trở về.

Ngay cả Trương Di cũng nhìn ra Khương Trạch đang vô cùng mất hứng.

Bất quá như vậy thì thế nào chứ? Dù sao chủ nhân của gã thật ra cũng không phải y, mất hứng thì cứ mất hứng đi.

Vì vậy Khương Trạch bị trông giữ nghiêm cẩn buồn chán gần chết bắt đầu tản bộ khắp hoàng cung, đương nhiên, ở trong mắt Trương Di thì người nào đó chỉ đang tìm cơ hội để trốn ra ngoài.

Thẳng đến một ngày nọ, bọn họ đi đến một nơi cực kỳ hẻo lánh gần lãnh cung thì nhìn thấy một người.

Vùng lông mày của Khương Trạch lập tức nhướng cao.

Y nhìn kẻ bên trong lãnh cung vùi đầu vào một cái thùng cao đến ngang người đang làm gì đó, nghiêng đầu nói với Trương Di: “Nào, đi nhìn thử xem người kia đang làm gì.”

1/ Trời dù có thiên vị người, thành bại vẫn là ở bản thân: Nguyên văn ‘天雖有偏私，成敗在乎人’，Hán Việt ‘Nhân thụ chi vu thiên tuy dị, diệc thụ chi vu nhân’. Mình không hiểu nghĩa câu này lắm, bạn nào có bản dịch rõ ràng hơn làm phiền chỉ cho mình với.

2/ Hồng Câu: Đây là tên một hiệp ước, cũng là tên một con sông suýt nữa đã trở thành ranh giới chia đôi thiên hạ vào thời Hán Sở. Thế nhưng tác giả dùng điển tích này ở đây có chút không phù hợp, bởi vì ta có thể dễ dàng nhận ra bối cảnh của truyện được tác giả thiết lập dựa vào giai đoạn Tây Chu hoặc Đông Chu, theo ý của mình thì hơi giống Chiến quốc của Đông Chu, ngay trước khi nhà Tần thống nhất TQ. Thế nhưng giai đoạn Hán Sở tranh hùng là sau khi Tần diệt, vì vậy dùng Hồng Câu với nghĩa là ranh giới không thể vượt qua ở đây có chút mâu thuẫn về thời gian.

Thế nhưng dù sao đây cũng không phải là một tác phẩm mang nặng giá trị lịch sử hay có tác dụng khảo cứu mà chúng ta phải quá khắt khe trên phương diện này. Sau đây mình sẽ chú giải rõ hơn về Hiệp ước Hồng Câu.

Khoảng cuối năm 203 đầu năm 202 TCN, lúc đó tình hình Hán Sở giao tranh đã đi vào hồi kết, cuộc chiến giữa hai bên làm trăm họ lầm than. Hạng Vũ bèn nói với Lưu Bang: “Mấy năm nay thiên hạ khổ khổ chỉ vì hai chúng ta. Bây giờ quyết một trận sống mái để khỏi làm khổ thiên hạ nữa”. Lưu Bang trả lời: “Ta chỉ đầu trí chứ không thêm đầu sức”. Hai bên giáp mặt nhau ở khe Quảng Vũ. Lưu Bang ở giữa cuộc họp mặt kể ra 10 tội lớn của Hạng Vũ, Hạng Vũ tức giận dùng nỗ bắn vào Lưu Bang. Lưu Bang bị thương vào bụng

nhưng lại giả vờ chỉ bị thương ở ngón chân để trấn an quân sỹ, sau đó dẫn binh trốn vào Thành Cao. Khi khỏi bệnh lại trở về trong quân, đóng ở Quảng Vũ, binh sỹ ở Quan Trung lại ra theo rất đông.

Lúc bấy giờ Bành Việt cầm quân ở đất Lương, luôn qua lại cướp bóc quấy nhiễu quân Sở, cắt đứt lương thực của quân Sở. Hạng Vũ mấy lần đánh bọn Bành Việt thì Tề vương Hàn Tín lại tiến quân đánh Sở. Hạng Vũ không thể một mình chống lại ba phía, đành cùng Hán vương giao ước chia khoảng giữa thiên hạ, cắt đất từ Hồng Câu về phía tây là của Hán; từ Hồng Câu về phía đông là của Sở.

Thế nhưng, ngay sau đó Lưu Bang xuất ngôn phản ngữ, điều quân bao vây Hạng Vũ ở Cai Hạ tận diệt quân Sở. Đoạn lịch sử này mình từng chú giải trước đây một lần rồi nên sẽ không nhắc lại.

Từ đó về sau, Hồng Câu trở thành điển tích ví von với ranh giới chia đôi thiên hạ không thể vượt qua, mặc dù chức năng này của Hồng Câu chỉ tồn tại không quá vài tháng.

Nếu các bạn nào có chơi cờ tướng sẽ biết có một thành ngữ ‘Nhất tốt độ hà, bán xa chi lực’ (một Tốt sang sông có sức mạnh bằng nửa Xe), sông ở đây chính là Hồng Câu. Theo lịch sử phát triển thì cờ tướng được du nhập vào TQ từ thời Chiến quốc (403-221 TCN), vì vậy giai đoạn lịch sử Hán Sở cũng đã có ảnh hưởng không ít đến bộ môn thể thao trí tuệ này. Theo đó, người chơi cờ tướng trong giai đoạn đó lấy bàn cờ làm thiên hạ, một bên là Hán, một bên là Sở, con sông ở giữa được đặt tên là ‘Sở hà Hán giới’ hoặc cũng có thể ghi trực tiếp là Hồng Câu.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

10. Chương 10

Ngày hôm nay Khương Tổ đi ra ngoài đến tận tối mới quay về.

Có một vị đại nho trong kinh mở tiệc chiêu đãi khách quý tứ phương, người đến đông nghịt không đủ chỗ ngồi. Trong bữa tiệc còn có thể luận đàm tình thế thiên hạ, phạm là nói năng hữu lý tự nhiên sẽ không có người trách tội, thế nhưng nếu có người nhân cơ hội ác ý dèm pha Khương quốc, chỉ sợ liền không có cơ hội nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Gia Cát Du cũng có mặt trong hàng ngũ khách mời, Khương Tổ cũng rất thương thức người này, trong lòng có chút tâm tư muốn kết thân lôi kéo vì vậy liền giấu đi thân phận tiến đến kết giao.

Cho dù hiện tại thủ hạ dưới tay hắn vẫn chưa thể xác định thân phận của người này, bất quá đối phương đọc nhiều sách vở văn chương hơn người, hôm nay chỉ là nói chuyện xã giao đã khiến Khương Tổ có cảm giác ngộ ra nhiều thứ.

Đợi đến lúc yến hội kết thúc Khương Tổ liền quay về tắm rửa, vậy mà lại không thấy bóng dáng của Khương Trạch, nghe nội thị báo lại y còn ở thư phòng liền cho rằng tiểu hài tử kia ước chừng là đang giặt dãi, vì vậy liền vội vã tắm rửa tẩy đi mùi rượu, ngay cả tóc còn chưa kịp lau khô liền chạy đến thư phòng.

Lúc Trương Di lớn giọng bẩm báo Khương Tổ đã đến thì Khương Trạch đang tựa vào án kỷ trầm tư, gương mặt thanh tú không chút biểu tình, mắt hơi hạ xuống, khí thế bất giác quay trở về trạng thái băng lãnh hờ hững như đời trước. Khương Tổ thấy y như vậy chỉ có cảm giác khó hiểu nhàn nhạt, nhưng lại không biết là có chỗ nào sai biệt.

Thế nhưng chỉ trong khoảnh khắc Khương Trạch đã phục hồi tinh thần lại. Y nhìn thấy Khương Tổ, đầu tiên là nháy mắt mấy cái, đồng tử tràn đầy lãnh ý liền lập tức biến mất, sau đó lại hơi nhíu lông mày, không vui nói “Ca ca vì sao vẫn chưa lau khô tóc đã đến đây? Xem ra ca ca cũng không biết nên chiếu cố chính mình thế nào nha...”

Khương Tổ hơi hơi mỉm cười.

Hắn tiếp nhận khăn Trương Di dâng lên, vẫn chưa kịp có động tác thì Khương Trạch đã đứng dậy bước đến đoạt lấy tấm khăn, lại dùng sức nhấn người ngồi vào trên tháp, nhẹ nhàng giúp hắn lau tóc.

Tiểu ý của Khương Tố càng sâu: “Vừa rồi A Trạch đang suy nghĩ gì?”

Chỉ nghe thanh âm giả vờ thần bí của Khương Trạch vang lên: “Trước tiên cần lau khô tóc đã, một lát sẽ nói với ca ca!” Tuy rằng hắn không nhìn thấy biểu tình của Khương Trạch, thế nhưng có thể từ trong thanh âm tưởng tượng ra gương mặt vui vẻ của đối phương lúc này.

Đó là một dung mạo xinh đẹp tinh xảo đến nhường nào.

Khương Tố cảm giác giống như mình vẫn chưa hoàn toàn tỉnh rượu, vậy nên liền thẳng thắn nhắm mắt lại, hưởng thụ khoảng thời gian yên tĩnh khó có được này.

Đợi đến khi Khương Trạch rót cuộc cũng lau khô mái tóc cho Khương Tố, cơn say của hắn cũng triệt để trôi qua. Dưới ánh lửa chập chờn, hắn thấy Khương Trạch vẫn duy trì biểu tình đáng yêu như đang hiển vật quý, nâng một cái án kỷ có đặt vật gì đó ở trên cho mình.

Đây là một trang giấy.

Là loại cực kỳ giống với giấy cẩm bạch.

Thế nhưng so sánh với sự trắng thuần nhẵn mịn của giấy cẩm bạch thì tờ giấy này có chút ố vàng, trên mặt giấy cũng không bằng phẳng mà cực kỳ khô ráp, khắp nơi đều có gân mảnh ngang dọc tương giao. Khương Tố cầm lên ngửi ngửi, có thể thấy được mùi vị của cỏ úa và sợi vải bố ủ lâu ngày.

Đồng tử của Khương Tố hơi co lại.

Hắn đã ý thức được thứ này là do vật gì chế tạo mà thành.

Thế nhưng cho dù ý thức được sự xuất hiện của thứ này sẽ mang đến sự thay đổi gì, hắn cũng rất nhanh khôi phục sự bình tĩnh cổ hủ, nhàn nhạt hỏi Khương Trạch “Đây là?”

Khương Trạch nháy nháy một bên mắt, gương mặt cư nhiên hiện ra một tia trêu tức: “Như ca ca đã thấy.”

Bàn tay nắm lấy mảnh giấy của Khương Tố càng siết chặt hơn, hắn hít sâu một hơi: “Là ai tạo ra? Người còn ở đây không? Trương Di! Mau truyền người đến!”

Trên thực tế, từ hai trăm năm trước đã có người phát hiện sau khi lược kén tằm lấy tơ thì trong nôi luôn còn một ít tàn phẩm, cứ tích góp tàn phẩm đó thành nhiều thì đem đi lược lại cho nhừ rồi đem trải mỏng ra, sau khi phơi khô thì thu được cẩm bạch mà ngày nay hay dùng để viết¹, loại này còn được gọi là ‘giấy’. Nếu dùng giấy làm công văn thì so với thẻ tre sẽ nhẹ hơn rất nhiều, lúc viết cũng dễ dàng hơn, thế nhưng giá thành lại cao, người bình thường cũng không có khả năng có được, hơn nữa vì mỏng manh yếu ớt nên khó có thể lưu trữ lâu dài. Cũng vì thế mà từ xưa đến nay giấy chỉ được coi như vật phong nhã chứ không thể làm phương tiện ghi chép tri thức trong thiên hạ.

Thế nhưng nếu như giá thành sản xuất giảm đi thì sao?

Nếu đem tơ tằm đổi thành các loại sợi vải phổ thông khác, lại trải qua chừng ừ lâu ngày, đợi đến khi mục nát rồi mới giã ra đem phơi liệu có thể trở thành vật phẩm tương tự cẩm bạch hay không?

Đây là câu hỏi mà chẳng ai biết cách trả lời, cho dù hai trăm năm qua có không tí người đưa ra loại giả thuyết này, thế nhưng lại chưa từng có thành quả cụ thể.

Chỉ là bây giờ, việc này tựa hồ đã không còn là vấn đề nữa.

Người cải tiến kỹ thuật này vốn tên Lưu Tùng, là một hoạn quan, mười lăm năm trước là nội thị phục vụ cho Kỳ phu nhân, người từng dùng độc kế hãm hại mẫu thân Khương Tố, người này bị Khương Phong giận chó đánh mèo xử cung hình, lại phải theo Kỳ phu nhân tiến vào lãnh cung, mỗi ngày cùng các nô lệ giặt quần áo để đền tội.

Có lẽ vì duyên cố mệnh cách cứng rắn nên Lưu Toàn vẫn giữ được tính mạng đến hôm nay, đồng thời bởi vì công việc giặt giũ mà khiến ý ngoài ý muốn phát hiện được vài thứ.

Nếu bản thân y đã là hoạn quan thì có đánh mất tính mạng cũng chẳng là gì, vì vậy Lưu Toàn liền dùng rất nhiều thời gian tìm cách giấu mấy cái chum lớn ở lãnh cung, đồng thời còn trộm được một ít vải vóc hư hỏng bỏ đi, sau đó y liền bắt đầu thử nghiệm ý nghĩ bất chợt lóe lên của mình².

Y dùng trọn mười năm, rốt cục cũng có thể chế tạo ra loại giấy dùng vải bố làm nguyên liệu.

Lưu Toàn đương nhiên hoàn toàn hiểu rõ cái phát minh này sẽ đem đến cho bản thân bao nhiêu danh lợi, y hầu như muốn lập tức chạy đến hiến vật này cho Khương Trạch hoặc Khương Tổ, chỉ là trong lúc y còn chưa nghĩ ra phải làm thế nào mới có thể hiến lên thì Khương Trạch đã xuất hiện ngay buổi trưa này y chế tạo được giấy.

Đối với Lưu Toàn mà nói, đây thật sự là ngày may mắn nhất trong đời y.

Ngày hôm nay, không chỉ mục tiêu chế tạo giấy mà y ấp ủ bấy lâu đã thành công, mà ông trời còn hợp thời đưa Thiên tử đến trước mặt y, nếu đây không phải là vận mệnh thì còn là gì nữa. Mấy năm nay y vẫn thường nghe hoàng tử Khương Tổ nhân từ tài đức, lại không ngờ rằng tân thiên tử cũng ôn hòa như vậy, không chỉ không trách tội y mà còn tiếp nhận giấy y hiến tặng, thậm chí còn đưa y về cùng cho phép tắm rửa thay y phục!

Vì vậy thẳng đến khi y được Khương Tổ gọi đến hỏi chuyện, cả người đều còn vậy trong hoảng hốt bay bổng.

Cũng may Khương Tổ cũng không hỏi nhiều về việc năm xưa, dù sao người mà chủ nhân năm đó của y nỗ lực hãm hại chính là mẫu thân của Khương Tổ — tuy rằng không có thành công. Khương Tổ đối với việc này chỉ hơi nhũn mảy, đến khi nghe nói vị Kỳ phu nhân kia đã qua đời từ lâu thì mới thả lỏng, bắt đầu hỏi tới công nghệ tạo giấy.

Lưu Toàn lời ít ý nhiều kể lại toàn bộ quá trình thử nghiệm của mình, sau đó rất nhanh trình bày trình tự chế tác cùng kinh nghiệm của bản thân mình.

Khương Trạch đang ngồi ở bên cạnh cũng có chút chú tâm lắng nghe. Bởi vì đời trước, loại giấy này cũng chưa từng xuất hiện trước mặt y.

Y quay về một đời, nếu đã có thể mang đến nạn hồng thủy cho ba quận, tự nhiên cũng có thể khiến cho cái công nghệ kiếp trước y đã bỏ lỡ sống lại một lần. Kiếp trước, Lưu Toàn thật ra cũng đã từng phát minh được giấy, đáng tiếc không lâu sau lại đột nhiên chết đi, vì vậy đến khi y nhận được tin tức thì người duy nhất biết cách chế tạo loại giấy này đã không còn nữa, mà báu vật này cũng đã thất lạc về đâu không rõ tung tích, cũng có lẽ đã bị những nội thị tham lam khác hủy mất rồi đi.

Thế nhưng mặc kệ vì sao, đời nay y rốt cuộc cũng có thể nắm bắt cơ hội này chiếm lấy giấy gai, đương nhiên cũng có thể từ điểm này mà cướp đến không ít lợi ích.

Khương Tổ không nói lời nào, cả đại điện chỉ còn duy nhất sự trầm mặc.

Lưu Toàn dường như còn có thể nghe được tiếng nuốt nước bọt của chính mình, thế nhưng y lại không dám ngẩng đầu nhìn thiên tử, chỉ có thể quỳ mọp trên mặt đất âm thầm run rẩy.

Một lát sau, y nghe được thanh âm trầm thấp của Khương Trạch: “Trẫm sẽ đáp ứng tất cả những nhu cầu của ngươi. Bất quá trẫm còn muốn ngươi tiếp tục cải tiến phương pháp này, tìm ra thứ còn rẻ tiền hơn để thay thế sợi vải bố.”

Lưu Toàn tạ ơn lui xuống.

Khương Trạch và Khương Tổ đều không vội vã lên tiếng, trong điện vẫn là hoàn toàn yên tĩnh.

Bọn họ không hện mà cùng nghĩ đến giá trị của giấy gai.

— trình tự chế tác loại giấy này không hề phức tạp, giá thành cũng rất rẻ, đương nhiên có thể chế tạo số lượng lớn, thậm chí dần dần thủ tiêu quyền trục. Vậy nên có thể phổ biến giấy ở Khương quốc và nước còn lại rất đáng giá thương thảo.

Trong đầu Khương Trạch xẹt qua rất nhiều ý tưởng, y cũng nhanh chóng đem những ý tưởng này xây dựng thành một kế hoạch chặt chẽ, chỉ cần tinh tế cân nhắc qua một lần liền có thể đưa vào chấp hành, vì vậy y giả vờ gấp dài một cái, cực kỳ thần nhiên đi đến bên cạnh Khương Tổ, nhẹ nhàng cầm lấy tay đối phương.

“Đêm đã khuya rồi, chúng ta cứ về ngủ trước đã.”

Khương Tổ có chút không yên lòng gật đầu.

Có lẽ, đêm nay đã định trước là một đêm khó ngủ.

1/ Quy trình làm giấy từ tơ tằm này mình không tìm được nhiều thông tin, vì vậy chỉ có thể dựa trên quá trình nuôi tằm dệt vải cổ điển để suy luận. Khi tằm đã dệt kén xong thì người nuôi cần phải luộc kén để tách tơ và lấy nhộng (đương nhiên nhộng này đã chết và chỉ có giá trị làm thức ăn), trong quá trình này ít nhiều sẽ có một ít tàn phẩm như kén đã bị rách hoặc tơ vụn còn lại trong nôi. Sau đó người ta nấu như hoặc lên men những tàn phẩm này tạo thành dung dịch đặc quánh, tiếp theo là công đoạn tráng và phơi (chắc cũng giống tráng bánh tráng).

2/ Cuộc đời của hoạn quan Lưu Toàn này được hư cấu lại từ cuộc đời của Thái Luân (50-121) dưới triều Hán, cha đẻ của thuật làm giấy trong lịch sử, đương nhiên sẽ có một vài sai biệt để phù hợp bối cảnh. Các bạn có thể xem thêm tại [s://vi.wikipedia.org/wiki/Th%C3%A1i_Lu%C3%A2n](http://vi.wikipedia.org/wiki/Th%C3%A1i_Lu%C3%A2n)

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

11. Chương 11

Bởi vì giấy gai xuất hiện nên đạo gần đây Khương Tổ càng lúc càng bận.

Hiện tại thời gian Khương Trạch có thể ở cùng hẳn mỗi ngày chỉ còn có lúc lâm triều, vì vậy y chỉ có thể dùng ánh mắt u oán cách một đám người nhìn chăm chăm vào đối phương, đương nhiên, ánh mắt đó bọ Khương Tổ thẳng thẳng không nhìn. Đến ban đêm, trước khi ngủ Khương Trạch vốn đang muốn cùng Khương Tổ nghiên cứu một chút xem quan hệ của bọn họ đạo gần đây có phải hơi xa cách hay không, Khương Tổ luôn có thể thông dong đem mặt của y ấn vào lồng ngực mình, sau đó dùng âm thanh trầm thấp khàn khàn nói một câu “Ngủ đi”. Tiếp theo thì Khương Trạch liền khoái trá đặt móng vuốt lên vòm ngực rộng lớn mạnh mẽ kia, hút hút nước bọt vài cái, sau đó tự tìm bất mãn mà chìm vào giấc ngủ.

Hừ, cái loại ngày tháng yêu thâm tịch mịch này!

Vì vậy Khương Trạch liền vui đầu trong ngực thư phòng, tìm công việc đến xóa nhòa cảm giác tương tư.

Cũng không biết nghĩ tới điều gì, y dùng tay trái chống cằm dựa vào án kỷ lộ ra một nụ cười mộng ảo hư vô mờ mịt, trong bàn tay phải chưa khỏi hẳn kia còn đang cầm lấy một quyển trục. Trương Di lắng lắng nhìn một lát, rốt cuộc cũng nhận ra y đang vẽ đồ án được đúc trên đồng tiền của Khương quốc, vì vậy gã không đành lòng nhìn thẳng, chỉ có thể yên lặng dời mắt.

Khương Trạch thiếu tiền sao?

Thiếu!

Khương quốc thổ địa màu mỡ lại trải qua mấy đời tích cốc, quốc khố có thể nói là dồi dào, thế nhưng cái này cũng chỉ là khi ở niên đại hòa bình. Cứ tùy ý lấy một binh sĩ biên cương trung đẳng ra làm ví dụ, lương nhu cung ứng hàng năm khoảng chừng hai mươi thạch, một thạch trăm tiền, lại thêm quần áo, đồ dùng hàng ngày và binh khí, các loại tiền trợ cấp, hao tổn mỗi năm gần đến bảy ngàn tiền, binh đồn trú biên phòng hiện tại có ba ngàn người, nghĩa là hàng năm tốn hao một triệu năm nghìn vạn tiền. Nguồn thu hằng năm của Khương quốc dựa vào sưu thuế và nghề muối chừng mười tám tỷ tiền, lược bỏ những khoảng chi nội vụ, bổng lộc quan viên, cứu tế nạn dân... một khi khai chiến, tối đa chỉ đủ chống đỡ nuôi mười vạn tướng sĩ xuất chinh hai năm!

Chỉ là chiến tranh đã không thể tránh né.

Tuy rằng Khương Trạch đã hoạch định xong chính sách cho mười năm tới, đầu tiên khơi mào nội đấu ở Tuyền quốc, tận hết khả năng bảo trụ tính mệnh đại hoàng tử Cơ Minh, cho đến khi hai huynh đệ trực diện xung đột vũ trang Khương quốc liền trở thành ngư ông đắc lợi, đơn giản cướp đoạt. Ngay cả như vậy, một khi đại quân xuất chinh, vô luận vũ khí, lương thảo, ngựa... phú túc của hiện tại bất quá cũng chỉ được như vậy.

Sau khi cướp đoạt Tùy quốc, vô luận là đào kênh dẫn hay nghỉ ngơi lại sức, tiêu pha giai đoạn đầu hẳn là không thể thiếu. Kiếp trước trong thời gian này gia tộc của Gia Cát Du đã tương trợ không ít, miễn cưỡng có thể chống đỡ, nhưng là bởi vì như vậy bản thân lại bị gông cùm xiềng xích, bị liên minh tam quốc Tề, Sở, Hàn uy hiếp suốt mười năm không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu y có đầy đủ lương thảo, vũ khí và ngựa, ngay cả ba nước còn lại thật sự liên thủ thì có gì phải sợ?!

Hiện tại y có giấy gai, thứ này nhất định có thể trong một thời gian ngắn phổ cập đến tất cả đại phu sĩ tộc. Thứ này giá thành sản xuất rất rẻ, sản lượng lại cực cao, chất lượng mặc dù vẫn kém hơn cẩm bạch một chút thế nhưng lại có ưu điểm nhẹ nhàng dễ dùng, vì vậy có thể định giá thứ này rẻ hơn sách lụa rất nhiều nhưng cũng sang quý hơn thẻ tre không ít. Sau khi thứ này có thể thịnh hành trong nội bộ sĩ tộc Khương quốc, hiển nhiên những nơi khác nhất định cũng sẽ đổ mắt nhìn chăm chăm —— thời đại này có rất nhiều thương nhân am hiểu mua rẻ bán đắt chạy khắp các nước, chỉ cần mệnh lệnh bọn họ mang đi bốn nước kia, chẳng lẽ còn không phải có thể kiếm lớn một khoản?

Thế nhưng cái này vẫn chỉ là những tính toán tốt đẹp trong đầu Khương Trạch mà thôi.

Giấy gai mặc dù có thể kiếm tiền, nhưng rốt cuộc cũng bị vây trong vòng luẩn quẩn của đại phu sĩ tộc, vẫn không thể so với thuế lương thực của nghề muối về độ phổ biến rộng rãi. Y có thể đảm bảo kỹ thuật chế tạo giấy gai không tiết lộ ra ngoài, thế nhưng lại không bảo chứng được người thông minh ở các quốc gia khác không thể nhìn ra manh mối từ thứ này rồi phục chế, như vậy đối với bọn họ tất thành trùng kích.

Vì thế lúc ban đầu nhất định phải đem giá thành nâng cao một chút, đồng thời đốc thúc Lưu Toàn nhanh chóng tìm ra loại nguyên liệu rẻ tiền hơn để thay thế sợi vải bố. Đợi đến khi chế tạo được thành phẩm rẻ tiền hơn nhưng chất lượng lại càng hoàn mỹ thì cho dù người khác có thể phỏng chế ra thì sao, bất quá chỉ là thứ bọn họ đã vứt bỏ.

Mà ngoại trừ giấy gai, bọn họ cũng có thể nâng đỡ một vài thương nhân đi giao dịch khắp nơi, giúp Khương quốc mang về tiền lời thật lớn.

Đợi đến khi Khương Tổ quay về, y liền lắc lắc hai chân ngồi trên án kỷ, một bộ hài tử không giấu được tâm tư, trên mặt đều là biểu tình ầu trĩ “Ta không nói cho người trừ phi người hỏi” “Người mau tới hỏi ta nha” quay Khương Tổ.

Dù sao mặt mũi cũng không thể xem như cơm ăn, trên đời này cũng không ai biết dưới cái túi da mười tám tuổi này đang cất giấu một trái tim lão làng hèn mọn.

Khương Tổ lẳng lặng đem bộ dáng đáng yêu này của y in vào đáy lòng, sau đó rất biết điều mà hỏi thăm y.

Khương Trạch liền nói thẳng ra những điều mình suy tính.

Mấy việc này, lúc chiều Khương Tổ đã cùng phụ tá của mình thương nghị kể sách hoàn tất xong, mà quan điểm của Khương Trạch so với đề nghị của một phú thương đưa ra hoàn toàn không có gì sai biệt. Khương Tổ nhìn bộ dạng không chút đề phòng nào của y, nhân thần lộ ra một điểm bất đắc dĩ: “Từ lúc A Trạch đăng cơ đến giờ thời gian cũng không ngắn, đối với bách quan cũng có không ít ý tưởng, việc này đệ có nhân tuyển trong lòng nào không?”

Khương Trạch thần nhiên lắc đầu: “Việc này ca ca cứ đi làm là tốt rồi nha.”

Khương Tổ mỉm cười.

Hắn lại nhớ đến cái ngày Tô Hợp cầu kiến, giữa bọn họ tựa hồ cũng từng có một đoạn đối thoại như vậy, liền lên tiếng nhắc nhở: “A Trạch, đây là việc rất có ít cho danh tiếng bản thân. Nếu đệ đi làm nhất định có thể củng cố địa vị trong triều, lại thu nạp được không ít tâm tư của đám đại phu sĩ tộc.”

Khương Trạch cũng cười.

Y mặt mày tươi rói, rực rỡ tựa hoa đào, đôi mắt cũng vạn phần trong trẻo thủy chung chẳng đổi, y chỉ lẳng lặng dừng mắt trên người Khương Tổ, nhẹ nhàng thốt ra từng từ, ý vị thâm trường: “Nhưng để ca ca đi làm cũng giống nhau thôi.”

Khương Tổ giật mình.

— Có một nháy mắt, hấn thậm chí cho là tâm tư đen tối của mình đã bại lộ hết ở trước mắt Khương Trạch..

Khương Tổ bách vị tạp trần, chỉ là hấn thật sự không dám đi hỏi Khương Trạch có biết điều gì hay không, thật sự không nhìn được mà dùng bàn tay che lại đôi mắt của Khương Trạch.

Ở trong bóng tối, Khương Trạch khẽ chớp mắt một cái.

Khương Tổ cảm giác được lòng bàn tay của mình bị cái gì đó mềm mại phớt qua, đó làm một cảm giác rất khó hình dung, cực kỳ vi diệu nhưng cũng đủ khiến lòng người ngứa ngáy rung động.

Hấn lại càng thêm không dám nhìn Khương Trạch.

Từ lúc Khương Trạch đăng cơ đến nay, hấn đã có rất nhiều lần không dám nhìn thẳng vào người đệ đệ này. Có lúc là y ở trước mặt hấn không chút phòng bị trưng bày thân thể xinh đẹp tinh xảo, có lúc là dùng ánh mắt tràn ngập tín nhiệm thật sâu nhìn hấn. Thế nhưng vô luận là loại nào cũng có thể khiến Khương Tổ sản sinh ra loại cảm giác rung động không thể ức chế.

Hấn thật sự cảm thấy bất an.

Hấn không an lòng để ánh mắt sạch sẽ trong suốt không gì sánh được của Khương Trạch phản chiếu gương mặt chật vật của bản thân, lại càng không an lòng nếu như Khương Trạch phát hiện ra mảnh khóc của hấn, giữa bọn họ sẽ xuất hiện vết rách không thể bù đắp được.

Hấn, là hổ thẹn.

Hổ thẹn với sự tín nhiệm của Khương Trạch đối với mình, vì vậy hấn chỉ có thể cứng chiều gấp bội, khắp nơi dung túng Khương Trạch. Thế nhưng càng ở chung với Khương Trạch hấn càng cảm thấy loại hổ thẹn này không giảm bớt chút nào, trái lại ở một vài thời khắc còn bỗng nhiên xuất hiện làm dao động quyết định của mình.

Chỉ là hấn vốn không cần hổ thẹn.

Tất cả những thứ này vốn thuộc về hấn, hấn bất quá chỉ là lấy lại những thứ thuộc về mình, cho dù có chút không từ thủ đoạn.

Về phần liệu còn có gì khác ngoài bất an và hổ thẹn, hấn đã không muốn lần nữa khiêu chiến giới hạn luân thường trong lòng mình, khơi lên cái loại cảm tình không thể ức chế kia.

Khương Tổ hít sâu một hơi, lại thở dài bất lực, giống như một cơn này có thể trút ra tận hết toàn bộ phiền não hậm hực trong lòng hấn.

Thế nhưng, vẫn không có tác dụng gì.

Khương Tổ nhắm mắt, không nhìn được dùng ngón tay cái của bàn tay đang che mắt Khương Trạch vuốt ve gò má của y, hấn thấp giọng đến gần như nỉ non: “A Trạch... đệ không nên đối với ta như vậy...” Đệ không nên đối xử tốt với ta như vậy, A Trạch. Nếu đệ đối với ta tệ hơn một chút, ác độc hơn một chút, như vậy liệu ta có phải sẽ không chút cố kỵ gì mà mưu hại đệ?

Khương Trạch nghiêng đầu, cho dù hai mắt đã bị che lại, thế nhưng Khương Tổ cũng dễ dàng nhìn ra y là đang biểu đạt sự nghi hoặc.

Thế nhưng Khương Tổ cũng không nói thêm gì nữa.

Hấn chỉ trầm mặc thật lâu.

Sau đó, Khương Tổ dùng thanh âm bình tĩnh không chút dao động nói: “Đệ giờ đã là đế vương Khương quốc, dù sao cũng phải học xử lý những việc thế này... ta... không có khả năng cùng đệ cả đời.” Đợi đến không lâu sau, khi sự tàn khốc và sai lầm giấu dưới những ôn nhu này bị vạch trần, liệu A Trạch có còn tín nhiệm hấn không chút giữ lại thế này sao?

— Với tâm tính của Khương Trạch, giữa bọn họ không phải chỉ còn duy nhất một kết cục ư?

Nụ cười của Khương Trạch có chút phai nhạt.

Y dùng ngữ điệu hữu khí vô lực lầm bầm một câu: “Như vậy sao?”, thế nhưng rất nhanh liền khôi phục sức sống, “Thế nhưng đệ biết ca ca sẽ không bỏ lại đệ đâu, từ lúc tám tuổi được ca ca cứu lên khỏi nước đệ đã biết.”

Câu nói sau cùng của Khương Trạch được thốt ra vô cùng tự nhiên, chỉ là bàn tay của Khương Tổ lại giống như bị phỏng mà cuống quýt thu về, vội vã xoay người rời đi. Cũng không biết hắn muốn ở một mình yên tĩnh, hay là lại tiếp tục an bày việc giấy gai.

Hắn đương nhiên sẽ không biết Khương Trạch ở phía sau đang cực kỳ ung dung chống cằm, đôi mắt cực kỳ háo hức nhìn thân ảnh hoảng hốt rời đi của mình.

Tâm tình của Khương Trạch hiện tại rất tốt.

Y biết Khương Tổ đang suy nghĩ gì, cũng biết sự giãy dụa thống khổ của đối phương. Thế nhưng ngược lại, Khương Tổ vĩnh viễn không có khả năng biết sự thống khổ cùng giãy dụa của y.

Đã từng có lúc, tất cả mọi người đều mong muốn Khương Tổ trở thành đế vương Khương quốc, cho dù là cái tên Khương Trạch ngây thơ ấu trĩ kia cũng mong muốn đem ngôi vị hoàng đế tặng cho ca ca của mình, muốn quan hệ của cả hai quay về như ngày xưa. Cái tên Khương Trạch đó lại chưa từng lường trước, thứ cuối cùng y đợi được chỉ là một cổ thi thể đã hư thối vô pháp phân rõ ngũ quan, cùng với sự thật âm u được giấu phía sau mọi thứ.

Y yêu Khương Tổ, cũng căm hận hắn đến không gì sánh được.

May mà sau này y gặp lại Trương Di mới biết được tình cảm năm đó Khương Tổ chưa từng nói ra khỏi miệng, nhận được áy náy và sự tỉnh ngộ muộn màng của đối phương.

Đã có thể sống lại một đời, y nhất định phải dụ dỗ Khương Tổ chính miệng nói ra câu nói kia với mình.

Y đã thấy được đầu mối.

Những ngày tại một đêm thông suốt tất cả này, Khương Tổ vẫn mãi không hồi cung.

Vì vậy Khương Trạch nằm trên giường của đối phương, lăn lộn đến bình minh.

+++++

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Kỳ thực nội dung của chương này cũng không viết ra nhanh như vậy, bất quá thấy có người nói Khương Tổ không có thiên phú cũng không có tư cách, không đáng làm công, vì vậy ta vẫn trình bày trước một chút

Nói ngắn gọn chính là, đời trước Tùy quốc xâm phạm, Khương Trạch để ca ca lĩnh binh xuất chinh, tin tưởng hắn có thể chiến thắng trở về, sau đó nhân lúc danh vọng của Khương Tổ đủ cao đối lập với năng lực bình thường mà y biểu hiện, liền có đủ lý do thoái vị nhượng hiên.

Thế nhưng ca ca vẫn chưa thắng trận đã bị ám sát chết, đồng thời y còn nhận ra ca ca nguyên lai cũng không phải bạch nguyệt quang¹.

Vì vậy, y tựa như một con chó điên chạy cắn khắp nơi, tiện đường mở rộng lãnh thổ, thẳng đến khi Trương Di mang về một câu “Đã có yêu cũng đã từng hối hận. Nếu có kiếp sau ta muốn cùng ngươi sinh bảo bảo ”.

Đây chính là ân oán kiếp trước của bọn họ, lúc ta tưởng tượng cũng đem mình cảm động đến yên lặng nhỏ ra hai hàng nước mắt đâu.

1/ Bạch nguyệt quang: Ánh trắng sáng, thường dùng để ám chỉ tình yêu đầu đời, là tình nhân hoàn hảo vô khuyết, cao thượng thanh thuần trong lòng mỗi người.

Ở đây nói Khương Tổ không phải bạch nguyệt quang không phải chỉ Khương Trạch không yêu Khương Tổ, mà là Khương Tổ không đủ ‘cao thượng thanh thuần’ như trong tưởng tượng của y, cũng đang nói đến việc Khương Tổ mưu toan soán vị ở đời trước.

Còn chi tiết Khương Trạch như chó điên cắn khắp nơi thì vài chương sau sẽ có chi tiết liên quan.

Published by: ỏ mèò lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèò lười

12. Chương 12

Hơi rượu nhuộm đôi mày, ngàn ly cũng chẳng say¹

Ba tháng mười bảy ngày sau khi Huệ đế Khương Phong băng hà, Khương Trạch xuất cung tham dự một buổi tiệc cưới.

Đây là tiệc cưới của Lạc Dục Lam.

Nếu con cháu trực hệ của hoàng thất phải giữ hiếu ba năm thì luật pháp Khương quốc quy định, đại phu sĩ tộc cùng với bách tính phổ thông giống nhau, quốc quân băng hà cần mặc tang phục ba ngày, sắc mặt ai điều, không thể uống rượu, ăn thịt, trong vòng ba tháng không thể cưới gả, tổ chức yến hội, tụ tập vui chơi. Án theo quy định này, hôm nay Lạc Dục Lam phải gả cho người hoàn toàn không hề phạm luật.

Trong đây Khương Trạch cự tuyệt lập hậu trong thời hạn cưới gả, giả sử bây giờ có hồi tâm chuyển ý cũng phải đợi ba năm. Tuổi xuân nữ tử nhanh qua, huống chi Lạc Dục Lam còn lớn hơn Khương Trạch hai tuổi, hơn nữa cũng bởi vì có chút duyên cớ không thể nói ra mà Hữu tướng không muốn đợi thêm nữa.

Trên thực tế, Hữu tướng vừa ý nhất chính là Khương Tổ, thậm chí ở lúc Khương Tổ chuẩn bị cập quan còn hỏi hắn có ý định thân càng thêm thân, đáng tiếc, chung quy cũng hóa thành một tiếng thở dài.

Sau đó lão ngàn xem vạn chọn, cuối cùng cũng chấm được ấu tử của sĩ tộc đại phu Trần Mặc.

Trần Mặc là một trong những bậc đại nho đương thời của Khương quốc, đức cao vọng trọng, tài năng đủ để tiếp nhận phẩm chức Ngự sử đại phu, thế nhưng cho dù hai đời Khương đế thịnh tình mời chào lão cũng không đáp ứng vào triều làm quan. Vì vậy tuy rằng Khương Phong đối với Trần Mặc có không ít bất mãn kín đáo, thế nhưng bất mãn thì bất mãn, nhân gia không muốn vào triều làm quan, triều đình cũng không thể gác đao lên cổ buộc lão nhậm chức.

Theo một góc độ nào đó mà nói, Trần Mặc cùng Gia Cát Du chính là cùng một loại người, bất quá so với Gia Cát Du bây giờ, người tên Trần Mặc này hiển nhiên càng có danh tiếng, có bản lĩnh.

Lão mặc dù không xuất hiện trên triều đình, thế nhưng trong bách quan lại có không ít người là học trò của lão, vì thế sở dĩ Hữu tướng đưa ra đề nghị thông hôn cũng vì nhắm vào mối hôn nhân này có thể nâng cao danh vọng cho Khương Tổ, hấp dẫn sự cống hiến của nho sinh khắp nơi.

Việc này kiếp trước hiển nhiên không có diễn ra, kiếp trước Lạc Dục Lam là bị vớt xuống bên cạnh giám thị y, kiếp này lại phát huy công dụng đến mượn hơi một vị đại nho, về phần sẽ mang đến ảnh hưởng thế nào ngay cả Khương Trạch cũng không nhìn rõ được.

Tâm trạng cảm kích của Khương Tổ hiện tại tạm không nhắc đến, mà Khương Trạch chỉ hận không thể đem lão đầu tử này treo ngược lên đánh đòn cho hết giận, cử động này của lão không thể nghi ngờ đã tăng thêm không ít độ khó cho con đường dụ dỗ Khương Tổ thẳng thắn với y — Bất quá cũng quên đi, dù sao hiện nay quyền chấp chương quân đội hơn phân nửa cũng nằm trong tay, nếu đến lúc Tùy quốc nội loạn Khương Tổ vẫn không muốn thẳng thắn với y như trước, y liền trực tiếp giam người vào tẩm cung, như vậy lại như vậy một phen đi!

Hừ, chờ gạo nấu thành cơm, xem bọn họ còn làm thế nào ly gián gây chuyện.

Khương Trạch nghĩ như vậy thì trên mặt cũng treo lên một nụ cười sung sướng.

Còn về việc đôi tân nhân hôm nay sẽ mang đến lợi ích như thế nào Khương Trạch cũng lười để ý, dù sao sinh tử của Lạc Dục Lam cũng không có quan hệ gì với hắn, hôm nay hắn không mời mà đến dự buổi tiệc cưới này cũng bất quá là muốn bắt Khương Tổ về cung mà thôi.

Có lẽ là do biểu hiện ngày ấy có chỗ nào quá mức kích thích đến Khương Tổ, đã nhiều ngày nay tỏ ra không ít xa cách. Mỗi ngày lâm triều nghị sự đại thể chỉ nghe mà không nói, nếu như bị điểm danh cũng chỉ dậm nhiên hạ thấp hàng mi, ồm trọng nói một câu “Hoàng thượng nói đúng” hoặc là “Mỗ đại nhân nói có lý”, thời điểm quay về tẩm cung cũng là càng lúc càng trễ, thậm chí có đêm còn thẳng thẩn không về!

Cái giường của Khương Tổ cũng sắp bị y nóng giận võ đến sụp rồi.

Trời biết y có bao nhiêu muốn tại triều đình cực kỳ bá đạo nói với Khương Tổ một câu “Trẫm chính là muốn để người trong thiên hạ đều biết Khương Tổ người là người của trẫm”, đáng tiếc hiện tại y chỉ có thể tưởng tượng mà thôi.

Vì vậy khi nghe tin Lạc Dục Lam thành hôn, y liền dùng cái cớ “Biểu muội của ca ca cũng là biểu muội của ta”, “Hôn lễ của biểu muội làm sao có thể vắng mặt” mà ngẩng đầu ưỡn ngực mang theo một đại đội quà cưới, cùng với Trương Di vô lực ngăn trở mà xuất cung tham dự hôn lễ.

Lúc Khương Trạch đến yến hội cũng vừa cử hành không lâu.

Trước đó Khương Tổ đã thu được tin tức từ Trương Di, vì vậy hẳn cùng đám người Hữu tướng, tân lang đều đang đứng ở cửa lớn nghênh đón Khương Trạch, tuy rằng bọn họ đã cực lực che giấu tin tức, thế nhưng biểu hiện như vậy thủy chung cũng khiến cho vài người thông minh đoán được nguyên do. Vì vậy mọi người trong yến hội đều ngóng dài cổ, cố gắng tranh thủ cơ hội nhìn trộm dung nhan của tân đế.

Đợi đến khi Khương Trạch được mời vào đại đường, mọi người đầu tiên là nhất tề im bật, sau đó một lúc mới truyền ra một loạt tiếng động nho nhỏ.

Những người có tư cách ngồi ở trong đại đường đại thể đều đã từng nhìn thấy Khương Trạch trong triều đình, trong lòng ít nhiều đều tồn tại một tia kính trọng trước thiên tử, vì vậy ngoại trừ sắc mặt có chút đoan trang ngưng trọng thì không có bất kỳ sai lầm vụng động nào. Bất quá còn có một ít thanh niên khí thịnh, cho đến bây giờ chỉ nghe qua danh hiệu của Khương Tổ mà không biết Khương Trạch, hôm nay có hạnh ngộ nhìn thấy thiên tử một lần làm sao có thể không vụng trộm quan sát, chủ tâm muốn nhìn xem tân đế rốt cục có chỗ nào không giống người thường, khiến cho tiên đế trước lúc băng hà đột nhiên thay đổi chủ ý lập y làm hoàng đế.

Bọn họ cũng không có thất vọng.

Ngay lúc nhìn thấy dung mạo của Khương Trạch thì cho dù là người không hảo nam phong cũng đều khó nén kinh ngạc, bất quá nghĩ đến tiên hoàng hậu từng có danh xưng đệ nhất mỹ nhân Khương quốc thì Khương Trạch trưởng thành như vậy cũng có thể hiểu được, mà những người có chút ham mê nam phong thì đều vô ý thức nuốt một ngụm nước bọt, vô pháp khắc chế chính mình ngây dại.

Cảm quan của người tập võ vạn phần nhạy bén, Khương Trạch tự nhiên cảm giác được biến hóa quanh mình, bất quá chỉ là y đã quen tình huống như vậy nên trực tiếp vờ như không biết gì cả, cứ mỉm cười đến bình thản ung dung. Ngược lại Khương Tổ ở bên cạnh lại không ngừng nhíu mi, lạnh lùng nhìn quanh bốn phía, mỗi khi ánh mắt của hắn đảo đến nơi nào thì đều có người giật mình tỉnh lại, thân thể bất giác run lên, vì vậy ly rượu hoặc chén đĩa trong tay không khỏi rơi xuống án kỷ phát ra tiếng vang nho nhỏ. Đợi đến khi bọn họ nhận được ánh mắt mắt trách cứ của trưởng bối trong nhà thì mặt cũng đỏ lên, chỉ lúng ta lúng túng đáp lời vài câu rồi lại không không chế được mà dùng dư quang trộm ngắm Khương Trạch.

Tuy có bất kính... thế nhưng tân đế thật sự quá đẹp mắt rồi...

Vùng quanh lông mày của Khương Tổ lại càng nhíu chặt hơn.

Khương Trạch nhìn thấy bộ dạng của hắn như thế thì không khỏi mừng rỡ, hạ quyết tâm phải nhóm thêm một mối lửa. Vì vậy y nâng ly rượu lên, kính Hữu tướng cùng Trần Mặc một ly.

Sắc mặt Khương Tổ quả nhiên khê biến.

Chỉ là hắn còn chưa kịp ngăn cản thì Khương Trạch đã nhanh chóng nói ra một câu chúc mừng, lập tức giừa đầu uống cạn ly rượu trong tay.

Gò má trắng nõn của thiếu niên rất nhanh hiện lên một vết đỏ bừng.

Trên đời này có một loại người, hơi rượu nhướm đôi mày, ngàn ly cũng chẳng say, Khương Trạch chính là loại người như vậy. Kể từ lần đầu tiên y phát hiện điểm này liền nghĩ ra một kế, giả vờ một chén liền say, sau đó còn có thể thuận lý thành chương được ca ca ôm về tấm cung, đồng thời quán quýt lấy hần ngủ cùng!

Khi Khương Trạch lờ từ trong trí nhớ ra một màn này cũng không khỏi cảm thấy năm đó mình thật là cơ trí, vì vậy y giả vờ hô hấp tăng nhanh ánh mắt tan rã nhìn về phía Hữu tướng, sau đó ngay khi Hữu tướng và Trần Mặc còn chưa kịp phản ứng lại đã được Khương Tổ dìu về chỗ ngồi.

Đế vương thân lâm, tự nhiên liền ngồi ở ghế trên.

Khương Trạch ngoan ngoãn ngồi xếp bằng trên vị trí thủ tịch, nhàn nhạt đưa mắt nhìn xung quanh, trong dáng dấp mang theo một chút uy nghiêm, chỉ là mỗi cử động đều mang theo một chút tùy ý.

Đợi khi tân lang bước đến mời rượu mới phát hiện thức ăn trong mắt Khương Trạch không hề suy suyển, tân lang tâm trạng liền căng thẳng, e sợ chậm trễ tân đế liền giữa cổ uống cạn ba ly rượu. Khương Tổ thấy vậy liền đón lấy chén rượu trong tay Khương Trạch, bình đạm nói với tân lang: “Tửu lượng của bệ hạ không tốt, ly này ta uống thay người.”

Tân lang liếc nhìn Khương Trạch, thấy bộ dạng của y vẫn không thay đổi chút nào rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng Khương Trạch ở bên cạnh lại mờ mịt nghiêng đầu nhìn chốc lát, bỗng nhiên lộ ra nụ cười tươi sáng.

Đám con cháu thế gia đang nhìn lên y đôi mắt đều thẳng rồi, cho dù có người đang trò chuyện cùng bọn họ thì cũng chỉ không yên lòng ứng đối vài câu, liên tục nhìn lên Khương Trạch.

Đôi má ửng đỏ như hoa đào, gương mặt ónh nhuận tròn trịa mang theo một tia ngây thơ, đôi con người đen nhánh, lại thêm tư thế mỏng manh như liễu... đúng là so với đám nam sủng bọn họ nuôi dưỡng càng diễm lệ vô song!

Nếu có thể đem người có phong tư như vậy đặt ở dưới thân, hảo hảo ôn tồn trêu chọc, một phen điên loạn đảo phượng thì phải là việc vui sướng như thế nào chứ...

Khương Tổ rõ ràng nghe được từng tiếng lén lút hít sâu trong sảnh đường, vì vậy sự phiền chán trong đáy mắt hần lại càng sâu hơn.

Hồi lâu sau.

Đợi đến khi tân lang chậm chậm kính rượu xong một vòng quan khách —— trời biết tân lang vốn e ngại chậm trễ hai vị tôn đại thần như bọn họ nên mới kéo dài như vậy, Khương Tổ liền đứng dậy thân nhiên nói với Hữu tướng và Trần Mặc: “Bệ hạ xuất cung cũng đã lâu, bốn vương trước tiên đưa người hồi cung”, nói xong liền lờ kéo Khương Trạch rời khỏi yến hội.

....

Thời tiết năm nay của Khương quốc cũng không quá rét lạnh.

Năm trước vào thời điểm này, bầu trời vẫn thường xuyên đổ từng trận đại tuyết, phủ trắng đường phố, thế nhưng năm nay vẫn thỉnh thoảng nhìn thấy một điểm ánh dương, tuy rằng đến lúc ánh nắng chạm vào da thịt cũng đã bị hơi lạnh đông hóa không còn được bao nhiêu ấm áp.

Khương Tổ trước khi ra cửa còn cầm lấy áo khoác màu vàng rực thêu rồng mà Trương Di đã chuẩn bị sẵn khoác lên người Khương Trạch, lại chọn một nơi kín đáo không có người chú ý che chở y lên mã xa, sau khi cả hai đã ngồi trong xe ngựa liền kéo đối phương vào cái ôm của mình, dùng áo khoác đắp lên lần nữa, lại vỗ về gáy y: “Ngủ đi, A Trạch.”

Vì vậy Khương Trạch liền mơ màng màng liếc hần một cái, ngoan ngoãn dựa vào ***g ngực y, thiếp đi trong một mảnh ấm áp che chở.

Khương Tổ lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt say ngủ của Khương Trạch.

Đã mấy ngày không cẩn thận nhìn ngắm, dường như đứa trẻ này lại trưởng thành hơn một chút, thân hình cũng cao lên, chỉ là phẳng phất đã gãy đi... Là vì mấy hôm nay không gặp hẳn nên không ngoan ngoãn dùng cơm sao?

Khương Tổ hơi nhú mày.

Mấy ngày nay hẳn không về tẩm cung cũng không phải đang tận lực tránh né, chỉ là không biết tại sao hẳn tạm thời không muốn để Hữu tướng biết sự tồn tại của giấy gai, vì thế liền âm thầm tự mình an bày việc này, hao tổn không ít thời gian. Mỗi khi phục hồi tinh thần đều đã qua canh giờ có thể hồi cung, vì vậy liền trực tiếp nghỉ lại ở biệt viện của mẫu phi mà không trở về.

Cho đến hôm nay khi Khương Trạch bước đến trước mặt hẳn, hẳn mới phát hiện một việc.

A Trạch của hẳn, ngay khi hẳn chưa kịp chú ý kỳ thực cũng đã trưởng thành, trở thành đối tượng để vạ thể chú mục, hẳn không nên vì một ít nguyên nhân không thể mở miệng kia mà bỏ qua quá trình trưởng thành của đệ đệ. Huống chi, đây vẫn là người luôn được hẳn bảo hộ trong ngực, hẳn có trách nhiệm phải dẹp bỏ những ánh mắt dơ bẩn của đám ruồi bọ bên ngoài kia.

Khương Tổ ghi nhớ đám người nhìn trộm lúc này vào đáy lòng, lúc cúi xuống nhìn thấy gương mặt say ngủ không màng thế sự của người trong lòng thì dần dần bình tĩnh lại, thậm chí còn cảm thấy một cổ ấm áp thỏa mãn len qua.

Hắn mỉm cười nhẹ nhàng néo néo gò má Khương Trạch, trong mắt tràn đầy ôn nhu vô hạn, “Người vẫn thích phô trương như vậy —— đúng là còn rất trẻ con.”

Khương Trạch : “...”

Trên người bị người khác vuốt ve, bất quá nghĩ đến đối phương chính là Khương Tổ luôn được mình đặt lên đầu quả tim, Khương Trạch không cảm thấy một chút mâu thuẫn nào, thậm chí khí huyết cả người lại càng giống như sôi trào xông thẳng xuống dưới bụng. Y cực kỳ rạo rức tựa đầu vào hõm vai của Khương Tổ, hít sâu khí tức dễ chịu của đối phương, vốn còn định thuận tiện mượn rượu bày ra bộ dạng dụ hoặc khiêu khích người trước mắt làm ra chút chuyện không thể miêu tả gì đó, nào ngờ lại nghênh đón ngay một chậu nước lạnh, ào một tiếng tưới tắt toàn bộ suy nghĩ triển miên kiêu diễm trong lòng y!

Khương Trạch rốt cục ý thức được một chuyện rất quan trọng.

—— ca ca của y, cư nhiên đem một người đã tròn mười tám tuổi, thậm chí trước khi đăng cơ cũng đã làm lễ cập quan như y xem thành – Một – Đứa – Trẻ!

Khó trách lần đó y nhiệt tình hôn đối phương như vậy, hẳn cũng chỉ tránh né vài ngày liền điều tiết được tâm tình, thảo nào lúc đó hẳn phát hiện người huyết sáo đùa giỡn là mình liền trực tiếp trừng phạt tên đệ tử hoàn khổ kia, thảo nào ngày đó y mượn việc tắm rửa câu dẫn hẳn, hẳn lại không chút nào thương hương tiếc ngọc mà ném mình vào trong ao!

Nguyên lai bộ dáng nguy trang này của y khiến Khương Tổ nhìn thành tiểu hài tử chưa mọc đủ lông cánh!

Khương Trạch bị tin tức này đập đến cả người đều uể oải.

... Như vậy, chờ sau khi y “tĩnh rượu” liền đổi về trạng thái Khương đế, người kiếp trước khiến cả thiên hạ vừa nghe danh đã sợ mất mật có còn kịp không?

Khương Trạch đương nhiên không thể thành công chuyển đổi.

Bởi vì khi y ngồi trong mã xa lắc lư không ngừng, thân thân mật mật tựa vào lòng Khương Tổ không được bao lâu thì cơn mệt mỏi rã rời do rất lâu không được bình yên đi vào giấc ngủ liền trở dậy, y trực tiếp liền dùng loại tư thế này mà chân chính thiếp đi.

Đợi đến khi Khương Trạch mở to đôi mắt nhập nhèm của mình từ trên giường thức dậy, đã phát hiện Khương Tổ đang mặt một kiện trung y ngồi bên cạnh mình lật xem công văn. Vì vậy y vô thức lộ ra nụ cười vui sướng, lại lần nữa chui vào trong lòng Khương Tổ cọ cọ, đợi đến khi bản thân phát hiện có chỗ nào đó không đúng thì y đã giang rộng hai tay để Khương Tổ giúp y mặc áo khoác, đồng thời đối phương còn xoa xoa mái tóc dài rối tung chưa kịp buộc lên của y, lôi kéo y đi rửa mặt dùng điểm tâm.

Trong lòng Khương Trạch không khỏi có chút quẩn quýt.

Nói thật thì y không có bất cứ kinh nghiệm gì trong việc theo đuổi người khác, những động tác trước giờ bất quá cũng là một ít kiến thức thu nhặt được khi chinh chiến thiên hạ mà thôi. Bất quá so với kiếp trước, ca ca nhà y hình như đối với biểu hiện như vậy càng không có sức chống cự nha.

Như vậy cứ giả vờ thêm một đoạn thời gian nữa đi, vạn nhất không được... cũng không phải còn có thể ép người nhốt vào trong cung sao?

1/ Hơi rượu nhuộm đôi mày, ngàn ly cũng chẳng say: Nguyên văn ‘ ’. Có lẽ đang miêu tả những người uống chút rượu đã đỏ mặt nhưng lại uống nhiều không say. Mình không rõ nghĩa lắm, nếu bạn nào có ý kiến khác xin để lại ở comment

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

13. Chương 13

Muốn để người diệt vong, trước phải khiến điên cuồng

Đến tháng mười một, phân nửa lãnh thổ Tùy quốc đều bị băng tuyết bao trùm.

Kiếp trước vào thời điểm này Tùy đế đã sắp băng hà, tranh chấp giữa Cơ Ngọc và Cơ Minh cũng bước vào thời khắc kịch liệt nhất, trực tiếp bộc lộ trước mắt mọi người, thậm chí thể cục giữa bá quan văn võ trong triều cũng là thập phần vi diệu. Mà ngoại công của Cơ Minh lại là Thái úy đứng đầu võ tướng, bách quan mặc dù ngoài mặt vẫn chỉ trì lập thái tử Ngọc làm người kế vị, kỳ thực âm thầm ủng hộ nhà ai hầu như không thể suy đoán.

Tô Hợp lại ngay trong thời khắc vi diệu này dùng danh nghĩa du thuyết các nước cầu kiến Cơ Ngọc. Tô Hợp vốn có bảy phần tài hoa, thêm vào miệng lưỡi khéo léo rất được Cơ Ngọc yêu thích, nhất thời tôn làm khách khanh¹, thường xuyên chạm gối hàn huyên².

Từ đó về sau, sinh hoạt của Tô Hợp ở trong Tùy cung chính là như cá gặp nước.

Đương nhiên, hắn cũng không quên nhiệm vụ của mình.

Hắn mặt ngoài dùng thân phận khách khanh đứng ở bên cạnh Cơ Ngọc, dùng lời thăm thía khuyên nhủ y lấy đại cục làm trọng buông tha Cơ Minh một mạng, đợi sau khi y đăng cơ cứ cho Cơ Minh đảm nhiệm một chức quan nhàn tản là xong. Then chốt chính là hiện nay thiên hạ đã thái bình được hơn hai mươi năm, chư quốc đều đang rục rịch xuất động, nếu lại sa vào huynh đệ tranh đấu tất là cơ hội khiến người khác chấy nhà mà đi hôi của! Huống chi Sở quốc năm ngoái thừa dịp săn bắn trưng ra quân đội cường thịnh, nếu Khương, Tùy, Hàn, Tề tứ quốc vẫn cứ độc lập độc hành mà không nhất trí đối ngoại, không ngoài hai mươi năm nhất định sẽ lần lượt diệt vong nha!

Cơ Ngọc rốt cuộc vẫn là thiếu niên nhẹ dạ, cảm thấy lời nói của Tô Hợp rất có đạo lý, liền hòa hoãn thể cục căng thẳng, thể lực của Cơ Minh suốt một năm này vốn đã bị thanh lý hơn phân nửa rốt cuộc có khoảng trống để thở dốc, cũng cố lại căn cơ sắp đổ của mình.

Lời nói này của Tô Hợp cũng không phải là việc quá cơ mật, rất nhanh đã truyền đến tai Cơ Minh, hắn còn sai người âm thầm thỉnh Tô Hợp đến hỏi lý do vì sao lại giúp mình. Tô Hợp liền đem lý do người nào đó đã chuẩn bị sẵn từ lâu uyển chuyển truyền đạt cho Cơ Minh.

—— Tô Hợp mặc dù nhận mệnh từ Khương Tổ, thế nhưng lại có được túi gấm Khương Trạch lên lút đưa tặng, hắn vốn tưởng chuyện đi này cứu tử nhất sinh, hoàn toàn ôm tâm tình có còn hơn không mở ra túi gấm, không ngờ lại phát hiện Khương Trạch không ngờ lại cực kỳ lý giải đôi huynh đệ này. Vì vậy hắn quyết

định nhanh chóng buông tha phương pháp du thuyết ban đầu, sửa thành kế sách Khương Trạch đề ra, sau đó liền nhanh chóng có được chỗ đứng vững vàng dưới trướng Cơ Ngọc.

Hắn nói: Cổ nhân có nói, loạn thế xuất anh hùng. Thái tử Ngọc thật rất có tài năng nhưng lại thiếu mấy phần tâm huyết, không phải là kẻ chân chính có thể thống nhất thiên hạ. Điện hạ tư thế oai hùng vĩ ngạn, tâm có sâu cạn, hiển nhiên là thể long khốn thiếu khê (rồng vây nước cạn), hiện giờ thiếu chỉ là một cơ hội mà thôi... Tại hạ nói đến đây đã là hết lời, xin điện hạ trân trọng!

Cơ minh nghe vậy liền vỗ tay cười to, quyết ý ám sát thái tử Ngọc.

....

Tin tức Tô Hợp truyền về đứt đoạn tại đây.

Khương Trạch tính toán thời gian một chút, cho dù người đưa tin ngày đêm không nghỉ thúc ngựa trở về thì việc này ước chừng cũng đã là chuyện của nửa tháng trước rồi. Nói cách khác, hiện tại Cơ Minh rất có khả năng đã hạ thủ Cơ Ngọc, về phần đến tột cùng có thể đắc thủ hay không thì phải xem một vài người khác rồi.

Khương Trạch liếc xong bảng tin tức này cũng không cảm thấy cần quá mức lưu ý, vì vậy rất nhanh đã bỏ qua tiếp tục bận rộn việc của mình.

—— Đông chí sắp đến, y cần phải chuẩn bị nghi lễ tế thiên ba năm một lần.

Từ lúc Chu vương tự phong thiên tử² liền thường xuyên tế thiên biểu đạt sự thành kính đối với công ơn sinh dưỡng vạn vật của trời đất, đồng thời khẩn cầu thượng thiên phù hộ bách tính thiên hạ, đây là nghi thức tế tự long trọng nhất, trang nghiêm nhất của mỗi quốc gia. Khương quốc tự nhiên cũng noi theo những nghi thức này, toàn bộ quá trình đều do thiên tử chủ trì tế tự.

Thứ đầu tiên cần chuẩn bị chính là tế phục³.

Cùng thường phục bất đồng, tế phục tế thiên không thể nghi ngờ càng thêm hoa lệ trang trọng. Mũ miện được gắn lên mười hai chuỗi ngọc, hai bên còn có lỗ nhỏ để cài trâm ngọc, hai đầu trâm ngọc có buộc dải tơ màu đỏ, khu vực gần vành tai của dải tơ còn xuyên một chuỗi châu ngọc⁴. Tế phục dùng màu đen làm chủ, phối hợp đường viền màu son, phía trên vạt áo có thêu hình ảnh mặt trời mặt trăng và các ngôi sao, sông ngòi đồi núi, cửu long đồ đằng, đúng là oai nghi vô song.

Tế phục từ lúc Khương Trạch đăng cơ đã bắt đầu đẩy nhanh tốc độ trừ bị, sau khi mặc thử và sửa chữa ba lần rốt cuộc cũng có thể hoàn công. Lúc nội thị cẩn cẩn dục dục giúp Khương Trạch thay tế phục, Khương Tổ cứ thế đứng thật lâu ngoài điện.

Hắn chỉ yên lặng đứng như vậy dưới bầu trời tuyết bay, không hề bung dù. Hoa tuyết cứ thế xoay tròn hạ xuống đầu vai khiến Khương Tổ thoát nhìn có chút chật vật, thế nhưng hắn tựa hồ cũng không để ý.

Đợi đến khi cánh cửa phía trước khẽ truyền ra một tiếng kéo kẹt Khương Tổ mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Hắn thấy được Khương Trạch.

Thiếu niên mặc tế phục, đầu đội mũ miện dát ngọc từ trong bóng tối bước ra, trong lúc quang minh và bóng tối nhường chỗ cho nhau, đồng tử của y toát ra một cổ trầm tĩnh viễn cách, phẳng phất như đã đem cả thiên hạ cất vào đáy mắt, khí thế trên người hệt như đại ưng bay lượn chốn cửu thiên, vô hạn xa cách khiến người ta chỉ có thể ngẩng đầu ngưỡng vọng.

Con người của Khương Tổ hơi co lại.

Trong một khoảnh khắc hắn thậm chí không nhận ra người trước mặt là ai, chỉ có thể mở to mắt nhìn chăm chăm vào y, cả người bị đè nén đến cực điểm.

Thế nhưng đợi lúc Khương Trạch vạn phần ung dung bước đến trước mặt Khương Tổ, y giống như vừa mới vứt bỏ một lớp nguy trang, cực kỳ đặc ý xoay vòng.

Vì vậy cả thiên địa đều phủ màu tuyết trắng bạc, duy chỉ có một mảnh tay áo bay lượn giữa không trung trở thành vệt màu sắc duy nhất trong không gian này.

Toàn thân Khương Tổ trong giây lát bị một luồng khí lạnh chạy dọc qua, hắn chỉ có thể nín thở nghe trái tim mình đập loạn nhịp.

Hắn nhìn Khương Trạch mỉm cười với mình, bất chợt có cảm giác cả thế gian đều như xuân về hoa nở. Bên tai Khương Tổ vang lên một chuỗi thanh âm như nước chảy róc rách: “Có xinh đẹp không?”

Khương Tổ dừng lại trong chốc lát, sau đó dùng ngữ điệu không mặn không nhạt nói: “Người đã là một thiếu niên, xinh đẹp thì có ích gì?”

Khương Trạch hơi nghiêng đầu, chuỗi ngọc trên mũi miện vắt lên gò má của y, sắc ngọc xanh mướt ôn nhuận trên nền đỏ bồng của đôi má, hai sắc màu hợp lại cùng nhau lại càng thêm nổi bật.

Khương Trạch trưng ra một nụ cười đương nhiên: “Nếu ca ca cảm thấy không đẹp, thượng thiên nhất định cũng không thấy đẹp. Đến lúc đó vạn nhất thiên gia trách tội xuống, khiến bách tính năm sau mùa màng không tốt thì làm sao bây giờ.”

Khương Tổ lần nữa dùng ánh mắt cực nhạt liếc nhìn y. Sau đó hắn thốt ra bốn chữ: “Chớ nghĩ quá nhiều.”

Cách nghi lễ tế thiên mười ngày, Khương Tổ vội vàng mời chào phụ tá xử lý chuyện giấy gai, mà công việc trong tay Khương Trạch cũng liên miên không dứt.

Toàn bộ quá trình tế thiên đều do thiên tử chủ trì, như vậy những việc Khương Trạch cần làm rất nhiều. Tạm thời không đề cập đến loại chuyện nhỏ y phải tự tay giết chết súc vật hiến tế, châm lửa tế đàn, kính dâng rượu thịt... Khương Trạch còn có một nhiệm vụ vô cùng quan trọng đó chính là cùng những tế tư khác nhảy điệu Vân môn.

Kiếp trước Khương Trạch cũng đã từng nhảy vũ điệu này một lần, đó đã là chuyện của ba mươi năm trước, sau đó Khương Tổ mất, y trực tiếp cường ngành phế bỏ chi tiết thiên tử phải tự mình nhảy múa tế trời này. Bất quá hiện tại Khương Tổ vẫn còn chưa nhìn thấy y nhảy múa đâu... liền nhảy một lần cho hắn nhìn vậy.

Vì thế mấy hôm nay liền có người đến đây chuyên môn dạy y điệu nhảy Vân môn

Điệu nhảy Vân môn, ý nghĩa như tên, dùng mây để chỉ diềm lành. Đã là vũ điệu dâng lên thượng thiên, đương nhiên hoàn toàn khác biệt với vũ đạo tầm thường mị hoặc của giới linh nhân, nếu không làm sao có thể biểu đạt lòng cảm kích, kính yêu, sự khẩn cầu đối với trời cao... Vì vậy người diễn đạt vũ điệu này cần phải có khí chất phiêu diêu như trích tiên, tuy rằng toàn bộ vũ điệu cũng không có động tác nào quá kịch liệt, thế nhưng thủy chung đều phải giữ vững nhịp độ thông dong trang nhã, vừa mông lung lại chân thành tha thiết, không thể có chút chênh lệch.

Khương Trạch tỉ mỉ nhìn kỹ hai lần, tinh tế phỏng đoán hàm nghĩa của một chuỗi động tác kia, sau đó phi thường dứt khoát phát tay lệnh vũ sư lui xuống. Tiếp theo y đuổi người, chuẩn bị đứng dậy đi tìm Khương Tổ đến xem mình luyện tập.

Chỉ là ngay lúc đó lại phải nghênh đón Tôn đại nhân của Thái Thường tự.

Có lẽ bởi vì người này ngăn cản thời gian Khương Trạch dự định quán quýt cùng Khương Tổ, nên Trương Di ở bên cạnh rõ ràng cảm giác được tâm tình của đế vương đang cực kỳ không thoải mái. Đương lúc Tôn Thái Thường luôn miệng nói “Việc này phải xử lý như thế này” thì Khương Trạch chỉ “Được”, “Ừ”, “Cứ như vậy đi” gật gù có lệ, dùng những cách nhanh gọn nhất kết thúc sự xoi mói của đối phương.

Trương Di đứng ở bên cạnh y rốt cục cũng không được mà run run khóe miệng.

Trương Di đi theo Khương Trạch đến nay đã hơn một tháng, bằng năng lực của gã vậy mà lại không đủ để lý giải vị tổ tông bị chủ nhân nhà mình đặt ở đầu quả tim đến tột cùng là loại tồn tại như thế nào — người này ở trước mặt Khương Tổ và ở trước mặt những người còn lại biểu hiện thật sự chênh lệch quá lớn, phẳng phát giống như hải tử hơn mười tuổi ngày thơ ấu trĩ đối lập cùng lão nhân hiểu rõ thiên mệnh bình đạm tự nhiên, nếu không phải gã chính mắt nhìn thấy quang mang trong ánh mắt của Khương Trạch, Trương Di sợ rằng đã cho rằng đó là hai người có dung mạo giống hệt nhau rồi.

Nhưng cũng bởi vì không thể hiểu rõ như vậy, Trương Di lại nhận thấy Khương Trạch hoàn toàn không phải là một người đơn giản, tuy rằng y thoát nhìn không có ác ý với Khương Tổ, thế nhưng Trương Di vẫn tận hết phận sự mật mờ nhắc nhở Khương Tổ, đừng để trúng kế.

Chỉ là, khi đó Khương Tổ đã trả lời thế nào đâu?

Trương Di không thể thấy vẻ mặt của chủ nhân nhà mình, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng oai hùng của hắn, cùng với âm thanh bình đạm vững vàng lại mang theo một tia kiêu ngạo khó thể nhận ra: “Y đương nhiên không phải là người đơn giản —— Y là đệ đệ của ta, cũng là đệ vương của Khương quốc! “

Quên đi, Trương Di nghĩ như vậy. Chủ tử nhà mình tuy rằng muốn cái ngôi vị hoàng đế này, thế nhưng thoát nhìn càng không muốn mất đi đệ đệ, không chừng ngày nào đó lại bỏ xuống gút mắt trong lòng mà hòa hảo với nhau. Đây vốn là chuyện thần tiên đánh nhau, ruồi bọ như gã khổ tâm làm cái gì chứ?

Ngày mười hai tháng mười hai. Đông chí.

Tế sự đã tới.

1/ Khách khanh: Là một từ cổ, chỉ những người được vương hầu, đại phu nuôi dưỡng trong nhà, thường là mưu sĩ hoặc tráng sĩ. Phận sự của những người này chính là làm vui lòng chủ nhân, hoặc giúp đỡ khi chủ nhân cần đến, thế nhưng bọn họ không phải là thuộc hạ, có quyền từ chối yêu cầu của chủ nhà, được chủ nhà dùng lễ số đối đãi trọng vọng.

Khách khanh là một nghề khá kỳ lạ trong xã hội Trung Hoa cổ, các sĩ phu, hiệp khách thường phô diễn tài năng của mình để được làm khách khanh của bậc quân chủ nào đó, thế nhưng nếu như họ có đủ danh tiếng cũng sẵn sàng đi tìm một chủ thượng mới. Người làm chủ nhân phải chu cấp, lo lắng, thậm chí nhúng nhường khách khanh của mình, nhưng cũng không bảo đảm được lúc họ gặp nạn thì những khách khanh kia sẽ hết lòng cứu giúp. Giống như Mạnh thường quân trong thời chiến quốc, ông nổi tiếng đã nuôi cả ngàn khách khanh trong nhà, thế nhưng đến khi gặp nạn lại chẳng mấy người đưa tay giúp đỡ.

Việc nuôi khách khanh này một bộ phận chính là phô trương thanh thế với người ngoài, rất ít khi tìm được khách khanh tận tâm với gia chủ, thế nhưng cũng có những câu chuyện lưu truyền về các khách khanh liều chết cứu mạng gia chủ.

Khách khanh là sản phẩm đặc hữu của thời kỳ vương quyền vẫn chưa phải tối thượng, những người tài ba trong lĩnh vực của mình có quyền tự do lựa chọn gia chủ hoặc khách nhân mình muốn phục vụ, họ được tôn trọng tương đối và đôi khi còn có quyền lực không nhỏ trong việc ảnh hưởng quyết định của gia chủ. Vì vậy cái nghề này đã dần dần biến mất trong sự phát triển xã hội, đồng thời với việc vương quyền ngày càng được nâng cao lên vị trí tối thượng.

2/ Chạm gối hàn huyền: Nguyên văn ‘ ’ có nghĩa là chạm đầu gối nói chuyện thật lâu. Chạm đầu gối ở đây chỉ khoảng cách gần gũi khi ngồi xuống, như vậy câu này có thể hiểu là trò chuyện thân mật, nói không hết lời.

3/ Tế phục: Theo miêu tả của tác giả thì mình tìm được cái ảnh minh họa này, rất khớp về màu sắc cũng như phần hoa văn thêu thùa

C299F7AF-6BBB-4A78-BC17-8558BD3B7541

4/ Mũ miện

20110619091726_4375

5/ Linh nhân: Người diễn tuồng, đóng tuồng hoặc hoạt động trong lĩnh vực lễ nhạc, đồng nghĩa với đào hát, diễn viên sau này.

Published by: ỗ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỗ mèo lười

14. Chương 14

Vậy mà lại không được khiêu vũ

Ngày hôm nay không có tuyết rơi, thậm chí ánh mắt trời lại còn kéo dài rất lâu, phẳng phất ngay cả trời cao cũng đang chờ mong Khương quốc hiển tế.

Khương Trạch thân mặc tể phục đứng thẳng trên đài cao hình tròn bên ngoài đô thành, Khương Tổ ở dưới tể đàn hơi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy dưới ánh sáng ban ngày rực rỡ, bóng lưng của hài tử nhà mình thật thon dài, thật tuấn tú, đúng là tốt đẹp đến không thể hình dung.

Hắn liền hơi cong lên khoe miệng để lộ nụ cười.

Quá trình tể thiên có rất nhiều cấp bậc nghi lễ, đầu tiên Khương Trạch phải đọc to một bản văn tể thật dài, sau đó lễ nhạc nổi lên, tiếp theo là thiêu đốt tể phẩm.

Có hơn mười người cầm theo từng mâm tể phẩm bước lên đài, ở phía đông nam đàn tể đã được chuẩn bị một đồng củi lớn, Khương Trạch giơ cao ngọn đuốc tiến gần đến đồng củi cao gấp đôi bản thân kia.

Thế nhưng động tác của y đột nhiên dừng lại.

Khương Trạch lập tức cong người về phía sau!

Một mũi tên nhọn mang theo thanh âm xé gió, khí thế mãnh liệt xẹt ngang qua trán của y, không đợi Khương Trạch kịp đứng thẳng người dậy, từ trong đồng củi liền phát ra tiếng động thật lớn, một bóng người nhảy ra hươu kiếm đâm thẳng vào ***g ngực của y.

Khương Trạch quyết đoán dùng cây đuốc trên tay ngăn trở, chỉ nghe “Xoẹt” một tiếng, lưỡi kiếm sắc nhọn hiển nhiên đã xuyên thủng phần cán gỗ của cây đuốc, đồng thời tiếp tục hướng thẳng về phía ngực của y! Khương Trạch không những không lùi lại mà còn tiến tới, mạnh mẽ dùng cán đuốc đánh thẳng vào chuôi kiếm, gian nan cản trở thế đâm ào ạt kia.

Đợi đến khi có thể ngồi dậy, Khương Trạch lập tức quăng cây đuốc đã bị chém làm hai về phía thích khách, người nọ dễ dàng dùng kiếm gạt đi. Thế nhưng có lẽ xiêm y của thích khách đã bị dính dầu đốt, có một phần nhỏ đã bắt đầu bắt lửa, chỉ là gã không để ý đến những biến cố nhỏ này mà tiếp tục đâm ra một kiếm

Bất chợt gã liền đối mặt với một đôi mắt âm lãnh vừa quen thuộc vừa xa lạ, đồng tử chợt co rút lại, khí thế cũng theo đó đột nhiên biến đổi.

Khương Trạch dùng tốc độ không thể tưởng tượng nghiêng người né tránh, tay phải nắm chặt cánh tay cầm kiếm của thích khách, tay còn lại nhanh như thiểm điện đánh chính xác vào cổ đối phương. Chỉ nghe một tiếng răng rắc, trong chớp mắt thích khách cả người cứng đờ, Khương Trạch thuận thế bẻ gãy cánh tay gã, lại trở tay dùng đoản kiếm của đối phương hung hăng xuyên thẳng vào tim chủ nhân của nó.

Trước ngực thích khách liền ra một lưỡi huyết kiếm, hai mắt trừng trừng mở to, cuối cùng chậm rãi ngã vật ra đất!

Từ lúc thích khách xuất hiện đến khi Khương Trạch phản kích giết gã, toàn bộ quá trình bất quá chỉ là vài cái nháy mắt, nhanh đến mức các quan văn chỉ kịp thét lên vài tiếng chói tai “Có thích khách” “Bảo hộ bệ hạ”, mà võ tướng cùng Đình úy cũng chỉ vừa kịp xông lên tể đàn thì lần ám sát này đã yên lặng kết thúc.

Người có động tác nhanh nhất tự nhiên là Khương Tổ.

Khương Tổ so với mọi người thì ở gần Khương Trạch nhất, đợi đến lúc thích khách vong mạng thì đã đứng bên cạnh y, hắn cũng không đi nhìn thích khách mà là kinh hoảng hốt hải cầm lấy cổ tay Khương Trạch, kiểm tra từ trên xuống dưới một phen. Đến khi hoàn toàn xác nhận đối phương không bị tổn hại mới đem trái tim vừa rồi đã nhảy lên cổ họng của mình đặt về vị trí cũ.

Sau đó Khương Tổ mới đưa mắt đặt lên thi thể của thích khách.

Có một tên Đình úy đã chạy đến lột khăn che mặt của thích khách xuống, để lộ ra khuôn mặt hết sức bình thường bên dưới.

Chỉ là Khương Trạch nhận ra kẻ này.

Thích khách tên gọi Niếp Hành, nguyên bản là một tên đồ tể, đời trước Cơ Minh vì muốn ám sát thái tử Ngọc, cũng không biết thông qua loại phương pháp nào tìm được tên thích khách trà trộn trong dân gian này. Không lâu sau, thái tử Ngọc vì muốn tranh thủ nhân tâm mà đi thăm một thuộc hạ đang bị trọng bệnh, đến khi ngang qua một nơi yên lặng liền thấy một vị lão nhân bị mấy tên hán tử đánh chửi lăng nhục, trong lòng có chút không nỡ nhìn liền bước xuống nâng lão nhân dậy, không ngờ bị một kiếm xuyên ngực, lập tức mất mạng.

Tùy tùng bên cạnh cho đến tận khi thái tử Ngọc tắt thở mới kịp phản ứng, song lúc đó Niếp Hành đã thuận lợi chạy trốn, thậm chí trong suốt hai năm sau đó Tùy quốc cũng không ai có thể tróc nã gã về quy án.

Mười bước giết một người, ngàn dặm chẳng cần đi. Niếp Hành chính là một người như vậy.

Niếp Hành cứ thế tiêu thất hồi lâu, đến khi xuất hiện lần nữa cũng là lúc nhận mệnh Sở đế Mị Cận đem ám sát Khương Trạch vừa mới đánh hạ Tùy quốc.

Lúc đó Khương Trạch vừa mới hậu táng Trương Di, nghe nói có người nhặt được đồ vật trong núi tựa hồ là di vật của Khương Tổ thì không kịp điều tra mà trực tiếp triệu kiến, sau đó liền nghênh đón một hồi ám sát.

Đáng tiếc Khương Trạch không chết.

Cũng tựa như hôm nay vậy, Khương Trạch bóp lấy yết hầu của Niếp Hành, đem đoản kiếm trong tay đâm vào ***g ngực của gã, sau đó lại đem thi thể của người nọ treo trên tường thành phơi suốt ba ngày ba đêm để rắn đe.

Khương Trạch thống hận Niếp Hành cũng không ít hơn Cơ Minh chút nào. Bởi vì y một mực hoài nghi, Khương Tổ rất có thể cũng là do Niếp Hành ám sát.

Căn cứ lời kể năm đó của Trương Di, sau khi Khương Tổ lĩnh binh đẩy lui Cơ Minh, lại cũng vì vậy mà ý thức được sự tàn khốc của chiến tranh mà trong lòng hối hận, quyết tâm buông tha kế hoạch mưu phản, muốn hồi triều nhận tội với Khương Trạch. Lúc đó Khương Tổ đã đem một nửa binh phù trao cho đại tướng dưới trướng, phòng khi Cơ Minh quay lại trong quân không người có thể điều động quân đội chống đỡ, bên người chỉ dẫn theo mười gã trung bộc giục ngựa chạy đi.

Đoàn người tề non lợi suối, trong cơn mệt nhọc liền nghỉ lại tại nhà một thợ săn trong núi, đêm đó bọn họ ăn lương khô mang theo nhưng lại uống nước mà họ săn mang đến, sau đó liền phát hiện bản thân có dấu hiệu trúng phải mê dược. Khương Tổ tự biết trúng kế hốt hoảng chạy ra, cuối cùng đoàn người bị vây khốn trên vách núi, sau đó Khương Tổ bỏ mình, mà Trương Di lại mang theo di ngôn của chủ nhân nhảy xuống vách núi, lay lắt hơi tàn hoàn thành ký thác cuối cùng đó.

Tròn hai mươi một năm.

Suốt hai mươi một năm này, Khương Trạch vẫn thường xuyên nhớ đến đoạn hồi ức Trương Di miêu tả, phỏng đoán tình huống lúc đó, thậm chí còn đích thân đi lại đoạn đường lúc đó Khương Tổ đã đi, tìm lại gian nhà gỗ bọn họ từng ghé lại, cả người phảng phất như lạc vào một cảnh giới kỳ lạ mà không ngừng tái hiện lại tràng cảnh bọn họ gặp phải.

Bởi vì đoạn cổ sự này thực sự có quá nhiều điểm đáng ngờ.

Đầu tiên, Khương Tổ vì sao phải cố ý nhanh chóng trở về mà không đợi đến khi khai hoàn hồi triều mới nhận tội với y? Thứ hai, cho dù thật sự Khương Tổ muốn trở về nhận tội thì vì sao lại vội vàng như vậy, thậm chí phải ngày đêm kiên trì đến mức mệt mỏi không chịu được, phải nghỉ lại tại hộ sản trong núi? Thứ ba, nửa mảnh hồ phù còn lại trên người Khương Tổ không cánh mà bay, đồng thời sau đó cũng không còn xuất hiện? Thứ tư, thợ săn năm đó có phải do Niếp Hành giả trang hay không? Những người vây giết Khương Tổ là ai? Chủ mưu là người phương nào?

Những câu hỏi này đều đã bị mai táng trong vô số máu tươi và thi thể, cho dù y đã sống lại lần nữa cũng có thể vì mọi việc đã thay đổi mà không bao giờ có thể lần nữa tìm ra manh mối.

Khương Trạch chậm rãi phục hồi tinh thần lại.

Y gắt gao nắm lấy bàn tay của Khương Tổ.

Y nắm thật chặt, thật chặt, thậm chí còn có một chút run rẩy, đến khi Khương Tổ có chút chần chờ không biết có nên ôm y vào ngực an ủi hay không thì Khương Trạch đã buông tay, lợi dụng ống tay áo rũ dài che đậy hai bàn tay tương hợp, mười ngón giao triền.

Khương Tổ không khỏi giật mình.

Có lẽ lúc này không chút che giấu thực lực xuất thủ đánh chết Niếp Hành, hiện tại cả người Khương Trạch khí thế đã đạt đến đỉnh phong. Hiện tại văn võ bá quan đều đã tập trung lại, tam công² không ngừng hỏi han an nguy của y, lại muốn thỉnh ý chỉ phải xử lý những việc tiếp theo thế nào, xung quanh không ngừng vang lên tiếng người xì xào. Trong lúc này, Khương Trạch không hề thu liễm một tia khí thế nào, chỉ lặng lẽ ngưng mắt nhìn quanh một vòng.

Ánh mắt của y phá lệ lãnh tĩnh, chỉ một ánh mắt này đã đủ khiến cho bách quan ngậm miệng.

Thiếu niên mười tám tuổi vốn đang bị vây trong thời kỳ vỡ giọng, y ở trước mặt Khương Tổ vẫn luôn tận hết khả năng khiến thanh âm trở nên trong trẻo dễ nghe, hôm nay rốt cuộc cũng buông lỏng nguy trang, dùng thần vận trăm đình chặt sắt từ kiếp trước, trầm thấp phun ra một chữ: “Tra.”

Kiếp trước ở thời điểm này tao ngộ ám sát là thái tử Ngọc của Tùy quốc, kiếp này Niếp Hành lại xuất hiện ở đây, là ai phái gã đến ám sát y?

Tôn Thái Thường cả người run rẩy, dùng thanh âm rụt rè cẩn thận hỏi Khương Trạch: “...Nghĩ lễ tế thiên lần này... bệ hạ có muốn tiếp tục hay không...”

“Tiếp tục.”

Tuy rằng tế lễ vẫn tiếp tục cử hành, thế nhưng tâm tình của mọi người cũng đã hoàn toàn thay đổi, rất sợ lại xuất hiện thêm một tên thích khách nhảy ra ám sát đế vương. Cũng từ thời điểm đó về sau, toàn bộ quá trình Khương Trạch đều nắm chặt tay Khương Tổ, cùng hần sóng vai đứng trên tế đàn chủ trì đại điển, đồng thời hủy bỏ quá trình cùng những tế tự khác nhảy điệu Văn môn. Tôn Thái Thường nghe vậy cũng chỉ phát ra vài câu kháng nghị yếu ớt, ngay khi ánh mắt băng lãnh của đế vương quét qua thì ngoan ngoãn câm miệng.

Tất cả mọi người đều phát hiện dường như Khương Trạch đã có gì đó không giống trước đây.

—— chỉ ít so với những biểu hiện trên triều đình thì độ hung tàn đã đề cao không chỉ một chút.

Đống củi lúc này đã bị phá tan, rơi rải rác khắp nơi trên tế đàn, đám người hầu liên nơm nớp run rẩy mang củi lửa dự bị tiến lên. Khương Trạch tiếp nhận cây đuốc xong lại phái người đi lấy thêm một cây, cùng Khương Tổ đồng thời châm lửa.

Đây cũng là việc từ trước đến nay Khương Tổ vẫn luôn muốn làm.

Thế nhưng khi chân chính đứng ở vị trí này, thực hiện những động tác đó, Khương Tổ nhất thời chỉ cảm thấy ngổn ngang trăm mối.

Hắn nhớ lại Khương Trạch đã từng nói “Đệ sẽ trả ngôi vị hoàng đế này cho ca ca”, lúc đó hắn chỉ cười nhạt, bởi vì những lời này đối với hắn tại thời điểm đó chẳng khác gì mĩa mai châm chọc.

Trong lúc đó, giữa hai người bọn họ, cho dù hắn sủng ái Khương Trạch đến không gì sánh được, cho dù hắn vô số lần nhân nhượng Khương Trạch thì từ nhỏ đến lớn người chiếm lấy địa vị chủ đạo cũng là hắn. Hắn yêu cầu Khương Trạch đọc sách, Khương Trạch liền cùng hắn đọc sách, hắn yêu cầu Khương Trạch tập võ Khương Trạch liền cùng hắn tập võ; hắn yêu cầu Khương Trạch hiểu chuyện nghe lời, Khương Trạch liền mười phần vâng lời của hắn...

Vô luận hắn yêu cầu Khương Trạch làm gì, Khương Trạch đều mỉm cười đáp ứng, vì vậy thời gian trôi qua, hắn liên cảm thấy tất cả đều là đương nhiên. Khương Trạch đương nhiên thuộc về hắn, cho dù y sẽ trưởng thành, sẽ thú thê sinh tử.

Chỉ là Khương Trạch không những đã trưởng thành.

Y còn là để vương một nước.

Khương Tổ hầu như không thể chịu đựng được sự chuyển biến địa vị giữa bọn họ, cái cảm giác vô lực không thể nắm được quyền khống chế trong tay hắn chỉ trải qua một lần khi mẫu phi qua đời, một lần lúc mất đi để vị, hắn hoàn toàn không muốn lại trải qua thêm lần nữa.

Vì thế hắn lựa chọn mưu phản.

Chỉ là Khương Trạch lại không giống hắn.

Y chỉ cố chấp đem tất cả mọi thứ trả lại cho hắn, thành thật thu liễm phong mang, không thêm quản lý triều chính, mặc cho bách quan trước mặt khuyên nhủ hay tỏ dài sau lưng vẫn biểu hiện một mặt tài trí tâm thường. Y đem tất cả cơ hội có thể lưu danh thiên cổ giao lại cho hắn làm, đợi đến khi bách quan cho rằng y cần thoái vị nhường hiền, y liền thuận thế đem ngôi vị hoàng đế trao trả cho mình.

Chỉ đến khi lần nữa bị tử vong uy hiếp, Khương Trạch mới triệt để bộc lộ sự xuất chúng của mình.

Đây là khí thế mạnh mẽ, khiến người muốn quỳ bái đến cỡ nào!

Hắn... mặc cảm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Các người cho rằng ta sẽ thật sự viết đệ đệ khiêu vũ trước mặt mọi người sao, các người còn quá ngây thơ nha ==w==

Thuận tiện cũng phải nói, ta rất thích viết về đời trước của bọn họ nha, một người hoàn toàn tỉnh ngộ lại tuổi trẻ qua đời, một người điên cuồng đến già chỉ còn lại tương tư. Thật rất có cảm giác mà.

1/ Mười bước giết một người, ngàn dặm chẳng cần đi: Đây là bản dịch một câu thơ trong bài Hiệp khách hành của Lý Bạch

Triệu khách mạn hồ anh,

Ngô câu sương tuyết minh.

Ngân an chiếu bạch mã,

Táp đập như lưu tinh.

Thập bộ sát nhất nhân,

Thiên lý bất lưu hành.

Sự liễu phát y khứ,

Thâm tàng thân dữ danh.

Nhàn quá Tín Lăng ẩm,

Thoát kiếm tất tiền hoành.

Tương chích đậm Chu Hối,

Trì thương khuyến Hầu Doanh.

Tam bôi thổ nhiên nặc,

Ngũ nhạc đảo vi khinh.

Nhân hoa nhĩ nhiệt hậu,

Ý khí tổ nghệ sinh.

Cứu Triệu huy kim chuỳ,

Hàm Đan tiên chấn kinh.

Thiên thu nhị tráng sĩ,
 Huyền hách Đại Lương thành.
 Tung tử hiệp cốt hương,
 Bất tà thể thượng anh.
 Thuyền năng thư các hạ,
 Bạch thủ “Thái huyền kinh”.
 Dịch Thơ thầy Trần Trọng San
 Khách nước Triệu phất phơ giải mũ
 Kiếm Ngô Câu rực rỡ tuyết sương
 Ngân yên bạch mã huy hoàng
 Vó câu vun vút như ngàn sao bay
 Cách mười bước giết người chẳng trật
 Ngàn dặm xa vùng vẫy mà chi?
 Việc xong rũ áo ra đi
 Ẩn thân rừng núi kể gì tiếng tăm
 Rảnh lại nhớ Tín Lăng tìm đến
 Gươm gác đùi chuốc chén đầy vơi
 Này nem này rượu khuyên mời
 Bên thời Chu Hợi bên thời Hầu Doanh
 Ba chén cạn, thân mình xá kể?
 Năm núi cao, xem nhẹ lông hồng!
 Mất hoa mặt đã nóng bừng
 Khí hùng bay bổng lên từng mây xanh
 Chùy cứu Triệu vung tay khẳng khái
 Thành Hàm Đan run rẩy kinh hoàng
 Nghìn thu tráng sĩ hai chàng
 Tiếng tăm hiển hách, rõ ràng Đại Lương
 Người dù thác xương còn thơm ngát
 Chẳng hổ người đáng mặt anh hào!
 Kia ai ẩn nấu lên lâu
 Chép kinh đến thừa bạc đầu chưa xong?

2/ Tam công: Ba chức quan cao nhất trong triều đình. Chiêu minh vương giảng rằng: “Trong Thiên văn, Tam công là tên sao. Tấu Thư, Thiên Văn Chí chép rằng: Ba sao Tiêu Nam trong chòm sao Bắc Đẩu, sao Khôi đệ nhất, phía Tây ba sao nữa, đều gọi là Tam công. Trên trời, các sao này chủ về dụng đức cải hóa thế gian, hòa hợp chính sự, dung hòa Âm-Dương. Lại nói: Đông Bắc 3 sao gọi là Tam công, chủ những đại thần ngồi ở Triều đình.

Tam công có xuất xứ từ nhà Chu, gồm ba chức quan là thái sư (), thái phó (), thái bảo (). Bắc Ngụy gọi là tam sư.

Đến thời tiền Hán (Tây Hán), tam công bao gồm thừa tướng (sau đổi thành đại tư đồ) quản lý về hành chính, thái úy () (sau đổi thành đại tư mã) quản lý về quân sự, và ngự sử đại phu () (sau đổi thành đại tư không) phụ trách giám sát.

Thời hậu Hán (Đông Hán) các chức danh này được đổi tên thành tư đồ (), tư mã (), tư không (), nên còn được gọi là tam tư. Lương bổng của Tam công thời Hán là một vạn thạch[1] (có lẽ là thạch lúa mì, vì thời đó gạo chưa phổ biến ở vùng phía Bắc sông Dương Tử, trung tâm của nhà Hán).

Về sau, với sự hình thành của lục bộ (binh, hình, hộ, lại, lễ, công) thì tam công dần trở thành các chức danh danh dự, mang màu sắc là các cố vấn cao cấp của triều đình. – Đại Tư Mã: Chức quan tổng chỉ huy binh mã. – Đại Tư Đồ: Chức quan coi về lễ giáo học hành. – Đại Tư Không: Chức quan coi về việc đất cát dân chúng.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

15. Chương 15

Tu dưỡng của ảnh đế

Nghi thức tế thiên vội vã kết thúc, Khương Trạch lần thứ hai phát ra nộ hỏa thật lớn trong triều đình, đem tam công cửu khanh1 mắng đến cầu huyết lâm đầu, cuối cùng bỏ lại một câu “Trong vòng một tháng nếu không tra rõ việc này thì đưa đầu đến gặp.” Sau đó phất tay áo trở lại thư phòng, còn đuổi hết nội thị ra một mình hờn dỗi.

Đầu tiên là bị uy hiếp tánh mạng, sau đó chính là lần đầu giết người, Khương Tổ sợ y bị kích thích quá lớn chỉ có thể vội vàng phân phó ám vệ đi điều tra việc này, tiếp theo liền giống như khúc gỗ ngồi canh trước cửa thư phòng, lẳng lặng chờ Khương Trạch mở cửa.

Hắn rốt cục đã lĩnh hội được một chút tâm tình của Khương Trạch lần trước khi bồi hồi trước cửa thư phòng của mình suốt một tháng

... Cái loại cảm giác lo lắng sợ hãi quanh quẩn vô hạn trong lòng, thậm chí ngay cả đầu lưỡi cũng cảm giác được cay đắng khó thể thốt ra thành lời này thật sự vô cùng khó chịu.

Trương Di ở bên cạnh muốn nói lại thôi.

Lúc này gã đã dùng danh nghĩa nội thị của Khương Trạch cố ý đi nhìn thi thể của thích khách. Đầu tiên là trong lúc giao thủ đột ngột như vậy, Khương Trạch lại có thể chuẩn xác nắm giữ cái cổ của thích khách, bởi vì thất khiếu của người nọ đều rỉ ra máu tươi nên Trương Di hoàn toàn có thể kết luận thích khách trước tiên là bị bẻ gãy cổ, một chiêu trí mạng. Hơn nữa Khương Trạch còn đồng thời có thể dùng đến thời gian cực ngắn tìm được các đốt ngón tay của đối phương, nhanh chóng lật ra đoạt lấy đoản kiếm, nhân lúc người nọ còn chưa tuyệt khí mà cầm thẳng vào ngực trái, đương nhiên cũng là một kích đâm thẳng vào tim.

Cái loại thủ đoạn này thật sự vô cùng tinh chuẩn quyết đoán lại sắc bén tàn khốc!

Trương Di am hiểu ám sát, tự nhiên có thể nhìn ra thủ đoạn của Khương Trạch khiến người khiếp sợ đến mức nào. Gã hoàn toàn hiểu rõ, cho dù là bản thân ở trong thời kỳ toàn thịnh mấy năm trước cũng không có năng lực như vậy.

So với ngày thường giống như một con thỏ trắng thuần sắc, Khương Trạch hiện tại càng giống hung lang đã tắm qua vô số máu tươi, mưu định rạch ròi. Hơn nữa, người này có lẽ vẫn là con Lang Vương đáng sợ nhất kia.

Trương Di thật sự rất lo lắng cho tình cảnh của chủ nhân nhà mình.

Chỉ là lời nói hôm nay của gã Khương Tổ nhất định nghe không lọt tai, cho dù cường ngạnh bám lên cũng chỉ khiến chủ nhân sinh lòng chán ghét, chẳng bằng cứ ngậm miệng lại yên lặng chờ đợi.

Như vậy Khương Trạch là đang làm gì đây?

Y đầu tiên đem hết tất cả những việc mình đã làm trong mấy tháng qua tỉnh tể suy nghĩ lại một lần. Chuyện đầu tiên y làm chính là đặt bẫy khiến lưu dân hỏa thiêu phủ đệ của Khương Tổ, đồng thời thay đổi toàn bộ Đình úy trong cung, chỉ cố ý lưu lại vài tên thám tử các nước y có thể dễ dàng thao túng tin tức truyền đi. Tiếp theo chính là, cài vào bên trong thủ hạ dưới trướng Khương Tổ một ít người của mình. Khương Trạch không ngừng suy luận, cho đến khi xác nhận được những việc này đều làm được tỉ mỉ hoàn thiện, không có một chút dấu vết nào có thể khiến người khác hoài nghi thì mới thử thay đổi một loại tư duy khác.

Y đề ra giả thuyết xấu nhất: Ngoại trừ bản thân y, còn có người biết được thể cục cuối cùng,

Nếu có, như vậy người này là ai?

Đầu tiên là đôi huynh đệ của Tùy quốc, hai người này chính là chết quá sớm, cho dù sống lại thì việc đầu tiên thái tử Ngọc muốn làm hẳn là giết chết Cơ Minh. Còn Cơ Minh cho dù có đủ lý do muốn mạng của y, thế nhưng hiện giờ tự thân gã cũng khó bảo toàn, còn phải trông chờ Niếp Hành đi giết thái tử Ngọc, vì vậy có thể bài trừ. Quốc quân Hàn quốc, Hàn Quyết chính là một tên ngu ngốc, trừ phi từ nhiều năm trước biết được thể cục sau này, đồng thời còn thay đổi chính sách trọng dụng nhân tài mới có cơ hội cải biến tình trạng hiện tại của Hàn quốc, bất quá mấy tháng nay y cũng không nghe được bất luận lời nào tán thưởng quốc quân Hàn quốc, như vậy cũng có thể loại trừ. Còn lại chỉ có hai nước Tề Sở, Tề quân Tông Chính Việt âm hiểm giả dối, quỷ kế đa đoan, Mỹ Cận năng mưu thiện đoạn, đáng tiếc kiếp trước lại bị y dẫn dụ người Hung Nô sang quấy nhiễu cùng với Tông Chính Việt hai mặt giáp công, rốt cuộc chết cực kỳ uất ức.

Hai người này đều có đủ lý do và năng lực sai sử Niếp Hành đến ám sát y, đồng thời đều có thể biết hành động ám sát không thành công của gã ở kiếp trước. Với lý giải của Khương Trạch đối với bọn họ, lại nghĩ đến nếu có người thật sự ôm lấy tâm lý “Nếu có thể giết chết Khương Trạch là hay nhất, nếu không cũng muốn khiến y thương cân động cốt, chịu vết thương da thịt” an bày việc này, như vậy hẳn là kế tiếp sẽ có cuồng phong bão tố hướng y kéo tới.

Như thế thì cuồng phong bão tố sẽ là thế nào đây... trực tiếp lĩnh quân xâm lược Khương quốc? Nếu không thì liên thủ xâm lược Khương quốc? Hừ... trừ phi hai người bọn họ đều xác nhận đối phương đã trọng sinh, nếu không với quan hệ của hai người căn bản không có khả năng liên thủ đối ngoại.

Khương Trạch nhịp nhàng quy luật gõ gõ lên cái án kỷ phía sau, thủ lĩnh Thiên Long vệ theo đó đột nhiên xuất hiện, Khương Trạch phân phó một câu “Mệnh lệnh mật thám Sở, Tề tận lực nghe ngóng hướng đi tiếp theo của hai nước, nếu phát hiện hiềm nghi liên thủ không tiếc bất cứ giá nào truyền tin tức về”, sau đó còn bổ thêm một câu “Sai người điều tra Niếp Hành của Tùy quốc.” Rồi mới để thủ lĩnh Thiên Long vệ lui đi.

...

Đêm dài thê lương.

Cửa thư phòng hé ra một cái khe, Khương Trạch thận trọng lộ ra cái đầu nhỏ.

Mũi miện ước chừng đã bị y ném đầu đó ở trong phòng, mái tóc dài đen kịt như màn đêm xõa xuống bờ vai tôn lên khuôn mặt và đôi môi tái nhợt càng khiến y có vẻ yếu đuối tinh mỹ.

Khi nhìn thấy Khương Tổ, sắc mặt Khương Trạch càng trở nên ủy khuất, một lần nữa lộ ra ánh mắt ươn sũng như cún con lao mạnh về phía đối phương.

Lúc này đôi chân của Khương Tổ đã đứng đến tê rần, hần hơi lão đảo một chút, lui lại ba bước mới gian nan ổn định thân hình.

Khương Tổ thở dài một hơi, sau đó dùng bàn tay ấm áp của mình xoa đầu đối phương, không ngừng ôn nhu dỗ dành, “Không sao đâu, ca sẽ ở cùng đệ”, cứ vuốt ve như thế hồi lâu, thẳng đến khi Khương Trạch mệt mỏi ngáp dài một cái hẳn mới ôm người lên quay về tẩm cung.

Khương Trạch ghé vào đầu vai Khương Tổ, dùng ánh mắt bình tĩnh như nhìn người chết hướng về phía Trương Di.

Y biết Trương Di nhất định phát hiện y trong ngoài không đồng nhất. Thế nhưng như vậy thì sao? Bất luận là ai dám cản trở y đạt được chân tâm của Khương Tổ đều là đáng chết.

Trương Di : “...” Phải đối mặt với loại người dối trá này đã quá phiền muộn rồi, nếu như vừa phải nhìn y lừa gạt chủ nhân đến xoay quanh, vừa phải chịu đựng sự uy hiếp trắng trợn như vậy, cuộc sống này quả thực không có cách nào qua mà!

Trương Di đứng yên tại chỗ, mở mắt trừng trừng nhìn bóng lưng Khương Tổ biến mất ở trước mặt. Rất lâu sau đó, hoa tuyết bỗng phiêu lượng hạ xuống.

Nhân gian thoát nhìn đặc biệt thê lương.

Khương Tổ đem người ôm về tắm cung xong mới ý thức được vừa rồi những nội thị gặp được trên đường đều có biểu tình hơi chút vi diệu, sau đó lại nghĩ đến bốn chữ ‘Thái tử thông yên’ mấy tháng trước đọc được từ trúc giản trong tay Khương Trạch thì cả người cứng đờ, vô thức đặt Khương Trạch xuống, lại cứng đờ nắm tay y dặt vào tấm cung, dỗ người đi ngủ.

Nhưng mà như vậy cũng không có hiệu quả gì.

Bởi vì nửa năm sau, Khương Trạch phi thường khoái trá đọc được mật báo của thám tử từ Tề quốc gửi về “Tề quốc trên dưới đều đang bàn tán việc huynh đệ Khương thị có thật là đang tư thông với nhau không?” “Quốc quân Tề quốc nghe tin xong từng trào phúng ‘Hay cho một đôi cầu nam nam’ “, còn cảm thấy những tin đồn này thật thú vị.

Đợi đến khi Khương Trạch rốt cục khôi phục bình thường —— sau khi trải qua việc này, gương mặt của y ít đi một phần ngây thơ ỷ lại, sinh ra thêm một phần nghiêm túc lãnh tĩnh. Trong lòng Khương Tổ vừa vui mừng vừa thêm một chút buồn lo vô cớ.

Thiên tử bị ám sát ngay giữa nghi thức tế thiên, trên dưới triều đình suốt nhiều ngày đều bị lo lắng bao phủ, đặc biệt là sắc mặt của thiên tử, xấu đến mức dọa cho không ít kẻ chột dạ.

Khương Tổ đem những thuộc hạ dưới trướng không đủ tố chất tâm lý ghi nhớ xuống, một lần nữa xử lý những việc có chút gác lại đã lâu.

Lúc này Gia Cát Du đã thành công lẫn vào trong phủ Hữu tướng, trở thành một trong những phụ tá có chút đáng chú ý. Ba tháng trước thủy tai nghiêm trọng, cũng may nhờ triều đình đúng lúc cứu trợ mới khiến tình thế không trở nên quá khó khăn chế, bất quá cho dù là vậy, hai quận Dương Cao, Cừ Lương vẫn có nhiều bách tính chịu cảnh trôi giạt khắp nơi. Khương Tổ chỉ có thể từ miệng của những bách tính này mơ hồ biết được tại Dương Cao thật sự có gia tộc Gia Cát, đồng thời con thứ hai còn là trẻ tuổi có tài.

Vì vậy Khương Tổ trong thời gian gần dự định đưa Gia Cát Du gia nhập đội ngũ phụ tá hạch tâm. Bất quá người này có thể sử dụng hay không, vẫn nên khảo hạch thêm một lần.

Ngoài phòng tự nhiên đã là băng thiên tuyết địa, Gia Cát Du cũng rõ ràng đang mặc áo bông rất nặng, thế nhưng trong tay lại còn cầm một cán quạt lông giả vờ tiên phong đạo cốt, khi hắn nghe được câu hỏi của Khương Tổ thì chỉ cười nhạt một chút rồi nói: “Như vậy còn phải xem trong lòng điện hạ đang nghĩ như thế nào rồi.”

Khương Tổ hí hóp mắt: “Tiên sinh là có ý gì?”

Gia Cát Du bình tĩnh nói: “Bị ám sát giữa nghi thức tế thiên, có thể hiểu theo hai hướng. Thứ nhất, có người dám làm càn khiêu khích Khương quốc chúng ta, nếu không nghiêm tra trọng trừng thì tất tổn hại uy nghi thiên tử, nghiêm trọng hơn còn có thể khiến cho lời đồn bốn phía dấy lên, mất đi dân tâm, dao động căn bản quốc gia. Nhưng nếu như có dư luận thích hợp dẫn đường, cũng có thể thuận lợi ngưng tụ nhân tâm trên dưới Khương quốc, nhất trí đối ngoại. Còn thứ hai là...”

Gia Cát Du không nói tiếp, chỉ nhẹ nhàng lay lay cán quạt, chỉ là đang giữa trời động khắc nghiệt, cho dù chỉ là một chút gió nhẹ như vậy cũng khiến người không chịu nổi, vì vậy nụ cười của hắn đột nhiên trở nên cứng đờ, động tác trên tay cũng lập tức dừng lại: “Cũng có thể nói rằng là trời cao bất mãn với thiên tử hiện tại của Khương quốc, giáng thần tượng xuống làm ra nghiêm phạt...”

Hắn có chút ý vị thâm trường tiếp lời: “Kể từ đó...”

Khương Tổ nghe vậy thì ánh mắt đang chăm chú nhìn Gia Cát Du cũng trở nên lạnh lẽo, một cỗ áp lực vô hình không biết từ đâu liền áp chặt lên người Gia Cát Du. Hắn cũng không tỏ ra e ngại, trái lại càng thêm thông dong, mỉm cười nói tiếp: “Đương nhiên, phạm là sự việc thì đều có hai mặt lợi hại, bệ hạ tất nhiên có thể hóa nguy thành an.”

Ở trong ánh mắt lạnh lùng của Khương Tổ, Gia Cát Du vẫn tự nhiên nói cười, “Đêm qua tại hạ thức xem tinh tượng, nhìn thấy tử vi tinh di chuyển từ phía đông nam về phía chính tây, hào quang sáng rực, bấm đốt tay tính toán một chút đó chính là dự triệu Khương quốc phải xuất chinh. Với một kiếp nạn này, đối ngoại có thể tuyên bố do quốc quân Tùy quốc muốn cản trở hồng phúc trời cao ban xuống nên phải thích khách đến đây ám sát thiên tử, bất quá bệ hạ phúc trạch thâm hậu cho nên đối phương không thể thực hiện được. Như vậy vừa có thể thủ hộ căn cơ, lại thuận tiện cổ động dân tâm, mà giang sơn của Tùy quốc cũng thành vật trong lòng bàn tay.”

Khương Tổ ngưng mắt nhìn đối phương hồi lâu: “Vậy sao? Tiên sinh còn hiểu thuật tinh tượng?”

Gia Cát Du nhẹ nhàng rũ mắt cười mà không nói.

Sau đó nhẹ nhàng lui xuống.

Khương Tổ nhìn theo phương hướng bóng lưng của hắn biến mất rồi nói: “Gia Cát Du người này, giỏi phỏng đoán nhân tâm, cũng là loại có dã tâm, có thể trọng dụng nhưng dễ đường hổ vi họa.”

Hữu tướng chậm rãi thở dài một hơi, trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi nói: “Chỉ là dưới trướng ta lúc này, duy có Gia Cát Du là có thể trọng dụng. Hạ quan biết điện hạ từ tâm, luôn không muốn dùng thủ đoạn phi thường đối phó Khương Trạch... nếu bên cạnh người có một kẻ biết trông đại thể như vậy, ngược lại cũng là việc tốt... Cho dù tương lai hạ quan có lui khỏi vị trí Hữu tướng cũng có thể an lòng...”

Ánh mắt Khương Tổ lóe lên.

Hắn nhìn gương mặt từ ái của hữu tướng, ước chừng như đang nhớ lại điều gì, ánh mắt hơi buồn bã: “Ngoại công không cần như vậy.”

Hữu tướng lại lắc đầu, lại giống như nghĩ tới điều gì, sắc mặt của lão bỗng nhiên trầm xuống, “Tiên hoàng trước lúc băng hà gần như đã trở nên hoa mắt ù tai, không thể phán đoán thế sự...” lão cơ hồ là đang nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cũng không biết Khương Trạch đã dùng tà thuật âm hiểm gì...”

Lời của lão còn chưa nói xong đã bị Khương Tổ cắt đứt: “Ngoại công! thỉnh nói năng cẩn thận!”

“Điện hạ...”

“Được rồi!”

Khương Tổ hít sâu một hơi, xua tan những nét giãy dụa động dung trên mặt: “Kế sách của Gia Cát Du đích thực rất tốt, chỉ bất quá hiện tại lại không đúng lúc.”

Hữu tướng suy nghĩ lại một lần, có chút không quá xác định hỏi: “Không đúng lúc...?”

Khương Tổ nhẹ nhàng thở dài.

Hắn đưa mắt nhìn sang hướng khác, trong con ngươi hiện lên một cỗ tâm tình phức tạp khó có thể phân rõ: “... Hiện tại chúng ta không có quân đội chống đỡ, tùy tiện bại lộ tính toán cũng không có chỗ tốt nào. Còn không bằng chờ đến khi huynh đệ Cơ thị nội chiến, chúng ta việc có đánh hạ Tùy quốc đoạt lấy binh quyền. Đó mới là thời cơ tốt nhất đoạt lại đế vị.”

1/ Cửu khanh: Những đại thần dưới bậc của tam công, bởi vì cửu khanh có biến động rất lớn qua các thời kỳ, nên ở đây mình chỉ diễn giải chế độ cửu khanh tiêu biểu dưới thời Tần, đây cũng là chế độ nồng cốt cho tất cả những cải tiến, thêm thắt sau này. Hơn nữa chế độ này cũng đặc biệt trùng khớp với lễ số tác giả định ra trong tác phẩm

Để tăng cường quyền lực trung ương, triều Tần đã kiến lập một hệ thống cơ cấu thống trị từ trung ương đến địa phương và chế độ quan lại phong kiến. Ở vị trí cao nhất của cả hệ thống chính trị đương nhiên là hoàng đế, ngoài ra tại trung ương còn thiết lập tam công và cửu khanh.

Tam công tức Thừa tướng , Thái úy , Ngự sử đại phu .

Thừa tướng đứng đầu tam công đeo ấn vàng, dây thao tía, hưởng lộc vạn thạch, “giúp thiên tử xử lý muôn việc”, phân Tả và Hữu, là vị đứng đầu các văn quan trực tiếp nghe mệnh từ hoàng đế.

Thái úy đeo ấn vàng, dây thao tía, hưởng trật vạn thạch, “nắm giữ việc võ”, “chủ ngũ binh”, là vị trưởng quan bên võ. Về tư liệu liên quan đến chức Thái úy hiện không đủ tư liệu nên tạm thời gác lại không bàn đến.

Ngự sử đại phu đeo ấn bạc, dây thao xanh, “giữ việc Phó thừa tướng”, thừa chuyển chiếu lệnh chế thư, phụ trách giám sát bách quan. Ngự sử đại phu đa phần là tâm phúc của hoàng đế, từ một Ngự sử vị nhỏ chức thấp được cất nhắc lên để khống chế và bình ổn tướng quyền.

Dưới tam công có các khanh, gọi là cửu khanh, thực tế không chỉ 9 vị, đa số ở nước Tần vốn có, còn một số ít do triều Tần mới thiết lập. Chủ yếu có:

- Phụng thường : nắm giữ việc tông miếu lễ nghi, kiêm quản văn hoá giáo dục.
- Tông chính : phụ trách sự vụ của tông tộc hoàng thất và ngoại thích.
- Lang trung lệnh : nắm giữ việc bảo vệ cửa ngõ các cung điện.
- Vệ úy : do triều Tần mới thiết lập, thống lĩnh võ sĩ canh giữ trong và ngoài cung.
- Thái bộc : do triều Tần mới thiết lập, là thần bộc thân cận nhất của hoàng đế, chủ quản xa mã hoàng thất.
- Đình úy : nắm giữ hình phạt, là vị trưởng quan tư pháp tối cao của cả nước.
- Điển khách : chủ quản sự vụ của dân tộc thiểu số, phụ trách những sự việc như nghinh đón tiếp đãi.
- Thiếu phủ : nắm giữ việc tu bổ cung điện, tông miếu, lăng tẩm cùng những công trình trọng yếu khác.
- Trị túc nội sử : chủ quản việc tiền lương và thu chi tài chính.
- Thiếu phủ do triều Tần thiết lập, nắm giữ thuế khoá sông núi ao hồ cùng việc nộp trưng các chợ và quan ải, cung ứng cho việc khai chi của hoàng thất, đồng thời phụ trách việc ăn ở đi lại của hoàng thất.

Tam công và cửu khanh đều do hoàng đế bổ nhiệm và bãi miễn, không thế tập. Việc thiết lập tam công và cửu khanh, đặt ra các cơ quan hành chính, quân sự, tư pháp, giám sát, tài chính, bác sĩ nghị chính, vừa là phân công lại là hỗ tương giám sát, hoàng đế nắm đại quyền trong tay, điều khiển bề tôi như trâu ngựa, thể hiện mảnh khoé chính trị cao siêu, cường hoá cục diện “đại nhất thống” chính trị gia quốc nhất thể.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

16. Chương 16

Khương Trạch thích ăn đồ hầm như một chút

“Người có nghe nói không?”

“Nghe nói cái gì?”

Có người thần thần bí bí nhìn xung quanh, khi xác nhận không có người khác thì mới che miệng, chờ người bên cạnh đưa lỗ tai qua mới thận trọng nói: “Ngày đông chí, trong lễ tế thiên, bệ hạ bị hành thích!”

“Ôi...”

“Cái gì... tế thiên bị hành thích?”

“... Nhỏ giọng một chút!”

“Nói mau nói mau, chuyện gì xảy ra?”

“Để ta nói cho người nghe, như vậy còn có thể là gì nữa, không phải Tùy quốc nghe nói chúng ta có tân hoàng đăng cơ, thượng thiên tất giáng hồng phúc, nên liền phái thích khách hành thích bệ hạ. Nghe nói thích khách kia thân cao cừu xích, khôi ngô bư hãn, lực lớn như trâu, có thể nâng đỉnh nặng ngàn cân... Không có việc gì không có việc gì, bệ hạ phúc khí sâu dày, nghe nói ngày đó người đại diện thân uy, không hề bị thương chút nào!”

“Thực sao?!”

“Chuyện này chẳng lẽ còn có thể giả? Muội phu của biểu cữu của nhị cô của hàng xóm nhà ta chính là quan lại trong triều, có nhiều người tận mắt thấy như vậy còn có thể giả bộ sao? “

“Ôi... Tùy quốc cư nhiên lớn mật như vậy, lẽ nào bọn họ không sợ trời cao trách tội?!”

“Sợ, thế nào lại không sợ! Nghe nói Tùy quốc hiện nay cũng vì việc này mà huyên náo rất lớn, thái tử Tùy quốc và nhị hoàng tử đều đang đánh nhau, lão nhân Tùy đế kia cũng bệnh nặng sắp chết... Ai đó, cứ nhìn mà xem, mới không chừng bách tính Tùy quốc sang năm không thể sống khá giả rồi!”

“Ai da, bất quá những chuyện này coi như chỉ là ta biết, người biết, người nghìn vạn lần đừng nói ra ngoài nha!”

“...”

Chỉ trong một buổi chiều, cái tin đồn này đã truyền đi khắp đường lớn ngõ nhỏ ở kinh đô, khơi lên vô số tia lửa trong lòng bách tính.

Lúc có người báo lại tin này lên triều đình, Khương Trạch hung hãn độc địa suốt mấy ngày nay rốt cuộc cũng không trưng lên được bộ dạng kia nữa, lại trở về dáng dấp lơ đãng lười biếng trước đây, thậm chí khiến bá quan có loại cảm giác rằng vị thiên tử uy nghi đỉnh đặc ngày ấy trong nghi lễ tế thiên bất quá chỉ là ảo giác.

Từ lúc Chu vương tự phong thiên tử tại mấy trăm năm trước, bách tính chưa từng đọc sách đại thể đối với danh hiệu thiên tử này chính là một mực tin tưởng, không dám nghi ngờ. Có nhiều bách tính trước kia vẫn chưa biết Khương Trạch là người thế nào, hiện tại chỉ qua một hồi hành thích, y bỗng nhiên liền được quảng đại bách tính biết đến, đồng thời còn nhận được vô hạn tôn trọng cùng tán thưởng.

Việc này đối với Khương Trạch đương nhiên rất tốt, y trực tiếp không nhìn gương mặt già nua vụn vẹo kia của hữu tướng, chỉ ngây ngô mỉm cười với Khương Tổ..

Y quả thực rất cao hứng.

Ừ, tin đồn này có thể trong quãng thời gian ngắn ngủi lan truyền ra khắp đế đô, trong đó hẳn phải có bàn tay của ca ca y thúc đẩy. Bất quá người có thể nghĩ ra được biện pháp như vậy, sợ rằng là tên thích buôn thần bán thánh kia.

Vì vậy y phi thường khoái trá tưởng tượng ra cảnh ca ca nhà mình đối mặt Gia Cát Du, nghe hắn nói ra kiểu câu “Đêm qua tại hạ thức xem tinh tượng, nhìn thấy... bấm đốt ngón tay tính ra...”, còn phối hợp thêm gương mặt tỉnh bơ không chút nào ngượng ngùng kia. Thật quá khả ái mà!

Thật, muốn, nhìn, nha!

Đến lúc hạ triều, Khương Tổ cũng không xuất cung mà là đi theo Khương Trạch đến thư phòng.

Việc nghiên cứu cải tiến cách làm giấy rột cuộc cũng đã có được tiến triển mới, Khương Tổ không những tìm được trạch viện lập thành công xưởng mà còn mời đến một vị lão công tượng rất có kiến thức trong việc chế tạo cảm bạch, đương nhiên không thiếu việc cung cấp đầy đủ tài liệu cho bọn họ. Nhờ thế, không đến một tháng sau, đám người kia đã tìm được vật liệu khác thay thế cho vải bố: thảo mộc.

Mọi người đều biết, vải bố được dệt từ sợi của cây gai dầu¹, những công tượng kia cho rằng nếu vải bố có thể dùng làm giấy thì cây gai dầu cũng có thể. Đợi đến khi nhóm giấy đầu tiên dùng nguyên liệu cây gai tươi được tạo ra, bọn họ lại bắt đầu tự hỏi, ngoại trừ gai dầu thì những loại thảo mộc khác có thể sử dụng hay không?

Đợi đến khi cho đám người hầu lui hết ra, Khương Tổ mới đem một xấp giấy đưa đến trước mặt Khương Trạch, muốn y ngày mai trong lúc thượng triều đề cử cho bách quan.

Khương Trạch vừa nghe đã hiểu được ý tứ của Khương Tổ, vì vậy liền chống cằm, nghiêng đầu nhìn thanh niên đang ngồi bên cạnh mình: “Ngày mai ca ca trực tiếp trình lên không tốt sao?”

Đôi mắt đào hoa xinh đẹp của y hơi híp lại, từ góc độ của Khương Tổ nhìn đến còn có thể thấy được đuôi mắt có chút xếch lên, phong tình vạn chủng.

Khương Tổ đạm mạc nói: “Không tốt.”

Khương Trạch không nghĩ ra lý do: “Vì sao?”

“Đệ là đệ đệ của ta, để đệ làm chuyện này ta rất yên tâm.” Hắn dừng lại một chút rồi mới nói đến những dự định tiếp theo, đầu tiên là đề cử với bá quan và sĩ tộc tại Khương quốc, sau đó mới để cho thương đội mang đi buôn bán ở những quốc gia khác, tiền kiếm được sung vào quân khố, để phòng bất trắc xảy ra.

Hắn cũng không nói ra những lời xuất phát từ lý trí như “Đệ là chủ nhân Khương quốc, việc này đáng ra phải do đệ đi làm”, mà chỉ hoàn toàn dùng góc độ tình cảm đến cổ vũ Khương Trạch, đó cũng là biểu hiện cho việc Khương Tổ nhìn thấu bản chất “ăn mềm không ăn cứng” của đệ đệ mình. Mà cũng đồng thời, hành động này biểu thị cho thái độ không muốn đón nhận sự thoái nhượng của Khương Trạch.

Cho dù Khương Tổ hẳn không phải là thiên tử, hẳn cũng vẫn có thể đường đường chính chính tồn tại.

Hắn không cần sự hy sinh, nhường nhịn của Khương Trạch.

Khương Trạch chậm rãi nghiền ngẫm câu nói kia hai lần, khóe miệng không kềm được cong lên, y nhìn sang thanh niên đã bắt đầu lật xem công văn bên cạnh, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Ca ca...”

Khương Tổ cũng không ngẩng đầu lên: “Ừ?”

Khương Trạch lại cong khóe miệng, ngọt ngào kêu thêm một tiếng, “Ca ca.”

Khương Tổ vẫn không ngẩng đầu: “Nói đi.”

Khương Trạch tiếp tục không nói thêm lời nào mà chỉ lần nữa biến đổi ngữ điệu, lưu luyến lại trầm thấp kêu lên một tiếng, “Ca ca.”

Khương Tổ cảm nhận được sự ôn nhu trong tiếng gọi này, bàn tay hơi dừng lại một chút rồi ngẩng đầu lên. Sau đó cả người hắn đều bị chấn trụ rồi.

—— Chỉ thấy Khương Trạch đột nhiên áp mặt lại gần, cực kỳ chuẩn xác mà hôn lên môi hắn!

Cái hôn này không nóng bỏng nhiệt tình giống như đêm trước lúc đăng cơ, Khương Trạch chỉ nhẹ nhàng chạm vào làn môi của Khương Tổ, thế nhưng khi y nhìn thấy biểu tình cứng đờ dẫn không chút phòng bị của đối phương lại bỗng nhiên cảm thấy như vậy không đủ. Khương Trạch bất mãn do dự trong một chớp mắt, sau đó lại là tâm đương khó nhịn mà vươn đầu lưỡi ra liếm nhẹ đôi môi nhợt nhạt gần trong gang tấc kia.

Khương Tổ đứng bật dậy!

Hắn mở to mắt, không thể tin được nhìn Khương Trạch, nào biết được đối phương còn mở mắt to hơn, càng tỏ vẻ không dám tin hơn, trong mắt Khương Trạch toàn bộ đều là sự sợ hãi và bất ngờ trước động tác khoa trương vừa rồi của hắn.

Khắp cả người Khương Tổ đều trào dâng cảm giác không khỏe.

Tuy rằng suốt mười năm nay bọn họ vẫn thường xuyên cùng ngủ trên một cái giường, thế nhưng Khương Tổ tự nhiên hiểu rõ đó chỉ là tình huynh đệ, giữa hai người bọn họ chưa bao giờ có sự tiếp xúc thân mật nào. Chỉ là sau khi hắn tự giam mình một tháng bước ra, tình cảm nguyên bản của hắn đối với Khương Trạch lại đột nhiên biến chất, càng ngoài ý muốn hơn là phát hiện nguyên lai Khương Trạch cũng đang thay đổi!

Nếu nụ hôn trong cái đêm trước khi đăng cơ chỉ là hành động phản kháng tỏ ý không muốn thú Lạc Dục Lam, như vậy vì sao Khương Trạch lại huyết sát với hắn, hôm nay vì sao lại hôn hắn?

Mà nếu như tất cả chỉ là đùa giỡn...

... Là ai đã dạy hư Khương Trạch? !

Khương Tổ suy nghĩ một chút rồi cả giận hỏi: “Ai dạy đệ làm như vậy?”

Mâu quang Khương Trạch lóe lên.

Y mờ mịt ngược mắt nhìn thanh niên tuấn mỹ vô song trước mặt, con người đen nhánh hiện ra vẻ nghi hoặc vừa vặn: “Lúc còn bé từng thấy phụ hoàng và Như phu nhân làm như vậy, nguyên lai là không đúng sao?”

Khương Tổ : “...”

Khương Phong và Như phu nhân vốn là phu thê tình thâm, trước khi nàng qua đời trong cung cũng chỉ có hai nữ nhân, nàng và hoàng hậu. Sau khi nàng qua đời, tâm tình của Khương Phong lại càng trở nên bảo thủ, có chút xu hướng mê muội vô năng, thậm chí bắt đầu tìm kiếm cái bóng của nàng trên người nữ nhân khác.

Cũng trong lúc này, lão đã hủy diệt hình tượng phụ thân hoàn mỹ trước kia trong lòng Khương Tổ.

Thế nhưng vừa rồi Khương Trạch đề cập đến chính là cảnh tượng khi hết thấy vẫn chưa phát sinh, cho dù Khương Tổ thỉnh thoảng vẫn nhớ đến những hồi ức phủ bụi đã lâu này cũng cảm thấy mờ lung giống như đã trải qua mấy đời. Chỉ là câu nói vừa rồi của y vừa vặn khơi lên sự tồn tại ảm áp nhất trong lòng Khương Tổ, thế nên hắn thật sự không biết phải đối đáp ra sao.

Khương Tổ nhìn vào đôi mắt của Khương Trạch, không nhận được khe thở dài một hơi.

... Nói sai rồi sao? Tâm trạng Khương Trạch trầm xuống: Khương Tổ hiện tại có chút tâm tình cũng không quá giống kiếp trước, hiện tại y chủ động nhắc đến Khương Phong và Như phu nhân có phải không quá thích hợp không? Liệu Khương Tổ có vì vậy mà giận chó đánh mèo lên người y không?

Trong mắt Khương Trạch hiện lên một tia thấp thỏm.

Cũng may mắn là, so với hồi ức, Khương Tổ cảm thấy việc giáo dục lại Khương Trạch vẫn trọng yếu hơn một chút. Hắn rất nhanh đánh thức mình khỏi ký ức bi thương kia, ngưng mắt nhìn Khương Trạch, lời nặng ý dày nói: “A Trạch, đây là cử động chỉ có phu thê mới có thể làm... chúng ta không thể.”

Khương Trạch chợt yên lòng.

Tuy rằng y rất muốn hỏi một câu “Vì sao?”, nhưng y cũng biết mình đang diễn trò thành một thiếu niên mười tám tuổi chứ không phải đứa trẻ tò mò bảy tám tuổi, vì vậy chỉ có thể thấy tốt liền tiếp thu, có chút ử rử cúi đầu thật thấp: “...Vậy sao.” Xem ra hôm nay cũng là hỏa hậu chưa đủ, vẫn phải hầm lâu một chút mới có thể ăn vào.

Đáng tiếc Khương Tổ tuyệt đối sẽ không biết ý tưởng chân thật của y.

Xung quanh bọn họ chỉ có trầm mặc, một màn trầm mặc đến vô pháp thừa nhận quanh.

Khương Tổ nhìn cái đầu nhỏ nhắn ử rử cúi thấp nếu Khương Trạch, nhất thời chỉ cảm thấy bờ môi bị y liếm qua có chút đắng chát khó nhin, bàn tay không khỏi vươn ra vuốt mái tóc của đối phương.

Tiểu hài tử nhà hắn vẫn là chuyện gì cũng không hiểu, hắn tự không ngừng tự nói với mình, thứ tình cảm kia chỉ là chuyện của một mình hắn.

Tuyệt đối không thể... khiến đối phương cũng lẫn vào trong đó... lại không thể chạy trốn khỏi.

1/ Cây gai dầu: Cây gai dầu còn gọi là gai mèo, lanh mán, lanh mèo, đại ma, cần sa, sơn ty miêu, ko phai meo (Thái), khan sua (Lào) khanh chha (Cămpuchia), chanvre. Tên khoa học cannabis sativa L. Thuộc họ gai mèo cannabaceae. Có thể sống được ở ôn đới lẫn nhiệt đới, thường được trồng để lấy sợi dệt vải, hạt ép dầu và gai còn cho nhựa làm thuốc, có chứa thành phần gây nghiện dạng nhẹ.

cay-gai-dau

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

17. Chương 17

Tình địch của Khương Trạch

Trong lúc Đình úy Khương quốc giống như đang mò kim đáy biển điều tra Niếp Hành thì thám tử Tùy quốc đã truyền về tin mới.

Ước chừng là do thích khách chuyên nghiệp Niếp Hành đã bị người khác nhanh chân mời đi, Cơ Minh không thể tìm được người vừa không dễ dàng tra ra quan hệ với mình vừa có đủ lợi hại hành sự nên thẳng thắn thối lui một bước, dùng năm tên thuộc hạ võ công xuất chúng dưới trướng giả thành thảo khấu, thừa dịp thái tử Ngọc phải xuất cung trấn an bách tính trước tuyết tai mà hành sự. Đáng tiếc trước đây Tô Hợp mặc dù bên ngoài nói với thái tử Ngọc không ít thuyết pháp “Buông tha huynh đệ tranh chấp”, thế nhưng bên trong lại ngầm nhắc nhở đối phương phải đề phòng các loại ‘tiểu nhân’, ‘chó cùng rút giậu’.

Vì vậy chờ khi thái tử Ngọc thật sự gặp phải ám sát thì chỉ có thể nhịn xuống cơn giận ngút trời, đồng thời trong lòng càng nặng trĩu Tô Hợp sâu hơn.

So với Niếp Hành có thể đem cái chức nghiệp thích khách này đùa đến xuất thần nhập hóa, thủ đoạn của đám thuộc hạ dưới trướng Cơ Minh hiển nhiên có chút khó nhìn, mặc dù năng lực của bọn họ cũng không thua kém Niếp Hành, thế nhưng những hộ vệ bên người thái tử Ngọc đương nhiên cũng không dưới tay những người này. Hơn nữa lần ám sát này Cơ Minh lại không thể tìm được thời cơ và địa điểm hoàn mỹ, lại càng là trong lúc thái tử Ngọc phòng bị đầy đủ mà xuất thủ, thế nên kết quả ngoại trừ dẫn đến tai ương ngập đầu thì không có một chút tác dụng gì.

Chờ khi thái tử Ngọc hỏi cung liền dùng mấy tội danh ‘mục vô tôn trưởng’, ‘dĩ hạ phạm thượng’, ‘ám sát thái tử’, lại trưng ra đầy đủ bằng chứng mà lập tức tố cáo Cơ Minh vào đại lao. Còn Tùy đế sau khi nghe được tin, vốn chỉ còn một chút hơi tàn lay lắt liền phun ra một ngụm máu lớn, hôn mê bất tỉnh.

Phần lớn bá quan nghe tin đều tiến cung khuyên nhủ thái tử Ngọc thả cho Cơ Minh một con đường sống, lý do đa phần đều là: Hiện tại thiên tử bệnh không dậy nổi, hai người tần hiều còn chưa kịp, tội gì lại làm ra việc huynh đệ tương tàn như thế này chứ.

Thái tử Ngọc nghe vậy thiếu chút nữa cũng phun ra một ngụm máu — hành động ám sát của Cơ Minh trong mắt bọn người kia là huynh đệ tình thâm, nay y muốn giết Cơ Minh lại là thiên lý bất dung mắt rồi?

Huống chi lúc trước tất cả mọi người đều biết y đã tiếp thu kiến nghị của Tô Hợp đổi sang chính sách lung lạc, vậy mà Cơ Minh vẫn hạ độc thủ với y như vậy. Nếu như hôm nay thật sự thả Cơ Minh ra khỏi đại lao, y không có chút nghi ngờ nào về việc hắn sẽ lần nữa ôm lấy tâm lý đập nôi chìm thuyền mà ám sát mình lần thứ hai.

Cái tên Cơ Minh chết tiệt kia, nhất định không thể để sống!

Đối lập với Cơ Minh máu nóng ngập não, thái tử Ngọc vốn là loại người thông dong lãnh tỉnh, vì vậy nét mặt của y dần dần lộ ra biểu tình phẳng phất giống như bị bách quan làm cho dao động, sau đó đợi khi bọn họ ca tụng công đức của y một phen mới thống khổ nhắm mắt lại, đưa lệnh bài cho tùy tùng đi phóng thích Cơ Minh.

Đương nhiên, lúc tùy tùng trở về cũng sẽ mang theo một hung tin: Cơ Minh tự cảm thấy thẹn với phụ thân và huynh trưởng, đã tự sát trong ngục.

Đáng tiếc trên thế giới này, kế hoạch vĩnh viễn không đuổi kịp biến hóa.

Tùy tùng trở về xác thực mang theo một hung tin: Có người xông vào đại lao cướp Cơ Minh đi mất.

Mà một khi Cơ Minh thành công trốn khỏi đô thành, chắc chắn sẽ cấu kết với Hung Nô quanh năm đóng quân tại sa mạc phía tây, phát binh đánh thẳng vào hoàng cung Tùy quốc.

Chuyện của Tùy quốc khi truyền đến tai Khương Trạch tự nhiên cũng đã qua nửa tháng, Cơ Minh đến tột cùng có thể thuận lợi chạy trốn hay không cũng không phải là việc Khương Trạch hay Khương Tổ có thể không chế.

Lúc này, Khương Trạch đang bận bịu việc mở rộng giấy trong triều đình, trên thực tế cũng chẳng cần y phải giải thích quá nhiều, đám đại phu sĩ tộc kia vừa nhìn đã ý thức được tác dụng của giấy, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã tranh giành mua vào, chỉ cần có hàng liền bị quét sạch. Cho nên ngoại trừ việc đốc thúc công phường gia tăng chế tạo, việc mật dịch cùng bên ngoài cũng đã bắt đầu được triển khai quy hoạch.

Lúc Khương Tổ nhìn thấy thương đội Diệp thị trong danh sách tuyển chọn được dâng lên liền bất động thanh sắc nhíu mi, ánh mắt cũng sâu hơn vài phần.

Diệp thị chính là một trong những thế gia kinh thương của Khương quốc, từ lúc Khương Phong còn trị vì đã bắt đầu có quan hệ thân mật với triều đình, vì vậy dã tâm của tộc trưởng thế hệ này càng thêm sâu nặng, thậm chí có ý đồ noi theo tổ tiên, dùng thương nhập chính, phụ tá tân nhậm quốc quân, đạt đến mục đích trở thành nhân thân¹. Bởi vì Khương Phong trước giờ vẫn thương yêu trưởng tử, mà suốt mười năm qua mọi động thái của lão đều tỏ ra muốn lưu lại ngôi vị hoàng đế cho Khương Tổ, vậy nên gia chủ Diệp gia này trước đây cũng không ít lần tiếp xúc lấy lòng người nọ, lại không ngờ đến số phận lại mở ra một trò đùa lớn như vậy với mọi người.

Cũng may lúc đó Diệp gia cũng không công khai nương tựa vào Khương Tổ, vậy nên hiện tại mới không hề cổ kị lẫn nữa lựa chọn lấy lòng tân đế.

Thế nhưng.

—— loại thiên tử không quá đáng tin như Khương Trạch vậy, từ lúc đăng cơ đến nay mặc dù cũng chưa từng vắng mặt khi thượng triều nhưng cũng chưa từng để ý đến chính vụ, vậy nên Diệp gia cho dù đã khẳng khái quyên góp, vô tư kính dâng vào đợt thủy tai mùa thu lại không đạt được bất luận cơ hội phát triển nào!

Gia chủ Diệp gia là Diệp Sanh cũng vì việc này mà rất không vui.

Vậy nên khi nghe tin Khương Tổ tự mình mời chào thương đội mua bán tân vật phẩm, Diệp gia suy tính hồi lâu vẫn tiếp tục quyết định tham dự vào: Lấy nhân lực của một thương nhân lão luyện ra xem xét, Diệp Sanh tự nhiên nhìn ra trong việc này có chỗ không tầm thường, gã cũng tuyệt đối không tin Khương Tổ đã được bồi dưỡng như thái tử suốt mười năm lại chấp nhận trầm mặc chết già trong triều đình.

Vì thế, Diệp gia một lần nữa lại ôm lấy cái ô dù Khương Tổ này.

Mà Khương Trạch đối với cái tin tức này cũng không có cảm giác ngoài ý muốn.

Kiếp trước Diệp gia cũng hợp tác với Khương Tổ, còn vì hần cung cấp không ít vật tư, tiền tài mưu cầu chức vị thừa tướng. Sau khi Khương Tổ bỏ mình, kế hoạch mưu phản lại bại lộ, Khương Trạch dưới cơn thịnh nộ liền xử chém một nhà năm mươi ba nhân khẩu của Diệp thị, lưu đầy hai trăm hai mươi bảy người, tất cả đất đai, cửa hàng, phòng ở, tài vật dưới danh nghĩa Diệp thị đều bị sung công, số tài sản đó thừa sức

nuôi sống mười lăm vạn đại quân suốt hơn bốn tháng, thuận lợi tạo điều kiện cho y dẹp yên dân tộc Hung Nô vùng mạc bắc, tiêu diệt mối họa tiềm ẩn sau lưng mình trong ít nhất mười năm.

Xem, gia sản của Diệp gia rất cuộc có bao nhiêu đáng yêu nha.

Đương nhiên, tuy rằng gia sản của Diệp gia là đặc biệt đáng yêu, thế nhưng cả một cái Diệp gia lớn như vậy cũng sẽ tồn tại một điểm không đáng yêu chút nào.

— nếu đem Diệp gia xem như một miếng thịt mỡ lớn, như vậy trưởng tử Diệp gia, Diệp Nam Bùi chính là con rận bần thủ nhất còn sót lại trên phần da lông.

Kiếp trước, Diệp Nam Bùi là quen biết với Khương Tổ trong một lần yến hội, có lẽ Khương Tổ cũng có lòng mượn sức nên thuận thế bày ra phong tư lạnh lùng thanh nhã lại có tài hoa trác tuyệt bắt lấy tâm tư người nọ. Chờ đến khi Khương Trạch cảm thấy được sự tồn tại của y thì Khương Tổ đã xem Diệp Nam Bùi như bằng hữu, đồng thời còn có lời đồn hai người tương giao quá mức thân mật.

Chỉ từ miệng người khác nghe được bốn chữ “Tương giao quá mức mật” kia, Khương Trạch đã cảm thấy nộ hỏa trùng thiên, đợi đến khi nhìn thấy tình cảnh Khương Tổ ở chung với Diệp Nam Bùi, một người hành động thần nhiên, một người tự cho là bí ẩn không ngừng ngậy người nhìn lên, thì trong lòng lại càng đau đớn khó nhịn. Thậm chí trong lòng y còn sinh ra ý nghĩ bạo ngược, thâm nghĩ phải đích thân móc hai con mắt kia của Diệp Nam Bùi ra, lại dẫm lên mấy đạp mới có thể hả giận.

Thế nhưng y vẫn không thể ra tay.

Chỉ cần nhìn thấy ánh mắt ngày càng lạnh lùng của Khương Tổ cả người y liền cứng đờ, thân thể vô pháp nhúc nhích, chỉ có thể mặc cho Khương Tổ cùng Diệp Nam Bùi một trước một sau lướt ngang qua trước mặt y.

Khương Trạch chưa bao giờ ý thức được mình sẽ mất đi Khương Tổ một cách rõ ràng như vậy.

Sau này, lúc y xử trảm tộc nhân Diệp thị thì cố ý lưu Diệp Nam Bùi đến sau cùng. Y đứng trên đài cao, lạnh lùng ngưng thần nhìn gương mặt trắng bệch so với quỷ còn thảm hại hơn của Diệp Nam Bùi, bất đối phương phải mở to mắt nhìn rõ bộ dạng người nhà chết ở trước mặt mình, cũng giống như y năm đó phải mở to mắt nhìn Khương Tổ từng chút rời bỏ bản thân.

Y hận Diệp Nam Bùi cũng là hận chính mình. Ngày hôm đó khi y ý thức được Diệp Nam Bùi cũng đang cùng mình sinh hoạt trong cùng một địa phương, một ngày kia chung quy cũng sẽ xuôi theo quỹ tích của vận mạng mà quen biết với Khương Tổ, trong lòng y phảng phất như bị lợi kiếm đâm vào, đau đến tê tâm liệt phế.

Huống chi, y còn chưa chủ động đi tìm Diệp Nam Bùi thì người nọ lại đâm đầu ra trước mặt y.

Hai tháng trước, khi y xuất cung gặp mặt Gia Cát Du, trên đường về bị đám đệ tử thế gia đùa giỡn thì vô tình gặp được một nho sinh hăng hái làm việc nghĩa. Khi nhìn thấy người nọ, tâm trạng Khương Trạch hoàn toàn là lửa giận ngút trời, chỉ có thể bạo khai vết thương trên tay, dùng đau đớn để lấy lại bình tĩnh. Cho đến hôm nay, vết thương nọ đã khỏi hẳn, chỉ để lại một vết sẹo nhỏ màu hồng nhạt mà thôi.

Vết thương của y không có khối hằn.

Vẫn không có.

Cho dù tất cả đã bắt đầu lại một lần nữa.

Nếu như Diệp Nam Bùi không giống với kiếp trước, không có bất kỳ ý đồ nào với Khương Tổ thì y có thể buông tha cho người kia một mạng, thuận thế nghiền ép toàn bộ giá trị của Diệp gia. Chỉ là không ngờ thời gian vừa trôi qua được một tháng, khi Diệp Nam Bùi tình cờ gặp được Khương Tổ thêm lần nữa liền biểu hiện ra hứng thú rất lớn với hắn.

Dù cho đã sống lại một đời.

Mỗi người vẫn chính là bản thân nguyên vẹn, vô luận là tính cách hay sở thích, chưa từng có một chút cải biến.

Khương Trạch thở dài một hơi.

Làm người mà, quan trọng nhất là khiến cho bản thân hài lòng. Vì vậy y không hề cưỡng chế kềm nén sát ý trong lòng, phi thường dứt khoát ra lệnh cho Thiên Long vệ tìm một cơ hội chế tạo tai nạn ngoài ý muốn cho Diệp Nam Bùi, miễn cho tương lai lại phát sinh nhiều biến cố.

Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính.

Cũng không biết có phải ông trời cảm thấy mạng của người này vẫn chưa nên tuyệt hay không, lúc Diệp Nam Bùi được người phát hiện chỉ còn một hơi thở mong manh, vậy mà còn có thể bị Diệp gia đuổi về chăm sóc đến hôm nay. Mặc dù người đã hôn mê bất tỉnh, nhưng dù sao cũng là còn sống.

Đối với việc không thể động thủ giết người này Khương Trạch vẫn biểu thị thật đáng tiếc, bất quá cách vài ngày có thể nghe thủ hạ truyền đến các loại tin tức —— Diệp Nam Bùi đến nay vẫn là khí tức yếu ớt nằm ở trên giường, chỉ có thể nhờ vào việc cường ngạnh nuốt xuống thức ăn lỏng mà giữ lại một hơi, gương mặt vốn tuấn tú xinh đẹp mang theo khí tức nho nhã đã gãy trơ xương không còn lại chút gì... Khương Trạch liền cảm thấy trong lòng cực kỳ thoải mái.

Chỉ là Khương Trạch cũng không biết, khi y còn đang thoải mái vui ở trong lòng Khương Tổ lần qua lần lại xoát điểm đáng yêu, thì Diệp Nam Bùi vốn bị y xem như người chết đã lần nữa sống lại giữa đêm tuyết lạnh lẽo băng giá này.

Gương mặt nho sinh nguyên bản trong sáng tuấn tú hiện tại đã mất đi ánh sáng, chỉ là mở to đôi mắt vô thần nhìn chăm chăm lên nóc nhà, ánh mắt trì độn chết lặng gần như người chết. Đợi đến khi y bị những người xung quanh rối loạn gọi hoàn hồn, nhìn thấy khuôn mặt của thân nhân đang vây quanh mình thì bỗng nhiên giống như không dám tin tưởng mà bắt đầu run rẩy, sau đó lại lần nữa ngất đi.

Y vẫn chưa chết.

Y đã trở về!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Để phòng ngừa tiểu các thiên sứ hiểu lầm, ta liền thanh minh một chút ở đây. Kiếp trước Khương Tổ cũng với Diệp nam xứng hoàn toàn chỉ có loại cảm tình giống như.

“Điện hạ đã ăn điểm tâm chưa?”

“Đã ăn”

“Hôm nay có gì đặc biệt không?”

“Không có gì”

“Như vậy sao?”

“Ừ”.

Khương Tổ sở dĩ không có cự tuyệt Diệp nam xứng quần lên là bởi vì hắn phát hiện mình đối với đệ đệ có chút tình cảm không đúng, nhưng mà khi đó đã tự tìm đường chết đem biểu muội gả cho đệ đệ, khiến hắn có khóc chết cũng không oán hỏi được. Vì vậy, đệ đệ sau khi cưới vợ vẫn chiếm cứ toàn bộ tâm trí hắn, thế nên Khương Tổ căn bản là không phát hiện Diệp nam xứng thích mình...

Ừ... nam xứng rất đáng thương, điểm nên.

1/ Nhân thần: Có nghĩa là người sống được phong thần, có hai trường hợp: Một là giống như Quan Vũ, Bao Chửng... vốn là người thật nhưng vì sự nghiệp truyền kỳ mà được nhân dân phong thần, hai là những người có công hiển lớn cho quốc gia, được đế vương phong thần. Chỉ là trường hợp thứ nhất thường được kéo dài và có ảnh hưởng đến đời sống văn hóa nhiều hơn.

Sau từ nhân thần còn được dùng để hình dung những bậc đại thần quyền cao chức trọng, công hiển to lớn cho xã tắc và vương triều (dù không được đế vương phong thần).

Published by: ỏ mèò lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèò lười

18. Chương 18

Tuyệt sắc khuynh thành.

Diệp Nam Bùi ngồi trên giường, bọc mấy lớp chăn dày lằng lằng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Mới một chớp mắt trước y còn đang mặc áo tù quỳ gối giữa phố chợ, nhìn thân nhân từng người từng người bị trảm thủ, huyết sắc từng chút xâm chiếm ánh mắt của y, nào ngờ chỉ sau một cái chớp mắt y đã quay về lúc hết thấy còn chưa xảy ra, ôm lấy chăn đệm nhìn đại tuyết bay tán loạn.

Mặc dù ba ngày nay thỉnh thoảng y vẫn có cảm giác hoảng hốt không thể tin tưởng, thậm chí còn không dám nhắm mắt đi vào giấc ngủ, sợ rằng đây bất quá chỉ là một hồi mộng đẹp trước lúc hành hình, nhưng rốt cuộc y cũng bởi vì những kinh lịch đã trải qua kia mà trở nên cứng cõi hơn không ít.

— Đầu tiên là nghe được người mình yêu nhất qua đời, sau đó lại tận mắt nhìn thấy thân nhân từng người từng người tử vong trước mặt mình, đó là cái loại cảm giác như thế nào?

Sự đau đớn chẳng khác gì lột da lóc xương này gần như khiến y mù cả hai mắt, phảng phất thiên địa đều bị hắc ám bao trùm không còn một chút thanh minh. Cái loại đau khổ đó, Diệp Nam Bùi vô pháp thừa nhận lần nữa.

Chỉ là ba ngày này, khi nhìn thấy mọi người trong nhà vẫn bình yên vô sự, Diệp Nam Bùi rốt cuộc cũng yên lòng, ôm bọn họ khóc rống đến ngất đi. Đợi khi tỉnh lại lần nữa y mới trấn định hơn một chút, lập tức nhớ đến Khương Tổ.

Kiếp trước sau khi Khương Tổ tử trận ba tháng di thể mới được đưa về kinh đô, y ngay cả cơ hội liếc mắt nhìn cũng không có.

Bởi vì Khương Trạch giống như diên cuồng mà vạn phần cường ngạnh đem di thể của Khương Tổ đặt trong tấm cung của mình, tất cả những quan viên ra mặt khuyên ngăn đều bị giết sạch. Đến khi rốt cuộc cũng chẳng còn người nào dám mở miệng can gián, không khí của cả triều đình giống như đột nhiên trở nên thanh tĩnh, còn cử hành tang lễ long trọng nhất cho Khương Tổ, đưa thi cốt vào hoàng lăng.

Khi nhớ đến Khương Trạch, Diệp Nam Bùi tự động mà rùng mình một chút.

Kiếp trước khi nhận được tin Khương Tổ bỏ mình, y phảng phất như bị vây vào tâm ma, lúc nào cũng chỉ muốn báo thù, thậm chí còn dự định tòng quân. Đương nhiên khi y đem ý nghĩ này báo cho phụ mẫu liền nhận được lời đình bạo nộ, còn bị giam chặt trong nhà, bị bọn người hầu giám thị chặt chẽ. Vì vậy từ đó về sau, trong suốt một đoạn thời gian rất dài y chỉ có thể bị nhốt trong tường cao, không ngừng hồi thẩm tin tức bên ngoài từ những người xung quanh.

Y thật sự không ngờ, Khương Trạch vô dụng trong mắt y cư nhiên có thể làm ra những việc như vậy.

Trên thực tế không chỉ có y, tất cả mọi người đều không cách nào tưởng tượng được thế cục có thể thay đổi nhanh chóng như vậy.

Lúc đó Thái úy tử trận, Hữu tướng trọng bệnh, Khương Trạch chỉ toàn tâm toàn ý trông coi một cỗ thi thể, cả triều đình đều tràn ngập nguy cơ, khi ấy toàn bộ thế cục đều là do một mình Tả tướng đau khổ chống đỡ. Sau đó Khương Trạch thanh tỉnh lại, y cũng không nghe theo lời khuyên của Tả tướng chinh đồn triều đình mà quyết ý tự mình lĩnh quân đi đánh Tùy quốc.

Mà khi ấy ngoại trừ Tả tướng đã không còn người nào dám khuyên can Khương Trạch..

Bởi vì tất cả mọi người cho rằng y đã điên rồi.

Trong thời khắc sinh tử tồn vong như vậy, Thiên tử lại tùy ý làm bậy, Tả tướng phỏng chừng đã là tâm như tro tàn, không còn hy vọng. Tuy rằng lão vẫn chường quân chính sự triều đình, thế nhưng mỗi ngày nhìn thấy trên dưới triều đình đều tiêu điều thương cảm, cả nước nơi nơi không ngừng có người dấy lên can qua, liền cũng trực tiếp bỏ mặc. Cả triều văn võ thấy thế càng thêm bất an, cho rằng mệnh số của Khương quốc cũng đã sắp đến.

Ngay khi tất cả bọn họ đều đang nỗ lực mưu cầu lối thoát thì Khương Trạch giống như được thần trợ, thế như chẻ tre công phá Tùy quốc.

Hoàng thất huyết mạch của Tùy quốc đều bị tận diệt, tổng cộng có hơn hai trăm tám mươi người, một tháng sau, y bắt sống Tùy đế Cơ Minh đã trốn thoát lúc công thành, tự thân đem người thiên đao vạn quả. Tiếp đó, Khương Trạch cấp tốc ổn định lại triều đình, đem hơn mười chi phiên quân trên quốc thổ nhanh chóng trấn áp, dùng cực hình xử quyết đầu đảng, răn đe mọi người.

Cả thiên hạ đều bị rung động!

Trước đây trên dưới Khương quốc đều biết đại hoàng tử Khương Tổ nhân đức vô song, chính là nhân tuyển thích hợp để làm quốc quân, sau này quan trọng thượng vị, bách tính mặc dù không quá rõ ràng nhưng các đại phu sĩ tộc không một ai chưa từng len lén thở dài, cho rằng Khương quốc đã không thể tiếp tục huy hoàng. Nào ngờ còn chưa được ba năm, sau khi Khương Tổ ra đi chỉ tám tháng, thiếu niên Thiên tử vẫn luôn không chút danh tiếng, quanh năm bị cái bóng to lớn của Khương Tổ che mất lại bỗng dưng thoát thai hoán cốt, bày ra cho cả thiên hạ thấy tài hoa độc nhất vô nhị của mình, càng đem sự hung tàn ngoan lệ từ trong xương cốt lộ rõ.

Mỗi khi Diệp Nam Bùi nhớ đến việc này đều hối hận vì sao lúc đó mình lại ngu xuẩn như vậy, chưa từng nhìn thấu được bản tính của Khương Trạch.

Đối với Diệp Nam Bùi lúc đó, Cơ Minh chết đi có nghĩa là đại thù đã báo.

Tuy rằng không phải chính mình ra tay giết chết cừu nhân thế nhưng Diệp Nam Bùi vẫn thật cao hứng, y đối với Khương Trạch chính là cảm tạ không gì sánh được, mặc dù đã từng vô số lần cảm nhận được lãnh ý thấu xương từ trong ánh mắt của đối phương khiến y thật sự vừa ghét vừa sợ. Thế nhưng trong lúc này, trong lòng y thật sự tràn đầy cảm kích Khương Trạch.

Y thậm chí còn dự định dốc hết gia sản của Diệp gia trợ giúp Khương Trạch, hoàn thành giấc mộng nhất thống thiên hạ Khương Tổ đã từng ôm ấp.

Cũng chính trong lúc này, Khương Trạch đã hết bạo ngược trong lòng phát tiết hầu như không còn sót cuộc cũng thanh tỉnh một ít, bắt đầu tra rõ những việc ngày xưa.

Chỉ là y không tra ra được hung thủ giết chết Khương Tổ, mà lại tra ra bằng chứng Khương Tổ mưu phản.

Những việc đã phát sinh trong giai đoạn này, kỳ thực Diệp Nam Bùi nhớ được cũng không nhiều.

Y chỉ nhớ được Khương Trạch ra lệnh khai quật thi cốt của Khương Tổ từ trong hoàng lăng, đem nghiền thành tro. Sau đó chính là hữu tướng bị kết tội tru di, tài sản bị tịch thu, nô bộc trong nhà đều bị lưu đầy... Cuối cùng chính là Diệp gia bọn họ, cho dù đã chạy trốn đến biên giới Khương Hàn cũng bị Khương quân mạnh mẽ bắt trở lại.

Đó chính là một hồi sát phạt tối tăm không thể thấy mặt trời.

Cho dù hiện tại Diệp Nam Bùi lần nữa nhớ lại đều không thể không chế mà cảm thấy lạnh run, cho dù có vùi mình trong bao nhiêu lớp chăn đệm cũng không thể xua tan băng giá trong tim.

Y sợ hãi Khương Trạch không gì sánh được, cũng cảm hận đối phương đến cực độ cảm xúc.

Hiện tại, y đã quay về lúc khởi điểm.

Tuy rằng y cũng không rõ ràng vì sao lại có thể quay về, cũng không hiểu được vì sao kiếp trước rõ ràng chưa từng phát sinh sự cố ngoài ý muốn như vậy nhưng kiếp này lại khiến y suýt chết. Chỉ là vừa nghĩ đến y đã thật sự quay về lúc khởi điểm, trong lòng y liền có vô hạn giận dữ cùng quyết tâm!

Y phải thay đổi số phận của Diệp gia!

Đã nhiều ngày qua, y không ngừng bóng gió hỏi thăm tình huống bên ngoài, sau khi xác nhận Khương Trạch lúc này cũng giống như đời trước không hề có gì nổi bật, đồng thời vẫn núp dưới cái bóng của Khương Tổ thì trong lòng có chút buông lỏng.

Nhìn chung, trong tương lai hai năm tới, Khương Trạch vẫn là phi thường vô hại, y dường như đem tất cả của bản thân đi ngụy trang, chỉ lưu cho người ngoài biểu hiện giả dối không màng chính sự, nhu nhược dễ lấn át. Thậm chí còn đem hết tất cả đại sự đều giao cho Khương Tổ và hữu tướng xử lý.

Cho đến Khương Tổ tử vong.

Hiện tại, tất cả đều quay về trước khi Khương Tổ và Diệp gia giao tiếp, cũng đại biểu cho từ đây cho đến lúc Khương Tổ tử vong còn có thời gian hai năm hòa hoãn. Đầu óc rối loạn của Diệp Nam Bùi cũng bắt đầu tỉnh táo lại, không ngừng tự hỏi một vào vấn đề.

Y đã rất nhiều lần phỏng đoán tâm tư Khương Trạch, bỗng nhiên nảy ra một giả thiết: Cổ nhân nói giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, sau này Khương Trạch biểu hiện ra quyết đoán tàn bạo có nghĩa là hiện tại y tất nhiên cũng là loại người hung ác độc địa. Thế nhưng vì sao y chỉ bộc lộ bản tính sau khi Khương Tổ tử trận, như vậy nguyên nhân có phải là hiện tại có gì đó kềm chế khiến Khương Trạch không dám vọng động?

Nói cách khác, Khương Trạch thật ra vẫn biết trong lòng Khương Tổ không hề thần phục, thế nhưng bởi vì hiện tại trong triều trên dưới đều là người của Khương Tổ nên không thể làm gì khác hơn là ẩn nhẫn.

Hồ hấp của Diệp Nam Bùi bắt chợt cứng lại.

... nếu là như vậy, liệu hung thủ giết chết Khương Tổ có phải là Khương Trạch?!

Những biểu hiện lúc này của y chính là vì muốn để mọi người thả lỏng cảm giác, đợi đến khi Khương Tổ đánh bại Cơ Minh, uy vọng lên đến cao nhất liền phái người ám sát Khương Tổ, tiếp theo lại giả thành bộ dạng huynh đệ tình thâm, lấy có báo thù cho Khương Tổ mà cướp đoạt Tùy quốc. Cuối cùng chính là thuận lý thành chương tra rõ chuyện cũ, 'tiện thể' đem bằng chứng Khương Tổ mưu phản chiếu cáo thiên hạ, tru diệt những người tham gia.

Nếu sự thật chính là như vậy...

Nếu sự thật chính là như vậy, Khương Trạch đúng là một kẻ tâm cơ thâm trầm, dị thường đáng sợ!

Diệp Nam Bùi rợn cả tóc gáy.

Trong một nháy mắt, trong lòng y sinh ra một cổ xúc động muốn năn nỉ Diệp phụ thu thập đồ tể nhuyển nhanh chóng tìm cách thoát khỏi nơi này. Thế nhưng sau nháy mắt đó, y lại nhớ đến Khương Tổ rõ ràng đã thu hoạch toàn thắng lại không hiểu vì sao bỗng nhiên chết thảm nên lộ vẻ do dự.

Y thật sự rất yêu Khương Tổ, hoàn toàn không muốn nghe được tin tức đối phương tử vong lần nữa.

Nếu y có thể giúp Khương Tổ dự đoán được tương lai... như vậy có phải Diệp Nam Bùi y cũng có thể thực hiện tâm nguyện đời trước cầu mà không được?

Vừa nghĩ đến con người tuấn mỹ như thần tiên trong tí nhớ, lại nhớ đến người kia vẫn còn đang sống ở nơi mà ánh mắt mình có thể nhìn thấy, Diệp Nam Bùi liền nhẹ nhàng rũ mi, khóe môi ôn nhu cong lên.

Đó là người mà y yêu nhất.

Mặc dù đối với y mà nói, bọn họ đã từng là cổ nhân bồi hồi bên ranh giới sinh tử không thể vượt qua, thế nhưng đối với Khương Tổ mà nói, bọn họ bất quá chỉ là hai người xa lạ chưa từng gặp mặt.

Y cần phải phí tâm kế hoạch lại một phen, phải dùng hết mọi cách đánh động Khương Tổ.

....

Đại tuyết phong thành.

Khí trời càng lúc càng lạnh, ngày tháng cũng từng bước áp sát cuối năm.

Khương Trạch khó được một lần rảnh rỗi tiếp kiến cửu cửu của mình.

Từ lúc tiên hoàng hậu hoẵng, Khương Trạch đã có sáu năm chưa từng nhìn thấy vị thân nhân này. Có lẽ phải nói, từ khi ngoại công Văn Nhân Mẫn của y qua đời, ấn tượng của y đối với ngoại tộc liền trở nên đậm nhạt.

Ngoại công là một trong số ít những người đời trước Khương Trạch cảm thấy kính trọng, người còn là lão sư vỡ lòng của y, khi biết y cùng với hài đồng bình thường khác biệt liền cố ý thay đổi phương pháp truyền dạy, dựa theo những gì y yêu thích mà chỉ bảo. Khương Trạch vô cùng yêu thích khí chất ôn nhuận và lòng dạ rộng lớn của vị đại nho đương thời này, cũng kính trọng tài học uyên bác và phẩm tính cao thượng của ông, thậm chí khi còn trẻ con còn từng mô phỏng theo cách ăn mặc đi đứng của ngoại công, thường xuyên chọc cho tiên hoàng hậu cười to.

Ông đã cho Khương Trạch thứ tình cảm yêu thương khoan hậu mà Khương Phong chưa từng dành cho, tiên hoàng hậu vô pháp dành cho, đương nhiên ông đối với y cũng kỳ thác không ít kỳ vọng. Khương Trạch thỉnh thoảng cũng sẽ nghĩ đến, nếu như ngoại công vẫn là lão sư của y, có phải y sẽ trưởng thành theo một cách khác hay không?

Người có thể đưa Khương Phong lên để vị, người nắm đó nổi tiếng quyền khuynh triều dã, thế nhưng làm mọi người kinh ngạc chính là, sau khi Khương Phong chen ép Văn Nhân Mẫn, nâng đỡ mẫu tộc của Khương Tổ thì Văn Nhân Mẫn lại không có bất kỳ động thái gì. Lão chỉ yên lặng nhìn hết mọi chèn ép, thậm chí cuối cùng còn từ quan rời đi, hậm hực mà chết.

Sau khi Văn Nhân Mẫn ra đi, Văn Nhân gia chưa từng gượng dậy được, chỉ có thể cấp tốc rời khỏi kinh đô, quay về nơi phát tích ban đầu của gia tộc, Hòa Trạch quận. Nếu không phải học sinh năm đó của Văn Nhân Mẫn, cũng là tả tướng hiện tại, Phùng Khan thượng vị, sợ rằng thế lực trước đây khi còn làm hữu tướng của Văn Nhân Mẫn cũng giống như cây đổ khỉ tan, sẽ rất nhanh chìm vào vòng xoáy vô tình của lịch sử.

Hiện tại, Khương Trạch đã là thiên tử, cũng là lúc mẫu tộc của y khôi phục lại vinh quang năm đó.

...

Lúc này Khương Tổ đang đứng trong biệt viện, ngưng mắt nhìn vào bút tích năm đó khi mẫu phi của hắn nhập cung đã viết ra: Vô tranh.

Thượng thiện nhược thủy, trạch bị vạn vật nhi bất tranh danh lợi1.

Nàng đã làm được, nhưng cũng hoàn toàn không thể làm được.

Nàng chưa từng tranh giành bất cứ thứ gì cùng tiên hoàng hậu, chỉ là bình đạm ung dung ở tại cung điện thuộc về mình. Thế nhưng lại bởi vì nguyên nhân đó càng khiến Khương Phong cảm thấy hổ thẹn, nỗ lực đem hết thấy dâng đến trước mặt của nàng.

Khương Phong đã cho nàng tất cả, cho dù đó cũng không phải những gì nàng mong muốn. Người đàn ông đó cũng đã cho mình tất cả, cho dù trước lúc băng hà cũng chỉ dùng một câu mà lấy lại hết thấy.

Khương Tổ ngẩng đầu lên.

Tuyết lạc vô âm, phúc tấn thiên hạ ô uế2

*****.

Tiểu kịch trường :

Vua giải đồ? Cao lãnh? Hưu đối diệt? Áo tướng bị hãm hại3

Nam xứng nói: Ta nhìn thấy cách nghĩ của thiếu hiệp thanh kỳ như vậy, rõ ràng kinh vi thiên nhân, có thể theo ta học làm thức ăn sao? Với dung lượng não của thiếu phiệp, nhất định có thể phát minh ra gói gia vị mang theo phong cách đặc hữu của thời kỳ này!

Thượng thiện nhược thủy, trạch bị vạn vật nhi bất tranh danh lợi. Những lời này chính là khởi nguyên của tên tác phẩm này, cũng là nguồn gốc cái tên Văn Nhân Mẫn lão gia gia đặt cho Khương Trạch, thế nhưng thực tế lại là đang ám chỉ Khương Tổ.

1/ Thượng thiện nhược thủy, trạch bị vạn vật nhi bất tranh danh lợi: Trích lời Lão tử trong Đạo đức kinh, có thể hiểu là ‘Bậc thượng thiện cũng như nước, nước đem lại lợi ích cho muôn vật mà lại không tranh giành’

2/ Tuyết lạc vô âm, phúc tấn thiên hạ ô uế: Tuyết rơi nhẹ nhàng chẳng nghe được thanh âm, lại có thể che phủ tất cả dơ bẩn trong thiên hạ.

3/ Tiểu kịch trường này của tác giả khá khó hiểu, ta sẽ post nguyên văn lên, bạn nào có thể giải thích nghi vấn giúp ta thì vạn phần cảm tạ.

: :

? ? ? ? : , , ? , !

Published by: ỏ mèò lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèò lười

19. Chương 19

Văn Nhân Diễm nhập kinh ngày thứ ba, Khương Trạch rốt cuộc cũng tiếp kiến vị cữu cữu này.

Nhiều năm không gặp, lại thêm từ nhỏ Khương Trạch cũng không thân mật với người này, huống chi hôm nay một người là thiên tử, một người bất quá chỉ là bạch đinh¹, vì vậy hai người gặp nhau hiển nhiên có chút xa cách. Cũng may nội thị hầu hạ rất nhanh đã dâng trà lên, nhạc quan gảy đàn thổi tiêu phục vụ, Văn Nhân Diễm ngược lại cũng không đến mức câu nệ.

Nhất thời hai người cũng không nói gì, chỉ có tiếng nhạc u mỹ vang lên không dứt.

Đợi đến khi Khương Trạch vẫy lui một đám người hầu, lại tự tay rót một ly trà mời Văn Nhân Diễm, không khí ngọt ngào lúc này mới hơi hòa hoãn lại.

Khương Trạch nhanh nhẹn ngưng mắt nhìn Văn Nhân Diễm.

Bào muội năm đó nổi danh là đệ nhất mỹ nhân Khương quốc, đại huynh Văn Nhân Diễm đương nhiên cũng không kém bao nhiêu, cho dù tuổi gần thiên mệnh, dung nhan có chút lão thành, khí chất cả người vẫn cứ là ôn nhuận như ngọc. Thậm chí Khương Trạch còn có thể nhìn ra một chút bóng dáng của ngoại công Văn Nhân Mẫn trên người đối phương, trong mắt của y vì vậy lại có thêm một tia hoài niệm nhưng cũng rất nhanh chôn vùi vào lãnh đạm xa cách.

Đợi đến khi Văn Nhân Diễm uống được không sai biệt lắm Khương Trạch mới nhân tiện nói: “Cậu nhập kinh cũng đã ba ngày rồi, không biết có cảm thấy phong cảnh kinh đô biến hóa nhiều ít?”

Văn Nhân Diễm không nhanh không chậm thả ly rượu xuống mâm, động tác ưu nhã đến cực điểm: “Sáu năm không về, càng thêm phồn vinh hưng thịnh.”

Hắn cũng hướng mắt nhìn Khương Trạch.

Thiếu niên sáu năm trước chỉ mới chớm tự thân vận hôm nay đã trở thành thiên tử quang phong tuế nguyệt, hài tử này lớn lên quả thật rất giống muội muội của hắn, chỉ là thiếu đi một phần diễm lệ, nhiều thêm không ít sắc bén. Văn Nhân Diễm nhìn thấy Khương Trạch như vậy cũng là cõi lòng dâng đầy hoài niệm.

Khương Trạch thấy vậy thì khóe môi không khỏi co rút: “Mấy năm nay cữu cữu vẫn an khang?”

Thần sắc của Văn Nhân Diễm vẫn là ảm áp thản nhiên: “Hòa Trạch quận là nguồn gốc phát tích của Văn Nhân gia, cũng coi như lá rụng về cội, nào có cái gì không tốt đâu. Chỉ là thường xuyên quả niệm bệ hạ cùng tiên hoàng hậu nên đôi lúc không khỏi bị thương mà thôi.”

Hắn liếc nhìn về phía Khương Trạch, nét tình cảm trên mặt càng sâu hơn vài phần, “Từ biệt sáu năm, tại hạ đã già rồi... bệ hạ cũng đã trưởng thành.”

....

Khương Tổ đang đứng trước một gian nhà đất cũ nát ở ngoại ô phía Bắc, xoay đầu nhìn quanh.

Gió tuyết hôm nay thật lớn, rất nhanh đã che phủ dấu chân vừa rồi của hắn.

Sáng sớm hôm qua, hắn tìm thấy trong công văn của mình một quyển thẻ tre, vốn còn tưởng là sự vụ thuộc hạ dưới trưởng trình lên, đến khi mở ra đọc mới phát hiện trên mặt viết một án kiện cực kỳ có ý tứ, đại ý như thế này: Trước đây có một đại hộ, gia chủ vô cùng yêu thích trưởng tử, vốn muốn đem hết gia sản giao cho trưởng tử xử lý, nào ngờ trước khi lâm chung lại mặc danh kỳ diệu đem gia sản giao lại cho thứ tử. Trưởng bối trong nhà cùng trưởng tử vốn rất bất mãn, chỉ là thứ tử lại rất ỷ lại vào trưởng tử, việc gì cũng giao cho trưởng tử làm chủ, vì thế bất mãn cũng dần được kiềm chế xuống. Không bao lâu sau, có một đại hộ họ Tỳ cũng nhìn trúng điền sản của nhà này, muốn đoạt lấy, trưởng tử không ngừng cùng bọn họ đấu tranh rất cực thành công ngăn trở ý đồ xấu xa kia. Nào ngờ sau đó trưởng tử bỗng dưng bị người ám sát, thứ tử dùng danh nghĩa trả thù dứt khoát chặt đứt thân tín trưởng tử lưu lại, đuổi người ra khỏi nhà, thành công thu lại đại quyền gia tộc cùng với đồng thời chiếm đoạt Tỳ gia.

Đương nhiên, văn phong trong quyển trục kia thoát nhìn phải tự nhiên hơn một chút, thậm chí phía dưới cư nhiên còn viết lại câu hỏi: Trưởng tử là bị ai gia hại? Nếu thật sự là do thứ tử phái người ám sát trưởng tử thì nên nghiêm phạt thế nào? Ngày mai giờ Thân tam khắc, xin thỉnh điện hạ đến hàn xá tại ngoại thành phía bắc giải thích nghi hoặc.

Đây là cổ sự có ý tứ cỡ nào, là phương thức mời người đặc biệt đến thế nào nha.

Khương Tổ nhanh như gió đọc xong nội dung quyển trục, sắc mặt liền phát ra băng lãnh, đợi khi tỉ mỉ xem lại chi tiết mập mờ của cổ sự này một lần thì liền “ba” một tiếng mạnh mẽ gấp lại thẻ tre, gài lên từng chữ: “Tra cho ta.”

Bọn thị vệ rất nhanh đã tra được ngọn nguồn.

Có một phụ tá trong thư phòng tiếp nhận hậu lễ của Diệp gia, len lén đặt quyển trục kia lên trên án thư của hắn, bảo đảm hắn có thể lập tức nhìn thấy thứ này. Nói cách khác, người muốn dẫn dụ hắn ra ngoài nếu không phải Diệp gia cũng sẽ có quan hệ rất lớn với Diệp gia.

Người nọ muốn làm cái gì đây?

Người nọ viết một cổ sự như thật như giả gởi cho hắn là muốn nói những thứ hắn vốn cho rằng cực kỳ bí ẩn kỳ thực đã sớm bị người nhìn thấu, còn xem đây là lợi thế đến áp chế hắn sao? Hừ! Thật buồn cười.

Lãnh ý cuộn cuộn trôi lên trong con ngươi của Khương Tổ, hắn nhanh chóng bước vào gian nhà trước mặt.

Chỉ là, ngay lúc đó hắn giống như cảm nhận được điều gì, lập tức quay đầu đổi mắt nhìn về phía xa, thế nhưng ở nơi đó chỉ có màu tuyết trắng thuần, hoàn toàn không có động tĩnh dư thừa gì.

Khương Tổ chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Hắn hạ trục tán xuống, đẩy cánh cửa gỗ tạo nên thanh âm cọt kẹt.

Nhà tranh tuy nhỏ lại chứa động thiên.

Ngoại ô phía Bắc người ở thưa thớt, nhiệt độ tất nhiên so với kinh đô thấp hơn vài phần, có lẽ sợ người ngồi trên chiếu thời gian dài không tốt nên trên đệm còn có một tầng da lông thật dày, ngay giữa phòng có một bộ án thư còn mới, mặt trên có đặt một bình trà nóng. Có thể nhận ra những thứ này đều được bố trí vội vã, nếu muốn hủy thì diệt tích cũng cực kỳ dễ dàng.

Ngồi đối diện với án thư là một gã nho sinh thanh tú, trên mặt còn mang theo vẻ tái nhợt của người mới qua cơn bạo bệnh, Khương Tổ nhận ra người này, đây là trưởng tử Diệp gia, cũng là người ngày đó Khương Trạch tự ý xuất cung gặp phải trên đường.

Kết hợp với những vì y đã viết trên quyển trục, lẽ nào ban đầu khi y xuất hiện trước mặt A Trạch cũng là chuyện đã được kế hoạch sẵn từ trước sao?

Tâm tư Khương Tổ xoay chuyển mấy vòng, trên mặt vẫn là bất động thanh sắc, nhàn nhạt quan sát người trước mặt.

Diệp Nam Bùi có thể đối diện với Khương Tổ —— cho dù trong ánh mắt người kia chỉ có xét nét và lãnh ý vẫn cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, thần sắc cũng tự nhiên sáng ngời. Y tham lam nhìn thân hình cao lớn vĩ ngạn của Khương Tổ, một lát sau mới đứng dậy, mỉm cười nói: “Điện hạ thỉnh.”

Khương Tổ vẫn bất động.

Hắn cứ tiếp tục lạnh lùng quan sát Diệp Nam Bùi.

Diệp Nam Bùi cũng không nóng nảy, trái lại dùng ánh mắt dịu dàng nhìn thẳng hắn. Một lát sau, đến khi Khương Tổ sắp nhịn không được xung động muốn phát tay rời đi thì Diệp Nam Bùi mới mỉm cười, rũ mắt: “Thỉnh cầu điện hạ vì tiểu sinh giải thích nghi hoặc, hay là để tiểu sinh vì điện hạ giải thích nghi hoặc... trong hai chọn một, xin mời điện hạ lựa chọn.”

.....

Đàn sáo ngân vang, trà nóng tỏa ra từng làn khói trắng, khiến đường nhìn của con người ta cũng có chút mờ ảo.

Khương Trạch nhàn nhạt nhìn Văn Nhân Diễm trước mắt biểu hiện cực kỳ khiêm tốn, độ sâu của khóe môi cũng tăng thêm vài phần: “Cửu cửu đã quá lời rồi, người cũng không già đi chút nào. Huống chi tiền nhân có câu ‘tuổi cao chí lớn, lòng tại bốn phương’, chẳng lẽ cửu cửu không phải là người như vậy.”

Văn Nhân Diễm bật cười lắc đầu, lát sau lại vô cơ thờ dãi.

“Sáu năm trước, khi ta đạt đến bất hoặc chi linh, lại vì bảo hộ căn cơ gia tộc mà phải cách xa trung tâm quyền lực của Khương quốc, chí khí nan hành. Mấy năm nay ta ở Hòa Trạch quận chú tâm dưỡng sinh, cả ngày làm vườn dưa dưa, dùng việc giáo hóa tôn tử làm vui, đã sớm mất đi phong mang. Dù cho thật sự có ‘lòng tại bốn phương’ cũng là có lòng mà không đủ lực rồi.”

Bờ môi Khương Trạch rốt cuộc cũng vẽ ra một độ cung mĩa mai hoàn mỹ, có ý ám chỉ mà lập lại một lần: “Hay cho một câu ‘có lòng mà không đủ lực’ .”

Nụ cười của Văn Nhân Diễm cứng lại trên môi.

Hắn lần nữa đưa mắt đặt lên gương mặt Khương Trạch, trong đôi mắt đó không hề có điểm vẩn đục, chỉ là hiện ra kinh ngạc vừa đứng.

Khương Trạch thẳng thắn nhìn đối phương, ánh mắt lạnh lùng mang theo một tia bức bách: “Cửu cửu chẳng lẽ còn không hiểu?”

Văn Nhân Diễm trầm mặc một lúc lâu, sau đó khôi phục lại nụ cười thông dong: “Xin hãy bệ hạ nói rõ, tại hạ cần phải hiểu được chuyện gì?”

Khương Trạch chậm rãi nhấp một ngụm trà nóng, nhàn nhạt nhướng mắt nhìn hắn.

Tiếng đàn bên ngoài hiện giờ đã tạm dừng, sáo thanh cũng nức nở lịm dần khiến cả không gian vô hình mang theo cảm giác ngưng trệ, khiến Văn Nhân Diễm không khỏi nhẹ nhàng khép mắt lại

...

Khương Tổ đã ngồi xuống.

Diệp Nam Bùi cũng không ngại hắn lãnh đạm, nhẹ nhàng rũ mi cười: “Đây là cống phẩm thượng đẳng gia phụ mang về từ nam man, nhất định không làm nhục thân phận của điện hạ.” Dứt lời lại dùng hai tay nâng chung trà lên đưa đến trước mặt Khương Tổ.

Khương Tổ dễ dàng thấy được thanh niên trước mặt tựa hồ có chút khấn trương, bàn tay nâng lấy chung trà còn đang khe khẽ run lên —— thể này cũng rất phù hợp với cá tính của Diệp Nam Bùi mà hắn biết —— thế nhưng Khương Tổ chỉ dùng ánh mắt lạnh như băng lướt qua chung trà, cũng không đón lấy: “Cố lộng huyền hư.”

Diệp Nam Bùi nghe vậy lại mỉm cười đắc ý: “Chỉ cần có thể nhìn thấy điện hạ, cố ra vẻ huyền diệu thì lại như thế nào?” Nói xong thì hơi ngược đầu lên, nụ cười trên khóe môi lại càng sâu, lông mày hơi nhướng cao, trong con ngươi tràn đầy tính toán giảo hoạt, bộ dáng hoàn toàn chính là cực kỳ tùy tiện phóng khoáng.

Thế nhưng Khương Tổ lại từ trên gương mặt của y nhìn thấy một chút bóng dáng của Khương Trạch, vì vậy liền nắm chặt tay áo bên phải của mình: “Người là đang uy hiếp ta?”

“Tiểu sinh vì sao phải uy hiếp điện hạ?!” Có lẽ vì nhìn thấy người trong lòng, gương mặt trắng bệch trước kia của Diệp Nam Bùi nhất thời có chút hồng nhuận, thế nhưng vừa nghe Khương Tổ nói lời như vậy trong lòng nhất thời cảm thấy đau đớn cực độ, sắc mặt lại lần nữa trở nên trắng nhợt. Y ngưng mắt thật sâu nhìn Khương Tổ, trong ánh nhìn mang theo một chút khổ sở, thì thầm giải thích “... Cho dù có người đem đao gác lên cổ tiểu sinh, tiểu sinh cũng tuyệt không uy hiếp điện hạ.”

Thế nhưng Khương Tổ lại không thể lý giải cái người kỳ quái trước mặt rốt cuộc là đang suy nghĩ những gì, hẳn chỉ có thể cau mày nói: “Người đem ta dẫn dụ đến đây là có ý gì?”

Diệp Nam Bùi chẳng chút mỉm cười.

Kiếp trước mặt dù y cùng Khương Tổ có lời đồn đại ‘tương giao quá mức thân thiết’, thế nhưng bất quá cũng là do y đơn phương tình nguyện, còn Khương Tổ thì trong những việc râu ria đều có thái độ mặc kệ y. Dù sao tài học hay quyền mưu của y cũng không quá xuất chúng, Khương Tổ đại để cho đến lúc chết cũng bất quá xem y như một gã phụ tá có cũng được, không có cũng không sao. Y cũng từng nghĩ đến đời khi cả hai quen thuộc hơn một chút, chờ đến khi có thể chiếm được một phần tín nhiệm của Khương Tổ mới đem tâm tư của mình bày tỏ ra.

Thế nhưng toàn bộ kế hoạch của y đều rối loạn vì một tin tức truyền đến mấy ngày trước, nghe nói Diệp gia được chọn làm thương đội hoàng gia là vì sự xuất hiện của giấy. Nguyên do chính là, thứ gọi là giấy đó kiếp trước căn bản không hề xuất hiện, giống như sau khi bản thân xuất hiện tai nạn ‘ngoài ý muốn kia’ thì toàn bộ những chi tiết mà y biết đều đã bắt đầu cải biến!

Chỉ là, cho dù những thứ này có thay đổi thế nào thì những người tham dự vào đó cũng không hề đổi khác. Phụ thân của y vẫn đã tâm bình như trước, Khương Tổ vẫn hăm thân bần lầy, Khương Trạch vẫn là vậy chằm chằm theo dõi... Chỉ có y là biết rõ tất cả, lại giống như không hiểu được gì cả!

Trong lòng Diệp Nam Bùi có chút lo lắng lại có chút sợ hãi.

Y sợ rằng đã sống lại một lần vẫn giống như trước đây rơi vào đường cùng, e ngại Khương Tổ vẫn phải đoán mệnh như cũ, càng sợ phải nhìn thấy gương mặt băng lãnh hung ác của Khương Trạch một lần nữa... trái tim của y không biết từ lúc nào đã lâm vào rối loạn.

Diệp Nam Bùi cứ như vậy suy tư khổ tưởng suốt ba ngày trong một đồng ý nghĩ lộn xộn đó, rốt cuộc ôm theo tâm tư được ăn cả ngã về không mà viết ra quyển trục kia giao cho Khương Tổ.

Khương Trạch hiện tại đã là đế vương Khương quốc, dựa vào thế lực của Diệp gia, muốn trong vòng một năm lật đổ thiên tử một nước vốn là chuyện không thể nào.

Chỉ là y hoàn toàn không có đường lui.

Y chỉ có thể cược, cược Khương Tổ lúc này cũng giống như kiếp trước anh minh lãnh tĩnh, nhìn ra được chân tình của y, đồng thời cũng nguyện ý tin tưởng y.

Bàn tay của Diệp Nam Bùi đã sớm xoắn lại với nhau, thế nhưng vẫn kiệt lực duy trì trấn định, “Tiểu sinh biết điện hạ tất nhiên khó thể tin tưởng những việc đã phát sinh trên người tiểu sinh, dù sao những việc này đúng là quá mức không thể tưởng tượng. Bất quá... tiểu sinh quả thực biết đến rất nhiều việc không bên biết!”

Y hít sâu một hơi, giống như đã hạ quyết tâm mà nhẹ giọng buông ra từng chữ một: “Ta biết, điện hạ muốn cái vị trí kia... Diệp gia ta nguyện khuynh tận lực lượng, trợ giúp điện hạ đạt thành mong ước!”

Khương Tổ chậm rãi nhắm mắt lại.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Theo những phản hồi lần trước ta cảm thấy các tiểu thiên sứ có lối suy nghĩ thật tâm kỳ, tuy rằng cũng có người đã đến rất gần với đáp án nhưng cũng chưa hoàn toàn chính xác =.= . Có thể nguyên nhân Khương Tổ tạo phản cho đến cuối cùng ta cũng không viết ra quá rõ ràng, thế nhưng ta sẽ cố gắng giải thích càng rõ ràng càng tốt. . .

Tiểu kịch trường :

Từ trước có một nam xứng, chỉ số thông minh của y cũng không quá cao, sau này y trọng sinh một lần, cho rằng mình có thể thăng chức tăng lương trở thành quyền thần, còn của được cao phú suất đi lên đỉnh của nhân sinh. Vì vậy y liền tận lực nhảy nhót, sau đó bị cao phú suất dùng một chiêu đập chết.

Được rồi, cố sự của nam xứng đã kể xong, câu hỏi chính là: Diện tích bóng ma trong lòng y là bao nhiêu?

1/ Bạch đình: Là một loại tầng lớp trung gian giữa dân đen và sĩ phu, loại người này không có công danh nhưng lại có phước ấm gia tộc, không hưởng được đặc quyền của sĩ phu nhưng lại có vị trí xã hội cao hơn dân thường.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

20. Chương 20

Tuyệt sắc đã bao trùm toàn bộ gian nhà đất.

Thời gian lằng lằng trôi qua, Khương Tổ diện vô biểu tình ngồi nghe Diệp Nam Bùi kể lại toàn bộ cố sự.

Diệp Nam Bùi nói xong câu sau cùng liền rót ra một chung trà nguội, một hơi uống hết. Thân thể của y vẫn chưa khỏe hẳn, hiện giờ đang bày ra vẻ nhu nhược không xương tựa vào án thư không ngừng ho khan.

Chuyện cho đến bây giờ y cũng đã tỉnh táo lại —— liền đem hết mọi việc nói cho Khương Tổ, không có nửa điểm giấu giếm. Đương nhiên, để tăng cường sự tín nhiệm của Khương Tổ, y còn dùng cách nói mờ mịt vừa đúng rất đặc hữu của người làm ăn để thể hiện, trong đó gia nhập không ít sự phỏng đoán của bản thân, thậm chí còn nói ra những lời không biết xấu hổ như ‘Ta từng vì ái mộ mà đứng ra chắn giúp điện hạ một đao, vì thế trước khi xuất chinh điện hạ đã đáp ứng sau khi trở về liền cùng ta trải qua một đời’... toàn bộ cố sự hư thật đan xen, hiện tại thậm chí ngay cả bản thân y muốn phân biệt cũng gặp không ít khó khăn.

Khương Tổ trầm mặc thật lâu.

Ngón trở bàn tay phải của hắn nhẹ nhàng gõ lên án thư, tỉ mỉ nhận xét vị nho sinh tay trái gà không chặt trước mặt.

—— hắn không biết người này làm sao biết việc hắn đã từng muốn gả Lạc Dục Lam cho Khương Trạch, cũng không biết y làm sao biết được suy đoán nếu Cơ Minh đăng cơ nhất định sẽ khởi binh xâm phạm Khương quốc của Khương Trạch, càng không biết vì sao y có thể hiểu rõ việc hắn cùng hữu tướng mưu phản như vậy... Thế nhưng so với việc tin tưởng đối phương là được trời cao an bày từ hai năm sau quay lại thời điểm này, Khương Tổ càng tin tưởng khả năng dưới trướng mình có người làm lộ ra bí mật.

Cái gì là thiên thần với thiên ý, đó vốn chỉ là thủ đoạn mà cao tầng thống trị đặt ra để lừa dối bách tính ngu muội mà thôi. Diệp Nam Bùi muốn dùng lý do như vậy để thuyết phục hắn cũng không biết nên đánh giá đối phương là ngu xuẩn hay là quá ngu xuẩn đây.

Trong lòng Khương Tổ đã ra quyết định liền không tiếp tục suy tư nữa, chậm rãi phun ra ba chữ: “Như vậy sao?”

“Là vì cứu vớt toàn bộ Diệp gia, tránh khỏi cái chết của ta một năm sau, ngươi mới liều lĩnh đem toàn bộ mọi việc nói ra cho ta biết, thậm chí mạo hiểm khả năng ta có thể xem ngươi như người điên?”

“Phải” Diệp Nam Bùi lộ ra nụ cười mang theo một phần hư nhược lại có vụn phần thành kính, y phảng phất đã thấy được ánh bình minh thắng lợi, “Như vậy quyết định của điện hạ...”

“Quý thoại liên thiên” Khương Tổ bình đạm nói, “Ta cư nhiên thiếu chút nữa đã tin rồi.”

...

Hiện tại trời đã rất lạnh.

Chung trà của Văn Nhân Diễm hiện tại đã cạn sạch, Khương Trạch cũng vẫn không cử động rót thêm trà nóng, cứ mặc cho khí lạnh bao phủ hai người.

Ngay lúc tiếng đàn đột nhiên vang lên thì Khương Trạch lại hạ xuống một câu: “Khương Phong đã lập thái tử từ lâu, vì sao trước khi băng hà lại phế đi, sửa lại lập ta làm trữ?”

Văn Nhân Diễm mở mắt.

Hắn nhàn nhạt nhìn Khương Trạch ngồi phía đối diện, sắc mặt cũng không mấy may thay đổi, chỉ bình tĩnh nói: “Ý tứ của tiên hoàng tại hạ làm sao dám phỏng đoán.”

Khương Trạch cười nhạt: “Cửu cửu không dám phỏng đoán nhưng lại dám nhúng tay can thiệp.”

Văn Nhân Diễm nở nụ cười: “Bệ hạ nói đùa, tại hạ rời kinh đã sáu năm, làm sao có bản lĩnh nhúng tay vào việc lập trữ?”

“Thật không?” Khương Trạch nâng tay phải lên, dùng ngón tay cái vuốt ve những phần móng tay trong suốt dài ra của những ngón khác, “Cửu cửu lẽ nào không phát hiện sao? Vị Thiên Long vệ bình thường vẫn cùng người liên lạc kia, mấy tháng nay đã mai danh ẩn tích rồi.”

Đồng tử của Văn Nhân Diễm hơi co lại.

Khương Trạch lại tỉ mỉ nhìn ngắm những móng tay của mình, xác nhận đã sắp đến thời điểm cần tu bổ rồi có chút thờ ơ nói, “Nếu chuyện đó cửu cửu không phát hiện được, không biết người có cảm thấy năm nay tình thế của Văn Nhân gia so với những năm trước khó khăn hơn không ít, thậm chí ngay cả muốn khống chế con rối tả tướng cũng gặp phải chướng ngại sao?”

Đồng tử của Văn Nhân Diễm lại càng co rút nhiều hơn.

Khương Trạch cũng không thêm để ý biểu tình lúc này của Văn Nhân Diễm, chỉ đạm mạc nói: “Nếu cả hai việc này đều không phát hiện, lẽ nào cửu cửu không có ý định trở lại kinh đô với mục đích khống chế trăm, noi theo Chu công², nỗ lực trở thành Nhiếp chính vương đầu tiên của Khương quốc sao?”

...

Diệp Nam Bùi mở to mắt.

Y hoàn toàn không thể tin tưởng nhìn Khương Tổ, tuyệt đối không hiểu vì sao mình đã đào tâm đào phế nói hết toàn bộ sự thực, vậy mà chỉ có thể đối lấy bốn chữ ‘Quý thoại liên thiên’ của người trong lòng! Y nhìn Khương Tổ, trước mắt từng đợt biến thành màu đen, lỗ tai cũng là ong ong ù ù đi.

Khương Tổ đối diện với ánh mắt tuyệt vọng của y thì chỉ cười nhạt: “Ta không biết ngươi làm sao biết được bí mật này, thế nhưng có rất nhiều việc người nói tuyệt đối không thể phát sinh.”

Diệp Nam Bùi vỗ vỗ cái ót đang đau đớn như bị gõ búa của mình, cố gắng trấn định xuống: “... Vậy sao? Xin điện hạ chỉ bảo...”

Khương Tổ cười nhạt: “Ngươi nói A Trạch thú Dục Lam, này, ngươi ngay cả dò la một chút cũng không thêm làm sao? Một tháng trước Dục Lam đã gả cho ấu tử của đại nho Trần Mặc Chi, thậm chí A Trạch còn đích thân đến chúc mừng tân lang tân nương.”

Cả người Diệp Nam Bùi giống như bị sét đánh mà cứng lại tại chỗ, hô hấp cũng có chút dồn dập.

“Người nói A Trạch bên ngoài tỏ vẻ tin tưởng ỷ lại ta, kỳ thực là vì muốn ta thả lỏng cảnh giác, thậm chí còn lên kế hoạch âm thầm giết ta?”

“Phải... nhất định là như vậy!”

“Sai lầm.”

“A Trạch chưa bao giờ giấu giếm ta bất cứ chuyện gì, ta nuôi A Trạch đã mười năm, hiểu y chẳng khác hiểu bản thân mình. Nếu y thật sự muốn giết ta, nhất định chính là đối mặt giao phong, tuyệt đối không dùng thủ đoạn âm sát”

“Huống chi, ” Khương Tố chậm rãi ngồi dậy, hồ hững nhìn về phía Diệp Nam Bùi. Hắn nhìn bộ dạng vô lực chống đỡ thân thể, suy yếu dựa vào án thư của đối phương, sát khí trong mắt càng lúc càng thịnh, “Trong lòng ta chỉ có một người —— cho dù người đã cứu ta, ta cũng tuyệt đối không thể nói với người bốn chữ ‘cùng nhau một đời’.”

“Quý thoại liên thiên, xích mích ly gián, dèm pha thiên tử, tư tâm khả sát. Người đâu, bắt y lại cho ta!”

...

Lúc này, Khương Trạch chưa từng có nửa điểm giấu diếm huynh trưởng bỗng dừng mạnh mẽ hắt hơi một cái.

Trong lúc đàm phán cùng người khác tối kỵ là khí thể suy yếu, bất quá cái hắt hơi này tuy rằng có chút không khéo nhưng cũng không làm ảnh hưởng toàn cục.

Bởi vì những gì y đã ném ra tại đây, ngay cả Khương Phong cũng không thể nắm rõ, mà y đời trước từ lâu đã quen thuộc như lòng bàn tay.

Đời trước y vì tình nghĩa năm xưa mà chưa từng động đến Văn Nhân thị, chỉ là đem bọn họ quyền cấm tại Hòa Trạch quận, cả đời không thể rời đi. Sau đó, khi y lần nữa tra xét chân tướng cái chết của Khương Tố cũng từng hoài nghi người đứng sau liệu có phải là Văn Nhân Diễm hay không. Chỉ là lúc đó sự việc đã trôi qua bảy năm, vô số mạng người đã tử vong, vô số gia tộc đều tiêu tán, đã không còn cách nào truy tìm chân tướng nữa.

Hiện tại Văn Nhân Diễm đang cứng đờ ngồi đối diện y, hô hấp của hắn cũng đã có chút khó khăn.

“Bàn tay cũng không nên vươn ra quá dài, tuyệt đối không cần nỗ lực xen vào những việc mình không thể xen vào, lại càng không nên không coi trọng vào đâu mà động đến Khương Tố.” Khương Trạch thấy bộ dạng cường ngạnh giả vờ trấn định của đối phương thì cười nhạt: “Trầm trước nay vẫn mặc kệ những thứ này là vì hắn đứng phía trước thủ hộ trăm, hiện tại người đã ép trăm phải bước ra, như vậy cũng đừng trách thủ đoạn của trăm độc ác.”

“Văn Nhân Diễm, trăm không động vào người hoàn toàn không phải trăm không đủ khả năng, người cứ tính toán kỹ lại một chút —— người rời kinh đã lâu, toàn bộ bố cục đều chỉ dựa vào những gì năm đó ngoại công và mẫu hậu đã sắp đặt sẵn, với chút lực lượng đó, người cho rằng có thể giao phong với trăm mấy lần!”

Một chữ cuối cùng hạ xuống, bàn tay của y cũng vỗ mạnh lên án kỷ trước mặt, thanh âm nặng nề phát ra thậm chí chấn đau lỗ tai của Văn Nhân Diễm. Đợi đến khi Khương Trạch thu tay về, Văn Nhân Diễm còn nhìn thấy được trên mặt án kỷ lồm vào một khối, lộ ra dấu vết năm ngón tay cực kỳ rõ ràng.

Đây đại để vẫn là thời đại văn nhân thiện võ, thế nhưng văn nhân có thể trở thành cao thủ nội gia mạnh mẽ như Khương Trạch dù sao cũng rất hiếm gặp. Nét mặt lãnh tĩnh của Văn Nhân Diễm rốt cục cũng triệt để tan vỡ, hàn khí không thể kềm nén tỏa ra, mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Khương Trạch.

Đồng tử của hắn co rút đến cực đại, sắc mặt hiện tại cũng giống như nước trà duy chỉ có một màu nhạt nhạt. Dung mạo của hắn không giống Văn Nhân Mẫn, càng không thể học được mảy may bản lĩnh nào của phụ thân mình.

Tiếng đàn từ bên ngoài phòng truyền vào chậm rãi ngừng lại, tiếng tiêu diu dặt vang lên.

Khương Trạch lần nữa thả lỏng khí thể, ôn hòa mỉm cười: “Cửu cửu, hiện tại người đã hiểu chưa? “

“Nếu người dám động vào Khương Tổ lần nữa, ta liền khiến toàn bộ Văn Nhân thị phải trả giá thật lớn cho sự ngu xuẩn của người.”

...

Sau khi sai người đem Diệp Nam Bùi nhốt lại, Khương Tổ liền lập tức trở về cung, chỉ là khi đến nơi thì đêm cũng về khuya, mọi thanh âm đều như lắng lại.

Có lẽ là vì hôm nay đã nghe câu chuyện của Diệp Nam Bùi, hắn bỗng nhiên thập phần tưởng niệm Khương Trạch, vì vậy cho dù đã khuya cũng không nghỉ lại biệt viện mà trực tiếp hồi cung.

Lúc này Khương Trạch tựa hồ đã ngủ, bộ dạng lộn xộn nằm trên giường của y, đôi chân trắng nõn nuột nà và một mảnh ngực lớn màu hồng nhạt lộ ra khỏi xiêm y.

Khương Tổ thở ra một hơi khí lạnh, đợi đến khi hàn khí trên người đều bị xua tan mới nhẹ nhàng bước đến bên cạnh y, sửa lại góc chăn giúp y một lần. Thế nhưng trong đầu Khương Tổ đột nhiên lại lướt qua lời nói của Diệp Nam Bùi, Khương Trạch từng thú Lạc Dục Lam, chỉ nghĩ đến đây thôi tâm trạng của hắn liền dâng lên một cỗ thống khổ cùng phần nộ khó thể diễn tả.

Đợi đến khi hắn phục hồi tinh thần lại, thiếu niên vốn đã ngủ say lại đột nhiên ngồi dậy, mở to hai mắt ngơ ngác nhìn hắn, đợi đến khi thanh tỉnh hơn một chút liền chau chau đôi mày, lầm bầm một chữ: “Đau.”

Khương Tổ bị đông cứng rồi, hắn vô thức thả lỏng đôi tay đang siết chặt như gông cùm của mình, chỉ thấy tấm lưng óng ánh nhuận bạch ngọc của Khương Trạch quả nhiên đã nổi lên vết đỏ, liền không nhìn được mà nhẹ nhàng vuốt ve.

Khương Trạch lại rụt người về sau một chút, tươi cười nói: “Đừng nên chạm vào, ngứa quá!”

Đồng tử của Khương Tổ lại thâm thúy hơn một chút.

Hắn không nhìn được mà xoay người ngồi vào trên giường, dùng tay che ngang đôi mắt của Khương Trạch.

Khương Trạch lại càng cảm thấy nghi hoặc.

Y cong môi phùng má, đang muốn hỏi rốt cuộc có chuyện gì xảy ra thì trên môi đã truyền đến xúc cảm ôn nhuận, sau đó trong miệng lại nhiều hơn một vật nóng bỏng, thỏa thích đuối theo cái lưỡi của y.

Khương Trạch cũng không biết nộ hỏa nhiệt tình như lửa này đã kết thúc thế nào, y chỉ biết chờ đến khi mình liếm môi hồi thần, Khương Tổ đã cởi ra áo khoác cùng y sóng vai nằm xuống, dùng thanh âm trầm thấp ôn nhu nói: “Ngủ đi.”

Đôi mắt to tròn trong suốt của Khương Trạch vẫn lẳng lặng mở to nhìn y.

Đến khi thấy Khương Tổ thực sự không hiểu phong tình mà nắm chặt mắt lại chuẩn bị ngủ, Khương Trạch liền nhíu mày, quai hàm cũng phồng lên, sau đó tìm lấy bàn tay của Khương Tổ từ trong chăn đặt lên đôi mắt của mình.

Khương Tổ : “...”

Hắn mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt đỏ hồng mời gọi của tiểu hài tử bên cạnh, hô hấp nhất thời lệch đi một nhịp. Gian nan lắm mới có thể đem đường nhìn dời đi, Khương Tổ hít sâu một hơi, đem tay phải đặt vào sau cổ Khương Trạch, hơi dùng sức một chút liền dễ dàng ôm người vào trong lòng: “Đừng nên ồn ào nữa, ngủ đi.”

Hắn nghe được hài tử trong lòng bắt đầu ậm ừ vài tiếng, sau đó lại nghi ngờ hỏi: “Lần trước ca ca còn nói việc này chỉ có phu thê mới có thể làm, chúng ta không thể nha...”

Động tác của Khương Tổ đình trệ một chút.

Lỗ tai của hắn hơi ửng đỏ, thế nhưng hắn hoàn toàn làm ngơ nhiệt độ trên mặt, chỉ là đem người vùi vào lòng càng chặt thêm một chút: “Ừ, loại chuyện này chỉ có thể để ta làm cùng đệ.” Hắn dừng một chút, sau đó lại dùng ngữ điệu lừa gạt tiểu hài tử mà hơi hột nói, “Dù sao ta lớn tuổi hơn đệ.”

Lúc này Khương Trạch phải dùng khí lực cực lớn mới có thể khắc chế mình không có bật cười.

Này, ca ca nhà y thực sự là quá khả ái rồi. Mặc kệ hôm nay đối phương là bị cái gì kích thích —— chỉ hy vọng loại kích thích này lại tới mãnh liệt hơn một chút nha.

1/ Trữ: Trong trữ quân, nghĩa là người thừa kế tương lai của ngai vàng

2/ Chu công: Chu Công (), tên thật là Cơ Đán (), còn gọi là Thúc Đán (), Chu Đán () hay Chu Văn Công (), là công thần khai quốc nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc. Ông có công giúp Chu Vũ vương Cơ Phát lập ra nhà Chu, giành quyền thống trị Trung Hoa từ tay nhà Thương. Sau khi Chu Vũ Vương chết, Cơ Công đã giúp Tân vương là Chu Thành vương xây dựng và phát triển nhà Chu.

Hình ảnh của ông tiêu biểu cho trung quân, phò chúa, không sinh dị tâm, thường được hậu thế về sau nhắc đến cùng với Y Doãn nhà Thương. Nhà Chu dưới sự nhiếp chính của ông đã vươn lên thành một nước mạnh mẽ, tạo tiền đề cho công cuộc xây dựng nên nền Văn minh Trung Hoa rực rỡ về sau. Công lao to lớn của Cơ Đán với sự phát triển của Văn minh Trung Hoa khiến người ta gọi ông bằng chức vụ là Chu Công, quên đi cái tên Cơ Đán, khiến cho nhiều người lầm tưởng Chu Công là tên thật của ông.

Thời kì Vô Tắc Thiên, ông được truy thành Bao Đức vương (), Tổng Chân Tông cải truy thành Văn Hiến vương (). Hậu thế về sau thường gọi ông với cái tên Nguyên Thánh ().

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

21. Chương 21

Phải qua hai ngày sau Khương Trạch mới biết việc Diệp Nam Bùi cầu kiến Khương Tổ.

Bởi vì võ công cùng sự cảnh giác của Khương Tổ cũng không thấp, ám vệ lại sợ bại lộ thân phận nên cũng không dám tiến đến quá gần, vì vậy gã cũng không biết Diệp Nam Bùi đã nói gì với Khương Tổ, chỉ biết sau khi Khương Tổ ra cửa liền gọi người hầu trời Diệp Nam Bùi lại, giam vào thiên lao.

Khương Trạch nhú mi.

Dựa theo thời gian suy tính, kiếp trước trong giai đoạn này Diệp Nam Bùi và Khương Tổ cũng không có lần nào xuất hiện cùng nhau. Nếu nói Diệp Nam Bùi đối với Khương Tổ nhất kiến chung tình, như vậy càng không có khả năng lôi kéo tâm thân suy yếu vừa qua bạo bệnh của mình hẹn người ra ngoài nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt. Lý do duy nhất khiến Diệp Nam Bùi làm ra hành động lần này chính là, y đã biết được một số việc không nên biết.

Sau đó liền nỗ lực đem những thứ kia báo lại cho Khương Tổ, ý đồ gây xích mích ly gián sao.

Khương Trạch cười nhạt.

Chỉ là một tiểu nhân vật không đáng kể mà thôi, cư nhiên lại không biết lượng sức như vậy. Dùng động tác của Khương Tổ đến suy đoán, hành động lần này của Diệp Nam Bùi thật sự cực kỳ ngu xuẩn, cũng may không làm hư đại sự của y. Đáng tiếc người này đã rơi vào tay Khương Tổ, nếu muốn giết y sợ rằng sẽ có một chút khó khăn.

Lần này coi như giúp y tỉnh ngộ một việc: Y có thể trở về một đời cũng không phải để hưởng thụ an nhàn. Hết thấy mọi việc đều đang thay đổi, những việc sắp xảy ra sẽ không còn là tương lai mà y đã biết nữa, những đối thủ tiếp theo hẳn là sẽ không ngu xuẩn như Diệp Nam Bùi.

Như vậy nếu đã muốn diệt cỏ liền nhất định phải diệt tận gốc, miễn cho gió xuân thổi qua lại sống thêm lần nữa.

Những ngày trét nhất trong năm cũng đã trôi qua.

Lúc này đã gần hết thời hạn một tháng mà Khương Trạch đề ra sau khi bị ám sát, trên thực tế lúc đó y chỉ giả vờ tức giận chứ cũng không hy vọng Đình úy có thể tra ra bất luận đầu mối gì. Chỉ là ngoài dự liệu, Đình úy thực sự đã tra được vài thứ, đồng thời còn làm trò tranh công với hãn trước mặt cả triều văn võ.

Lúc đầu, khi Khương Trạch trong triều đình mạnh mẽ cổ động việc dùng giấy thì bên dưới cũng có không ít người nịnh nọt làm theo, thậm chí Đình úy còn dùng giấy họa ra dung mạo của Niếp Hành đem dán khắp nơi treo thưởng toàn Khương quốc, phàm là có người cung cấp danh tính quê quán của kẻ này liền được thưởng một ngàn đồng tiền. Đương nhiên, nếu có người dám đặt điều kiếm lợi, nhiều loạn quan binh phá án liền bị xử theo tội trộm cướp.

Sắc lệnh này vừa đưa ra, cả Khương quốc đều sôi trào mật báo.

Mặc dù sau khi trải qua kiểm chứng thì tuyệt đại bộ phận tin tức đều là đục nước béo cò, thế nhưng rốt cuộc cũng có một thương nhân cung cấp tin tức hữu dụng, khiến cho bọn họ truy xét được đến trên đầu Niếp Hành.

Nếu thân phận của thích khách đã được đào móc ra, như vậy việc tiếp theo có cần thâm nhập Tùy quốc điều tra hay không liền phải do Khương Trạch quyết định.

Khi chân tướng vừa được phơi bày, bá quan đều ồ lên kinh hãi, ngay cả quan điểm của hai vị tả hữu thừa tướng cũng nhất trí đến kinh người: Tra, nhất định phải tra! Sự thể trọng đại, nếu không tra rõ đến tột cùng là lai có ý đồ ám sát thiên tử thì cả mặt mũi của Thiên tử phải để ở đâu, bộ mặt của triều đình phải để ở đâu, thậm chí mặt mũi của Khương quốc phải để ở đâu?!

Thế nhưng càng làm bọn họ kinh sợ hơn chính là, Khương Trạch và Khương Tổ lại biểu hiện cực kỳ bình thản.

Khương Tổ tự nhiên từ sớm đã tra ra danh tính thích khách, thậm chí hiện giờ đã thâm nhập Tùy quốc tiếp tục dò tìm manh mối, đáng tiếc tin tức hữu dụng quá ít, hãn hoàn toàn không đoán ra được đầu sỏ sau màn là ai.

Khương Tổ ngưng mắt nhìn Khương Trạch đang ngồi trên bảo tọa, đôi mắt kín đáo trầm tư

—— lực lượng của hãn quá nhỏ.

Hãn chợt nhận ra, lực lượng của mình chỉ đủ đắc chí ở một góc nhỏ Khương quốc này, cho dù đã có thể uy hiếp thiên tử thì đã sao... không biết khi sánh với cả thiên hạ, căn bản còn có bao nhiêu thế lực có thể phiên vân phúc vũ

Chỉ có càng mạnh mẽ hơn nữa, cứng rắn hơn nữa!

Những suy nghĩ trong lòng Khương Tổ, Khương Trạch tự nhiên không biết, y chỉ nhàn nhạt đưa mắt trầm tư nhìn Đình quý đang quỳ giữa đại điện, cho dù cúi đầu cũng không giấu được ***g ngực ưỡng cao đắc ý.

Trước đây tuy đã có lời đồn “Tùy quốc vì muốn ngăn Khương quốc được trời giáng hồng phúc nên phái thích khách đến”, thế nhưng đó bất quá là do Gia Cát Du chuẩn bị bậc thang cho chiến tranh sau này chứ không phải hãn nhìn thấu thân phận của Niếp Hành.

Hiện tại người của y vẫn còn ở Tùy quốc chưa về, mà Đình úy cư nhiên dưới tình huống hoàn toàn không biết gì cả có thể thuận lợi tra được đầu mối. Cho dù tất cả nhìn có vẻ không hề có kẽ hở, thế nhưng lại bởi vì quá mức hiển nhiên nên mới khiến Khương Trạch không khỏi hoài nghi.

Y không thể xác định được người an bày việc này rốt cuộc là Tông Chính Việt hay Mỵ Cận. Thế nhưng bất kể là ai, đều tuyệt đối không dễ dàng để cho người khác bắt được nhược điểm.

Rốt cuộc âm mưu của đối phương là gì?

Bất quá cho dù kẻ chủ mưu đang toan tính điều gì, việc đầu tiên y cần làm chính là triệu hồi Thiên Long vệ đang ở Tùy quốc về. Dù thế nào đi nữa cũng không thể để Khương Tổ phát hiện y đã có thể điều động Thiên Long vệ, bằng không những nỗ lực trước giờ của y đều sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Vì vậy thiên tử vẫn dờ ra này giờ giống như đột nhiên tỉnh ngộ, cả giận vô ghê nói: “Tra! Đương nhiên muốn tra! Cho các người thêm thời gian một tháng, nếu tra không ra liền đưa đầu tới gặp trẫm!”

Tuy rằng ở trên triều y hùng hổ vỗ ghe tức giận, thế nhưng sau khi hạ triều Khương Trạch lại không tỏ ra cáu kỉnh chút, nào, trái lại còn ngoan ngoãn quay về thư phòng, dưới sự ‘giám thị’ của Khương Tổ phê duyệt hết công văn được tả hữu Thừa tướng trình lên.

Dù sao Khương Tổ phê duyệt tấu chương cũng là việc không hợp lễ pháp, mà Khương Trạch lại là người có đại tài, tự nhiên không thể thường xuyên lười biếng, miễn cho giang sơn Khương quốc thật sự có một ngày rơi vào tay kẻ khác.

Vì vậy, đến lúc Khương Tổ kiểm tra thì phát hiện bút tích hào hiệp của người nào đó trên công văn, phần lớn đều là: “Chấp thuận”, “Bác bỏ”, “Tìm Hữu tướng”, hay là “Hỏi Tả tướng”.

Tiêu sái tùy ý như vậy, lại dứt khoát mạnh mẽ như vậy khiến Khương Tổ giận đến lập tức khoát tay áo xuất cung, cả đêm cũng không trở về. Đến hôm sau, lúc Khương Trạch dùng đôi mắt đắm lệ đến bảo chứng sau này nhất định sẽ nghiêm túc phê duyệt tấu chương, như vậy mới có thể một lần nữa vãn hồi gương mặt lạnh lùng của đối phương, lần nữa trở về thư phòng.

Cũng trong hôm nay, Khương Trạch phải tuyển chọn những thương đội đảm nhận nhiệm vụ buôn bán giấy gai sang những quốc gia khác.

Y tổng cộng lựa chọn sáu chi thương đội, Diệp thị bất ngờ cũng có trong danh sách. Tuy rằng Diệp Nam Bùi đã phạm sai lầm, thế nhưng cũng không đến nỗi hồ đồ kể hết mọi chuyện đời trước cho người nhà — tử bất ngữ quái lực loạn thần¹, chỉ sợ nếu gã lên tiếng thì Diệp phụ liền xem gã như bị thất tâm phong² mà giam lại. Huống hồ, Diệp thị là thương nghiệp thế gia, thường nói cầu phú quý trong chỗ hiểm nguy, dựa theo sự tham lam của Diệp Sanh mà xét, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt vời như vậy. Hơn nữa, Diệp thị có thể xem như là con dê béo Khương Trạch chặn dất, y làm sao có thể để dê chạy đơn giản như vậy chứ?

Vì vậy khi y giao danh sách này cho Khương Tổ thì vẻ mặt của y phi thường chính trực, chính trực đến mức Khương Tổ vừa nhìn liền biết đây là do y tiện tay chọn ra.

— những thương đội này đều là tốt xấu lẫn lộn, chỉ có Diệp thị và một nhà khác coi như có đủ thực lực và mắt nhìn thương cơ, còn lại đa số đều là gia tộc nhỏ chưa có danh tiếng, chỉ vì nghe đến tin tức lần tuyển chọn này liền tiêu tốn số tiền lớn đi hối lộ, trưng tên tuổi ra thử thời vận một lần.

Khương Tổ diện vô biểu tình nhìn Khương Trạch, lại hướng về đối phương ngoắc ngoắc ngón trỏ, vì vậy Khương Trạch liền hài lòng vui sướng chạy đến ngồi xuống bên cạnh hắn, nghe hắn phân tích ưu khuyết của toàn bộ những thương đội kia một lần.

Khương Trạch khoái trá tận hưởng thanh âm trầm thấp ôn nhu của Khương Tổ, trên mặt lộ ra biểu tình như cây khô gặp gió xuân... Hiển nhiên, y cũng hoàn toàn không để ý đến rốt cuộc Khương Tổ là đang nói cái gì.

Chờ đến khi Khương Tổ phát hiện điểm này cũng đã giới thiệu hơn phân nửa, chỉ dành lại trưng ra gương mặt diện vô biểu tình nhìn chằm chằm hài tử nhà mình, ý đồ dùng nhãn thần khiển trách đối phương không chuyên tâm, khiến tiểu hài tử chột dạ mà chăm chú nghe giảng.

Nhưng mà lại không có tác dụng gì.

Khương Trạch không thêm để ý sự khiển trách trong mắt Khương Tổ, trái lại dùng ánh mắt long lanh điệu dàng nhìn thẳng vào hắn.

Chờ đến khi cả hai chăm chú nhìn nhau được một lúc, Khương Trạch lại ngược gương mặt nhỏ nhắn đã ửng hồng của mình lên, nắm lấy bàn tay của Khương Tổ che lên đôi mắt mình.

Khương Tổ : “...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thuận tiện có một việc rất then chốt mà ta quên nói... Kỳ thực trong tác phẩm này mỗi nhân vật đều có tự... tỹ như Khương Trạch tự Trường Lưu, Khương Tổ tự Hồi Chi.

Nhưng mà sinh hoạt đã gian nan như vậy, nghĩ một cái tên cũng phải thống khổ đến thế, vì vậy đây thật ra là do ta nghiêm túc không muốn các tiểu thiên sứ phải ghi nhớ quá nhiều chứ không phải do ta lười nghĩ đâu

1/ Tử bất ngữ quái lực loạn thần: “Tử bất ngữ” là mượn ý một câu trong LUẬN NGŨ (7-21): 子不語怪力亂神. Tử bất ngữ quái, lực, loạn, thần. Dịch: Khổng Tử không nói chuyện quái dị, bạo lực, phản loạn, quỷ thần.

2/ Thất tâm phong: là bệnh điên.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

22. Chương 22

Cây bông và củ từ

Khi tứ cửu thiên¹ vừa qua cũng là lúc thám tử Tùy quốc truyền về tin tức mới nhất.

Cơ Minh trải qua cửu tử nhất sinh rồi cuộc cũng chạy thoát khỏi sự vây bắt của thái tử Ngọc, một đường trốn về phía tây. Chỉ cần không chết ở nửa đường, lúc này ước chừng cũng đã hội ngộ được với thủ hạ của ông ngoại hẳn, không lâu sau nhất định sẽ khởi binh tạo phản.

Đối với tin tức lần này, cả Khương Trạch và Khương Tổ đều tỏ ra cực kỳ thích thú, đồng thời phi thường hy vọng thân thể Cơ Minh có thể nhanh chóng khôi phục, sớm chút giết về kinh đô. Đến lúc ngao cò tranh nhau cũng là thời điểm tốt nhất để Khương quốc đắc lợi.

Bất quá so với tâm tình bình đạm vì đã tính toán được hết mọi chuyện của mấy tháng trước, hiện tại Khương Trạch lại cảm thấy càng nhiều lo lắng, một ngày Tông Chính Việt cùng My Cận phát hiện thể cục của Tùy quốc cũng nhất định có thể nhìn thấy huyền cơ trong đó. Nếu hai người chỉ chặn ngang một cuộc cũng không nói, chỉ sợ bọn họ chọn lựa sau khi Khương quốc lãnh binh hạt Tùy thì kết mình vây lấy đất Khương. Như vậy, Khương quốc đời này coi như dễ dàng bị diệt trong tay bọn họ rồi.

Chuyện này không chỉ có một mình Khương Trạch lo lắng, ngay cả Khương Tổ sau khi nhận được tin tức cũng rất nhanh nghĩ đến tình huống này.

Hắn mặc dù không thể leo lên được đỉnh cao như Khương Trạch đời trước, thế nhưng dù sao từ nhỏ cũng đã tiếp thu sự giáo dục để vương chính chính thống. Chỉ cần hắn có thể buông bỏ tạp niệm, phóng mắt nhìn xa hơn liền có thể từ những chi tiết nhỏ mà tra ra toàn bộ âm mưu ẩn giấu này.

Rồi cũng sẽ có một ngày, hắn có thể bước lên đài cao, quan sát thiên hạ.

....

Lúc này, sĩ số bách tính tử vong của Khương quốc đã đạt đến số lượng đáng sợ.

Năm rồi mùa đông Khương quốc cũng thập phần giá lạnh, vô luận là thức ăn, quần áo hay đồ dùng hằng ngày của dân thường đều cực kỳ thiếu thốn, cho nên vừa mới đến đầu mùa đông cả triều văn võ liền đề nghị không ít bố trí nhằm giảm thiểu nhân số thương vong. Chỉ là về vấn đề này, suốt mấy thập niên triều đình vẫn lo lắng coi trọng, thế nhưng đến nay vẫn không có phương pháp trị dứt tận gốc, chỉ dựa vào số lượng hàng cứu tế hữu hạn của triều đình cũng không có khởi sắc gì, cho đến bây giờ cũng chỉ là làm theo phép tắc, thậm chí không có bất kỳ người nào kỳ vọng vị thiên tử không đáng trông cậy hiện nay có thể đưa ra biện pháp giải quyết gì.

Chỉ là ngay lúc này, Khương Trạch lại thực sự nhớ ra một vài thứ.

Đời trước thế nhân đều biết Khương Trạch cũng không phải một vị hoàng đế nhân ái, thường xuyên chăm lo cho bách tính — mặc dù y tự giác giữ lại một phần nhân từ ôn hòa, cũng không thích lạm sát kẻ vô tội, thế nhưng so với việc quan tâm đến cuộc sống sinh hoạt của bách tính y càng thích ra ngoài đánh đồng dẹp bắc, thậm chí sau khi thống nhất năm nước vẫn chưa thỏa mãn, cứ tiếp tục không ngừng mở rộng lãnh thổ ra bên ngoài. Đông nam đánh đến Phiên Vũ, tây bắc dẹp yên Ô Hoàn, phương nam thu phục Ba Thục... trực tiếp đem bản đồ thiên hạ mở rộng gấp đôi.

Sau đó, trong một mùa đông y lại đem binh chính chiến Tây Vực, mặc dù địa hình Tây Vực có nhiều hạn chế, khí hậu cũng ác liệt, cũng vì duyên cớ không kịp thích ứng quân đội phải rút lui trở về. Thu hoạch duy nhất chính là phát hiện các dân tộc du mục ở đó vào mùa đông sẽ dùng một loại vật mềm mềm màu trắng nhét vào giữa y phục hàng ngày, cư nhiên có thể giữ ấm rất tốt.

Khương Trạch tự nhiên cũng đem những thứ mềm mềm màu trắng kia mang về nghiên cứu một phen.

Y phát hiện cái loại đồ vật thoát nhìn giống hoa tuyết này nếu dồn vào trong y phục, cho dù bên ngoài chỉ là loại vải bố rẻ tiền nhất cũng sẽ trở nên đặc biệt ấm áp, có thể giảm bớt rất nhiều số lượng bách tính chết rét. Sau đó, khi Đại ti nông thăm dò được cách thức gieo trồng và tập tính của loại thực vật này, y liền đặt tên cho nó là ‘bông’, lập tức mở rộng việc gieo trồng trên khắp cả Khương quốc.

Chỉ là vẫn còn chưa kịp nhìn thấy thu hoạch y đã trở về đây.

Mà hiện tại, ngoại trừ muốn thứ ‘bông’ ở Tây Vực kia, y còn muốn phái người đến Giang Đông tìm kiếm một loại thổ sản mà dân địa phương rất thích ăn, gọi là khoai từ. Loại thực vật này không những có thể giúp binh sĩ thêm cơm đổi vị, mà thường xuyên ăn chúng còn có thể tăng cường thể chất, chống lại phong hàn tạp chứng.

Hai loại thực vật này đều cực kỳ đáng giá mở rộng phổ biến.

Sau khi thành công nhớ được hai vật này, Khương Trạch liền bắt đầu xoa ót tự hỏi những thứ phong tình địa lý kiếp trước mà y đã sớm quên lãng, nỗ lực có thể tìm được vài thứ có lợi ích với Khương quốc hiện tại. Thế nhưng có lẽ là vì thói quen kiếp trước của y, ngoại trừ hai thứ kia ra thì trong đầu chỉ có một ít hình ảnh rất ngắn, hoàn toàn không nhớ nổi đến tột cùng chính là thứ gì.

Cho đến khi bách quan tấu xong mọi chuyện, Khương Trạch mới bị Trương Di gọi hồi thần, tuyên bố bãi triều.

Đợi đến khi bách quan tản đi, người vĩnh viễn rời đi đầu tiên là Khương Trạch, ngày hôm nay lại vẫn ngồi xếp bằng tại chỗ, đầu lông mày khẽ nhíu.

Sắc mặt chính là trắng bệch.

Khương Tổ dừng bước, hần vẩy lui những người xung quanh, bước nhanh đến bên người Khương Trạch, cực kỳ ôn nhu gọi một tiếng: “A Trạch.”

Khương Trạch liền hơi ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn gương mặt lo lắng của Khương Tổ.

Khương Tổ nhẹ nhàng nhíu mày, không nhịn được vuốt ve vùng lông mày của Khương Trạch: “Làm sao vậy, vì sao sắc mặt đột nhiên kém như vậy?”

Đầu ngón tay của hắn mang theo độ ấm ôn nhu, rất nhanh truyền từ vị trí chạm vào đến trong tâm khảm, khiến cho Khương Trạch rất nhanh phục hồi tinh thần.

Nhưng lúc này y cũng không lắc đầu tỏ vẻ mình không có việc gì, trái lại còn tương kế tựu kế, mờ mịt chớp mắt một cái, nét mặt hiện lên một tia ủy khuất, sau đó giả vờ đáng thương hít mũi một cái, vươn hai tay về phía Khương Tổ: “Đầu đau quá, ca ca ôm...”

Khương Tổ yên lặng ngưng mắt nhìn Khương Trạch một lát.

Đạo gần đây, hắn vẫn thường cảm thấy sự giáo dục của mình đối với Khương Trạch nhất định là có vấn đề chỗ nào đó, thế cho nên mới đem đệ đệ cực kỳ thiên phú này của mình nuôi đến so với nữ tử còn yếu ớt hơn vài lần, còn trên phương diện tình cảm cũng ngốc nghếch hơn đám nữ nhân vốn luôn trưởng thành sớm nhiều lắm.

Thế nhưng chỉ trong chốc lát hần đã tỉnh lại

Sau đó liền cầm lấy tay Khương Trạch, cũng không thuận thế ôm người vào ngực mà là cổ sức nâng đứng dậy, bàn tay đỡ lấy đôi vai gầy yếu của đối phương, đưa người về tấm cung.

Ngự y rất nhanh đã được gọi đến.

Vị ngự y này họ Lý, cũng là người đã trị liệu vết thương trên tay phải kia cho Khương Trạch, chờ khi lão bắt mạch xong, lại lẳng lẳng trao đổi một ánh mắt với thiên tử đang nằm trên giường liền có chút hiểu được, cúi thấp đầu. Lão không khỏi chọn một góc độ thiên tử không thể nhìn thấy mà gởi cho đối phương một cái trợn trắng: nói thật lòng, cái thứ thủ đoạn thấp kém này lão chỉ từng gặp qua trên người đám nữ nhân nơi hậu cung. Không phải người ta vẫn thường nói thiên tử bận như chó sao? Vì sao vị thiên tử này lại nhàn rỗi đến mức đi tranh cái sủng gì của ca ca kia chứ?

Nhưng mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, thanh âm của lão vẫn cung kính như trước: “Bệ hạ chỉ là quá mức mệt nhọc, chỉ cần nghỉ ngơi một phen, thần lại khai hai lần thuốc, bảo đảm bệ hạ thuốc đến bệnh trừ.”

Vì vậy Khương Trạch ‘quá mức mệt nhọc’ liền thuận lý thành chương núp trên giường lớn, đồng thời cũng dễ dàng lừa ca ca của mình tới, vui trong ngực hần lấy mỹ kỳ danh thoải mái nghỉ ngơi.

Khương Tổ vỗ vỗ lưng y, ý định dụ người ngủ xong lại ra ngoài xử lý sự vụ.

Khương Trạch đoán ra dự định của ca ca nhà mình, thế nhưng trong lòng cũng không thêm để ý, chỉ ngáp dài vùi vào ***g ngực đầy rộng của đối phương: “Ca ca... vừa rồi ta chợt nhớ đến từng đọc trong một quyển tạp chí thứ gọi là khoai từ, vẻ ngoài giống khoai môn, có thể trị được phong hàn tạp chứng, ừ... hình như sinh trưởng tại Giang Đông...”

Khương Tổ nghe vậy quả thực thập phần lưu ý: “Vậy sao? Là sách gì? “

Khương Trạch cọ cọ vào hõm vai của Khương Tổ, vờ như lơ đãng xoa xoa cái trán: “A... đệ đã quên mất.”

Khương Tổ thở dài.

Nhìn thấy tiểu hài tử nhà mình mệt đến như vậy hần tự nhiên cũng không đành lòng hỏi thêm cái gì, chờ người ngủ say rồi mới nhẹ nhàng buông lỏng tay ra, rón rén rời khỏi.

Sau khi Khương Tổ vừa đi, Khương Trạch cũng mở mắt ra, đứng dậy viết vào trong mảnh giấy hai chữ “Tây Vực”, “xơ mềm màu trắng” rồi nhẹ nhàng ném khỏi cửa sổ —— hôm nay thị vệ chịu trách nhiệm bên ngoài là người của y.

Làm xong việc này, Khương Trạch lần nữa quay về giường nằm xuống, chờ đợi Khương Tổ trở về, thuận tiện cũng mang đến cho y một chén thuốc khẩu vị kỳ lạ.

Hừ... y ghét phải uống thuốc!

1/ Tại Trung Quốc cổ, vào thời điểm Đông chí, ngày ngắn nhất, đêm lại dài nhất, nên đây được xem là cột mốc chuyển dịch quan trọng trong quy luật tự nhiên, qua thời điểm này, bóng tối vốn mang khí âm phải nhường chỗ cho ánh sáng đầy dương khí, tiết trời sẽ rạng rỡ hơn bao giờ hết. Ngoài ra, khi Đông chí đến cũng là thời điểm báo hiệu một chu kỳ năm sắp kết thúc.

Mặc dù Đông chí là ngày tối nhất trong năm, đánh dấu sự khắc nghiệt của mùa đông, nhưng nó không hẳn là lạnh nhất. Dân gian có câu: “sổ cữu hàn thiên” tức, ngày Đông chí đến thì những ngày đông lạnh giá nhất cũng bắt đầu. Vì ngày trở nên dài hơn, nên sẽ mất vài tuần để ánh sáng Mặt trời bao phủ khắp Bắc bán cầu.

Mùa đông sau ngày Đông chí kéo dài chín lần chín là 81 ngày, điều này được ghi nhận trong truyền thống dân gian Trung Hoa, theo đó mỗi mốc chín ngày đại diện cho một giai đoạn khác nhau của mùa lạnh giá này được gọi là một ‘cữu’. Chu kỳ 81 ngày mùa đông được thể hiện trong bài đồng dao có tên là “Đông Cữu Cửu ca”: Nội dung bài đồng dao phụ thuộc vào vùng miền, dưới đây là bài đồng dao vùng Hoa Bắc:

Nhất cữu nhị cữu bắt xuất thủ,

Tam cửu tứ cửu băng thượng tẩu,
Ngũ cửu lục cửu duyên hà vọng liễu,
Thất cửu hà khai, bát cửu nhận lai,
Cửu cửu gia nhất cửu, canh ngư biến địa tẩu.

Tạm dịch:

Cửu một, cửu hai, tay không động,
Cửu ba, cửu bốn, bước trên băng,
Cửu năm, cửu sáu, liễu rủ xanh bờ,
Cửu bảy băng tan, cửu tám nhận về,
Cửu chín, hết mùa đông, trâu ta lại ra đồng.

Để đánh dấu mỗi khi các ngày cửu đi qua, người dân Trung Quốc thường cho họa một bức tranh hình cây đào với 9 bông hoa để trắng, rồi treo lên tường, mỗi cửu đi qua, một bông hoa được tô màu đỏ, phong tục này được gọi là “họa cửu”, còn tranh có tên gọi là “mai hoa tiêu hàn đồ”. Khi mùa xuân đến, bức tranh sẽ rực rỡ sắc màu kịp lúc đón xuân về, muôn hoa đua nở.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

23. Chương 23

Để đệ khiêu vũ cho huynh xem

Đợi khi các quận huyện lục tục kết thúc công việc chuẩn bị thì ngày mồng một tết cũng đã đến gần.

Kể từ lúc này cho đến ngày mồng một năm sau, trên dưới cả triều đều bận rộn không ngớt.

Luật pháp Khương quốc quy định, hàng năm vào lúc này, quan lại của các quận huyện hoặc quan quân nhu phải mang sổ sách đến phủ Thừa tướng báo lại chính tích một năm, gọi là thượng kế. Vào giữa đêm mồng một tết, khi khắc đầu tiên vừa đến, Thiên tử sẽ yết kiến tam công cửu khanh, sứ giả các nước và người trong hoàng thất tông tộc đến chúc tết, đồng thời cả triều văn võ sẽ hướng Thiên tử dâng tặng lễ vật, Thiên tử dùng rượu đáp lễ. Đợi khi đến đúng thời khắc, những quan lại lĩnh bổng lộc ngoài nghìn thạch phải tùy tùng Thiên tử đi đến hoàng lăng tế tổ. Sau khi tế tổ xong, Thiên tử lại về triều ban thưởng tiệc rượu ca vũ, quan lại trong cung tổ chức biện luận kinh dịch, đợi khi Thiên tử rời đi mới có thể tự mình trở về, nghênh đón năm ngày hưu mục.

Cả triều văn võ bận rộn đến hơn nửa tháng, ngày trừ tịch cuối cùng cũng đến.

Đêm đó, Khương Trạch, Khương Tổ cùng ăn tối với hai gã đệ đệ đã lâu không gặp.

Sau khi Khương Phong băng hà, Khương Trạch đưa những nữ nhân không có con nối dòng trong hậu cung một bộ phận trực xuất ra ngoài, một bộ phận mang đi tùy táng, hậu cung từ đó trở nên vắng lặng lạnh lùng. Không lâu sau, hai vị đệ đệ chưa đầy tám tuổi cùng mẫu phi của bọn họ cũng phải ly khai hoàng cung, từ đó trong cung cũng chỉ có mình y và Khương Tổ có họ Khương.

Hôm nay trừ tịch đoàn viên, hai tiểu hài tử tròn trịa, bộ dạng xem cũng có vẻ thanh tú khả ái đều nằm sắp quỳ trong đại điện, nơm nớp run rẩy, trong miệng không ngừng thốt ra những lời cát tường.

Bọn chúng đều đang sợ hãi Khương Trạch.

Đương nhiên, Khương Trạch cũng không thêm để ý đến sự sợ hãi của bọn chúng — chỉ là y cũng cảm thấy rất nghi hoặc, rõ ràng cái gì y cũng không có làm, vì sao hai hài tử này mỗi khi gặp y đều trưng ra bộ dáng sợ hãi cực điểm như vậy? Y cứ nghĩ mãi không ngừng, sau lại vài lần nhìn thấy liền thẳng thắn nhìn cũng lười nhìn bọn chúng.

Vô luận là kiếp trước hay kiếp này, người có thể khiến y để tâm cho đến bây giờ cũng chỉ có một mà thôi.

Khương Trạch nhàn nhạt nói một tiếng “Miễn lễ”, còn thưởng cho hai hài tử tiền mừng tuổi, một bàn người yên lặng chờ đợi giao thừa.

Có lẽ canh giờ đã đến, trong cung tiếng pháo rền vang không dứt bên tai, Khương Trạch nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy toàn bộ hoàng cung đèn đuốc rõ ràng chẳng khác ban ngày.

Y lại nhìn một ngọn đèn nhỏ đang phiêu phù trong gió cách đó không xa, thần sắc có chút hoảng hốt.

Đời trước y mất đi Khương Tổ hơn hai mươi năm, trong đó có phân nửa thời gian vượt qua trong các cuộc chinh chiến đánh nam dẹp bắc. Cũng may, phàm là gặp những chiến dịch phải hành quân suốt cả ngày tết, Gia Cát Du đều rất hiểu ý người mà đưa đến không ít thứ tốt cho y tổ chức tiệc mừng khao thưởng tướng sĩ, giảm bớt cảm xúc nhớ nhà của mọi người. Chỉ là mỗi lúc như vậy Khương Trạch đều sẽ không tham dự vào, y lựa chọn cô đơn một mình lặng lẽ đứng về một bên.

Y cứ thế tùy ý nhìn mọi người đùa giỡn hồ nháo lại không nói một lời ôm chặt một vò liệt tửu, uống suốt một đêm cho đến tận bình minh.

Y chính là cô độc như vậy.

Có thể là bắt đầu từ năm ấy, khi phát hiện Khương Tổ mưu phản, dưới cơn thịnh nộ y đã khiến cho toàn bộ Khương quốc máu chảy thành sông, vì vậy danh tự của người nào đó cũng trở thành cái tên bị mọi người trong Khương quốc tự giác kiêng kỵ, cho dù là đám sử quan vẫn tự xưng “Viết đúng sự thật không giấu vết nhơ” cũng chỉ có thể dần lại tâm lý vẫn đang sợ hãi tội độ mà viết vài dòng cực kỳ giản lược về vị đại hoàng tử không may mất sớm kia. Vô luận năm đó người nọ tài hoa tuyệt thế, phong phạm hiền đức, ôn nhu từ tốn đến thế nào, tất cả đều theo một tràng tàn sát kinh thiên chấn địa kia mà mai một trong dòng lũ lịch sử, chỉ vài thập niên sau cả thiên hạ cư nhiên không một ai nhớ đến Khương quốc đã từng có một vị Hoàng tử như vậy.

Chỉ có Khương Trạch — người già hay quên xốt, duy độc trường tương tư.

Y chính là tưởng niệm Khương Tổ như vậy.

Hiện tại, cái người y không ngừng tưởng niệm kia rốt cuộc đã về bên cạnh y, cũng không phải về dưới bộ dạng một cỗ thi thể hư thối đến hoàn toàn thay đổi khiến y lòng đau như xé, càng không phải một nhúm tro tàn bị y nắm chặt trong lòng bàn tay một hơi tung ra, mà là người thanh niên trẻ tuổi ấm áp, chững chạc toàn bộ vui vẻ hạnh phúc trong hồi ức của y.

Khương Trạch bỗng nhiên vui mặt vào ngực người bên cạnh.

Thật tốt, y thầm nghĩ, đời này có mình tự thân trông chừng, nhất định sẽ không để hấn giẫm lên vết xe đổ lần nữa.

Khương Trạch nháy nháy mắt, cứ nháy liên tục như vậy mãi cho đến khi đôi mắt mang theo một chút ánh nước long lanh, lại dùng thanh âm pha chút giọng mũi mà làm nũng: “Ca ca, ta mệt mỏi quá.” Vô luận là cảm xúc điên loạn tuyệt vọng khi hay tin Khương Tổ tử vong, hay là cảm giác vạn vật như tro tàn sau này lúc dẫn quân chinh chiến thiên hạ, tất cả đều cơ hồ đã vét cạn hết khí lực cả đời của y.

Khương Tổ giật mình.

Hắn cảm nhận được tiểu hài tử bên cạnh đang liều mạng tựa vào lòng mình, cũng chỉ xem như đối phương là quá mệt nhọc, không thể làm gì khác mà vươn tay vuốt ve đầu y, ôn nhu dụ dỗ: “Tối nay không được ngủ, ca ca thức cùng đệ, ngoan.”

Thường chỉ cần hấn nói như vậy, cho dù Khương Trạch có bao nhiêu tình nguyện cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời, thế nhưng lúc này Khương Trạch lại không hề phản ứng, cũng chưa từng ngẩng đầu lên nhìn hấn, nhất

quần được một tắc lại muốn tiến một thước, dùng hai tay quần lấy cổ hần, áp sát vào trong ngực.

Khương Tổ cũng không nói gì, sờ sờ đầu người trong lòng.

Hắn hơi nghiêng đầu.

Hai tiểu hài tử tròn vo đang mở to mắt yên lặng nhìn bọn họ, thấy Khương Tổ nhìn qua đều đồng loạt quay đầu, trưng ra bộ dáng nghiêm túc ổn trọng, dáng ngồi đoan trang chờ đợi tân niên đến.

Đợi đến lúc sao mai bắt đầu mọc lên sáng rọi, Khương Trạch cũng thay đổi triều phục tiếp nhận triều bái cùng lễ vật của bách quan cống hiến, đợi khi trời bắt đầu hửng sáng, y lại thay đổi tể phục, dẫn theo một bộ phận quan lại, khí thế trào dâng đi đến trước hoàng lăng tế tổ.

Đối lập với đời trước, thần sắc của y hiện tại sinh ra không ít thành ý cùng kính nể.

Nghi thức lần này cũng không khác lắm với lúc tế thiên, toàn bộ quá trình đều do Thiên tử tự mình chủ trì. Đầu tiên chính là dùng giọng điệu bi thống như khóc như than đọc ra bản tể văn do tự tay mình viết, đem toàn bộ công đức của tổ tiên trong hoàng lăng ra ca tụng một lần, ngay cả Khương Phong cũng phải gán cho một câu “Cần chính thiết thực, dốc hết tâm huyết”

Thế nhưng thực tế là như thế nào?

Trăm năm trước tiền triều băng hoại, xã tắc tiêu vong, thiên hạ phân năm. Quốc quân nước sở kế tục huyết mạch chính thống của tiền triều, trở thành quốc gia đứng đầu năm nước, Tề quốc thứ hai, sau đó chính là Hàn, Tỳ, Khương quốc chỉ đứng ở hạng chót. Sau đó tổ phụ của Khương Trạch chịu nghe can gián, thánh trí hiển minh, đem Khương quốc phát triển cực kỳ hưng thịnh. Tiếp theo chính là Khương Phong đăng cơ, những năm đầu có Văn Nhân Mẫn phụ tá, mặc dù không thể lần nữa mở ra thịnh thế nhưng cũng chưa từng lui bước, đến khi Văn Nhân Mẫn thoái lui, quyền thế trong triều thay đổi, Khương Phong bắt đầu trở nên cố chấp, dứt khoát hủy bỏ toàn bộ chính sách tổ tiên ban hành tân pháp, mưu toan lần nữa khai sáng thịnh thế giang sơn.

Đáng tiếc tốt quá hóa dở, đến khi Khương Trạch đăng cơ, sưu thuế của Khương quốc đã nặng nề đến cực điểm, tiếng oán than của bách tính nổi lên bốn phía. Vì vậy lúc Khương Trạch thuận miệng hạ chỉ giảm ba thành thuế khóa, cũng đã đủ khiến bách tính vui mừng khôn xiết hồi lâu.

Ngoại trừ chính sách, năm đó hành động chèn ép thế lực Văn Nhân thị của Khương Phong cũng không ít hiển thần dương thế nắn lòng thoái chí, có người hậm hực mà chết, có người trực tiếp ẩn cư sơn dã, điển hình như vị Trần Mặc Chi có quan hệ thông gia với Hữu tướng kia, cho dù Khương Phong năm lần bảy lượt ban thưởng quan chức cũng cứ sừng sững bất động. Cả triều đình chỉ lưu lại cho Khương Trạch một đám tam công cửu khanh tốt xấu lẫn lộn, tranh quyền đoạt lợi.

— nếu như tham vọng tranh đoạt của Tả tướng không quá lớn, nếu như Hữu tướng không có bất luận ý đồ mưu phản nào, hai người này cũng miễn cưỡng có thể coi như hữu dụng.

Đương nhiên, cũng nhờ tâm tính của hai người bọn họ như vậy mới có thể làm ra không ít chuyện tốt, để Khương Trạch ở giữa trộm lấy mấy lần lợi ích, còn có thể đơn giản giúp y giải quyết tuyệt đại bộ phận chính vụ.

Cho dù phần lớn danh tiếng đều được đẩy lên trên người Khương Tổ.

Nhưng như vậy cũng có sao đâu? Kiếp trước toàn bộ chính vụ y đều giao cho Gia Cát Du xử lý, không phải toàn bộ danh tiếng đều rơi vào trên người Gia Cát Du sao? Cùng với việc khiến cái tên thích buôn thần bán thánh kia thừa dịp nổi danh, còn không bằng để cả thiên hạ đều ghi nhớ Khương Tổ nhà y.

Tế tổ rốt cuộc cũng hoàn tất, lúc này bá quan mới thở ra một hơi buông lỏng xuống.

Khương Trạch lại lần nữa dẫn cả đám người rầm rộ trở về hoàng cung, lúc này nội thị cũng đã bày xong tửu yến, chỉ chờ Khương Trạch trở về liền có thể hưởng dụng.

Tuy rằng cơm nước phần lớn đều đã nguội lạnh thế nhưng cũng không có ảnh hưởng gì lớn, dù sao quần thần cũng đã quen với việc này, hơn nữa lại vừa lúc có thể đặt chú ý lên người đồng liêu cùng với những nghệ nhân tạc kỹ vũ nhạc khó có dịp nhìn thấy trong hoàng cung.

Ngoài điện có lân sư rồng tranh châu rộn rã, trong điện có nữ vũ công múa lụa treo¹ đong đưa không ngừng, dây lụa vặn xoắn mềm mại lay động... tài nghệ tinh thuần, diễm động thể nhân.

Khương Trạch chán ghét nhìn những màn biểu diễn trước mặt, thỉnh thoảng còn liếc nhìn dò xét biểu cảm của Khương Tổ.

Khi thấy Khương Tổ cư nhiên hoàn toàn không tỏ ra gì hết, nét mặt cũng không có quá nhiều biểu tình, chỉ chuyên tâm thưởng thức những nữ vũ công trong đại điện uốn lượn, tâm trạng của y liền cảm thấy không vui!

Vì vậy ca vũ còn chưa kết thúc Thiên tử cũng đã rời đi.

Bách quan sau đó liền trở nên tùy ý, bước đến bắt chuyện chúc rượu lẫn nhau, sau đó tụ tập thành nhóm đàm thư luận đạo, uống rượu tự đắc.

Chờ đến khi Khương Tổ quay về tẩm cung đã thấy Khương Trạch đang chống cằm, dùng một ngón tay khuấy khuấy chung trà trước mặt, toàn thân đều tản ra oán niệm “Ta không vui, mau tới dỗ ta”.

Khương Tổ chỉ có thể bật cười.

Hắn thu hồi lại chung trà đã bị Khương Trạch dày vò không biết bao lâu, thuận lợi bấm lên gò má phúng phính mềm mại của y một chút, tâm trạng không hiểu vì sao có một loại thỏa mãn khó thể miêu tả: “A Trạch đã mệt suốt hai ngày rồi, nào, đến đây, chúng ta nhanh ngủ thôi.”

Khương Trạch hừ một tiếng, không thèm để ý đến hắn.

Khương Tổ cười cười, hắn cũng không để ý cái tính không được tự nhiên này của Khương Trạch, thông dong cởi áo ngoài nằm lên giường, tùy ý lật xem quyển tạp ký bị người nào đó ném sang một bên, chuẩn bị chờ Khương Trạch giận dỗi xong chạy đến ôm hắn cùng ngủ.

Khương Trạch chống chống quai hàm.

Y đứng dậy, bước chân cố ý đập thật nặng đến trước giường đi một vòng, chờ đến khi lực chú ý của ca ca nhà mình dời đến người y mới mở to đôi mắt ướt sũng, nhu nhược không gì sánh được nói: “Không cho ca ca nhìn các nàng nhảy múa —— để đệ khiêu vũ cho ca ca xem có được không?”

1/ Múa lụa treo: Là hình thức nhảy múa mà vũ công treo người lên 1 hoặc hai sợi dây lụa, dùng khả năng thăng bằng và độ dẻo dai của cơ thể bày ra những tư thế đẹp nhất. Theo nhận định của mình thì khá giống sự kết hợp giữa múa cột và yoga dây.

Mình không tìm được hình minh họa trên sân khấu nên dùng tạm vài tấm hình này, không thích bối cảnh và trang phục của người mẫu lắm, nhưng động tác khá tiêu biểu cho loại hình nghệ thuật múa lụa treo.

tien-nu-mua-cot-lam-say-long-dan-mang-trung-quoc (2)

tien-nu-mua-cot-lam-say-long-dan-mang-trung-quoc

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

24. Chương 24

Tâm tư của người trẻ tuổi bây giờ thật khó mà cân nhắc nha

Dưới ánh đèn bập bùng run rẩy, Khương Tổ lẳng lặng ngưng mắt nhìn Khương Trạch.

Thời gian nhẹ nhàng trôi qua, chỉ chớp mắt một cái đệ đệ của hắn đã từ tiểu hài tử khả ái biến thành dáng dấp thiếu niên tinh xảo xinh đẹp ngày hôm nay. Thân hình của y cao gầy thon dài, dung mạo rực rỡ tựa thuần hoa, khí chất diễm lệ bức nhân, y chính là người đẹp nhất thiên hạ.

Ngày đó Khương Tổ đã nói với Diệp Nam Bùi, hắn đã sớm có người trong lòng, vì vậy không có khả năng hứa hẹn một lời với đối phương. Mà con người kia, từ lúc còn nhỏ đến bây giờ vẫn luôn vững vàng chiếm trọn toàn bộ đường nhìn cùng tâm thần của hắn, hắn hoàn toàn không có khả năng đem tình yêu đó phân chia cho bất luận kẻ nào.

Khương Trạch vốn là tồn tại độc nhất vô nhị trong thiên hạ.

Ánh mắt Khương Tổ bất chợt sâu hơn, hắn nhắm mắt lại rồi ngửa đầu ra sau, nét mặt lộ ra một chút mệt mỏi: “Ngoan, đừng ồn ào nữa, đi ngủ thôi.”

Khương Trạch cười nhẹ không thèm để ý đến Khương Tổ.

Y nhẹ nhàng gỡ mũ miệng trên đầu xuống.

Mái tóc đen kịt như màn đêm lắng lắng rơi xuống sau lưng, gần như hòa thành một thể với lễ phục huyền sắc, càng làm nổi bậc khuôn mặt băng cơ ngọc cốt của y.

Khương Tổ tựa hồ cảm thấy mình ngửi thấy một luồng hương thơm phát du1 mát lạnh từ xa truyền tới.

Mắt của hắn khe khẽ run rẩy rồi mới mở ra.

Lúc này Khương Trạch đã bắt đầu vũ động thân thể.

Khương Tổ biết đối phương đang nhảy chính là Vân môn chi vũ trong ngày tế thiên. Thân ảnh của Khương Trạch phiêu hốt như tiên tử, động tác chậm rãi mà nhẹ nhàng vô hạn, biểu tình cũng tuyệt nhiên tràn đầy thành kính thánh khiết.

Khương Trạch vẫn mở to mắt nhìn Khương Tổ, đồng tử của y trong trẻo lấp lánh không gì sánh được.

Vân môn chi vũ, dâng cho thượng thiên, vốn yêu cầu người hiến vũ trong lòng phải có vô hạn kính ý. Mà Khương Tổ trong lòng y chính là ánh trăng chí cao vô thượng, vì người này mà hiến vũ, tự nhiên không chê vào đâu được.

Khương Tổ lắng lắng nín thở, giờ phút này hắn giống như đang bị mê hoặc, chấp rã ngồi thẳng người lên, tâm mắt không hề di chuyển chiếu thẳng vào Khương Trạch.

Ngoài điện khắp nơi đèn đuốc sáng choang.

Trong điện một mảnh mơ hồ bối rối.

Khuôn mặt của Khương Trạch ẩn mình trong ranh giới giữa tối và sáng, phẳng phất giống như bị một tầng sương trắng như có như không bao phủ, chỉ có mũi chân trắng nõn ónh nhuận cùng với mắt cá thỉnh thoảng lộ ra dưới làn váy màu son. Lòng dạ của Khương Tổ phẳng phất cũng không tiếng động hòa vào vũ điệu của người trước mặt cùng nhau nhảy nhót.

Nửa kín nửa hở, tựa có tựa không, vốn là thủ đoạn tốt nhất trên đời để mê hoặc lòng người.

Cứ như vậy, Khương Trạch thất thần trong nhảy múa.

Chỉ thấy Khương Trạch bắt đầu rời khỏi ranh giới quang ám phân chia, Khương Tổ dần dần có thể nhìn rõ dung nhan trong trẻo của đối phương, rồi lại thấy y vươn ra bàn tay phải phẳng phất cũng được bao bọc bởi làn sương mờ ảo đang phát sáng kia.

Hắn bỗng nhiên ý thức được —— Khương Trạch đang mời gọi chính mình.

Chờ đến khi Khương Tổ hồi phục tinh thần lại, cũng không biết là ai chủ động trước —— nói chung hắn đã đem người kia đặt xuống dưới thân, tùy ý gặm cắn đôi môi mềm mại diệu kỳ ấy.

Hắn có thể cảm thấy được huyết dịch toàn thân đều đang điên cuồng kêu gào xông thẳng vào từng ngóc ngách cơ thể, đây là cái loại cảm giác phẳng phất như chỉ một khắc sau da đầu của hắn sẽ bị xung động cùng khoái lạc làm cho nổ tung, cũng có thể nói, hiện tại cả người của hắn đều đã chạm đến cực hạn.

Khương Tổ rõ ràng cảm nhận được đôi bàn tay mát lạnh của Khương Trạch chạm vào da thịt nóng hổi như lửa đỏ của mình, dùng một loại lực lượng không nặng không nhẹ vuốt ve bụng dưới của hắn. Chỉ là hành động này không chỉ không thể giảm bớt cảm giác khô nóng khó nhịn mà còn càng thêm kích thích xao động đối khát trong thân thể dâng tràn.

Bàn tay của Khương Trạch lại tiếp tục trượt xuống phía dưới tìm kiếm.

Khương Tổ đột ngột bắt lấy bàn tay đang tác quái của Khương Trạch, dùng một tư thái không cho phép phản kháng cố định lại trên đỉnh đầu đối phương. Sau đó bàn tay của hắn lại lần nữa mô phỏng hành động của Khương Trạch, vô sự tự thông cởi bỏ lễ phục của y, thâm nhập vào sâu trong áo lót. Còn dùng đầu ngón tay được phủ một lớp chai mỏng của mình đùa bỡn đầu nhũ đối phương, thẳng đến khi vật nhỏ kia hoàn toàn đứng thẳng lên liền vô thức nắm mạnh một chút.

Hắn liền nghe được người dưới thân phát ra một tiếng khóc thét rên rỉ ngọt ngào.

Khương Tổ dùng giác quan bén nhạy của mình cảm nhận nhịp hô hấp kịch liệt của Khương Trạch, từng làn hơi nóng bỏng gấp rút phả thẳng vào mặt hắn.

Cứ thế hương tựa u lan.

Cứ thế mặc người đùa bỡn.

Khương Tổ ép buộc chính mình tỉnh táo lại, hắn cưỡng chế bàn tay đang dán trên ngực Khương Trạch lui ra, buông lỏng gông cùm khổng chế thân thể đối phương.

Hắn chỉ thấy được cả cơ thể Khương Trạch đều bởi vì động tình mà nhẹ nhàng run rẩy.

Thế nhưng hắn còn có nhiều thứ vẫn chưa hiểu rõ ràng —— hắn không biết Khương Trạch ở phương diện này thật sự đã đủ thành thực hay chưa, nếu hôm nay hắn giữ lấy Khương Trạch, như vậy mặc kệ sau này Khương Trạch muốn cùng hắn cả đời hay lựa chọn rời khỏi, hắn tuyệt đối không thể buông tay.

Khương Tổ dùng bàn tay khê lau đi nước bọt trong suốt bên khóe môi Khương Trạch, đôi mắt tối tăm khó lường: “A Trạch, đệ thật cuộc...”

Khương Tổ vẫn không nói ra.

Bởi vì Khương Trạch lại mở to đôi mắt mê ly thất thần của mình, khóe môi ướt át sưng đỏ khê nhếch, vô ý thức dùng đầu lưỡi mềm mại của mình liếm khê ngón tay hắn.

Khương Tổ hít sâu một hơi, dứt khoát đứng dậy rời đi.

Hắn lại một đêm không về, đồng thời trong năm ngày kế tiếp hoàn toàn không hề xuất hiện trước mặt Khương Trạch lần nào nữa.

Mà Khương Trạch cả ngày ghé vào trên án kỷ, hai mắt vô thần ngơ ngác nhìn vào khoảng không trước mặt.

Rất hiển nhiên, xúc cảm chưa từng trải qua mấy hôm trước khiến vị Thiên tử cả hai kiếp đều thủ thân như ngọc chịu rung động rất lớn. Y thậm chí đã bắt đầu hiểu được đám hôn quân yêu mỹ nhân không yêu giang sơn trong lịch sử đến tột cùng đang suy nghĩ điều gì.

Thế nhưng dù sao cũng là vô dụng.

Tuy rằng mở đầu và quá trình đều phát triển đúng theo dự kiến của y, thế nhưng vì sao kết cục lại hoàn toàn trái ngược? Lúc đó bọn họ đều đã như vậy, y rõ ràng cảm giác được thân thể Khương Tổ đã có biến hóa, hưởng chỉ y là một mỹ nhân như hoa tựa ngọc đã tình nguyện nằm dưới thân đối phương, vì sao Khương Tổ lại còn dừng lại, dứt khoát rời đi?!

Phải nói là nghị lực Khương Tổ cường đại hay là lực hấp dẫn của y... Không thể nào, y đã học trộm nhiều bản lĩnh câu dẫn người như vậy, không có khả năng thiếu sót!

Thế nên, chẳng lẽ muốn y chủ động nhào qua ăn tươi ca ca nhà mình?

Khương Trạch giật mình lắc đầu lia lịa.

... Y có thể sao?

Tuổi trẻ hiện nay nha, tâm tư thật sự quá khó cân nhắc rồi.

.....

Vì vậy, hưu mộc sau năm mới đến ngày thứ ba, Khương Trạch liền yêu cầu Trương Di tìm cho mình một ít đông cung đồ2, đồng thời ý vị thâm trường nhìn đối phương, cùng còn dặn thêm một câu: “Không cần nói cho ca ca biết.”

Trương Di kỳ thực phi thường không muốn để ý đến y.

Thế nhưng nhìn vẻ mặt đối trá “Nói cho ca ca liền giết chết người nha” của người đối diện, Trương Di cũng đồng dạng phi thường sốt ruột. Nghe nói người này là do chủ tử nhà mình nuôi lớn, cũng không biết bản lĩnh mở to mắt nói dối này đến tột cùng học được từ ai đây!

Nói chung chúng ta có thể tạm thời không nhắc tới tâm trạng uất ức xoắn xuýt của Trương Di, bởi vì cho dù gã không tình nguyện đến thế nào vẫn phải sai người đem việc này báo lại cho Khương Tổ. Vì vậy hẳn đợi được thủ hạ đem về mấy phần họa ảnh nam nữ cực kỳ tả thực lại có chút mệt mỏi.

Trương Di : “...”

Gã diện vô biểu tình đem mấy tấm họa ảnh ném cho Khương Trạch, chờ đến khi Khương Trạch chán ghét dùng cán bút lật qua nhìn xem một vòng, rốt cuộc cũng hiểu được nguyên nhân ngày ấy Khương Tổ rời đi. Xem đồng họa ảnh thuần sắc nam nữ kích tình này, xem ra ca ca sợ y tương lai hưởng qua tư vị nữ tử liền chán ghét nam nhân không đủ lạc thú sao?

.....

Mồng sáu, quần thần thượng triều.

Năm ngày hưu mộc, chính vụ mặc dù không đến mức chất cao như núi, thế nhưng tất nhiên sẽ xuất hiện trình độ ứ đọng nhất định, vì vậy ngày hôm nay tuyệt đại bộ phận thần tử đều không có sự vụ gì trình tấu, lâm triều cũng bất quá là một lần dạo chơi ra mắt, nhắc nhở mọi người cần điều chỉnh lại trạng thái, tiếp tục cần cù mà thôi.

Ngày hôm nay, Khương Trạch rốt cuộc cũng lần nữa nhìn thấy Khương Tổ.

Tròn trịa năm ngày, đợi đến khi rốt cuộc cũng nhìn thấy đối phương mới rõ ràng mình tội cùng có bao nhiêu tướng niệm hần. Thậm chí Khương Trạch chỉ hận không thể giam người vào thâm cung, ngày đêm ôn tồn, khiến hần cho dù trong chốc lát cũng không thể ly khai chính mình.

Bất quá những suy nghĩ trong lòng, Khương Trạch chưa bao giờ hiển lộ nửa phần, y vẫn trước sau như một biểu thị vẻ lưỡi biếng nhác tản, truyền một câu “Vô sự bãi triều”, ánh mắt thủy chung vẫn không rời khỏi người Khương Tổ.

Lại hết lần này đến lần khác, có người mắt không đủ sắc biểu thị có bản tấu cần dâng lên.

Người khai tấu chính là Đình úy sử, bộ hạ trực thuộc của Đình úy, việc như thế nào vẫn chưa khiến cả triều văn võ gợn lên bất cứ bột nước gì, ngay cả Khương Trạch cũng là tùy ý phát tay bảo hần có chuyện mau nói, lại không ngờ tin tức nghe được đủ khiến cả triều đình rung chuyển. Đình úy sử bẩm báo: “Một ngày trước, thám tử thâm nhập Tùy quốc điều tra án kiện hành thích đã ra roi thúc ngựa đuổi về, mang theo vật chứng đại biểu thân phận người sau màn. Vì vậy hiện tại, thần xin văn võ cả triều đứng ra làm chứng, vạch trần bộ mặt người mang ý đồ bất chính, mua danh chuộc tiếng.”

Khương Trạch vô ý thức nâng mi ngưng mắt nhìn người này, ngón trở tay phải cũng bắt đầu gõ gõ thành long ý.

Bởi vì Đình úy tra ra thân phận của Niếp Hành, y sợ Khương Tổ phát hiện mình có thể điều động Thiên Long vệ nên đã dùng tốc độ nhanh nhất rút người đang điều tra ở Tùy quốc trở về, cho nên hiện giờ vẫn chưa có đủ tin tức hữu dụng. Y chỉ dò la được có người cho Niếp Hành một số tài phú rất lớn, đồng thời còn đưa vợ con gã di dời đến địa phương ẩn mật khác.

Thế nhưng rốt cuộc là Tông Chính Việt hay là Mỵ Cận, y vẫn hoàn toàn không nhìn ra như trước. Nếu đã như vậy chẳng bằng tương kế tựu kế.

Y nhúu mảy: “Người nói.”

Trương Di lấy ra bảng tấu Đình úy sử thượng trình dâng lên cho Khương Trạch. Đợi đến khi y mở ra đọc qua một lần, liền dùng ánh mắt khó hiểu liếc nhẹ về phía Khương Tổ, đạm nhiên nói: “Đây là vật chứng người đã nói?”

Khương Tổ bỗng nhiên có dự cảm bất thường.

Sau một khắc, quả nhiên nghe Đình úy sử nói: “Tự nhiên không chỉ có như vậy! Bệ hạ mời xem khối ngọc bội này, đây là thứ tìm được trên người vợ con của Niếp Hành!”

Cả sảnh đường trong nháy mắt chìm trong không khí tĩnh mịch quỷ dị.

Sắc mặt Khương Tổ cũng không kiềm được mà biến đổi.

Tuy rằng hắn đứng ở tận phía sau, thế nhưng với thị lực bén nhạy của mình tự nhiên có thể nhìn thấy được trên khối ngọc bội này có khắc một chữ “Tổ”!

Cùng lúc đó, hắn nghe được Đình úy sử la lớn: “Không sai! Kẻ bụng dạ khó lường an bày thích khách ám sát bệ hạ trong lễ tế thiên —— chính là Khương Tổ!”

Cả sảnh đường tiếp tục chìm trong tĩnh mịch.

Mọi người đều dùng nhãn thần không thể tin tưởng nhìn Khương Tổ.

Chỉ có Khương Trạch không chút gợn sóng lật xem khối ngọc bội có khắc một chữ “Tổ” được Trương Di cứng ngắc trình lên.

Y không có tâm lực nhìn Khương Tổ mà chột siết chặt nắm tay.

Vì vậy cả triều đình vốn đang yên lặng như mộ địa, bỗng vang lên vài tiếng động nhỏ vụn trầm thấp khiến người nghe sờn cả gai ốc. Chờ đến khi mọi người hoàn hồn chỉ thấy được Thiên tử chậm rãi mở từng ngón tay trắng mịn như bạch ngọc của mình ra, mà thứ gọi là vật chứng kia đã biến mất không thấy vết tích, chỉ có một nắm bột phấn khó có thể xác định nguyên hình từ lòng bàn tay y chảy xuống.

Đồng tử của Khương Tổ triệt để co rút.

Khương Trạch đứng dậy.

Động tác của y rất chậm rãi, Thái úy chột nhớ đến vài hôm trước khi tế tổ, khí thế của thanh bảo kiếm gia truyền phủ đầy bụi khi được lão rút ra cũng phảng phất sắc bén bức nhân như vậy. Cho đến khi mũi kiếm hoàn toàn ra khỏi vỏ, thậm chí khiến người ta sinh lòng kính sợ mà không dám nhìn thẳng vào duệ phong³ của nó!

“Chúng có gì, toàn là tà thuyết hoặc chúng.” Khương Trạch nhàn nhạt ngưng mắt nhìn Đình úy sử sắc mặt đại biến, đột nhiên lộ ra một nụ cười khát máu, “Kéo xuống —— trăm lập quyết.”

1/ Phát du: Loại dầu gội hoặc dầu xả làm từ hoa cỏ thiên nhiên của cổ đại.

2/ Đông cung: Tranh ảnh miêu tả chuyện phòng the

3/ Duệ phong: Tia gió bén nhọn, có thể hiểu là kiếm khí.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

25. Chương 25

Trong lòng Khương Trạch có một vị anh hùng

Vô luận là phong mật thư hay là mảnh ngọc bội có khắc chữ “Tổ”, thậm chí ngay cả thê nhi của Niếp Hành đang bị áp giải về kinh cũng có chút giấu đầu hở đuôi. Khương Trạch cuối cùng cũng biết kẻ an bài đến tột cùng là đang muốn gì.

Năm đó, khi y điều tra nguyên nhân cái chết của Khương Tổ cũng đồng thời điều tra được việc hấn tạo phản, sau đó chính là một lần điên cuồng tẩy sạch toàn bộ quan lại thân cận với phe phái Hữu tướng trước đây. Nếu không phải khi đó vừa lúc đánh hạ xong Tùy quốc, có thể lần nữa trọng tổ cơ cấu triều đình, hành động này nhất định sẽ tạo thành hậu quả không thể tưởng tượng. Nhìn tình huống này, có vẻ hành động kiếp trước nếu y đã để lại cho Mỵ Cận và Tông Chính Việt một ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Suốt nửa năm qua, y đều cố gắng đi theo lộ tuyến giả ngu đời trước, như vậy trong kế hoạch của đối phương ước chừng cũng cho rằng y là nhị hoàng tử Khương quốc không hiểu thế sự lúc ban đầu. Vì vậy, nếu muốn hủy diệt một y chưa kịp trưởng thành hung tàn như hậu thế, biện pháp tốt nhất chính là vạch trần bí mật Khương Tổ tạo phản.

Mà bí mật này cũng nhất định phải do Khương Trạch đích thân vạch trần.

Lấy sự kiện hành thích mở đầu, Khương Trạch càng tin tưởng người sau lưng thao túng không phải Khương Tổ thì càng nhất định phải truy ra người tạo mây làm mưa¹, như vậy, một ngày nào đó liền thuận theo tự nhiên tra ra chứng cứ Khương Tổ tạo phản. Dựa theo cá tính âm ngoan thủ lạt, trong mắt không chứa được một hạt cát của y, chắc chắn Khương quốc phải nhấc lên một màn tình phong huyết vũ.

Đến lúc đó, cho dù Khương Tổ đã buông tha kế hoạch mưu phản nhất định cũng sẽ bị tình thế bức đến bất đắc dĩ xuất thủ. Tiếp theo chính là tình cảnh hai người không chết cũng không dừng.

Hừ, lịch sử sao mà tương tự đến kinh người!

Mới cách đây không lâu, y còn tính toán kế hoạch tương tự với huynh đệ Tùy quốc, thật không nghĩ đến hóa ra cũng có người dùng thủ đoạn tương tự đến tính toán y và Khương Tổ..

Chỉ tiếc y đã không phải Khương Trạch tâm trí chưa thành thực, cần phải dùng thủ đoạn thô bạo để phát tiết cảm xúc của kiếp trước. Vì vậy cái kế hoạch có thể coi như hoàn mỹ này đã định trước phải gặp thất bại.

Khương Trạch đứng chấp tay ra sau lưng, thản nhiên nghe tiếng cầu xin tha thứ tê tâm liệt phế của Đình úy sử từ ngoài điện vọng vào, làn mi hơi rũ xuống che giấu sát ý băng lãnh. Trong lúc này lại đột nhiên nở nụ cười.

Đã lâu không gặp —— thủ hạ bại tướng từ kiếp trước.

Vì một trận náo loạn này, buổi lâm triều đầu năm cũng liền bị bịt kín một tầng mây u ám. Đợi đến khi Khương Trạch ra lệnh bãi triều, văn võ quần thần đều vô ý thức dùng ánh mắt tự cho là mật mờ quét về phía Khương Tổ một lần, dường như chỉ cần như vậy là có thể nhìn thấu nội tâm của Khương Tổ đến tột cùng là âm u hay phóng khoáng.

Khương Tổ lẳng lặng đứng yên tại chỗ, vững như thái sơn.

Cho dù những ánh mắt kia đâm thẳng vào người khiến hấn phát đau, thế nhưng hấn từ sớm đã biết thế nào là “Miệng đời đáng sợ”, cũng biết cả đời này của hấn nhất định đều phải ngược dòng mà đi.

Trong lòng Khương Tổ rất bình tĩnh.

Có nhiều chuyện, đã làm liền phải gánh chịu hậu quả tương ứng, mà nếu như mình không làm cũng hoàn toàn không cần lo sợ viễn vông.

Thế nhưng, đợi đến khi hấn bị Khương Trạch kéo về tấm cung, nhìn những thứ bày trí quen thuộc bên cạnh mình lại bỗng nhiên có chút hoảng hốt. Mấy ngày trước, hấn ôm tâm tình mờ mịt, vội vàng chạy khỏi nơi này, lại không nghĩ ra khi mình quay về chính là dùng cái phương thức chặt vật như vậy.

Số phận, thật đúng là khó thể nắm bắt.

Khương Tổ tự giấu cong cong khóe môi, hẩn nhìn Khương Trạch, bình đạm nói: “Đợi đến khi thê nhi của Niếp Hành được áp giải đến kinh đô, tất cả người trong thiên hạ đều sẽ cho rằng ta là người giết dây. Như vậy, A Trạch... đệ cảm thấy thật sự là do ta làm sao? “

Khương Trạch nhìn hẩn, biểu tình trên mặt có chút hỗn loạn nhảy nhót: “Đó là ca ca sao?”

Khương Tổ không nói gì, hẩn lẳng lặng ngưng mắt nhìn Khương Trạch, đôi mắt sâu thẳm tựa đêm đen.

Khương Trạch hơi ngửa đầu ngưng mắt nhìn hẩn trong chốc lát.

Sau đó y híp mắt, giữa biểu tình nghiêm túc của Khương Tổ nhón ngẩng đầu hôn hẩn một ngụm, lập lại câu nói: “Đó là ca ca sao?”

So với lần đầu tiên hôn Khương Tổ ở nửa năm trước, Khương Trạch phát hiện lần này mình đã cao hơn một chút, chỉ ít không cần phải nhón chân cũng có thể chạm vào đôi môi của đối phương. Cái phát hiện này khiến y mừng rỡ không ít, vì vậy Khương Trạch khoái trá hím mắt một cái, lại ngửa đầu hôn thêm một ngụm.

Đương nhiên, lúc này y đã không thể thỏa mãn với cảm giác ấm áp của đôi môi chạm vào nhau, mà chủ động vươn lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm khóe môi đối phương.

Khương Tổ: “...”

Hô hấp của hẩn trong nháy mắt thác loạn, tia nhìn càng phát ra sắc thái âm trầm.

Kỳ thực Khương Tổ làm sao không biết Khương Trạch thích mình.

Thế nhưng hẩn thì sao? Từ lúc mười tuổi đến bây giờ, hẩn đã quen xem Khương Trạch là bảo bối quý trọng nhất của mình. Loại tình cảm trước kia luôn bị vây hãm sát biên giới nguy hiểm, vào nửa năm trước theo sự phôi bày của chân tướng mà bắt đầu lên men biến chất, cho đến tận hôm nay, hẩn đã vô pháp lãng quên rung động dưới đáy lòng.

Hẩn cũng giống như Khương Trạch, ham muốn đối phương mãnh liệt đến không gì sánh được..

Chỉ là như vậy thì sao? Khương Trạch trước giờ vẫn được bảo vệ quá tốt, tuổi tác lại nhỏ không rảnh thể sự bên ngoài, y không hiểu được chuyện cảm tình nào đơn giản chỉ là ‘Ta thích người, ta muốn được cùng người’. Trên thực tế, một khi tình cảm có dính dáng đến chính sự triều đình, dính dáng đến toan tính lợi ích nhất định sẽ vì những lý do thoát nhìn cực kỳ nông cạn mà dần dần tan rã.

Tựa như nửa năm trước, Khương Phong cứ dễ dàng như vậy tin tưởng vào đồng chứng cố chấp vớ, nhận định mẫu phi hẩn đã phản bội, thậm chí tại lúc sắp chết còn đem hết những kỷ niệm tươi đẹp mẫu phi của hẩn lưu lại bóp méo thành một loại âm mưu dơ bẩn. Khương Tổ đã từng cảm hận Khương Phong vô tình, hoa mắt ù tai, thậm chí còn tuyệt vọng đến mức tự nhốt mình trong tấm cung suốt một tháng liền, trong lòng không nhin được hoài nghi xem hết thấy có phải là kế hoạch do Khương Trạch vạch ra.

Cho dù hiện tại quay đầu nhìn lại, hẩn bất ngờ phát hiện hết thấy mọi cảm xúc đều đã theo gió tan đi, vết thương mà hẩn ngỡ cả đời vẫn sẽ đầm đìa chảy máu cũng đã bắt đầu kết vảy khép miệng, đã không còn là nỗi đau thấu tận xương tủy như lúc ban đầu.

Mặc dù hẩn biết Khương Trạch là người vô tội nhất, thế nhưng tất cả mọi chuyện quả thực là vì y mà ra.

Còn hẩn, cũng quả thực đã từng nổi lên tâm tư mưu phản.

Nếu như một ngày nào đó, cái người đã bỏ ra toàn bộ tín nhiệm không hề có chút giữ lại này, rốt cuộc cũng phát hiện sự thật là hẩn đã từng phản bội. Như vậy giữa bọn họ sẽ phát sinh chuyện gì đây?

Sẽ giống như lời nói của Diệp Nam Bùi? Khương Trạch dưới cơn nóng giận sẽ đem toàn bộ những người có tham dự trong đó tàn sát không chừa? Hoặc là giống như lúc đầu y đã thẳng thắn nói, thuận theo thời thế đem ngôi vị hoàng đế tặng cho mình? Chỉ là bất luận thế nào, giữa bọn họ đều đã xuất hiện một vết rách khó thể hàn gắn.

Cảm tình và dã tâm, từ xưa đã không thể vẹn toàn.

Trong giờ khắc này, hần ngưng mắt thật sâu nhìn Khương Trạch, ánh mắt mang theo vẻ phức tạp khó thể thăm dò. Đến lúc cất tiếng Khương Tổ mới phát hiện thanh âm của mình đã trở nên cực kỳ thô nhám: “Nếu... là ta thì sao?”

Khương Trạch cũng không trực tiếp trả lời vấn đề này

Y đang suy nghĩ nguyên do vì sao ca ca lại hỏi một câu như vậy —— chẳng lẽ lo lắng tương lai lúc y phát hiện việc mưu phản? Vì vậy mới đã nát thì cho tan trực tiếp đến thử một phen?

Khương Trạch nháy mắt mấy cái.

Y nhìn thần sắc buộc chặt của Khương Tổ, vẫn tiếp tục dùng móng vuốt ôm chặt vờ vai đối phương, giống như sau ngày trước, lặng yên không một tiếng động dụ dỗ Khương Tổ tặng cho mình một nụ hôn sâu triền miên lưu luyến. Cuối cùng mới ngược gò má đã ửng đỏ lên, cực kỳ chấp nhất hỏi: “Không phải nếu, là ca ca sao?”

Khương Tổ vô ý thức dùng tay phải vuốt ve gò má của y.

Hần ngưng mắt thật sâu nhìn Khương Trạch, thực tế lúc này hần nào còn khả năng phân ra tâm tư mà suy nghĩ, rốt cuộc tiểu hài tử nhà hần không đứng chỗ nào mới có thể biến thời khắc ép hỏi giằng co nghiêm túc như vậy, phát triển trở thành quá trình cơ hồ ngập tràn hương diễm?

Chỉ là hần đã bắt đầu thỏa hiệp với Khương Trạch.

Khởi điểm từ lúc Khương Phong tuyên bố tân thiên tử, hần vẫn sống trong ánh mắt nghi vấn đồng tình của văn võ cả triều, cho dù là Hữu tướng nguyện ý trung thành đến chết cũng luôn dùng cái loại ánh mắt tràn đầy tiếc nui cùng tràn ngập đồng tình nhìn hần, dường như nếu không chiếm được cái vị trí kia, từ đây về sau hần liền trở nên không đất dụng võ.

Chỉ có Khương Trạch.

Chỉ có người này mới không biết mệt mỏi rưới vô số ánh dương quang vào góc tối tăm nhất trong tâm hồn hần, loại cảm giác này thật sự quá ấm áp, quá thư thái, Khương Tổ cũng vô pháp ức chế cánh môi cong lên thành một góc độ cực kỳ ôn nhu.

Tất cả mọi thứ đều vì Khương Trạch mà kết thúc.

Hần xoa xoa gương mặt đã đỏ bừng của Khương Trạch, ánh mắt ôn nhu vô hạn: “Không phải là ta.”

Khương Trạch ôm chặt cổ của hần, nhẹ nhàng mỉm cười.

Y chợt nhớ đến thiếu niên ngây thơ vô tri kiếp trước, bướng bỉnh chờ đợi Khương Tổ quay đầu thương tiếc ôm y, không ngờ chỉ có thể chờ đợi điều ngược lại, bước chân của Khương Tổ vậy mà lại trở nên càng lúc càng xa. Chờ đến khi y rốt cục hồi phục tinh thần, muốn nỗ lực đuổi theo mới phát hiện giữa bọn họ từ lâu đã xuất hiện một cái thiên hà vô pháp vượt qua.

Y ngỡ ngàng phát hiện ánh mắt băng lãnh của Khương Tổ, đồng thời cũng hiểu được đã không thể quay về lúc ban đầu.

Sau đó, Khương Tổ rốt cuộc cũng kế thừa phong thái năm đó của lão sư bọn họ trở thành tân thế hệ chiến thần Khương quốc. Mà Khương Trạch chỉ có thể đứng yên trong hoàng cung, nghe tướng sỹ ra roi thúc ngựa từ tiền phương truyền về công tích vĩ đại của Khương Tổ.

Y nghe được người kia hăng hái chỉnh đốn quân đội, nghe được hần hành quân dàn trận, bày mưu nghĩ kế, nghe được những lời đàm tiếu bình tĩnh khi hần đem toàn quân Tùy quốc đánh đến hồi phi yên diệt...

Những vinh quang này đều thuộc về Khương Tổ. Không ai có thể sánh bằng.

Đôi mắt Khương Trạch phát ra từng tia sáng ôn nhu dịu dàng, y dùng tư thái kiên quyết không gì sánh được ghé sát vào tai Khương Tổ, từng lời từng chữ đều như gõ mạnh vào trái tim đối phương: “Đệ biết không phải là ca ca, đệ vẫn biết.”

Trái tim của Khương Tổ run rẩy dữ dội.

Hắn cảm nhận được vòng tay của người trong lòng lại siết chặt hơn một chút, cái đầu nhỏ cực kỳ khả ái kia cũng tựa vào hõm vai của hắn, không ngừng rót lời thì thầm vào tai. Sau đó là khí tức nóng ấm phun nhẹ vào vành tai, khiến gương mặt hắn cũng không khỏi lập tức đỏ bừng.

“Bởi vì trong lòng đệ, ca ca là anh hùng vĩ đại nhất.”

“Anh hùng của ta, cũng chính là anh hùng của cả thiên hạ.”

“Vì vậy ca ca —— “

Vì vậy ca ca, hãy cùng đệ thoát khỏi vũng lầy âm u đau sót này, trở thành nhân vật kinh tài tuyệt diệu như kiếp trước —— sau đó cùng đệ sống vai!

.....

Lúc này trong lòng Hữu tướng lại là nóng như lửa đốt, lão cho gọi toàn bộ trọng thần và phụ tá dưới trướng đến nhà, một mực chờ đợi Khương Tổ trở về.

Từ lúc lão đảm nhiệm vị trí Hữu tướng Khương quốc, gần như chưa bao giờ phải nếm trải cảm giác đứng ngồi không yên như hiện tại, cả một buổi chiều, trong đầu của lão đều không ngừng vang vọng những lời Đình úy sử đã nói trên triều đường. Chỉ là càng nhớ đến những chi tiết đã xảy ra lại càng cảm thấy Khương Trạch dứt khoát trăm thủ ra chúng Đình úy sử thật sự quá thỏa mãn lòng người; thế nhưng đợi đến khi Khương Tổ vẫn mãi chậm chạp không về, lão trái lại bắt đầu hoài nghi có phải toàn bộ câu chuyện này đều do Khương Trạch bày ra, ý đồ không đánh mà thắng giải quyết Khương Tổ!

Hữu tướng càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, thiếu chút nữa đã thống lĩnh nhân sĩ xông vào trong cung giải cứu Khương Tổ rồi.

Cũng may lúc trời chưa kịp tối hẳn, Khương Tổ rốt cục cũng xuất hiện.

Một đêm này ánh trăng sâu thẳm, chỉ có sao nhỏ đầy trời rạng rỡ sinh huy.

Khương Tổ tự mình cầm theo một ngọn đèn ***g chậm rãi đi đến, cước bộ không nhanh không chậm, thân hình cao to đỉnh đặc. Ánh sao từ trên bầu trời soi sáng đường nét gương mặt hắn, càng khiến hắn có vẻ bình tĩnh thông dong.

Vì vậy, mọi người trong phòng đều bị thần sắc bình thản an ổn của Khương Tổ làm cho trấn định lại, cho dù trong mắt một nhóm người vẫn không nhận được lộ ra thần sắc sầu lo như trước, nhưng đa số đều đã khôi phục tư thái bình tĩnh thanh cao cổ hủ.

Khương Tổ liếc mắt nhìn một vòng đám đông xung quanh.

Hắn biết xảy ra loại chuyện này, dưới trướng khẳng định sẽ có người tâm tư dị động. Thế nhưng việc này dù sao cũng đã phát sinh, bọn họ tuyệt đối phải làm được việc đến không sợ hãi, giữ lại tâm lực đối phó với càng nhiều tình huống phát sinh tiếp theo sau.

Tối nay hắn xuất hiện tại đây cũng bất quá là để trấn an nhân tâm mà thôi, vì vậy hắn vuốt cằm nói với mọi người một câu “Ta không việc gì, xin các vị hãy sớm nghỉ ngơi”. Đợi đến khi mọi người nói xong một loạt lời khách sáo, hắn mờ mịt ám chỉ cho Hữu tướng bí mật gọi lại một vài người tâm phúc.

Ở ngoài dự liệu của mọi người chính là, Gia Cát Du vậy mà cũng được giữ lại. Trên thực tế, hắn mặc dù không phải tâm phúc của Khương Tổ, thế nhưng rốt cuộc cũng là tài hoa xuất chúng, hiểu rõ kinh thương chi đạo, còn thập phần thiện giải nhân ý, trong số thủ hạ dưới trướng Khương Tổ cũng là một tồn tại vô cùng trọng yếu. Hiện tại hắn được lưu lại nơi này, trong đó nhiều ít đều có ý tứ muốn trọng dụng lấy lòng.

Những người hiện tại còn lưu lại không vượt quá mười, tròng diện tự nhiên cũng trở nên yên tĩnh. Khương Tổ sai người dâng lên một ít bánh ngọt và trà thang2: “Không biết chư vị đã dùng bữa tối chưa?”

Thấy mọi người lắc đầu liền nói: “Hiện nay sắc trời đã trễ, các vị liền tùy ý cùng ta dùng chút bữa khuya thôi.”

Mọi người tự nhiên đáp ứng.

Mấy người không nhanh không chậm dùng bánh ngọt lấp đầy bụng, sau đó lại uống một chén canh nóng, sau đó mới nghe Khương Tổ chậm rãi nói: “Việc hôm nay trong triều, thiết nghĩ các vị đều đã biết.”

Vài người nhất tề gật đầu.

Khương Tổ không dấu vết dò xét sắc mặt những người đối diện, cùng họ đối mắt: “Các vị theo ta thời gian không ngắn, nghĩ đến mọi người đều nguyện ý tin tưởng ta không phải loại người dễ tiện âm hiểm, âm mưu hành thích thiên tử vào ngày tế thiên, bỏ mặc lợi ích thương sinh bách tính.”

Những lời này, nếu như vừa rồi hắn làm trò hỏi ra trước mặt toàn bộ phụ tá, cho dù là đông người như vậy nhưng khẳng định tất cả đều không chút do dự mà gật đầu tán đồng, vì vậy cho dù trong lòng bọn họ hoài nghi Khương Tổ cũng khó thể giải thích cho rõ. Thế nhưng hiện giờ những người được lưu lại hầu như đều theo hắn đã lâu, hiểu rõ thái độ làm người của hắn, ngoại lệ duy nhất chính là Gia Cát Du từ đầu đến giờ vẫn thập phần thanh tỉnh. Mà những lời này của Khương Tổ nói với bọn họ cũng coi như đã thành thật với nhau.

“Có người dự định vu hãm ta, khơi mào tranh chấp giữa ta cùng bệ hạ, muốn làm ngư ông đắc lợi, ta tự nhiên không thể ngồi yên chờ chết. Chỉ là hiện tại ta ở ngoài sáng địch ở trong tối, khó khăn hôm nay muốn tránh né cũng là điều không thể, chỉ có thể khẩn cầu chư vị tương trợ.” Khương Tổ nói xong còn đứng dậy cúi người hành lễ, “Thứ nhất, chúng ta cần ổn định dân tâm, phòng ngừa triều đình rung chuyển. Thứ hai, cần phải giúp ta tỏ rõ trong sạch, rũ bỏ hiềm nghi.”

Cùng với khí thế bén nhọn khiến người không dám nhìn thẳng của Khương Trạch hoàn toàn khác biệt, Khương Tổ trước giờ vẫn xây dựng hình ảnh tao nhã, chiêu hiền đãi sĩ Vì vậy, mọi người thấy hành động cúi người của hắn đều đứng dậy đáp lễ biểu thị xấu hổ, cam kết đóng góp thực lực ‘non nớt’ của mình.

Cả nhóm người sau khi nói xong mấy lời khách sáo lại lần nữa ngồi xuống, cuộc nói chuyện hiện tại mới coi như tiến nhập chính đề.

Ánh mắt của Gia Cát Du dừng lại trên người Khương Tổ, trong phút chót hắn chỉ cảm thấy vị thanh niên cao to tuấn lãng trước mắt đã có chỗ nào đó không giống. Đến khi có thể nhìn thật kỹ mới phát hiện, sự lo lắng trong đáy mắt đuôi mày của đối phương đã hoàn toàn tan biến, cả người lại tăng thêm không ít khí tức rộng rãi thông dong.

Hơn bốn tháng trước, hắn nhìn thấy một túi gấm, dưới tình huống hoàn toàn không hiểu chút gì về đối phương đã dứt khoát hạ sơn chạy đến đô thành Khương quốc, gặp gỡ cả tân thiên tử cùng tiền thái tử ngộ nạn giải của quốc gia này. Sở học của hắn mặc dù thiên hướng chính thống, thế nhưng đối với huyền học vẫn là có chút nghiên cứu am hiểu, lúc đó chỉ cảm thấy đôi huynh đệ này rất có ý tứ. Một người có tử vi tọa cung thiên sát cô tịch, một kẻ lại sở hữu mệnh cách tráng niên sớm thệ, lại hoàn toàn không ngờ được bọn họ sẽ có tạo hóa hôm nay.

Khương Tổ tự nhiên có thể cảm thấy được ánh mắt của hắn, cũng không quá để ý mà hỏi: “Xem ra tiên sinh có điều chỉ dạy?”

Gia Cát Du cũng không tỏ ra xấu hổ, trái lại hơi liếm môi mỉm cười: “Điện hạ quá lời, tại hạ người nhỏ lời nhẹ, không đáng nhắc đến.”

Hắn không hề có thành ý khách sáo một câu, lại nói tiếp, “Chẳng hay trong lòng điện hạ đã có tính toán gì?”

Khương Tổ chỉ về phía đông, không chờ Gia Cát Du cất lời đã không chút nghĩ ngợi nói: “Có thể thần không biết quỷ không hay bày ra việc như vậy, tất nhiên không phải dân chúng tâm thường. Hiện tại Tùy quốc nội loạn không ngừng, đã không thể quản việc người khác; quốc quân Hàn quốc uể oải không phấn chấn, vô tâm chính sự; có tâm tư đảo loạn Khương quốc, thất thị hai nước phía đông.”

Tất cả mọi người đều gật gù tán đồng. Rất nghiêm túc, từ đại cục mà phân tích, lần hành thích này do hai quốc gia kia an bài hiển nhiên có hiềm nghi lớn hơn một chút.

Bóng đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, không khí trong phòng cũng đặc lại.

Lần lượt những người có mặt đều phát biểu cái nhìn riêng của bọn họ cùng phương pháp giải quyết thích hợp, Khương Tổ cũng tiếp thu không ít. Trước khi hần rời đi còn gọi riêng Hữu tướng lại, một lần nữa cúi người hành lễ với lão: “Chuyện hôm nay, có thể lớn có thể nhỏ. Xin hãy ngoại công dốc hết toàn lực, vì Tổ ổn định dân tâm.”

Lúc hần nói câu này, sắc mặt cực kỳ thành khẩn ngưng trọng, vì vậy Hữu tướng vốn đang muốn hỏi một câu “Sao không nhân cơ hội đoạt lại ngôi vị hoàng đế?” cũng do dự một chút rồi nuốt vào những lời này. Lão cũng đồng dạng khom người, nói: “Thỉnh điện hạ yên tâm, vi thần tự nhiên lo lắng hết lòng.”

Sắc mặt Khương Tổ hiện giờ mới khá hơn không ít.

.....

Thuộc hạ dưới trướng Khương Tổ đến tột cùng đã làm những gì, tạm thời cũng không nhắc đến. Lại nói đến sau khi Đình úy sử chết được bảy ngày, toàn bộ Đình úy ti đem phủ đệ của gã lật ngược lên để tra xét cũng không tìm ra bất cứ bằng chứng tư thông địch quốc nào. Vì vậy, kết luận điều tra chính là người này chỉ đơn thuần nóng lòng tranh công, bị người lợi dụng, mà kết quả này cũng đã nằm trong sở liệu của Khương Trạch.

Vị Đình úy sử này khẳng định đã bị người giật dây, lợi dụng tâm lý tranh công của gã mà đổ tội lên người Khương Tổ. Khương Trạch đã đăng cơ được nửa năm, thế cục triều đình thập phần dễ thấy, Đình úy sử kia tự nhiên nhìn ra được Hữu tướng một mực tranh phong cùng thiên tử, mà người đứng sau lưng lão vốn là Khương Tổ.

Gã cũng coi như một kẻ thông minh, đáng tiếc lại bị thông minh hại. Người ta thường nói “Bên cạnh giường mình nào dung kẻ khác ngủ say”, gã phỏng đoán tâm tư Khương Trạch, cho rằng dù y có tín nhiệm Khương Tổ, thế nhưng ở chân tướng chuẩn xác được bày ra trước mặt cũng không nắm chắc Khương Tổ thực sự thần phục hay không.

Hiện tại cho dù Khương Tổ bị ép mưu phản, hổ phù rốt cuộc vẫn ở trong tay Khương Trạch, nhiều lắm chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió. Đến lúc đó, mặc kệ thiên tử lôi đình đại nộ thế nào, triều đình sóng gió bấp bênh ra sao, tóm lại cũng không thiếu cơ hội để gã thăng quan tiến tước —— nói không chừng vận khí tốt, còn có thể mò được một chức vụ tương đương Hữu tướng đâu? !

Vì vậy người này liền đem theo tướng tượng tuyệt vời kia mà lộ ra toàn bộ tin tức của mình, gã hiển nhiên không biết Khương Trạch tuyệt nhiên là tồn tại bất đồng với Khương Phong, cũng không biết kỳ thực Khương Trạch từ sớm đã nhìn thấu tất cả.

Bảy ngày sau, khi Đình úy đem tất cả kết quả điều tra dâng lên cho Khương Trạch, bất quá chỉ lấy được một cái gạt đầu mạn bất kinh tâm của Thiên tử mà thôi.

... Sự trầm mặc bất thường không khỏi khiến kẻ khác sờn cả gai ốc.

Đến ngày thứ mười, thê nhi của Niếp Hành rốt cục cũng bị áp giải nhập kinh, Khương Trạch lại một lần nữa không chút bất ngờ mà chiếm được hai cổ thi thể.

Có người nói thê tử Niếp Hành từ biết vô vọng, đầu tiên dùng trâm cài đâm chết hài tử chưa đầy năm tuổi của mình, sau đó tự sát.

Vụ án hành thích cứ như vậy khép lại tại đây.

.....

Khương quốc tháng ba, mùa xuân ấm áp tràn về đại địa, vạn vật cũng theo đó sống lại.

Không quá nửa tháng, một góc băng sơn bị vạch trần của vụ án hành thích cũng theo cái chết của thê nhi Niếp Hành trở nên càng khó phân biệt.

Tuy rằng Khương Trạch cũng không hạ bất cứ mệnh lệnh phong khẩu³ gì, thế nhưng cả triều văn vô đều len lén nhìn Thiên tử bình tĩnh thông dong trên long ngai, ánh mắt dò xét nét mặt đông lạnh của Khương Trạch, sau đó đều tự bấm bụng nhắc mình nói năng thận trọng. Vì vậy, sự kiện trước đây bị dân chúng dò

thành vô tri biến thành việc trà dư tửu hậu, hiện tại lại bởi vì triều đình bất động thanh sắc mà nhạt nhẽo cả đi.

Mà những dân chúng kia cũng chưa từng phát giác, đám người thích kích động kẻ khác kia đều lặng lẽ biến mất vô tung theo mùa xuân ấm áp tràn về.

Nếu đã hiểu rõ ý đồ chân thực của kẻ giết dây phía sau, đồng thời Khương Tổ cũng có ý định khống chế việc này, Khương Trạch liền vô tâm truy tra những thứ nguy trang trên mặt nổi trong sự kiện Niếp Hành. Y thẳng thẳng vung tay đưa lực lượng thâm nhập Tề quốc, nỗ lực tìm kiếm một ít kẻ hở, hoàn lại cho đối phương một đại lễ.

—— Thăm tử lúc trước y cài vào Tề quốc truyền về tin tức: Từ tháng mười một năm ngoái, Thiên tử Tề quốc Tông Chính Việt bỗng nhiên lâm trọng bệnh, thậm chí ngay cả thượng triều hằng ngày cũng gặp khó khăn. Vì vậy, dưới tình huống bất đắc dĩ, quốc sự Tề quốc đều do Hữu tướng tạm chấp chưởng đại quyền xử lý, Tả tướng đi theo phụ tá, mà Tông Chính Việt lại nằm suốt trên giường an tâm dưỡng bệnh. Cho đến tận ngày tể thiên mới ‘vừa vãn khỏi bệnh’ mà trở về chấp chưởng tể lễ.

Tông Chính Việt niên kỷ vào khoảng tứ thập, hần đăng cơ đã hơn mười năm, đủ để đem trên dưới Tề quốc nắm giữ trong lòng bàn tay, vì vậy việc thao túng tin tức với văn võ triều thần suốt một tháng cũng không phải là không thể. Đương nhiên, Khương Trạch biết rõ Tông Chính Việt trong khoảng thời gian này tuyệt đối không có khả năng bị đau bệnh quần thân, như vậy tự nhiên là hần đã đi làm việc gì đó không tiện tuyên dương ra ngoài.

Mà đợi đến khi tin tức cách một Hàn quốc truyền về đến tai Khương Trạch, phỏng chừng tất cả đã trần ai lạc định từ lâu.

Như vậy, vấn đề chính là: Trong đoạn thời gian đó, Tông Chính Việt rốt cuộc đã đi đâu?

.....

Trung tuần tháng ba, khi ngênh xuân hoa⁴ nở rộ nụ nụ cười ẩn ẩn tơ vàng của mình trên khắp bầu trời Khương quốc, phủ đệ của Khương Tổ rốt cuộc cũng lần nữa hoàn công.

Phủ đệ trước đây của hần ngay lúc sắp hoàn công lại mặc danh kỳ diệu phải đi lấy nước mà đổ nát, cho đến hôm nay vẫn chưa điều tra được thực hư. Cho nên lần này sau khi xây dựng xong triều đình cực kỳ để bụng, thậm chí còn phái ra một chi tiểu đội năm mươi người đến bảo hộ, phòng ngừa ngôi phủ đệ yếu ớt này lần nữa gặp phải thiên tai nhân họa gì đó.

Đương nhiên, loại xác suất này đương nhiên chính là cực nhỏ, đợi đến khi Tông chính phủ dâng lên cho Thiên tử ngày tháng thích hợp để chuyển nhà thì Khương Tổ lại lần nữa nhìn thấy một tiểu hài tử nước mắt lưng tròng, biểu tình ủy khuất khóc không ra nước mắt nhìn mình.

Khương Tổ khẽ thở dài một hơi.

Hần xoa xoa tóc Khương Trạch, cũng không phát hiện mình đã bị tiểu hài tử làm hư mà nâng cảm y lên hôn một ngụm: “A Trạch có ngoan hay không?”

Khương Trạch bĩu môi không nói lời nào.

Vì vậy Khương Tổ lại hôn y một ngụm: “Ng ngoan chút nào, được không?”

Đáng tiếc người nào đó cũng không giống như lúc đầu thuần lương dễ gạt, chỉ càng bày ra vẻ ủy khuất, đợi đến khi lừa được một chuỗi những lời ôn nhu nhỏ nhẹ cùng với hàng loạt bảo chứng mới miễn cưỡng đồng ý để Khương Tổ dọn đến phủ đệ mới chỉ cách một bức tường.

Lúc trước bởi vì thất thế, phủ đệ đầu tiên của hần được chọn tại một tòa nhà sát biên giới tôn thất, cách hoàng cung một khoảng khá xa. Thế nhưng sau khi phủ đệ bị hủy, Thiên tử thịnh nộ, có lẽ Tông chính phủ phát giác tình nghĩa Khương Trạch đối với hần là cực kỳ sâu sắc, liền theo đó vượt mông ngựa mà đem phủ đệ xây ngay bên cạnh hoàng cung. Nếu đứng ở trong tòa lầu cao nhất ở hoàng cung, thậm chí có thể nhìn thấy bóng người lui tới trong phủ đệ Khương Tổ.

Mười một ngày sau, Khương Tổ chính thức rời khỏi hoàng cung, tiến nhập tân phủ đệ.

Đã là thăng quan chi hỉ, tự nhiên cũng cần mở tiệc chiêu đãi tứ phương. Thế nhưng bởi vì Khương Phong bằng hà chưa được ba năm, hần chỉ mở một buổi tiệc chay đạm bạc mời thân hữu và số ít thủ hạ đắc lực dưới trướng. Đợi đến khi trăng ngả về tây, rốt cuộc làm xong hết mọi xã giao trở về phòng, Khương Tố liền phát hiện một người mặc áo trong màu nguyệt bạch đang lắc lư đôi chân trắng noãn lăn qua lăn lại trên giường của mình.

Khương Tố : “...”

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ chênh chếch chiếu vào gương mặt gần như ngốc lảng của Khương Tố, chờ đến khi Khương Trạch dùng đôi mắt so với ánh trăng còn trong trẻo hơn vài phần nhìn qua thì Khương Tố giống như bị dội nước sôi mà vội vã đóng chặt cửa phòng. Sau đó hần còn chạy qua khép lại phiến cửa sổ đang mở bên cạnh, hít sâu một hơi, nói: “... A Trạch sao lại ở chỗ này?”

Khương Trạch giống như hoàn toàn không hiểu gì cả, lắc lắc ngón chân: “Đệ sợ ca ca không thấy đệ thì không ngủ được. “

Y nói rất có đạo lý, Khương Tố cư nhiên không lời phản bác.

Vì vậy, Khương Tố chỉ có thể đem Trương Di tùy tiện để cho tiểu hài tử xuất cung ghi nhớ một khoản trong lòng, sau đó bật cười lắc đầu, cởi áo khoác nằm vật xuống bên cạnh Khương Trạch.

Thế nhưng một đêm này, Khương Trạch cũng không định đơn giản để Khương Tố đi ngủ.

Y kéo kéo gò má Khương Tố, đợi đến khi ca ca nhà mình híp mắt nhìn sang liền tỏ vẻ cực kỳ thần bí, cẩn cẩn dục dục lấy từ áo lót ra một cuộn cẩm bạch.

Đợi đến khi Khương Trạch mở ra, Khương Tố nhìn rõ nội dung bên trong xong chỉ có thể câm lặng: “...”

Hần rất nhanh đen mặt đoạt lấy cuộn cẩm bạch kia, hai tay đột nhiên dùng sức xé làm hai nửa. Lại nhìn thấy bộ dạng hai mắt mở to như thú non bị kinh hách của Khương Trạch ngơ ngác nhìn mình, chỉ đành sốt ruột ôm người vào trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ “Ngủ đi”.

—— Ngày đó lúc Khương Trạch hỏi Trương Di đông cung đồ, hần vốn tưởng đó chỉ là thiếu niên hiếu kỳ mà thôi, nào ngờ thời gian bất quá không đầy một tháng, y cư nhiên có thể tìm được đông cung đồ mới từ nơi khác, thậm chí còn nhét vào trong ngực, lên lút trốn ra khỏi cung, cùng hần đêm khuya giao lưu tham khảo? !

Khương Tố cảm giác mình sắp bùng nổ rồi!

Hần thật sự rất muốn đem Khương Trạch áp trên giường hung hăng đánh cho vài cái, để y chấm dứt đám tâm tư bừa bộn kia đi, thậm chí còn muốn giết chết những kẻ đã đưa thứ này cho Khương Trạch! Thế nhưng đợi đến khi hần tỉnh lại từ trong một đám vấn đề giáo dục hài tử tuổi hiếu kỳ thì người trong lòng đã hô hấp nhẹ nhàng, cực kỳ thoải mái chìm vào giấc ngủ, phát ra từng tiếng khò khè nho nhỏ.

Khương Tố nhìn vào gương mặt say ngủ không chút phòng bị trong lòng mình, nhẹ nhàng thở dài một hơi, sau đó cẩn cẩn dục dục thay đổi tư thế thoải mái một chút, lần nữa ôm người vào trong ngực.

Sau đó hần nghĩ, trên thế giới làm sao lại có người như Khương Trạch vậy chứ?

1/ Tạo mây làm mưa: Nguyên văn ‘Phiên thủ phúc vân’, trích từ câu “Phiên thủ vi vân, phúc thủ vi vũ” (). Ý nghĩa của thành ngữ này là chỉ sự thay đổi như chong chóng, không biết đầu mà lẫn. Nghĩa bóng chỉ những người hay thủ đoạn, phản phúc, lẻo láo, đảo điên. Nó có xuất xứ từ bài thơ “ ” [Bản giao hành] của (Đỗ Phủ).

Phiên âm:

Phiên thủ vi vân, phúc thủ vũ,

Phân phân khinh bạc hà tu sở?

Quân bất kiến Quân Bão bản thì giao,

Thử đạo kim nhân khí như thổ.

Dịch nghĩa

Nghiêng bàn tay làm mây, úp bàn tay làm mưa.

Bọn người khinh bạc cần chi đếm.

Bạn chẳng thấy Quán Trọng và Bảo Thúc Nha bạn với nhau lúc nghèo.

Đạo ấy người đời nay vứt đi như vứt hòn đất

2/ Trà thang: Có vẻ giống như một loại canh, mình không biết món này nên chỉ có thể search hình, thế nhưng hình ảnh cũng quá nhiều thể loại nên đành chọn một tấm mình cho là khả thi nhất mang vào đây.

8fcdd5aa2e8c95eb8619967eb7ed3b5c

3/ Phong khẩu: Cấm nói.

4/ Nghênh xuân hoa: Một loại hoa báo xuân của Trung Quốc, thuộc họ lài, bề ngoài khá giống hoa mai miền Nam.

113646nx1fzq9fulm5m7x

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

26. Chương 26

Lập xuân, thịnh đức tại mộc.1

Bắt đầu từ tiền triều đã có lệ, mỗi khi đến mừng hai tháng hai, Thiên tử dẫn theo tam công cửu khanh, chư hầu, đại phu xuất hành đến ngoại ô, tự mình xuống ruộng.

Đây là tập tục bao năm qua, Khương Trạch tự nhiên cũng không ngoại lệ

Đương nhiên, những hành động này bắt quá cũng chỉ để chứng tỏ triều đình coi trọng nông canh, cổ vũ bách tính canh tác mà làm ra một màn trình diễn mà thôi.

Bất quá, tuy rằng nói như vậy, Thiên tử cũng cần tự mình xuống ruộng đỡ cày, bừa đất, nhổ cỏ, gieo mạ. Hiện tại là lúc xuân về hoa nở, đừng nói đến đám rần rần trong ruộng đã thức tỉnh khỏi giấc ngủ đông, chỉ nghĩ đến việc phải đứng chân trần trong đồng ruộng dơ bẩn, đối với vị Thiên tử tử nhỏ đã sống an nhàn sung sướng hẳn là khiêu chiến rất lớn.

Chỉ là, thái độ của Khương Trạch lại phi thường vượt khỏi dự liệu của văn võ cả triều, y thậm chí cũng không nhăn mày lấy một cái, hoàn toàn thông dong gật đầu.

Đến ngày đó, Khương Trạch thân nhiên nhìn một cỗ xe chất đầy nông cụ, dẫn theo một đám người khí thế hùng hục dạo qua nửa cái đô thành. Chờ đến nơi đã định, sau khi cử hành nghi thức tế lễ liền đến phiên Thiên tử xuống ruộng làm nông.

Trương Di bước đến giúp Khương Trạch cầm lấy áo khoác, lại lệnh cho nội thị giúp y đổi lại một kiện áo gai có chút thô ráp, đợi đến khi mọi việc đã chuẩn bị xong, Khương Trạch liền cởi giày xuống ruộng. Động tác của y lúc này quả thực chính là vô cùng thuần thực, không kể đến là khai khẩn, gieo mạ hay nhổ cỏ, động tác đều tiêu chuẩn không chê vào đâu được, chỉ thỉnh thoảng lộ ra vài phần mới lạ trong những tiểu tiết không quá quan trọng.

Đương nhiên, lúc này văn võ cả triều đều trực tiếp mô phỏng theo động tác của Khương Trạch — dù sao bọn họ đại để cũng không hiểu phải trồng lúa như thế nào — mọi người chỉ cảm thấy trong từng cái giờ

tay nhắc chân của Thiên tử đều mang theo một loại thần nhiên phong nhã khó thể hình dung, phẳng phất ngay cả trong lúc làm những công việc nhà nông này cũng có ba phần dương dương tự đắc, hoàn toàn không giống bọn triều thần bị bùn đất làm cho một thân chật vật.

Đợi đến khi cả nghi lễ đều kết thúc mỹ mãn, Khương Trạch hào phóng dẫn đầu mọi người bước lên bờ thì bỗng nhiên Khương Tổ biến sắc: “A Trạch đừng nhúc nhích!”

Trên mặt Khương Trạch liền hiện ra một tia mờ mịt.

Y men theo ánh mắt dị thường của Khương Tổ mà cúi thấp đầu, nhất thời bình tĩnh đại ngộ —— trên bắp chân của y hiện giờ mang theo một con vật mềm nhũn màu đen cực kỳ ghê tởm, càng khiến màu da trắng nõn của y trở nên mong manh hơn vài phần, sự đối lập nọ không khỏi khiến mọi người nhìn thấy mà giật mình.

Loại sinh vật màu đen này gọi là con đĩa, thường sống trong khu vực nước bùn dơ, có thói quen hút máu người. Chỉ cần bị nó bám lên, bất luận dùng sức mạnh lôi kéo như thế nào cũng chỉ càng khiến lực bám của nó càng mạnh, càng dính chặt vào làn da con người. Vạn nhất nếu như thân thể của nó bị kéo đứt, thậm chí sẽ có một bộ phận lưu lại trên làn da, tạo thành vết thương thối rửa, nặng hơn có thể khiến người tử vong.

Đương nhiên, muốn đối phó loài vật này cũng không khó, biện pháp đơn giản nhất chính là hơ nóng những nơi trên cơ thể bị nó bám vào, không bao lâu sao nó sẽ tự động nhả ra. Nếu không còn có thể tưới rượu mạnh hoặc nước muối lên người nó, con đĩa tự nhiên dễ dàng bị người giết chết.

Thực tế mà nói, việc này đối với Khương Trạch cũng không có gì quá đáng sợ, đời trước y mang binh đồng chinh tây phạt, quanh năm đồn trú bên ngoài, còn từng phải đích thân khai khẩn ruộng hoang tìm lương nuôi quân, đương nhiên từng bị con đĩa bám qua, còn từng nhìn thấy vô số thứ đáng sợ hơn so với nó. Bất quá, hiện tại y dù sao vẫn là tiểu Thiên tử da mềm thịt non, cũng không phải hán tử thô ráp người đầy vết thương ở đời trước.

Vì vậy chỉ trong chớp mắt, cả triều văn võ liền thấy Thiên tử trong đại điển tế thiên bị thích khách ám sát trong cự ly gần vẫn không hề đổi sắc, thế nhưng giờ đây lại cả người run rẩy, sắc mặt trắng bệch gần như trong suốt, dáng người lay động còn mềm mại hơn cảnh liễu đón gió xuân tháng hai.

... Quả thực quá kinh sợ rồi!

.....

Sau khi xuân lễ kết thúc, rất nhanh đã đến thời gian chim chóc ca hát, cây cỏ đâm chồi.

Lúc này liền phát sinh một đại sự: Quân châu lệnh dưới trướng Đại ty nông, ngay trong kỳ nghỉ đã bị người ta ám sát tại phủ. Hiện trường hung án máu tươi giàn giụa, tình trạng thi thể thê thảm đến mức khiến người buồn nôn, sau khi được ngộ tác kiểm tra, nguyên nhân tử vong rất nhanh đã được báo lên, chính là bị lợi khí đâm xuyên qua yết hầu, nhất kích vong mạng.

Cả triều đình bàng hoàng khiếp sợ!

Bốn tháng trước, phủ đệ của Khương Tổ không hiểu vì sao phải đi lấy nước, mặc dù tra ra là do lưu dân tác loạn, thế nhưng bách quan đều cực kỳ hoài nghi, chỉ hiềm không đủ chứng cứ. Ba tháng trước, Thiên tử tế thiên tao ngộ hành thích, mặc dù đã điều tra rõ thân phận thích khách, thế nhưng chủ mưu phía sau đến nay vẫn chưa thể xác định, bộ mặt triều đình bị tổn hại cực lớn. Mà hiện nay, thái bình bất quá còn chưa được ba tháng, trọng thần trong triều lại tử vong một cách ly kỳ như vậy, rõ ràng không khác gì hung hăng giáng thêm một bạt tai lên mặt triều đình!

Nhiệm vụ của Quân châu lệnh chủ yếu chính là trưng thu, buôn bán và vận tải hàng hóa, chưởng quản các loại hàng hóa như lương, muối, rượu, công phẩm, là tồn tại không thể thiếu trong triều đình. Vị Quân châu lệnh này trước đây vẫn là người tráng niên chính trực, hành sự ít thấy sai lầm, nếu không có việc gì ngoài ý muốn, hẳn tất nhiên có thể ngồi yên ổn trên vị trí béo bở này ít nhất mười năm.

Đáng tiếc hắn đã chết.

Người chết đèn tắt, ngoại trừ có thể ở trong triều đình kích phát một trận sóng ngầm không nhỏ, cũng không ai nhớ kỹ tăng đá khiến cho gợn sóng nổi lên kia rốt cuộc là vuông hay là tròn.

Thế nhưng một đợt sóng ngầm này quả thực rất lâu cũng không thể yên ắng lại, một chức vị béo bở như thế, Tả Hữu nhị thường tự nhiên đều muốn nhét vào túi của mình. Nếu như không thể được tuyệt đối cũng không muốn đơn giản để cho đối phương nhặt được tiện nghi.

Về việc Thiên tử đang nổi cơn thịnh nộ, mệnh cho Đình úy trong vòng bảy ngày phải tra rõ hung thủ vụ án, chúng ta khoan đề cập đến. Cái chính đó là, sau khi Quân thù lệnh chết được ba ngày, tam công cửu khanh bắt đầu vì cái ghế trống kia mà đánh nhau túi bụi.

Khương Trạch ngẩng đầu ngáp dài, buồn chán nhìn đám người tranh chấp không ngớt trước mặt. Cái chết của vị Quân thù lệnh này đối với y và Khương Tổ mà nói rốt cuộc cũng là một phiền toái không nhỏ.

Vị Quân thù lệnh này vốn là người dưới trướng của hắn, cũng là kẻ có tham dự đến việc tung giấy gai ra ngoài lần này. Hiện tại gã đã chết, nếu như tân quan bổ nhiệm không phải người của mình, sợ rằng những việc sau này sẽ có không ít phức tạp. Mà càng then chốt chính là, đồng thư tín tràn đầy mặt hiệu có liên quan đến quyết sách mưu phản của hắn và Hữu tướng cũng đều biến mất vô tung.

Khương Tổ đã mệnh lệnh Trương Di tra xét hiện trường vụ án cũng với thi thể của Quân thù lệnh, dù sao gã cũng đã được huấn luyện như một thích khách, đối với phần lớn vũ khí và thủ pháp ám sát đều cực kỳ tin tưởng. Đợi đến khi gã xem qua thi thể, rất nhanh liền xác định kết quả trước đây hoàn toàn không phải là giả, đương nhiên, ngoài ra gã còn nhìn ra được hung khí chính là một thanh chủ thủ, hung thủ đã đứng phía sau Quân thù lệnh, dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng trong nháy mắt đem người giết chết.

Dựa vào những việc đó, hung thủ chỉ sợ là người có quen biết với nạn nhân, thế nhưng không biết nguyên nhân của hành động này chính là gút mắt lợi ích hay đơn giản là vì báo thù.

Trương Di đem kết quả báo lại rõ ràng với Khương Tổ, cũng không có e ngại gì với sự hiện diện của Khương Trạch đang ở bên cạnh. Trên thực tế, ngay lần đầu tiên nhìn thấy thi thể, Trương Di luôn có loại cảm giác cực kỳ quen thuộc với loại thủ pháp này.

Tuy không có bất cứ chứng cứ gì chứng minh việc này là do Khương Trạch hoặc thủ hạ của y ra tay, thế nhưng Khương Trạch... thật sự vẫn là một người quá mức nguy hiểm.

Bảy ngày sau, Đình úy đương nhiên không thể tra ra ai là hung thủ, thế nhưng lại tra ra một việc náo động không thua gì sự kiện ám sát trọng thần lần này.

— Quân thù lệnh tại chức mười năm, từ một sĩ tộc đại phu phổ thông trở thành thế gia giàu có đông đúc, đất đai nhà lớn vô số, ruộng đồng năm trăm khoảnh. Hiển nhiên người này đã ỷ vào chức vụ khắp nơi cất xét vật tư cống phẩm, cấu kết vây cánh buôn lậu muối, lương!

... Vì vậy trong khoảng thời gian ngắn, cả triều đình đều không biết phải dùng biểu tình gì đối mặt với cái phương hướng phát triển quái đản này.

Kỳ thực phát sinh loại chuyện thế này Đình úy cũng cực kỳ không muốn, thế nhưng Đình úy ty cũng không phải trên dưới một lòng, hẳn bên này vẫn chưa kịp phản ứng phải xử lý việc này như thế nào, một đầu khác Khương Trạch đã có thể biết đến rõ ràng.

Lúc này đây, Thiên tử tựa hồ ngay cả khí lực để nổi giận cũng không có, chỉ mệnh Trương Di mang đến một câu nhẹ bồng: Lần này nếu còn không tra rõ chân tướng, đầu của người quả thật không cần để ở trên cổ nữa rồi.

Sau đó, trên dưới Đình úy ty chỉ cảm thấy cả người không hiểu vì sao đột nhiên trở nên lạnh lẽo, chỉ có thể ôm chặt cái cổ, thống khổ cùng nhau chạy đi tra xét đại án tham ô.

Trong lúc Đình úy đầu bù tóc rối chạy đi điều tra án này, Khương Tổ lại đang lẳng lặng ngồi trong đình thủy tạ ở biệt viện.

Thời điểm kinh trập, sấm xuân vang trời, vạn vật sống lại. Hiện tại xuân phong dào dạt, chính là thời gian rực rỡ nhất trong năm, các đại phu sỹ tộc đều tụm năm tụm ba thưởng xuân ngoạn cảnh, dùng ngâm thơ viết văn làm vui.

Lúc Hữu tướng bước đến, Khương Tổ đang tự chơi cờ một mình.

Thường thì, một người khi phân tư duy thành hai cũng chính là đánh cờ với chính mình, vẫn sẽ luôn luôn tự tìm không ít phương pháp trái ngược không ngừng tấn công bản thân. Vô luận bàn cờ có ngang dọc chẳng chịt thế nào, vô luận song phương đen trắng đấu trí so đũa ra sao, kết quả chung quy đều không thể thoát khỏi bẫy rập do chính hấn đã lập ra.

Hữu tướng lẳng lặng đợi một lát.

Rất nhanh, lão có thể thấy rõ cờ đen rốt cục đã trầm ổn hơn một chút, cũng không còn dùng tư thái cường ngạnh bao vây cờ trắng. Mà bây giờ cũng là lúc bên trắng hạ cờ, thế nhưng Khương Tổ chỉ yên lặng bảo trì tư thế nhìn bàn cờ suốt một hồi lâu.

Hấn dường như đang gặp phải vấn đề khó khăn không thể giải quyết gì đó.

Hữu tướng liền lấy ra một viên cờ trắng đặt vào bàn cờ.

Lão lựa chọn đột phá vòng vây.

Khương Tổ dừng một chút, sau đó ngược mắt nhìn lên.

Hấn cứ thế ngưng mắt nhìn chằm chằm vào Hữu tướng, biểu tình trước sau vẫn là đậm mạc băng lãnh, thế nhưng Hữu tướng có thể phát hiện, vừa rồi hậu tri hậu giác nhận ra, Khương Tổ đã có nơi nào đó bắt đầu thay đổi. Hấn hoàn toàn không nhắc đến việc mưu phản nữa, thậm chí còn nỗ lực khiến cho kẻ khác không nhắc đến việc tổn thương Khương Trạch.

Hấn tựa như không hề chấp nhất ngôi vị hoàng đế, sau đó lại bình tĩnh bố trí kết cục.

Hữu tướng hoàn toàn không thể hiểu được Khương Trạch đang suy nghĩ gì, thế nhưng việc đã đến nước này, lão không thể nhìn Khương Tổ tiếp tục kháng cự như vậy. Chỉ là hiện tại tất cả mọi việc đều nằm trong một phút suy nghĩ của Khương Tổ, lão chỉ có thể tận lực khuyên bảo hấn đừng nên xử lý theo cảm tính, bỏ lỡ thời cơ tốt.

Khương Tổ lẳng lặng lắng nghe lời nói của lão, thỉnh thoảng chỉ chớp mắt mỉm cười.

Hấn một lần nữa nhìn về phía bàn cờ, tiện tay bỏ thêm một quân cờ đen rồi đứng dậy rời đi.

Sắc mặt Hữu tướng đột ngột trắng bệch.

—— Viên cờ trắng lúc này vẫn luôn nỗ lực phá trọn vòng vây, hiện tại đã ở trong tình thế binh bại như núi đổ, hoàn toàn không có lực phản kháng.

1/ Thịnh đức tại mộc: Có thể hiểu nôm na chính là ngày hôm đó vạn vật sinh sôi, hệ mộc là việc may mắn.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

27. Chương 27

Giải khai khúc mắc (Thượng)

Cảnh xuân trước sau như một, tươi đẹp rực rỡ. Thế nhưng đối với văn võ cả triều mà nói, ngày xuân năm nay lại mang theo áp bách khôn cùng.

Sau khi Quân thân lệnh chết được nửa tháng, Đình úy nhận lệnh nghiêm tra cuối cùng tìm ra sáu gã quan lại ngày thường tham ô hối lộ. Mà sáu người này, khi đối mặt với chứng cứ xác thực cũng chỉ có thể cúi đầu thừa nhận, lập tức bị Khương Trạch lôi ra chém đầu răn chúng không chút do dự, gia sản đều bị tịch

thu xung vào quốc khó. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy, cả triều đình trên dưới bàng hoàng, bầu không khí càng lúc càng xấu hổ, cũng chẳng biết lúc nào mới có thể trở về gió êm sóng lặng.

Trong số sáu người bị định tội, có một người là Thiếu phủ¹ đương thời, bên trong vẫn thường xuyên chi trì thế lực của Khương Tổ. Nhìn ở tình cảm ngày xưa, Khương Tổ đứng ra bảo vệ thế nhi phụ mẫu của hắn, thế nhưng cũng chỉ lần này mà thôi.

Mà đến lúc nà Khương Trạch vẫn chưa nói ngừng lại, vì vậy Đình úy chỉ có thể kiên trì tiếp tục điều tra.

Hắn không biết mình còn có thể tra ra cái gì, chỉ biết nếu cứ tiếp tục như vậy sợ rằng cả triều đình đều phải rối loạn.

Trên thực tế, hiện tại mỗi ngày bách quan đều liên tục lựa lời khuyên nhủ, ngoài sáng trong tối ngầm khuyên bảo Khương Trạch vừa mới đăng cơ, đại quyền bất ổn, đừng nên làm quá mức. Dù sao nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền!

Bất quá Khương Trạch cũng không thêm để ý việc này —— sống lại một đời, tính tình của y thực sự đã khác hơn rất nhiều, kiếp trước nếu có người dám nói những lời như vậy với y đã sớm bị giải đi ném thử cái gì chân chính gọi là ‘nước có thể lật thuyền’. Thế nhưng y cũng lo rằng Khương Tổ vẫn đang theo dõi, quả thực cũng không nên xử lý quá mức hung tàn, vậy nên tùy ý nhún mảy nói: “Hôm nay có bao nhiêu quan lại chết đi, ngày khác sẽ tìm người tài đến để bổ túc danh ngạch, chỉ cần bảo chứng trên dưới triều đình có thể vận hành bình thường là được. Vì vậy nếu không muốn chết thì nên sớm đứng ra tự thú đi.”

Hữu tướng tại chỗ nộ hỏa công tâm lập tức ngắt đi, Tả tướng sắc mặt giận dữ, cường chế kinh sợ trong lòng cúi đầu cung kính chống đỡ. Đương nhiên, càng nhiều người là bị giọng điệu xem mạng người như chuyện vật vãnh của Khương Trạch dọa đến chết ngắt, cả ngày lo lo lắng lắng sợ bị liên lụy.

Thiên hạ đương thời ngôn luận tự do, chê bai Thiên tử vốn là trọng tội, bất quá hôm nay đứng trước thời khắc nguy cơ, tự nhiên sẽ có quan viên tụ lại cùng nhau thương nghị đối sách. Mỹ kỳ danh viết, “Phòng ngừa Thiên tử bị tiểu nhân che mắt, chém hết văn võ đương thời, tổn hai giang sơn lê dân.”

Mà Khương Tổ cũng có mặt trong số đó.

Hôm nay là ngày hưu mộc², bình thường hắn vẫn hay hỏi cùng bởi Khương Trạch phê duyệt tấu chương đã động lại nhiều ngày. Bất quá nếu Hữu tướng đã thỉnh hắn nhất định phải đến, hắn đành phải tiếp nhận thiệp mời.

Khi đến buổi nghị sự, Khương Tổ ngồi xuống vị trí chủ vị, tròn một canh giờ chỉ lẳng lẳng lẳng nghe chứ không nói một lời. Hắn biết mồm mép văn nhân vốn vô cùng lợi hại, lại không biết đám người kia có thể ba hoa không ngừng, dù chẳng thốt ra một lời thô tục nào lại có thể đem Khương Trạch từ đầu tới chân phê phán đến thương tích đầy mình.

Khương Tổ siết chặt chén trà trên tay.

Những người ngồi ở phía xa vẫn chưa phát giác, thế nhưng Hữu tướng ngồi ở bên cạnh nhìn gương mặt thủy chung vẫn ôn hòa của hắn, không hiểu vì sao lại ớn lạnh sống lưng.

Vì vậy, đợi đến khi rót cuộc có người thở dài một tiếng tổng kết “Nếu hôm nay người vi quân chủ là điện hạ, những đồng liêu kia không tất phải chịu cái họa ‘dục gia chi tội’³ kia”, bàn tay của Hữu tướng đang cầm chén trà bỗng nhiên run lên, nước trà nóng hổi tràn ra khiến bàn tay của lão đỏ bừng một mảnh.

Có lẽ nhìn thấy biểu tình của Hữu tướng có điểm không đúng, không khí giữa sân lập tức ngưng trệ, nhưng ngay sau đó mọi người giống như đột nhiên tỉnh ngộ, không ngừng lên tiếng tán đồng cách nói của người nọ.

Khương Tổ ngược mắt.

Hắn ở giữa tiếng thở dài liên tiếp của mọi người vẫn cứ tỏ ra thờ ơ, chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn người nọ, liềm mâu dương thân⁴, phát ra một tiếng cười mỉa mai cực nhỏ.

Hay cho một câu dục gia chi tội.

Hay cho một ý tứ khiêu khích.

Không nói đến, nếu như những người đó đều chưa từng tham ô, tiếp nhận hối lộ, Đình úy là như thế nào điều tra ra chứng cứ. Lại nói hiện tại, hẳn lấy cái gì đi đoạt ngôi vị Hoàng đế.

Mặc dù bắt đầu từ năm mười một tuổi hắn đã đứng trên triều đình nghị sự tham chính, do đó ở mười năm tiếp theo cũng tích lũy không ít danh tiếng trong dân gian, thậm chí có không ít người ngưỡng mộ muốn đi theo. Nhờ vậy, lúc y thất thế phần lớn mọi người cũng chưa từng bỏ đá xuống giếng, thế nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi, dù sao từ xưa đến nay, Thiên tử hiển dương tính mạng cho trời, thiên hạ tuân phục sắp đặt của Thiên tử, cho dù Khương Trạch có chút không đáng tin cậy — thế nhưng chỉ cần y không bạo ngược như Kiệt, Trụ, coi rẻ nhân mạng, văn võ cả triều cùng với thiên hạ bách tính sẽ không có khả năng sinh ra bất kỳ ý tứ phản kháng gì. Đương nhiên, nếu không phải án kiện tham ô ép những người này đến không thở nổi, ngày hôm nay bọn họ cũng tuyệt không dám bày trò xích mích ly gián như vậy, thậm chí còn âm chỉ xúi giục y mưu phản.

Đồng dạng, hiện giờ chỉ là biểu hiện của Khương Trạch không quá phô trương chứ cũng không có gì thất trách, ngược lại cử động hiện tại của y chính là bắt đầu ra tay thanh lý đám sâu mọt này của triều đình, vì dân trừ hại. Bách tính nghe được nhất định sẽ cảm thấy lòng dạ khoan khoái, thập phần chi trì hành động của y.

Đây chính là nói về dân tâm, Khương Tổ hiển nhiên hiểu rất rõ ràng.

Mà nếu muốn mưu phản, ngoại trừ dân tâm và ý đồ của bách quan tương ứng, quan trọng nhất là hai thứ: tài phú cùng binh mã. Hẳn giện tại cái gì cũng không có.

Tiền triều bằng vong, thiên hạ phân năm. Quân chủ của các quốc gia tiếp thu giáo huấn lúc đó mà vững vàng nắm giữ hổ phù trong tay, tận hết khả năng bảo chứng mình có thể tự do điều hành binh mã trong nước. Ngoại trừ Thiên tử, chỉ duy có Thái úy có đặc quyền này, thế nhưng trước khi Thái úy điều động binh mã cũng phải xin chỉ thị của Thiên tử, đạt được nửa tấm hổ phù do Thiên tử ban tặng mới có thể dẫn quân.

Thái úy đương thời chính là lão sư binh pháp của Khương Tổ, thế nhưng từ nhỏ hai huynh đệ tình thâm khó phân, lão đồng dạng cũng là lão sư của Khương Trạch. Lão mặc dù từng vô số lần ca ngợi phong phạm nho tướng của Khương Tổ, thế nhưng cũng từng tán thưởng Khương Trạch dùng binh như quỷ thần, thủ đoạn tàn nhẫn, dứt khoát. Dùng lý giải của Khương Tổ đối với lão sư nhà mình, chỉ cần Khương Trạch không giống Chu U Vương hoa mắt ù tai, lão tuyệt đối không chi trì cái loại việc huynh đệ tương tàn làm hại triều cương này.

Nếu hắn thật sự muốn mưu phản, đã không có biện pháp xúi giục Thái úy, liền chỉ có một cách để đi, chính là đột nhiên nổi loạn, bức vua thoái vị mà thôi.

Thế nhưng việc này cũng có biết bao trắc trở đây?

Lần đó phủ đệ của hắn bị hủy, Khương Trạch dưới sự lo lắng đem toàn bộ thủ vệ kinh đô đều thay đổi, chỉ là Vệ úy cũng bị bỏ cũ thay mới không biết bao nhiêu người, mấu chốt nhất là Quang lộc huân⁵ trong cửu khanh đã bị đổi thành trưởng tử của lão sư bọn hắn. Tin tưởng rằng, chỉ cần hắn dám mở lời xúi giục, không bao lâu sao cái vị hắn từ ngay thẳng được hắn xem như huynh trưởng kia sẽ không nói hai lời lập tức báo lại chi tiết cho Khương Trạch, dẫn binh bắt hắn.

Nửa năm trước, Khương Trạch quyết định mưu phản cũng đã lựa chọn biện pháp ôn hòa nhất, ngụy trang thành chưa gượng dậy nổi, thả lỏng cảnh giác của Khương Trạch, âm thầm thu mua bách quan, lại không ngừng tấn hiển danh khắp thiên hạ. Đợi đến khi danh vọng cực thịnh thì đứng lên cướp lấy binh quyền, ngôi vị hoàng đế cũng tự nhiên là vật trong túi hắn.

Đáng tiếc lý tưởng thật đầy đà, hiện thực quá xương xẩu.

Ngắn ngủi nửa năm, thế cục kinh đô nháy mắt đã thay đổi — hay là nên nói, ngay khi Khương Trạch đăng cơ, hắn đã trở nên bất lực.

Cơ hội duy nhất để hắn nắm giữ binh mã Khương quốc chính là lúc xuất chinh, thế nhưng dùng sự lý giải của hắn đối với Khương Trạch, nhóc con kia hiển nhiên muốn ngự giá thân chinh.

Khương Tổ nở nụ cười.

Hắn nhẹ nhàng gác lại ấm trà, đứng lên. Thế nhưng lúc này mọi âm thanh đều im lìm, cho dù chỉ là một âm hưởng cực nhẹ cũng có thể trở thành tảng đá lớn tiếp theo ném xuống mặt hồ êm đềm không hề gợn sóng, chỉ nghe lồm bồm một tiếng liên văng lên vô số bọt nước.

Tất cả mọi người vô thức đem ánh mắt lo sợ bất an ngưng tụ trên người của hắn.

Năm nay Khương Tổ đã hai mươi hai tuổi.

So với Khương Trạch vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, hắn chính là một đại nhân chân chính. Thân hình của hắn so với Khương Phong thì cao lớn hơn, khuôn mặt cũng càng nhiều tuổi hơn, hắn từng là quân chủ ưu tú nhất trong mắt vô số đại phu sỹ tộc Khương quốc, cũng là một trong số ít những người được xem là có đại tài đủ để thống nhất thiên hạ.

Danh mãn vu thiên hạ, bất nhược kỳ dĩ dã. (Danh vang khắp thiên hạ chẳng bằng biết dừng đúng lúc)

Khương Tổ mỉm cười.

Hắn vĩnh viễn chính là quân tử khiêm tốn, ôn nhu như ngọc. Cho dù đánh mất ngôi vị hoàng đế khiến mọi người đồn đại tâm tính đại biến, rốt cuộc cũng có thể duy trì phẩm chất thận trọng khiêm nhường của hoàng tộc.

Khương Tổ đảo mắt nhìn quanh, nhân thần trước sau như một bao dung bình tĩnh, hắn đạm nhạt nói: “Ta cũng không muốn quần đây rốt cục là chứng cứ xác thực hay dục gia chi tội. Dù sao trong việc này có bao nhiêu khúc chiết các vị đều hiểu rõ trong lòng. Ta chỉ xin khuyên một câu, nếu các vị thật sự có chút cử chỉ thất thổ không bằng gặp vua tự thú, bệ hạ nhất định sẽ xử lý nhẹ nhàng.”

Cả sảnh đường tĩnh mịch.

Dứt lời, Khương Tổ còn bồi thêm một câu: “Lời ta cũng chỉ đến đây, các vị xin tự tiện.” Dứt lời, mặc kệ đám người quanh mình sắc mặt bỗng nhiên vắn vẹo, hắn hào phóng sửa sang lại y quan một chút rồi xoa tay rời đi.

Khương Tổ tự nhiên là đi gặp Khương Trạch.

Suốt nửa năm qua hắn cùng với ám tuyến dưới trướng có không ít gặp gỡ thân mật, ngay cả có cần thận đến đây cũng sẽ lưu lại không ít chứng cứ chứng minh lòng hắn không thể thần phục. Thế nhưng sau khi Quân thân lệnh phủ bị kiểm kê, tất cả những vật phẩm có liên quan đến hắn đều biến mất ly kỳ.

Là ai cầm đi những thứ kia?

Đáp án đã quá rõ ràng rồi.

Khương Tổ bước khỏi phủ Hữu tướng.

Bầu trời hôm nay nhuộm một màu xanh thắm, hoa đào nở phóng khắp nơi, xuân phong mơn man trên mặt chẳng khác nào bàn tay tình nhân âu yếm. Tốt đẹp khó có được nhất chính là ngày xuân.

Khương Tổ không nhanh không chậm đi về phía hoàng cung.

Trong lúc bước dọc theo lộ trình, hắn chợt nhớ đến lúc trước cùng Khương Trạch nhiều lần đấu cờ.

So với phong cách khiêm tốn nghiêm cẩn của hắn, Khương Trạch từ trước đến nay đều tùy tâm sở dục, mặc dù phân định thắng thua cần chút thời gian, thế nhưng những quân cờ trước đó Khương Trạch hạ xuống nhìn như không chút ý nghĩa nào, đến tàn cục liền biến thành một trong những tồn tại mấu chốt nhất. Mà Khương Tổ cũng thường thường bởi vì những bẫy rập ngoài dự liệu này mà binh bại như núi lở.....

1/ Thiếu phủ: Một chức quan, có vẻ rất quan trọng trong bộ máy hành chính của bối cảnh truyện. Mình không tra được thông tin chính xác, nhưng theo phỏng đoán có lẽ tương đương quận chủ hoặc huyện chủ, là loại người có nhiều thanh danh trong dân gian.

2/ Hưu mộc: Tắm rửa. Ngày xưa quan lại thượng triều qua một chu kỳ sẽ có ngày nghỉ, thường nói là dùng để tắm rửa, vì vậy sau này ngày nghỉ cũng được gọi là hưu mộc. Thật ra cũng giống chu kỳ một tuần nghỉ 1 ngày của hiện đại, chỉ là thời gian dài ngắn khác nhau, cách gọi khác nhau.

3/ Dục gia chi tội: Đã muốn hãm hại người khác thì nói thế nào cũng được. Như vậy câu này có nghĩa là tội danh cố ý gán ghép, bị người đổ tội.

4/ Liễm mâu dương thần: Cụp mắt giương môi, chỉ là cử chỉ nhìn xuống cười mỉa mà thôi, thế nhưng để nguyên văn cho có không khí.

5/ Quang lộc huân: Đoạn này mình chém khá sát tay nên không biết có đúng không, nếu như chính xác theo phán đoán của mình thì đây là một chức quan phụ trách thăng giáng chức vị của quan lại trong triều. Có chút giống như thư ký ghi thành tích và tính thưởng cuối năm ấy.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

28. Chương 28

Giải khai khúc mắc (Hạ)

Ngày hôm nay cảnh xuân tươi đẹp, nền trời xanh đến khiến người ta tan nát cõi lòng.

Lúc Khương Tổ đẩy cửa thư phòng trong hoàng cung cũng là khi Khương Trạch đang đốt một ít thẻ tre, khói đen lượn lờ vờn quanh gương mặt bất động thanh sắc của y, càng tăng thêm vài phần tiêu điều xơ xác.

Khương Tổ dĩ nhiên biết Khương Trạch đang đốt thứ gì, chỉ khẽ thở dài: “Thế nào lại đốt trong thư phòng vậy? Vạn nhất phải đi lấy nước, A Trạch thụ thương thì phải làm sao?”

Khương Trạch nghe được âm thanh của hắn thì dờ dẫm ngược mắt lên, ngưng thần nhìn đối phương.

Khương Tổ đứng cách một chậu lửa, cũng ngưng mắt thật sâu nhìn Khương Trạch.

Thời gian nhẹ nhàng lướt qua, hài tử trước kia không để ý thế tục, cả ngày chỉ lấy việc chạy theo mộng y làm thú vui, kỳ thực đã lớn rồi. Y đã đủ ưu tú cũng đủ sắc bén, cường đại, cho dù là y cũng vô pháp che đậy hào quang của đối phương.

Trong nháy mắt đó, Khương Tổ cảm thấy cái đuôi nhỏ năm xưa vẫn thường xuyên đi theo hắn, có lẽ mãi mãi cũng sẽ không xuất hiện nữa rồi.

Mọi chuyện dường như chỉ mới chớp mắt mà đã lâu như mấy kiếp phù sinh.

Sau khi Trương Di vâng mệnh đem bồn lửa chứa thẻ tre công văn đã hoàn toàn đốt sạch sẽ đi, gã còn rất thức thời đóng cửa phòng lại. Khương Tổ không nhìn đến thần sắc biến đổi của Trương Di, chỉ chậm rãi ngồi xếp bằng ở trước mặt Khương Trạch.

Hắn nghe được Khương Trạch cực kỳ lãnh tính nói: “Đã đốt trụi rồi... có phải cũng giống như những thứ kia đều chưa hề tồn tại hay không?”

Khương Tổ cả cười: “Ta cũng hy vọng là không tồn tại, đáng tiếc lại không được. Hôm nay A Trạch là đang đợi ta... không phải sao?”

Khương Trạch lẳng lặng đưa mắt nhìn hắn, hồi lâu cũng không nói lời nào.

Lúc vừa bắt đầu, y vẫn luôn chờ đợi một màn Khương Tổ thừa nhận với mình như vậy. Vô luận là phải trưng ra phản ứng gì, phải làm sao lèo lái dẫn đường cả cuộc nói chuyện để đạt đến mục đích cuối cùng y cũng đã diễn luyện vô số lần trong đầu. Y trực tiếp phủ định biện pháp ngu xuẩn cười cợt tỏ ra bán manh,

vứt bỏ lộ tuyến bi tình bạch liên hoa, cuối cùng xác định lần đầu tiên lộ ra phong tư kiếp trước đến nói chuyện với Khương Tổ, một lần gỡ hết tất cả khúc mắc.

Bất kể là khúc mắc trong lòng Khương Tổ hay là cái gút vẫn tồn tại của y.

Vì vậy, thái độ của y nhất định phải trong rộng rãi mang theo một chút khổ sở, thần sắc nhất định phải là trong trấn định mang theo một tia cứng ngắc, khí thế nhất định phải đủ để trấn được Khương Tổ, nhưng cũng không thể khiến cho đối phương quá bị bức bách.

Y đã cân nhắc hết thủy, cũng thiết kế mọi chuyện hoàn mỹ.

Thế nhưng, chân chính đến hôm nay —— y từ sáng sớm đã bắt đầu đợi Khương Tổ, đến lúc này rốt cuộc cũng đợi được người. Khương Trạch chợt phát hiện trong đầu mình hoàn toàn trống rỗng, thậm chí ngay cả đường nhìn cũng bắt đầu hoảng hốt bất định, có chút phân không rõ người đang ngồi xếp bằng trước mặt mình rốt cục là Khương Tổ đời này, hay là Khương Tổ của kiếp trước sau khi đại thắng chợt lĩnh ngộ chân tình.

Ba mươi năm đã là một đời.

Bọn họ hiện tại đã có khoảng cách một thế hệ.

Khương Trạch nhắm mắt.

Đến khi y mở mắt ra lần nữa thì trong con ngươi tràn đầy hoảng hốt cùng mờ mịt. Có lẽ y biết việc Khương Tổ mưu phản đã quá lâu rồi, lâu đến mức y thậm chí đã quên cơn giận lúc ban đầu, lâu đến mức y thậm chí không nghĩ ra lúc đó vì sao lại hận đến mức đem xương cốt người này nghiền nát thành tro. Lâu đến mức, tại giờ khắc phải đối mặt này, y chỉ muốn biết đáp án của việc đã quấy nhiễu y hằng đêm trong suốt hơn ba mươi năm qua.

Khương Trạch thuận theo bản ý, nhẹ nhàng hỏi: “Vì sao?”

Năm đó, ngay đêm Khương Phong băng hà y đã viết xuống một phong chiếu thư, thậm chí đã đóng dấu lên, chỉ cần Khương Tổ gạt đầu đã có thể mang đi chiếu cáo thiên hạ, di chiếu của Khương Phong chỉ còn là một hồi Ồ Long buồn cười. Thế nhưng, đêm đó Khương Tổ mặt đầy uể oải cùng sa sút, khi hắn nhìn thấy phong chiếu thư kia trong mắt cư nhiên tràn đầy châm chọc, cười nhạo một tiếng “Không nên ồn ào” rồi liền đem chiếu thư xé nát.

Suốt một tháng sau đó, Khương Tổ tự nhốt mình trong tấm cung không gặp bất cứ ai, chờ đến khi y xuất hiện lần nữa đồng ý gặp mặt Khương Trạch, ngoại trừ cái đầu xưng thần thì chỉ yêu cầu y thú Lạc Dục Lam.

Y không rõ vì sao Khương Tổ phải làm như vậy, hai chữ nhân tâm này từ trước đến nay vẫn khó đo lường như vậy.

Thế nhưng, đó chỉ là đối với Khương Trạch mà nói, trên thế giới này vẫn còn rất nhiều người giỏi việc phỏng đoán nhân tâm, y từng nhiều lần đem tất cả mọi việc, lớn nhỏ đều không bỏ sót kể lại cho Gia Cát Du, yêu cầu y phân tích nguyên nhân năm đó Khương Tổ muốn mưu phản. Gia Cát Du ngẫm nghĩ hồi lâu liền nói với y: Thứ nhất, Khương Tổ nghĩ rằng y chính là người đem việc huyết thống của hắn nói cho Khương Phong, vì vậy nổi lên hoài nghi cùng căm hận. Thứ hai, lòng tự trọng buồn cười của nam nhân khiến Khương Tổ vô pháp đơn giản tiếp thu việc ‘trao trả’ ngôi vị chẳng khác gì thi ân của y. Thứ ba, nhân sinh chi lộ, nghĩ sai liền hỏng hết, một bước đã bước ra có muốn thu lại cũng không kịp nữa.

Mấy thứ này nghe qua vẫn rất có đạo lý, thế nhưng Khương Trạch thủy chung không tin tưởng lý do Khương Tổ mưu phản lại đơn giản như thế. Dù sao Khương Tổ cũng mất đã lâu, những người có liên quan năm đó cũng chết hết bảy tám phần, y biết nhất định có việc gì đó ngay cả Gia Cát Du cũng không thể nhìn thấu, hoặc là kỳ thực Gia Cát Du đã nhìn thấu nhưng lại không dám nói cho y biết.

Mặc kệ thế nào, người có thể biết đáp án rõ ràng nhất cũng chỉ có một mình Khương Tổ. Mà giờ khắc này, y đang đối mặt với đối phương, chỉ nghe người nọ cười cười, băng quơ đáp một câu: “Việc đó đã không còn quan trọng.”

Khương Trạch nhất định không chịu buông ra, chỉ bướng bỉnh ngừng mắt nhìn người kia, chậm rãi lắc đầu: “Điều này rất trọng yếu.”

Khương Tổ lặng lẽ nhìn thẳng y.

Lúc này y mới nhớ đến, Khương Trạch kỳ thực là một loại người giống mình, đối với những việc đã tin tưởng liền tuyệt đối không hoài nghi. Chỉ là một khi đã hoài nghi liền muốn tìm tòi cho đến tận cùng.

Cho dù là mười năm cũng vẫn giống như ngày đó.

Khương Tổ thành khẩn mà nghiêm túc nói: “A Trạch, con đường nhân sinh có rất nhiều ngã rẽ, chỉ cần bước sai một bước liền không thể quay đầu. Huống chi, lúc đó ta tưởng đệ là người đã đem... chứng cứ giao cho phụ hoàng, như vậy việc đệ đem ngôi vị trao trả cho ta chẳng khác gì một loại khiêu khích cùng trào phúng.”

Cùng với những gì Gia Cát Du suy đoán không hề khác biệt.

Cho dù việc này Khương Trạch vẫn như trước cho rằng nguyên nhân không đơn giản vậy, thế nhưng nghe được suy đoán từ miệng Gia Cát Du và nghe được lời thẳng thắn không chút hoài nghi của Khương Tổ, cảm giác tất nhiên là không thể so sánh.

Khương Trạch vẫn cảm thấy kiếp trước mình quá điên cuồng, sau đó lại ngày đêm tưởng niệm Khương Tổ, hẳn là bách độc bất xâm. Thế nhưng đột nhiên nghe được lời này của đối phương, y chỉ cảm thấy giống như có người không ngừng cầm kim đâm vào trái tim của mình, loại cảm xúc khó chịu này khiến cho mắt của y trong nháy mắt chuyển đỏ: “Không phải do đệ.”

Khương Tổ thở dài một hơi.

Hắn đau lòng vươn tay xoa xoa đầu Khương Trạch, lại lau đi dòng nước mắt nóng rực đã ướt đầm gò má của y: “Phải, ta biết không phải A Trạch... Xin lỗi, khi đó ta chính là nhất thời bị quỷ mê tâm khiêu, nếu không làm sao có thể hoài nghi A Trạch?”

Trong toàn bộ Khương quốc, người muốn nhìn hắn quân lâm thiên hạ nhất khẳng định là Khương Trạch. Cho dù chỉ là thời gian chưa đến một tháng đầu tiên, hắn rốt cuộc là làm thế nào hoài nghi tiểu hài tử trước mặt vẫn luôn một lòng với mình này chứ?

“Khi đó ta tự nhốt mình vào tầm cung... nói ra thật xấu hổ, ta mặc dù so với A Trạch thì gốc nhiều hơn ba năm, thế nhưng cho dù ý chí sắt đá đến thế nào cũng sẽ cảm thấy khổ sở ủy khuất. Khi đó ta rất tưởng niệm mẫu phi, ta muốn hỏi nàng vì sao lại như vậy, muốn nghe nàng nói cho ta biết ta nên làm gì.”

Khương Tổ lộ ra nụ cười hoài niệm: “Thế nhưng nàng đã không thể nào trả lời ta được nữa.” Vô luận là mẫu phi của hắn cũng tốt, là Khương Phong cũng được. Tất cả đều đã chôn vùi vào hoàng lăng rồi, sau khi trăm tuổi cũng chỉ còn là một bộ hài cốt tịch tịch, nào còn được phong quang như lúc sinh tiền.

“Dưới tình huống này, ta liền cầm kiếm ném bút nghiêng, muốn đích thân đoạt lấy ngôi vị hoàng đế. “

“Dù cho... dù cho phải cô phụ tín nhiệm của A Trạch.”

Có mấy lời, một khi đã đủ can đảm bắt đầu mở miệng liền có thể phát hiện, kỳ thực cũng không quá khó khăn như vậy. Hiện tại Khương Tổ nói ra những lời tâm huyết như vậy cũng không phải vì muốn Khương Trạch lý giải hắn, hắn chỉ là bỗng nhiên hiểu được, có rất nhiều hiểu lầm đều có thể nói cho rõ ràng. Nếu vì không muốn nói rõ mà dẫn đến hiểu lầm khúc mắc, thật đúng là đáng thương, đáng tiếc.

Khương Tổ càng nghĩ, nụ cười trên môi càng trở nên mờ ảo: “Nhưng mặc dù ta có ý niệm mưu phản cũng chỉ muốn dùng tài đức sáng suốt cùng uy vọng lăng thiên bức bách A Trạch thoái vị, cũng không muốn làm ra những việc tàn ác tội tệt. Những công vụ trong tay hiện giờ ta đều đã sửa sang xong, công văn đều để trong thư phòng ở phủ đệ của ta. A Trạch có thể tùy ý thu hồi.”

Năm đó Khương Phong là do một tay Văn Nhân gia nâng đỡ ngồi lên bảo tọa, thế nhưng hơn mười năm sau lại lấy oán trả ơn, không chỉ ra tay diệt sạch vây cánh của đối phương mà còn toan tính nâng đỡ hài tử của mình cùng nguyên phối leo lên ngôi vị hoàng đế. Hôm nay hắn không thể đành cơ, chẳng lẽ không phải đúng theo lời thề năm đó của Khương Phong với Văn Nhân gia sao “Người tiếp theo đảm nhiệm ngôi

vị Thiên tử, trong người tất nhiên có một nửa huyết thống Văn Nhân thị”. Như vậy, có tính là do năm đó Khương Phong tạo nghiệt?

Đợi khi hần nói xong hết thấy liền lui về sau một bước, chậm rãi cúi người thấp đầu: “Tội thần Khương Tổ, khẩn cầu bệ hạ trị tội.”

Khương Trạch vẫn không nói một lời.

Ánh mắt của y dừng lại trên gương mặt Khương Tổ, thần sắc vẫn có chút hoảng hốt bất định như trước, thế nhưng đợi Khương Tổ nói xong câu sau cùng hần rốt cục cũng phục hồi tinh thần lại. Khương Trạch hoàn toàn không phát hiện được bàn tay của mình đã gắt gao nắm lại thành quyền, thậm chí còn đang run rẩy, y kiệt lực khắc chế sóng gằm trong lòng: “Như vậy hiện tại thì sao? Nếu hiện tại đệ hạ chiếu chỉ... đem ngôi vị này trả lại cho ca ca, ca ca có nguyện ý không?”

Khương Tổ khổ não nở nụ cười.

Hần chậm rãi nói : “Ta vẫn luôn biết A Trạch chính là kỳ tài thiên hạ khó tìm. Ta cũng tin tưởng, A Trạch làm hoàng đế tốt hơn ta nhiều.” Mặc kệ những động tác này ban đầu là do Khương Trạch hữu ý ướm hoa hay vô tình cảm liễu¹, thế nhưng hiện tại thế cục trở thành như vậy, Khương Trạch xem như đã hoàn toàn có thể đùa bỡn cả triều văn võ trong lòng bàn tay.

Khương Trạch rốt cục cũng không nhịn được.

Y trực tiếp kéo Khương Tổ dậy, vươn tay ôm hần vào trong ngực. Khương Trạch ôm rất chặt rất chặt, giống như chỉ cần thả ra một chút liền giống như đời trước vậy, hoàn toàn đánh mất người này. Khí lực của người tập võ vốn lớn hơn thường nhân, cho dù Khương Trạch vẫn khắc chế chưa dùng đến nội lực, thế nhưng vẫn có thể làm cho Khương Tổ cảm thấy đau đớn không ít.

Thanh âm của y cũng rõ ràng mang theo một tia run rẩy: “Người xấu...”

Chỉ là Khương Tổ cũng không thêm để ý tư thế này của hai người có bao nhiêu quái dị, trái lại còn nhẹ nhàng vươn tay vuốt ve lên xuống tám lưng của Khương Trạch, nở nụ cười: “Ừ, ta là người xấu.”

Có lẽ vì thông qua da thịt áp sát mà cảm nhận nhiệt độ cơ thể của Khương Tổ, cũng có thể là do thái độ ôn nhu lấy lòng của hần, Khương Trạch rốt cục cũng buông lỏng lực đạo, trở nên bình tĩnh. Thế nhưng y liền không ngừng uốn éo, điều chỉnh tư thế vùi vào trong lòng Khương Tổ, hờn dỗi nói: “Ta phải trị tội huynh!”

Khương Tổ điều chỉnh tư thế để người trong lòng có thể tìm được một vị trí thoải mái: “... Được, chỉ cần A Trạch hài lòng là được. Chỉ là ngoại công của ta, vẫn xin A Trạch nể tình mở một bề lưới.”

Trước khi đến đây hần đã chuẩn bị vẹn toàn, từ xưa mưu phản chính là đứng đầu thập ác trọng tội, trước đó hần đã phân tán toàn bộ phụ tá, thậm chí vì nô bộc trong nhà an bày xong tất cả đường lui. Chỉ duy nhất hy vọng sau lần thắng thắng hôm nay có thể tìm cho Hữu tướng một con đường sống.

Về phần hần, hần nguyện để tất cả tan theo làn gió, đợi đến trăm năm sau nếu có người nhắc lại, chỉ mong dùng một câu công tội bù trừ để đánh giá vậy là quá đủ rồi.

Vì vậy, hiện tại hần dùng tâm tình ôm lấy trần bảo độc nhất vô nhị, quý giá không gì so sánh được mà ôm lấy Khương Trạch. Hần không úy kỵ tử vong, duy nhất e ngại sau khi mình rời đi, Khương Trạch sẽ không bỏ xuống được cừ hận và tưởng niệm trong lòng, từ đây về sau suốt đời không ngừng dằn vặt chính mình.

Nhưng nếu đời này Khương Trạch cũng đơn giản dễ đoán như Khương Tổ dự liệu, như vậy hần cũng sẽ không thất bại triệt để đến thế.

Khương Tổ cảm thấy cái đầu nhỏ trong lòng đang dùng vật áo của hần lung tung xoa mặt, nhanh chóng ngẩng lên, lạnh lùng ngưng mắt nói: “Ta muốn phạt ca ca làm hoàng hậu của ta! Cả đời không được rời khỏi ta!”

Khương Tổ: “...”

Khương Trạch nhìn thấy bộ dáng đờ đẫn này của Khương Tổ thì trong lòng phi thường đắc ý với năng lực phát huy tại hiện trường của mình, thế nhưng bên ngoài vẫn cứ ngẩng cao khuôn mặt nhỏ nhắn ra vẻ cực

kỳ kiêu ngạo, lại dùng hai tay cố định mặt của đối phương nhìn thẳng vào mình: “Ca ca vẫn không tin đệ sao? Như vậy đệ hiện tại liền đi hạ chiếu thư phong ca ca làm hoàng hậu, chiếu cáo thiên hạ!”

Khương Tổ đứng lên, cau mày nói: “Không cho phép hồ đồ!”

Không nói đến trước giờ chưa từng có nam nhân được lập hậu, hấn và Khương Trạch trong mắt bách tính thiên hạ chính là huynh đệ ruột, làm sao có thể phong hấn làm hậu?

Khương Tổ nhìn Khương Trạch mở to đôi mắt đào hoa, đuôi mắt rõ ràng xé lên vô cùng mỹ hoặc, nhãn thần vậy mà lại ngây thơ lại đơn thuần khiến người cảm lạnh.

Khương Tổ bắt đầu từ năm mười bảy tuổi đã hiểu chuyện nam nữ. Ngày đó Khương Phong được dâng tặng ba mỹ nhân, liền đem một người tặng hấn, chỉ là trong lúc mỹ nhân kia đang nỗ lực mê hoặc thì Khương Trạch vừa lúc cũng đến tìm hấn chơi đùa. Mà hấn sợ làm hư tiểu hài tử nên vội vã lệnh cho Trương Di sắp xếp người đi nơi khác, sau đó lại hoàn toàn đem chuyện này quên mất.

Thế nhưng trong lúc đó, hấn đúng là cũng biết được chút ít việc giữa nam nữ, so sánh với Khương Trạch hoàn toàn thuần khiết thì bản chất bất đồng.

Hiện tại tình cảm của Khương Trạch đối với hấn hoàn toàn không thể phân rõ là sự kéo dài của tình huynh đệ suốt mười năm khiến y muốn chiếm người làm của riêng, hay thực sự là loại tình cảm muốn cùng hấn kết thành phu thê.

Nếu chỉ là vì bọn họ từng thân mật không có khoảng cách nên vô pháp thích ứng sự chuyển biến của thân phận hiện tại, như vậy Khương Trạch nhất định sẽ có một ngày quen thuộc. Nếu thật sự là loại tình cảm thứ hai, không nói đến sự mê hoặc mạnh mẽ của hậu cung sau này, chỉ nói đến tương lai bọn họ già đi dưới gối không người hầu hạ, đến lúc đó có phải Khương Trạch sẽ cảm hận hấn?

Trong lòng Khương Tổ ngũ vị tạp trần.

Thế nhưng cuối cùng hấn vẫn kèm chế xung động muốn sở hữu người trước mắt, nhẹ nhàng ngồi xuống ôm lấy Khương Trạch, tận lực tâm bình khí hòa nói: “A Trạch, đệ có hiểu thế nào là thích không? Đệ có hiểu nếu chúng ta cùng nhau sẽ có vấn đề gì không?”

Khương Trạch bất mãn: “Đệ làm sao không biết? Không phải giống như trong đông cung đồ đã vẽ, cùng làm loại việc có thể sinh hài tử sao?”

Khương Tổ: “...”

Giờ khắc này hấn đơn giản đã hối hận rồi, lúc trước vì sao có thể để cho Khương Trạch xem những thứ như đông cung đồ kia chứ. Hấn hít sâu một hơi, tận lực lời ít ý nhiều nói: “Đó là chuyện giữa nam và nữ... Nam nhân cùng nam nhân không giống như vậy.”

Gương mặt của Khương Trạch phồng lên.

Y nhú nhú mày nhìn Khương Tổ: “Là chỗ nào không giống? Ca ca mau dạy đệ.”

Khương Tổ đã tâm tàn lực tận.

Đợi đến lúc giảng giải xong, hấn thiếu chút nữa đã quên mất mục đích lần này của mình, thậm chí còn nghĩ mình đến đây để thảo luận về phong hoa tuyết nguyệt, khuê trung lạc thú.

Hấn xoa xoa thái dương, dừng lại hồi lâu mới nặng nề nói: “A Trạch, thiên hạ tuy rằng thịnh hành nam phong, thế nhưng đối với đại phu sỹ tộc mà nói, nam sủng sở dĩ gọi là sủng bởi vì xét đến tột cùng cũng chỉ là một thứ đồ thú vị mới mẻ mà thôi. Người có thể chân chính yêu nhau, cả đời tương hứa từ xưa đến nay ít lại càng ít. Cũng có thể lúc ban đầu bọn họ thật ra đã yêu nhau, nhưng vì các loại nguyên do chung quy vẫn cứ thiên nhai tương vong.”

“Ta cùng đệ sớm chiều gặp gỡ suốt mười năm, đệ cảm thấy còn chưa đủ, muốn ở cùng ta càng thêm lâu dài. Thế nhưng nhân sinh của đệ hiện tại chỉ mới bắt đầu, còn có rất nhiều cái mười năm nữa đang chờ đệ.”

“Câu cửa miệng thường nghe, bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại. Đệ phải hiểu được, nếu một ngày đệ thuộc về ta, ta tuyệt đối không thể nhân nhượng để đệ lấy vợ sinh con.”

“Đệ là nhất quốc chi chủ —— tương lai rất có thể sẽ là chủ nhân của cả thiên hạ. Đệ sẽ gặp cảnh văn võ bá quan không ngừng nỗ lực đưa người vào hậu cung của đệ, mặc kệ là nam hay nữ, mặc kệ đệ có thích hay không, ta đều không đồng ý đệ tiếp nhận bọn họ.”

“A Trạch, đệ còn quá nhỏ, đệ chưa từng thể nghiệm qua cái loại mê hoặc này.”

Nói đến đây, Khương Tổ có chút lo buồn vô cớ thở dài. Vươn tay sờ sờ đầu của Khương Trạch, kéo ra một nụ cười khổ: “A Trạch ngoan, trở về nghỉ lại cho thật kỹ, đừng quá nóng ruột mà khiến tương lai phải hối hận.”

Khương Tổ nói xong lẳng lặng đứng đó chờ đợi, đến khi nhìn thấy sự tự hỏi trong đáy mắt của Khương Trạch mới đứng dậy rời đi.

Kúc hẳn đẩy cửa, chợt nghe được tiếng trả lời cực kỳ tinh táo của Khương Trạch.

“Nếu là vì con nối dòng, Khương thị dòng dõi thịnh vượng, đệ hoàn toàn có thể nhận một đứa trẻ làm con thừa tự, toàn tâm toàn ý xem như Thiên tử tương lai mà bồi dưỡng.”

“Nếu nói đến cảm tình, đệ biết mẫu hậu và Khương... phụ hoàng cũng không yêu mến lẫn nhau, đệ hoàn toàn có thể hiểu được việc phải sống cùng người mình không yêu suốt một đời là tư vị gì.” Đời trước sau khi y thú Lạc Dục Lam liền đem người đặt trong hậu cung xem như bài biện, cho đến sau này tàn sát hết những người có liên quan đến sự kiện mưu phản, nữ nhân đáng thương kia cũng hậm hực mà vong.

Khương Tổ quay đầu lại.

Hắn nhìn vành mắt ửng đỏ của Khương Trạch, lại nghe được thanh âm gần như chất vấn của đối phương: “Cũng bởi vì đệ còn nhỏ nên ca ca liền xác định đệ là nhất thời xung động chứ không phải đã quyết tâm cùng ca ca cả đời sao? Rõ ràng đệ tin tưởng ca ca như vậy, vì sao... ca ca không thể tin tưởng đệ nhiều hơn một chút chứ?”

.....

Đêm dài chưa vơi.

Lúc ban ngày đã nói thẳng thắn hết mọi việc, tâm trạng Khương Tổ hiện giờ tự nhiên đã không còn gánh nặng, cực kỳ dễ dàng cảm thấy uể oải. Hắn thật vất vả mới đem Khương Trạch lòng mang hờn dỗi dụ cho ngủ say, vốn định cũng hảo hảo ngủ một giấc, xóc lại tinh thần nghênh đón ngày mai, nào ngờ lại trở nên trần trọc khó ngủ.

Hắn trở mình, ngừng mắt nhìn ngắm người đang nằm bên cạnh. Chỉ thấy một dung nhan bình thản không chút phòng bị, cũng không biết lúc này đang mơ thấy gì mà trên gương mặt nhỏ nhắn hiện ra một tia thần sắc khổ sở.

Khương Tổ nhẹ nhàng vuốt ve gò má của y, lại nghĩ đến những lời Khương Trạch nói vào buổi sáng.

Có lẽ là do mấy năm gần đây Khương Phong đã làm trái tim hắn băng giá, cho nên hắn quả thật có chút không dám tin vào tình cảm, vì vậy hắn chỉ nhớ rõ sự tùy tâm sở dục của Khương Trạch lại quên mất kỳ thực y cũng là loại người dị thường kiên quyết.

Tất cả những gì y muốn làm nhất định tận lực mà làm, cho dù có bất cứ thứ gì nhảy ra cản đường, y tuyệt đối cũng không liếc mắt nhìn nhiều thêm một chút.

Hắn vì sao không thể tin tưởng hài tử này thêm một chút chứ? Dù cho sau này thật sự có mê hoặc không ngừng xuất hiện, thế nhưng không phải còn có hắn ở bên cạnh nhìn kỹ sao?

Lẽ nào hắn cứ không dám tự tin như vậy, cho rằng mình không sánh bằng đám mỹ nữ kịch cỡm chốn hậu cung hay nam sủng lá lướt sẽ xuất hiện sau này sao?

Khương Tổ nở nụ cười.

Những việc khiến hắn suy tư suốt bao lâu nay, nói một cách thẳng thừng, kỳ thực bất quá cũng là lo sợ không đầu mà thôi. Nếu hắn có đủ lòng tin với Khương Trạch và bản thân, những chuyện kia làm sao có thể phát sinh được?

Hắn ôn nhu hôn cái trán Khương Trạch một chút, nhỏ giọng đồng ý: “Xin lỗi, ta tin tưởng A Trạch. Sau này... sẽ không có hối tiếc nữa.”

Tiếp theo hắn liền rõ ràng nghe được người đang ngủ trước mặt dùng mũi hừ một tiếng, tay chân lại nhanh chóng hoạt động vài lần, nhanh chóng lăn vào trong ngực của mình.

Khương Tổ : “... Thế nào còn chưa ngủ?”

“Ngủ không được nha...” Khương Trạch dùng móng vuốt ôm sát vào người bên cạnh, ngượng ngùng vùi mặt vào hõm vai của Khương Tổ, “... Thật muốn làm mấy chuyện xấu hổ thẹn thùng cùng với ca ca mà...”

Khương Tổ: “...”

1/ Hữu ý ươm hoa hay vô tình cắm liễu: Nguyên văn hay gặp ‘Hữu ý ươm hoa hoa chẳng nở, vô tình cắm liễu liễu thành cây’. Ý tứ chính là chỉ đôi khi có những việc người ta dốc hết tâm sức cũng không thành công, có những việc chỉ là băng qươ hời hợt lại gặt được thành quả tốt đẹp.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

29. Chương 29

Đêm trầm như mực, sao trời lấp lánh

Hầu như trong nháy mắt Khương Tổ đã hiểu như thế nào là ‘việc thẹn thùng xấu hổ’, hắn nhắm mắt lại, có chút bất đắc dĩ: “... Ngoan.”

Khương Trạch nín lấy đôi vai của hắn bò lên trên chút nữa, y dùng một tay chống đỡ thân thể, một tay vuốt ve hàng mi của Khương Tổ: “Thế nhưng ca vừa rồi nói đệ không hiểu loại chuyện này, bây giờ lại không chịu dạy đệ, như vậy đệ làm sao hiểu đây?”

Khương Tổ bất đắc dĩ mở mắt.

Hắn phi thường muốn nói với Khương Trạch “Bởi vì ca ca cũng không hiểu rõ thì làm sao có thể dạy cho đệ”, thế nhưng những lời làm mất tôn nghiêm như vậy hắn cũng không thể nói ra khỏi miệng, nói không chừng nếu hắn thật sự thừa nhận, Khương Trạch sẽ không biết từ đâu lấy ra một quyển nam nam đông cung đồ, mỹ kỳ danh viết dùng để tham khảo một phen. Hiện tại hắn chỉ có thể thẳng thắn dùng tay che lại ánh mắt của Khương Trạch, một tay đỡ lấy đầu của y nhấn chìm vào nụ hôn sâu thẳm, sau đó có lệ nói: “Được rồi... Ngoan, ngủ đi.”

Khương Trạch liếm môi, cực kỳ ngây thơ hỏi: “Như vậy là đã có thể sinh con rồi sao?”

Khương Tổ che trán : “... A Trạch, đệ là nam nhân, không thể sinh hài tử.”

Khương Trạch dường như có chút mất mát đáp lời, chờ đến khi Khương Tổ cho rằng y rốt cục cũng buông tha dự định đào sâu trao đổi về vấn đề này, Khương Trạch lại đột nhiên dùng nửa người dưới cọ cọ Khương Tổ.

Khương Tổ quả thực sắp điên rồi.

Đêm đã qua hơn phân nửa, ngoài song cửa nguyệt quang như nước, chính là lúc chìm sâu vào mộng đẹp.

Thế nhưng khi Khương Trạch dùng ánh mắt cực kỳ dụ ngoạn như cú con, nhẹ giọng ngọt ngào hỏi “Ca ca ta thật khó chịu, có phải là bị bệnh hay không”, Khương Tổ lại không cách nào giống như lần trước, cứng rắn phát tay rời khỏi.

Hắn trở mình nhẹ nhàng đặt Khương Trạch dưới thân, cố định đôi tay thích tác quái lung tung của đối phương, một tay thâm nhập vào trong tiết khố của y. Hắn không ngừng hôn môi người bên dưới, miễn cho thanh âm ngọt ngào của Khương Trạch phát ra câu hắn đến thất hồn lạc phách, cuối cùng làm ra chuyện thương tổn đối phương.

Thiên hạ hiện nay mặc dù thịnh hành nam phong, thế nhưng trên thực tế nam sủng luyện đồng bất quá cũng chỉ là món đồ chơi mà thôi, địa vị cực kỳ thấp kém. Đạt quan quý nhân chơi đùa cùng bọn họ đại thể chỉ lưu tâm làm sao có thể khiến cho bản thân cảm nhận được lạc thú, ít khi nào chú ý người thừa nhận bên dưới đến tột cùng là thống khổ hay vui thích. Dù sao nơi đó của nam nhân cũng không phải dùng để hầu hạ, bởi vậy trong quá trình phòng sự này nếu phía chủ động không quá thành thực, người thừa nhận nhẹ thì thụ thương chảy máu, nặng thì sẽ tạo thành thương tổn đối với thân thể khó khôi phục lại hoàn toàn.

Thế nhưng Khương Trạch so với những người khác bất đồng, cho dù cuối cùng cũng vẫn khuất phục dưới thân hắn, thế nhưng y cũng là châu bảo trong lòng bàn tay hắn, hắn không muốn để người nọ tổn thương cho dù một chút may mắn nào.

Thật lâu trước đây, khi hắn giao lưu cùng với đại phu sỹ tộc từng nghe nói nam phong từ thời cổ đã thịnh hành, cư nhiên phát triển riêng một chuỗi quy trình đặc hữu. Nó đối với bên thừa thụ mang theo rất nhiều yêu cầu, ví dụ như đòi hỏi phía dưới phải “Hương, noãn, khẩn, du, hoạt”¹, bảo chứng sạch sẽ mê người đồng thời cũng khiến người chủ động thần hồn điên đảo, trong đó còn không ít lưu ý bảo hộ cho bên phía thừa nhận, ví dụ như thức ăn của hai bên, những bước thanh lý trước khi làm, trong quá trình cần thoa mỡ bảo hộ... các loại thủ đoạn, tóm lại có thể khiến cho song phương đều lưu luyện tư vị trong lúc đó.

Thế nhưng Khương Tổ cũng chỉ biết đến như vậy mà thôi.

Hắn chẳng bây giờ nghĩ đến có ngày sẽ lâm vào quần cảnh như vậy, vì thế lúc đó sau khi hắn bắt động thanh sắc nghe đối phương bừa bãi một tràng như vậy, quay đầu liền đem người kia liệt vào loại không cần qua lại lần nữa.

Bởi vì hai tay bị vũng vàng trời buộc ở phía trên, Khương Trạch chỉ có thể vô ý thức cong người, cũng như ngày đó suýt nữa chết đuối mà áp sát thân thể nóng ẩm vô hạn kề cận bên cạnh của Khương Tổ. Y mở to đôi mắt thất thần, Khương Tổ nhất thời chỉ cảm thấy hai đồng tử trong suốt như một hồ nước sâu thẳm, dẫn tới bụng dưới của mình cũng không ngừng quặn lên từng cơn căng thẳng. Khương Trạch hơi ngược cầm lên, đôi môi khê mở chủ động thừa nhận nụ hôn sâu của Khương Tổ, nước bọt ẩm áp theo khước môi của y chảy xuống, dần dần trở lạnh trên gò má y, lại không ngừng có luồng ẩm áp khác bổ sung, thuận thế chảy xuôi xuống.

Khương Tổ rất nhanh phát hiện biện pháp hắn vẫn dùng để che lại âm thanh của Khương Trạch căn bản không có hiệu quả. Bởi vì Khương Trạch nhất thời không hề để ý đến nụ hôn của hắn, lại bị động tác trong tay hắn khiến cho liên tục thất thần, bên môi tràn ra những thiên than mềm mại yếu ớt, pháp phòng uyển chuyển.

Vì vậy cho nên Khương Tổ căn bản cũng không phát hiện mình đã cởi bỏ tiết khố của bản thân và Khương Trạch vào lúc nào, thậm chí còn dùng thứ của mình cọ vào Khương Trạch, nắm thật chặt không ngừng vuốt ve lên xuống.

... Đợi đến khi rốt cục cũng phát tiết xong, Khương Tổ mang đến khăn gấm lau khô vết tích trên người bọn họ, sau đó mới quay về giường nằm.

Khương Trạch đang nằm bẹp trên giường, ***g ngược pháp phòng kịch liệt.

Kiếp trước y đem toàn bộ tinh lực đều phát tiết trên chiến trường, bên người vô luận nam nữ một người cũng không lưu lại, càng cực ít làm loại việc này. Chỉ có mỗi khi ở trong mộng nhìn thấy Khương Tổ thì có chút thư giãn, thế nhưng đợi đến khi tỉnh mộng lại càng theo đó mà nhiều hơn mấy phần trống rỗng cô tịch.

Nhưng là bây giờ, người làm y nhớ thương đang im lặng nằm bên cạnh y, thân thể của người nọ vẫn ẩm áp cháy bỏng như vậy, vẫn tràn ngập sức sống, tuổi trẻ khỏe mạnh như vậy... hắn thậm chí còn tận tay làm loại chuyện này cùng y...

Khương Trạch hít sâu một hơi, bình phục loại tình cảm cuộn trào mãnh liệt mênh mông trong lòng.

—— còn chưa đủ.

Từng chân tơ kẽ tóc trên người y đều đang kêu gào chưa đủ, muốn càng nhiều hơn cảm xúc từ Khương Tổ.

Đôi mắt của Khương Trạch hoàn toàn tối lại.

Y núp ở trong lòng Khương Tổ, giống như vô ý mà vẽ từng vòng tròn lên ngực của đối phương: “Đây là loại việc có thể khiến người sinh con sao...”

Có lẽ vì đã qua loa phát tiết xong, cho dù hiện tại cả người uể oải nhưng những xung động vốn được khắc chế trong cơ thể Khương Tổ đã thức tỉnh, mà động tác hiện tại của Khương Trạch càng không khác lửa đổ thêm dầu, hầu như lập tức gợi lên phản ứng thân thể mà y vô pháp che giấu. Chỉ là lý trí của hắn rất cuộc vẫn còn tồn tại một chút, biết việc này làm nhiều thương thân, thẳng thẳng một lần bắt lại đôi tay đang tác quái của tiểu hài tử nhà mình, mười ngón đan xen đặt xuống cạnh người.

Khương Tổ điều chỉnh tư thế để Khương Trạch có thể dễ dàng ghé vào trong ngực mình, đồng thời có thể tách một vài bộ vị nguy hiểm ra, hít sâu vài lần rồi mới dùng một tay còn lại ôm lấy Khương Trạch, nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng đơn bạc hơi lộ ra của y, dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn nói: “Ngủ đi.”

Chỉ là hai chữ này lại dùng âm điệu trầm khàn cực kỳ gợi cảm thốt ra, câu đến trái tim của Khương Trạch nhột nhột không ngớt.

Nhưng chỉ chớp mắt tiếp theo, một chậu nước lạnh rầm rầm tạt xuống: “... Nếu là ngủ không được, ca ca liền đọc sách cho người nghe.” Hắn cảm thấy mình và Khương Trạch đều nên yên tĩnh một chút. A Trạch của hắn còn đang ở độ tuổi ngây thơ, hiếu kỳ muốn chìm đắm trong chuyện này vẫn có thể lý giải. Thế nhưng hắn đã đủ thành thục, không thể để mình trầm luân trong đó.

Khương Trạch: “...”

Chờ một chút, một đại mỹ nhân thiên kiều bá mỵ như y không ngừng câu dẫn ca ca nhà mình, ám chỉ hắn muốn làm gì với mình cũng được, tận hết sức lực đến tối nay rốt cục cũng có một chút tiến triển, kế tiếp chẳng lẽ không phải nên chân chính giao lưu ‘sâu sắc’ một phen sao? Đọc sách là cái quý gì vậy? Không phải thường nói ‘xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim’ sao? Ca ca nhà mình thế nào lại không hiểu phong tình như vậy?

Nội tâm của Khương Trạch cơ hồ đã hồng mất.

Nhưng chưa chờ hắn bộc lộ biểu tình bi phần thì Khương Tổ đã bắt đầu dùng âm thanh trầm thấp ôn nhu của mình mà niệm Tam Tự kinh .

Khương Trạch nhận mệnh đem đầu vùi vào ngực Khương Tổ, sau đó bị Khương Tổ đào lên, bắt y nghiêm túc nghe mình đọc thuộc lòng văn chương võ lòng của tiểu hài tử nhằm để định thần.

... Đường dài đằng đẵng, đích đến nơi nào?

Khương Trạch hút hút mũi, ủy khuất nhắm hai mắt lại.

Đội hô hấp của người trong lòng lần nữa trở nên vững vàng, Khương Tổ lại thử hôn một chút lên đôi mắt của Khương Trạch, thấy y rốt cuộc không có phản ứng gì mới giữ yên tư thế này mà nhắm mắt, không lâu sau đã ngủ thật say.

Ngoài song cửa, nguyệt mãn tây lầu.

Ánh bạc chiếu qua cửa sổ khắc hoa rơi xuống mặt đất, ôn nhu mà yên tĩnh.

.....

Ngày hôm sau tỉnh lại, ước chừng là do tâm trạng không vui, cả người Khương Trạch đều tản ra khí tức người sống chờ đến gần, trên triều lớn tiếng mắng to Đình úy, lần nữa rút ngắn kỳ hạn điều tra đám sâu mọt trong triều. Sau đó cũng không quản đám văn võ bá quan bị khí thế của mình hù cho run lấy bầy, đích thân đi thẩm vấn đám tội phạm tham ô bị giam trong ngục.

Chờ đến khi y đem những thủ đoạn bức cung xem như có chút phân lượng ở kiếp trước áp dụng lên đám người trước giờ quen sống an nhàn sung sướng kia, hầu như tất cả đều vô pháp chống cự sản sinh cảm giác sợ hãi với Khương Trạch, đem tất cả những gì mình biết đều cung khai hết. Thậm chí vài người tự cho là đúng còn đề cập đến tên của Khương Tổ, Khương Trạch chỉ lập tức cười lạnh một tiếng, dứt khoát đem gia tộc của bọn người này sao trảm².

Một lần nữa nhặt lên danh hiệu bạo quân kiếp trước đã làm bạn cùng mình suốt ba mươi năm — y cũng không có một chút quan tâm nào.

Có lẽ rốt cục cũng đem hết những hờn giận trong lòng phát tiết ra ngoài, Khương Trạch ngược lại có thể tâm bình khí hòa ngồi trên long ngai, nghe Đình úy một bên run rẩy sợ sệt, một bên hồi báo hôm nay đã điều tra được những ai, cả triều văn võ sắc mặt trắng bệch nhìn theo một đám người bị kéo ra ngoài, không ngừng kêu la.

Cho đến khi Đình úy rốt cục đã không thể điều tra ra thêm bất kỳ kẻ nào, mà Khương Trạch lại đem đám người kia đáng chém đã chém, đáng lưu vong đã lưu vong, đáng xét nhà liền xét nhà... cuối cùng đại án tham ô chấn động cả Khương quốc này cũng đến hồi kết thúc.

Lúc này thế cục trong kinh đã hoàn toàn biến đổi, dù sao bị điều tra phần lớn đều là văn quan, thậm chí ngay cả trong hàng ngũ cửu khanh cũng có hai vị trí trống, dù cho các quận huyện lần nữa đề cử hiếu liêm³ cũng không đủ bổ khuyết ghế trống. Ngay lúc này, Khương Trạch liền hạ chỉ chiêu mộ hiền tài trong nội cảnh Khương quốc, hiền giả được tiến cử hoặc phạm là người cảm thấy có đủ tài năng đều có thể đến đô thành tham dự khảo hạch, mà chỉ cần thông qua khảo hạch liền có thể đảm nhiệm một chức vụ trong triều đình!

Trong lúc nhất thời, kinh đô Khương quốc được đông đảo hiền giả lai vãng, cho đến tận sau lập hạ⁴ một tháng, tất cả mọi chuyện mới trở về trần ai lạc định.

— mà những người được Khương Trạch dùng túi gấm mời đến đô thành Khương quốc, đến hiện tại hầu như tất cả đều đã vượt qua khảo hạch. Khương Trạch cuối cùng cũng thành công đem mọi người an bài vào triều đình.

Tổ chức thành viên kiếp trước hoạch định theo đó đã sơ bộ hình thành.

Gia Cát Du đứng trong hàng ngũ cửu khanh, xa xa cùng với Khương Trạch nhìn nhau mỉm cười.

Hắn là đồng bạn hợp tác ăn ý nhất với Khương Trạch trong kiếp trước, chỉ cần đời này có thể trước sau như một vì thiên hạ Khương thị dốc lòng lo lắng, Khương Trạch tự nhiên không mấy may bạc đãi hắn.

Đợi đến khi làm xong việc này, Khương Trạch lại giáng thêm một đạo cự lời xuống trước mặt văn võ toàn triều.

Y hạ chỉ phong Khương Tổ làm Tịnh Kiên Vương, phong ấp ba vạn hộ, địa vị trên tam công, tấu sự không cần xưng thần, dùng lễ nghi Thiên tử chế tạo mũ miện, xa phục, tinh kỳ, lễ nhạc và được tham gia tế thiên... Như vậy cũng là đang nói, bá quan thấy hắn như thấy Khương Trạch!

Cả triều văn võ đều cực kỳ sợ hãi!

Thiên hạ hiện nay chính là dùng chế độ quận huyện, hành động này của Khương Trạch chính là phá vỡ tổ chế không thể nghi ngờ, một đạo thánh chỉ như vậy khiến đám quan lại thông thường vẫn luôn một mực giữ vững lễ lối khó thể tiếp thu. Thế nhưng hành động tàn nhẫn của Khương Trạch lần trước vẫn còn đủ lực chấn nhiếp, cả triều đình đều yên ắng không một chút tiếng động, ngoại trừ Thái úy Viên Tú tượng trưng bỏ lại một câu “Không hợp quy củ”, còn lại không một ai đủ can đảm đứng ra khuyên bảo Khương Trạch.

Khương Trạch nghe xong chỉ lặng lẽ mỉm cười.

Ánh mắt của y dừng lại trên gương mặt trần ngập chấn động của Khương Tổ, ôn hòa nói với Thái úy: “Lão sư, trăm còn nhớ, năm đó khi người dạy dỗ trăm và Tịnh Kiên Vương đã từng nói qua: Binh giả, tối kỵ không hiểu biến báo, lo trước lo sau, do dự không quyết. Trăm tin tưởng sau ngày hôm nay có Tịnh Kiên Vương tương trợ, thiên hạ giang sơn này nhất định sớm ngày toàn bộ thu về Khương quốc chúng ta!”

Cả đại điện không chút tiếng động, ngay cả tiếng hít thở cũng không quá rõ ràng.

Từ xưa đến nay, bên giường đại vương nào cho người khác ngủ say, chẳng có một ai trên thế gian này muốn đem quyền thế tột đỉnh của mình chia sẻ cùng người khác, cho dù người kia có là phụ mẫu thân nhi của bản thân. Tất cả mọi người đều không thể lý giải vì sao Khương Trạch lại đột nhiên chuyển biến thành thực như thế, dù sao khi vụ án tham ô kia vừa kết thúc Khương Trạch liền nhanh chóng lấp đầy những vị trí còn trống, mà những quan viên mới nhậm chức đều không có một chút cảm giác ngỡ ngàng nào, lập tức bắt tay vận hành cực kỳ trơn tru, một đám văn võ triều thần nếu đến bây giờ vẫn chưa nhìn ra môn đạo thì sợ rằng cũng không cần thiết ngồi ở trước mặt Thiên tử nữa rồi.

Ngày hôm nay, khi Khương Trạch giống như mãnh hổ đưa ra quyết định này đến trước mặt mọi người, phảng phất giống như đang nói cho bọn họ biết, cái ẩn tượng ban đầu về y giống như một tiểu bạch thỏ đơn thuần dễ dàng bị lấn áp là buồn cười hoang đường đến mức nào.

... Quên đi.

Dù sao hiện tại địa vị của bọn họ tại triều đường còn không bằng Văn Nhân tộc năm đó, chỉ cần Khương Trạch vui vẻ là tốt rồi.

Đương nhiên, trong số đó khó thể tin tưởng những việc trước mắt nhất sợ rằng chính là Hữu tướng cùng Trương Di.

Bọn họ đều biết Khương Tổ đã thắng thắng tự thú trước mặt Khương Trạch, mặc dù Khương Trạch vẫn chưa trách tội lên đầu đối phương, thế nhưng trong lòng hai người đều hiểu rõ chỉ sợ giữa bọn họ đã nảy sinh ngăn cách, cả đời này của Khương Tổ đều chỉ có thể chìm nổi giữa triều đình, tầm thường vô vị. Đột nhiên tiếp thu một tin sấm sét như vậy, cả hai đều mục trừng khẩu ngốc ngơ mắt nhìn Khương Trạch.

Bọn họ tự nhiên vô pháp nhìn thấu dưới nụ cười của Khương Trạch đến tột cùng là đang cất giấu chân tình thật ý hay là rắp tâm khó lường.

Về phần Khương Tổ.

Khi khiếp sợ ban đầu rút đi hẳn liền khẽ rừ mi mắt không thềm để tâm đến ánh mắt lén lút của mọi người, chỉ cúi đầu nở nụ cười.

Một xưng hào Tịnh Kiên Vương, cùng Thiên tử sóng vai. Từ này về sau hẳn cùng Khương Trạch đã không còn khác biệt về địa vị, thậm chí chung hưởng quyền lực thế gian, sóng vai thụ hưởng giang sơn thiên hạ!

Đây là thông báo ôn nhu nhất của hài tử cái gì cũng không hiểu, rồi cái gì cũng nguyện ý cho hắn, với cả thiên hạ.

Còn hẳn thì sao, hẳn nên dùng cái gì để báo đáp một phần ái ý sâu đậm này?

Nếu trong triều đã không có bất luận kẻ nào phản đối chuyện này, Khương Tổ liền đợi Thái thường tự tuyển một ngày tốt, để đích thân Khương Trạch phong mình làm vương.

Rượu quá ba tuần, Thiên tử cùng Tịnh Kiên Vương rời sân, đủ loại bá quan liền theo đó mà thả lỏng, đều tự tự thành nhóm làm thơ tranh luận. Mà người đang nói chuyện cùng với Hữu tướng là Gia Cát Du, cũng là người bị mọi người mời rượu nhiều nhất. Đương nhiên, câu hỏi mọi người muốn vị nhân sỹ ‘trên thông thiên văn dưới tường địa lý’ này trả lời nhiều nhất chính là ‘Vì sao bệ hạ lại phong Tịnh Kiên Vương?’

Gia Cát Du liền tiêu sái mỉm cười, cao thâm khó lường nói: “Đó chỉ là vì bệ hạ muốn tìm một người có thể cùng ngài tham khảo sự huyền ảo của nhân sinh mà thôi!”

.....

Lúc này, vị Thiên tử đang tham khảo nhân sinh huyền ảo trên người đã không còn miện phục hoa lệ vốn có, trái lại cả người quang lõa, căn bản vô pháp chống cự một đôi đồng tử sâu thẳm bá đạo của người bên cạnh, bị người kia dùng mặt sau rút ngược vào một chén bí phương được thái y đặc chế. Mãi một lúc lâu, sau khi nơi nào đó hoàn toàn được thanh lý sạch sẽ mới được đối phương ôm lấy rời khỏi nước ấm mà ẩn lên nhuyển tháp, vừa lòng thỏa ý mà từng chút từng chút đem ca ca nhà mình nuốt vào trong bụng.

Lúc này đã là đầu hạ.

Thời điểm này buổi tối cũng không quá nóng bức, chỉ cần không mặc trang phục quá dày hoặc làm chuyện gì đó kỳ quái cũng không đến mức xuất mồ hôi. Thế nhưng hiện tại cả Khương Tổ và Khương Trạch cả người đều là mồ hôi đầm đìa, chỉ là cả hai vẫn như cũ chẳng hề mệt mỏi đòi lấy hoặc dâng tặng cho đối phương.

Chờ khi tất cả qua đi, Khương Tổ rốt cục phục hồi tinh thần, hần nâng cái ót của Khương Trạch lên trao tặng một nụ hôn sâu, sau đó lại ôm người bước vào ôn tuyền, một lòng giúp y thanh lý.

Khương Trạch khẽ liếm cổ của Khương Tổ, miễn cưỡng tựa vào bả vai của hắn.

Quả nhiên là việc y mong đợi thật lâu —— loại cảm giác này, thực khiến người ta lưu luyến.

Vốn là Thiên tử tuổi trẻ không biết hai chữ thẹn thùng viết như thế nào, Khương Trạch tự nhiên mà mở rộng hai chân quần lấy thất lưng Khương Tổ, tùy ý đối phương thanh lý những thứ nhớp nháp lưu lại trong thân thể, lại ghé vào lỗ tai người kia, khí mỏng như lan thì thầm: “Ca ca, đệ còn muốn nha...”

Động tác của Khương Tổ dừng lại một chút, sau đó có lệ hôn y một ngụm: “Ngoan.”

Tiếp theo liền không hề dao động, tiếp tục tỉ mỉ thanh lý giúp đối phương.

Tuy rằng hắn làm rất cẩn thận, cũng không xuất hiện tình huống sưng lên, thế nhưng dù sao cũng là lần đầu tiếp nhận, không thích hợp làm nhiều. Đến khi Khương Trạch quần quít quyết liệt, Khương Tổ liền phi thường dứt khoát dùng tay đẩy người kia ra, sau đó ôm người ra khỏi ôn tuyền lay khô thân thể, đem người về giường, nhẹ nhàng vuốt lưng dụ y vào giấc ngủ.

Ngoài cửa sổ, đêm trầm như mực, sao trời lấp lánh.

1/ Hương, noãn, khẩn, du, hoạt: Lần lượt là ‘Thơm, ấm, chặt, trơn, mềm’. Đây là những tiêu chuẩn cần thiết cho một cực phẩm tiểu huyết, có thể mê đảo tất cả nam nhân.

2/ Sao trăm: là xét nhà tịch thu gia sản và trăm tử.

3/ Hiếu liêm: Là dạng người có học, có đạo đức cao được địa phương đề cử đảm nhiệm chức sắc, không cần thông qua thi cử. Thường là người có danh vọng cao trong khu vực, được nhiều người nể trọng.

4/ Lập hạ: là một trong 24 tiết khí của của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng 5 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 45° (kinh độ Mặt Trời bằng 45°). Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là bắt đầu mùa hè.

30. Chương 30

Theo trăm xuất chinh, bình định Tùy quốc!

Ngày hôm sau, khi tia nắng ban mai bắt đầu chiếu rọi đại địa thì Khương Trạch ở trong một nụ hôn ôn nhu của Khương Tổ bị đánh thức dậy.

Đêm hôm trước hồ đồ xung động, Khương Trạch chỉ cảm thấy hưng phấn đến căn bản ngủ không yên giấc, đợi đến khi chân chính nghỉ ngơi hai ba canh giờ tỉnh lại, y chỉ thấy toàn thân giống như nằm đó trải qua một ngày một đêm tác chiến liên tục không ăn không uống, vừa mệt mỏi lại trì độn. Khương Trạch lười biếng duỗi người, sau đó xoa xoa ánh mắt nhập nhèm của mình để Khương Tổ giúp đỡ thay quần áo, đội mũ miện. Cho đến khi Trương Di dâng thuốc muối dương chi để xức miệng thì mới chính thức tỉnh táo lại.

Chờ đến khi rửa mặt hoàn tất, bị Khương Tổ lôi kéo đến Sơ Nguyên điện lâm triều thì Khương Trạch cũng đã khôi phục lại sức sống trước kia. Tuy rằng trên eo vẫn có chút cảm giác quái dị, thế nhưng cũng không

phải không thể nhẫn nhịn —— bất quá y vì sao phải muốn nhẫn nhịn nha? Nếu không biểu lộ ra thì làm sao đổi được sự thương tiếc của người bên cạnh chứ?

Vị đế vương nằm đó trên chiến trường vô cùng lãnh đạm, cho dù lần thâm nhất bị chủ tướng của quân địch dùng tên bắn vào vai trái, suýt nữa phế đi một cánh tay vẫn mặt không đổi sắc, vào lúc này lại hơi hơi nhăn mày, dùng tư thái thoát nhìn như thể kỳ thực hơi lộ ra yếu đuối chậm rãi ngồi xuống.

Cuối cùng còn giả vờ trầm trọng, thêm một hơi thở như sâu như cạn.

Y rốt cuộc cũng thành công đưa đến sự chú ý của Khương Tổ.

Dùng dư quang liếc đến hàng mày hơi nhíu lại của đối phương, Khương Trạch liền vui vẻ trưng ra bộ mặt nghiêm túc, chăm chú xử lý chuyện triều chính.

So với trước đây lúc xử lý triều chính luôn lấy ‘nghe theo Tả tướng’, ‘Hữu tướng thi hành’, ‘Thái úy nói đúng’ làm những câu trả lời vạn năng thường dùng, hiện tại Khương Tổ đứng bên cạnh, lần đầu đảm nhiệm vị trí phụ trợ Khương Trạch xử lý quốc sự đều trả lời mỗi vị quan lại rành mạch rõ ràng, nơi nơi chỉ trúng chỗ yếu hại, chỉ đợi sau khi mọi người hạ triều bổ sung một chút là được. Một vòng trôi qua, thời gian lâm triều cứ nhiên còn kết thúc sớm hơn Khương Trạch dự tính một ít!

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu tạo thành tình huống này chính là, trước kia mỗi lần Khương Trạch đề ra quyết định thì Tả Hữu nhị tướng đều phải xông ra cãi nhau một trận. Mà Khương Trạch phần lớn thời gian lại dùng tâm tư đang nhìn xiếc khổ mà xem hai người cãi nhau một trận cực kỳ thống khoái, sau đó thuận miệng chỉ trì quan điểm của một bên, làm cho hai người không những không cảm thấy được vui vẻ thắng lợi, trái lại càng cảm thấy bức mình sốt ruột.

Ngày hôm nay, sau khi hạ triều, bách quan đều lệ nóng đoạn tròng.

—— thường ngày đại diện tràn ngập thanh âm cãi nhau, toàn bộ triều thần bối rối rốt cuộc nên ủng hộ người nào là cái quỷ gì đây? Phải giống như hôm nay mới chính là tiết tấu thượng triều cần có nha!

Sau khi bãi triều, Khương Tổ lại cùng Khương Trạch hưởng dụng bữa sáng, hẩn ôm người vào trong ngực, dùng lực đạo nhẹ nhàng vừa phải chậm rãi giúp y xoa nhẹ phần eo. Chờ đến khi người nọ hít lại cặp mắt đào hoa, thư thư phục phục hưởng thụ một phen, thậm chí còn biểu thị “Đã rất tốt rồi, nếu có thể đến thêm lần nữa thì càng hoàn hảo”. Khỏe mắt Khương Tổ co quắp vươn tay cầm lên một quyển công văn, bắt đầu phê duyệt tấu chương.

Hắn rõ ràng nghe được thanh âm thở dài cực kỳ khoa trương của người bên cạnh.

Khương Tổ hơi cong khỏe môi, nhẹ nhàng búng vào chóp mũi của y một cái, sau đó thu liễm tâm thần đặt vào chính sự.

Lúc Trương Di vào cửa trùng hợp nhìn thấy một màn như vậy, chẳng biết vì sao có loại ảo giác hai mắt đều mù rồi.

Lúc này, các thương đội mang theo giấy gai đi bán ở những quốc gia khác còn đang trên đường trở về, thế nhưng Khương Trạch đã thu được tin tức bọn họ gởi về, sỹ tộc đại phu ở các quốc gia đều đối với giấy gai yêu thích không buồn, hơn mười xe giấy gai của thương đội chỉ cần mở ra liền rất nhanh bán hết, căn bản cung không đủ cầu. Các thương nhân nghe được tin tức liền lập tức hành động, tấp nập dò hỏi đoàn xe phương pháp luyện chế, thậm chí còn hỏi phối phương. Sau khi biết được chỉ cần có thể xuất ra mười dật hoàng kim liền có thể mua được phối phương thì bọn họ đều biểu thị muốn độc quyền mua hết, một lần ra giá ba trăm dật!

Giá cả hiện tại, một dật hoàng kim có thể đổi lấy một trăm hai mươi thạch hạt kê, cái giá này đối với tiểu thương gia mà nói đã có thể xem như khoản lớn. Thế nhưng đối lập với khả năng mang về tài phú cực lớn của giấy gai, toàn bộ các thương nhân có thể chi trả đều đỏ mắt điên cuồng mà mua vào.

Cùng với thương nhân các nước giống như nhất được chí bảo mà gấp rút cầm phối phương trở lại thực nghiệm thì ngược lại, những người trong thương đội Khương quốc hầu như đầy mặt hồng quang đại thịnh, tinh thần chấn hưng. Mọi người đều biết, hiện nay tài phú đại thể đều tập trung trong tay hoàng thất, tam công cửu khanh, sỹ phu đại tộc, thương nhân thế gia. Một đám tiểu thương sau khi tính toán xong lợi

nhuận cuối cùng, mỗi chi thương đội có hơn mười xe giấy gai, thu vào ít nhất ba mươi lăm dật hoàng kim, tiền bán phổi phượng chỉ ít cũng đến hơn một trăm mười lượng!

Mọi người nhìn thấy hoàng kim sáng loáng như vậy hầu như đều trợn mắt há mồm! Trên thực tế, cho dù là thương nhân thành công như Diệp gia hầu như cũng chưa từng làm được mỗi lần ăn dật đồ như vậy, lúc này hẳn cũng giống như đám thương nhân kia, hận không thể bắt người bay về Khương quốc, lần nữa chở theo mấy trăm xe giấy gai đến các quốc gia để bán! Thế nhưng vừa nghĩ đến mỗi nước có ít nhất mười nhà thương nhân đã mua phổi phượng bắt đầu làm ra giấy gai thì nhất thời đau lòng không ngớt.

Sớm biết như vậy, chết sống cũng phải để Khương Tổ cho bọn họ chở thêm vài xe —— Không, chỉ ít cũng phải mười xe!

Nghe được tin tức mọi người thắng lợi trở về, Khương Trạch và Khương Tổ tự nhiên thập phần sung sướng. Khấu trừ tiền công cho các thương đội, nếu như đem tất cả tiền lời đều dùng cho quân đội, lúc này chỉ dựa vào một lần mậu dịch như vậy đã đủ cho mười vạn quân đội Khương quốc chỉ dùng trong nửa năm. Về phần buôn bán phổi phượng, Khương Trạch và Khương Tổ trước đây đã đạt thành ý kiến thống nhất.

Công nghệ chế tạo giấy gai cũng không phải quá khó khăn phiền phức, sau khi thương đội trở về vài tháng nói không chừng sẽ có công tượng của các quốc gia khám phá ra huyền bí trong đó, theo sau phỏng chế. Như vậy không nói đến tình cảnh giấy gai giá cao của bọn họ lâm vào xấu hổ, ngay cả việc giữ kín phổi phượng cũng không có chút ý nghĩa nào, không bằng thừa dịp hiện tại kiếm lớn một khoản.

Từ lúc công tượng của các quốc gia bắt đầu thực nghiệm, sau đó đại quy mô sản xuất rồi mới đưa ra thị trường, theo tính toán của Khương Trạch ít nhất cũng phải mất thời gian hai tháng. Mà hai tháng sau, loại giấy cỏ mới Khương quốc đưa ra thị trường sợ rằng cũng đang trên đường vận chuyển đến các nước, lúc đó đối lập với giấy gai giá cao không hạ, loại giấy cỏ giả cả tương đồng lại càng thêm trắng nõn mịn mượt này e rằng sẽ có sức cạnh tranh mạnh hơn một ít.

Ngoại trừ thứ đó, thuộc hạ của Khương Tổ cũng đã mang cái thứ gọi là khoai từ kia từ Giang Đông về, đồng thời được sự căn dặn mà đi khắp nơi vớt thực vật đặc hữu, mang về Khương quốc từ từ bồi dưỡng nghiên cứu.

Mà thuộc hạ của Khương Trạch cũng dùng không ít dê bò đi Tây Vực trao đổi một lượng lớn mầm mống cây bông cùng cỏ nhuộm cần thiết. Dùng danh nghĩa Gia Cát Du tùy ý tìm cái cơ giao cho Đại ty nông, còn đặc biệt phổ cập một ít cỏ nhuộm và khí hậu đặc thù của Tây Vực, sau đó liền để cho bọn họ lăn qua lăn lại đi.

Tháng bảy sao đại hỏa hạ xuống¹.

Đối lập với cuộc sống của bách tính Khương quốc càng lúc càng ổn định dư dả bách tính Tùy quốc vào lúc này khổ không thể tả, đại thể giống như đang sống trong dầu sôi lửa bỏng.

Tám tháng trước, Cơ Minh trải qua cử tử nhất sinh rốt cuộc trốn khỏi sự truy sát của Cơ Ngọc, thành công hội hợp với ngoại tổ phụ. Ngoại tổ phụ của Cơ Minh họ Kỳ ở biên cương căn cơ sâu đậm, thậm chí còn âm thầm bồi dưỡng được hơn ngàn thiết kỵ, không thể chế phục! Cơ Ngọc vừa sợ vừa giận, không để ý bách quan khuyên ngăn giam lỏng người Kỳ gia, hạ mệnh Kỳ lão nhập kinh kiến giá.

Như vậy chẳng khác gì Cơ Ngọc đang từ xa chiêu hàng Kỳ lão: Lòng không thần phục của người từ lâu trầm đã nhìn thấu! Nếu không muốn trầm tru cửu tộc nhà người mau nhanh chóng cút về đây lấy chết tạ tội!

Thế nhưng cái uy hiếp này lại không có tác dụng gì.

Mười ngày sau, người của Kỳ gia cũng với bộ hạ trong kinh nội ứng ngoại hợp chạy khỏi kinh đô, mà ngoại tổ phụ của Cơ Minh cũng chém giết độc quân biên cương, nâng cờ tạo phản. Không đầy hai tháng, chiến hỏa một đường chạy về phía bắc tràn qua năm quận, hai quân rốt cuộc trực tiếp xung đột vũ trang.

Cùng lúc đó, thám tử ba nước Tề Sở Hàn đều mang về một tin giống nhau như đúc: Sở Hàn liên thủ, cùng với Tề quốc và tộc Hung Nô bắt đầu va chạm!

Khương Trạch:”...”

Tình thế thiên hạ phân năm đã duy trì gần được trăm năm, Sở quốc ngang lúc càng kiệt sức, cho đến năm mười năm trước rốt cục không thể dốc sức ngăn được thịnh thế của bốn nước còn lại. Cho đến hôm nay, Tề Khương Hàn Tỳ đều quật khởi khắc chế lẫn nhau, không dám khinh địch loạn động, trong tình thế đó, Thiên tử nước Sở Mỵ Cận kế vị, rốt cuộc có thể củng cố lại chính quyền, Sở quốc lần nữa bắt đầu ổn định cường thịnh.

Chỉ là trên thực tế, kiếp trước nếu không có Khương Trạch ngang trời xuất thế, người chân chính đoạt được thiên hạ cũng sẽ không thể nào là Mỵ Cận.

Bởi vì lúc Khương Trạch đăng cơ thì Mỵ Cận đã gần bốn mươi, so với một kẻ kỳ lạ như Khương Trạch thì bất đồng, tinh lực của hắn đã từ từ suy giảm, sợ rằng đã không đủ tâm sức chinh chiến thiên hạ. Đám hài tử của hắn lại quá mức non nớt, trong tình thế thiên hạ đại loạn chẳng khác nào dê non tươi mới ngon miệng, không hề có sức chống cự.

Lúc đó, Khương Trạch vì chịu sự bức bách của ba nước Sở Tề Hàn, bị vây ở phía tây Trung Nguyên không thể chuyển động, y thẳng thẳng sửa lại kế hoạch thành nghỉ ngơi nuôi quân, đồng thời tìm cơ hội phân rã liên minh tam quốc. Sau đó, y thật sự đợi được một cái cơ hội, đầu tiên là dùng việc nhỏ khiến Tề Sở bất hòa, sau đó lại mượn sức tộc Hung Nô đánh vỡ sự cân đối vì điều kia, tiếp đó Tề quốc đã tâm bưng bưng liên chặn ngang một cước, Sở quốc hoàn toàn bị tiêu diệt.

Từ đó liên minh còn danh chẳng còn thực.

Sau khi chiếm đoạt Sở quốc, dã tâm cùng sự ngạo mạn của Tông Chính Việt đã mất khả năng khống chế, hắn không đem tầm nhìn cực hạn thả vào thế cục Trung Nguyên, cũng không lần nữa làm ra uy hiếp với Khương Trạch mà là cùng tộc Hung Nô chia cắt thành trì. Hắn cơ hồ dùng công phu sư tử ngoạm yêu cầu bảy thành trì của Sở quốc.

Đương nhiên, hai phía lại lần nữa đàm phán không thành.

Tông Chính Việt liền cổ động Hàn quốc liên hợp đẩy lùi tộc Hung Nô, thậm chí còn thân chinh sát phạt. Cho đến phút cuối khi bị Khương Trạch giết chết, trên mặt Tông Chính Việt cũng không có một chút ý hối tiếc nào.

Hiện tại, Khương Trạch rốt cục có thể xác định hai người kia đều đã trở về. Mặc kệ người có ý đồ khơi mào tranh đấu giữa y cùng Khương Tổ đến tột cùng là ai, nói chung Mỵ Cận ước chừng là muốn liên hợp cùng Hàn quốc, nỗ lực trong thời gian ngắn nhất chiếm đoạt Tỳ quốc, sau đó xua quân tây hạ, báo mối thù đuổi hổ nuốt sói2 kiếp trước với Khương Trạch. Chỉ tiếc, bất ngờ chính là, địch nhân của hắn cũng trong thời khắc đó ôm lấy mục đích đồng dạng.

Hừ! Đây thật sự là trò hay khó có mà!

Bởi vậy, nhân cơ hội ngàn năm có một này, vô luận Khương quốc xuất chinh Tỳ quốc hay hỗn chiến cùng các nước còn lại đều có thể thu về đầy đủ lợi ích. Hiện tại không ít quan viên đứng ra khuyên nhủ Khương Trạch phát binh đánh Hàn, cùng Tề quốc liên thủ chiếm đoạt Hàn quốc, sau đó lại cùng nhau tiêu diệt Sở quốc mạnh nhất hiện nay, cuối cùng mới quay đầu đối phó Tỳ quốc cũng là kịp lúc.

Chỉ có Thái úy cùng một ít người cho rằng hiện tại tình thế các nước hỗn loạn, Khương quốc mạo muội nhảy vào tham gia chỉ sợ cũng không mò được chỗ tốt nào.

Vì vậy cảnh tượng đã một tháng không thấy lần nữa tái diễn, thậm chí ngay cả võ tướng trước giờ vẫn một mực ung dung đều theo đó âm ỷ lên.

Khương Tổ không nói gì, chỉ lẳng lặng ngưng mắt nhìn Khương Trạch.

Rất hiển nhiên, hắn đã quyết định

Khương Trạch hơi giơ tay lên.

Là Thiên tử, mặc kệ Khương Trạch trong mắt bá quan là hình tượng vô tài vô đức, không đủ sáng suốt thì sức bức bách cũng đủ lớn. Sau khi y phong Khương Tổ làm vương thì đại thể mỗi khi xuất hiện trong triều chỉ là lắng nghe chứ không nói lời nào, thế nhưng cũng chưa từng giảm bớt nửa phẩm kính sợ trong lòng

mọi người với y. Vì vậy giờ khắc này, Khương Trạch chỉ chậm rãi khoát tay liên giống như có một chú ngựa vô hình nào đó bóp chặt yết hầu của văn võ toàn triều, khiến cho cả đại diện đột nhiên chìm trong an tĩnh.

Khương Trạch chậm rãi đứng dậy.

“Hai mươi năm qua, Tùy quốc tùy ý ngạo nghễ, bắt cướp bách tính biên cương của chúng ta, không để cho chúng ta có một sớm chiều yên ổn. Hôm nay chính là thời gian chúng ta đòi lại công đạo.”

Y nói đến đây hai mắt chợt ngưng thần.

Cả sảnh đường lặng ngắt như tờ.

Mọi người thậm chí đều vô thức nín thở, duy chỉ mở to đôi mắt gần như ngẩn ngơ ngưng thần nhìn thiếu niên Thiên tử trước mắt.

Thái úy kỳ thực sai rồi.

Khương Trạch cũng không phải một thanh lợi kiếm. So với một thanh kiếm không hề có tư tưởng, y càng giống một người cầm kiếm.

Mũi kiếm chỉ đường, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi!

Khương Trạch chậm rãi lộ ra một nụ cười.

Dung mạo của y vốn là cực mỹ, lúc này y hơi nâng cằm lộ ra biểu cảm có chút khinh miệt, mỉm cười thị huyết, càng khiến cho gương mặt kia trở nên diễm lệ vạn phần!

“Chư khanh nghe lệnh.”

Khương Trạch chậm rãi mở miệng. Trong nhất thời, chỉ có âm thanh trầm thấp êm ái của y vang vọng khắp thiên địa.

“Hãy theo trẫm! Xuất chinh —— bình. định. Tùy. quốc!”

1/ Tháng bảy sao đại hỏa hạ xuống: Trích câu đầu tiên trong tác phẩm Thất nguyệt của Khổng tử, trích từ kinh thi. Đây giống như một bài đồng dao miêu tả công việc nhà nông trong tháng bảy, vì vậy câu này chỉ đơn thuần là chỉ thời điểm trong năm, không mang ý nghĩa đặc biệt gì. Các bạn có thể tham khảo thêm bài thơ Thất Nguyệt tại đây

2/ Đuổi hổ nuốt sói: Gần giống trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, thế nhưng ý nghĩa của câu này lại nằm ở chủ vị là đối tượng bị hổ sói ngấm trúng, sau đó lại dụ hai bên tranh chấp mà thoát hiểm, thậm chí chiếm được lợi ích lớn. Còn trai cò tranh nhau thì ngư ông mang vị thế của kẻ ngoài cuộc nhiều hơn.

31. Chương 31

Xuất chinh!

Sau khi đã quyết định xuất chinh, những ngày kế tiếp là lúc bày binh bố trận.

Địa thế Tùy quốc cực kỳ phức tạp, núi đồi, cao nguyên, đồng bằng, lòng chảo, sa mạc... phân bố giao thoa, từ xưa đến nay đều là nơi dễ thủ khó công. Hiện tại chiến trường chính của Cơ Ngọc cùng Cơ Minh là tại khu vực tiếp giáp của Không sơn với bình nguyên, thuộc về huyện Định Tây, đại tướng Lý Nghĩa dưới trướng Cơ Ngọc trú đóng mà Cơ Minh là bên công thành, Tùy quốc có ít nhất sáu phần binh lực đã tập trung vào trận chiến này. Hơn nữa, bởi vì có sự gia nhập của hơn nghìn trọng kỵ dưới trướng ngoại tổ Cơ Minh nên Cơ Ngọc liên tiếp bại lui, đến tận khi về đến Không sơn Định Tây huyện khó khăn lắm mới dựa vào địa lợi mà cầm hòa.

Lúc này đại quân Khương quốc muốn tiến nhập đất Tùy đã là một việc cực kỳ dễ dàng, việc bọn họ cần cân nhắc chính là, đại quân nên đóng tại nơi nào, đến bây giờ mới chân chính nhúng tay vào cuộc nội chiến của Tùy quốc, phải can thiệp thế nào mới bảo chứng thiệt hại ít nhất.

Trong thời kỳ này, bởi vì nguyên nhân địa thế và tiếp tế quân lương mà sách lược cũng luân phiên thay đổi, thông thường lương quân gặp nhau cũng không lập tức khai chiến mà là chọn nơi đóng quân chờ đợi, cho đến khi quân chủ lực cùng tiếp viện hội hợp mới chân chính khai chiến.

Giả thiết lần này xuất binh mười vạn, Thái úy cùng đại tướng dưới trướng đều tự lĩnh hai vạn binh mã khởi hành trước, sau nửa tháng Khương Trạch mới ngự giá thân chinh, lĩnh bốn vạn binh mã hội hợp. Như vậy, bộ phận binh mã lúc đầu ít nhất phải đóng quân tại Tùy quốc hơn nửa tháng.

Mà trong khoảng thời gian đó, hai huynh đệ Cơ gia có ngu xuẩn hơn nữa tất nhiên cũng đã phản ứng kịp, đồng thời điều chỉnh chiến lược, chia quân đối kháng.

Lúc này cho dù Cơ Ngọc tâm tính rộng rãi, tình nguyện buông bỏ oán hận cùng ngoại tổ Kỳ Diêu Hy của Cơ Minh liên thủ thì hiển nhiên cũng không dám giao phần lớn đại quân cho lão thống lĩnh. Mà người tên Diêu Hy này tuy có đại tài nhưng cũng là loại tâm địa thâm độc đa nghi, có rất lớn khả năng tuyệt không liên thủ cùng Cơ Ngọc. Tình huống có thể xảy ra nhất chính là lui quân nghìn dặm sống chết mặc bay, đợi đến khi Khương quốc cùng Cơ Ngọc đấu đến người chết ta sống mới lần nữa xuất tràng kết thúc công việc.

Dựa theo suy đoán đó, mọi người rất nhanh định ra hai bộ phương án.

Nếu Diêu Hy cùng Cơ Ngọc bắt tay chống lại bọn họ, như vậy binh mã của Khương quốc sẽ hợp lại với nhau, đem Tùy quân một lưới bắt gọn. Nếu Diêu Hy lui binh, như vậy Khương Trạch sẽ lệnh cho Viên Tú tự mình lĩnh binh truy kích người này, nhất định phải đem người giết chết.

Vô luận là phương án nào, Khương Tổ đều đề nghị phải đoạt được Định Tây huyện, đem chiến trường chủ lực đẩy về phía đông bắc năm trăm dặm, từ đó chiếm lấy cao điểm Không sơn, quan sát toàn bộ Tùy quốc, mai phục trong núi tùy cơ hành động.

Dãy Không sơn tổng cộng có mười ba ngọn núi, kiếp trước Khương Trạch xuất chinh Tùy quốc đóng quân ở Thủ quận, Cơ Minh xuất quân đột kích nấp tại trong núi. Khương Trạch thoát tiên dự định đốt núi, khiến nơi đó trở thành tu la trường của Tùy quốc, nào ngờ lại bị Gia Cát Du chạy như điên đến cản trở, sau đó y tiếp thu kiến nghị, dùng loạn thạch san sát trong lòng ngọn núi thứ ba làm bẫy rập cản trở Tùy quân, trước tập trung vây giết đội ngũ chủ tướng, nửa chi đội ngũ còn lại hăn liền nghe tiếng mà chạy, quân lính tan rã.

Hôm nay những lời Khương Tổ nói cùng với tình cảnh năm đó cư nhiên không mưu mà hợp.

Đợi đến khi xác định chiến lược tổng thể xong, mọi người lại lần nữa thương thảo tất cả các chi tiết lớn nhỏ không chút bỏ sót. Vài ngày sau, Khương Trạch liền đến Phong lăng tế thiên, đứng trước tượng sỹ đọc lịch văn công khai lên án tội lỗi của Tùy quốc, sau đó chính là thời điểm xuất chinh.

Khương Trạch ngưng mắt nhìn lại.

Dưới ánh mặt trời gay gắt như đổ lửa, quân đội ngược gió mà đi kéo dài không dứt, khí thế như long xà xuất hành, nghiền nát hết mọi chướng ngại!

Sau khi tiên phong cất bước, Khương Trạch liền bắt tay vào an bài công việc triều chính trong mấy tháng sắp tới, đồng thời ra lệnh điều động lương thực quân nhu các nơi đổ về tiền tuyến. Chờ khi tất cả mọi việc được sắp xếp thỏa đáng cũng đã là chuyện của nửa tháng sau, mà ngày mai, Khương Trạch cùng Khương Tổ liền phải thân chinh dẫn theo quân chủ lực xuất chinh Tùy quốc.

Hành quân đánh trận đối với Khương Trạch mà nói cũng giống như hô hấp hay ăn cơm uống nước, làm mãi thành quen, vốn tâm tình cũng không có dị thường nào. Thế nhưng thực tế, càng gần đến ngày xuất chinh, trái tim của y càng lúc càng đập nhanh, càng lúc càng không yên ổn.

Tiếng ve dăng dặc, bóng đêm đương dày.

Đợi đến khi cơn sóng dư vị bình phục, Khương Trạch liền xoay người ngồi dậy, nhẹ nhàng cười lên trên người Khương Tổ.

Y chăm chú ngưng mắt nhìn người dưới thân.

Đời trước, Khương Tổ là chết sau khi đại thắng Tùy quốc, trở thành ma chướng vô pháp tiêu tan trong lòng Khương Trạch. Hiện tại cho dù có tín nhiệm năng lực của Khương Tổ hơn nữa, y cũng tuyệt đối không cho phép người trước mặt một mình dẫn thân vào cuộc chiến này.

Ánh mắt của y đen kịt, đem sự kiêng kỵ giấu sâu vào tận đáy.

—— thật muốn đem đối phương giám sát chặt chẽ một chút, lại chặt hơn một chút, muốn cùng hắn hợp làm một thể, từ nay về sau, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không thể chia cắt.

Khương Tổ đối với tâm tình lúc này của Khương Trạch hoàn toàn không biết gì cả.

Y chỉ cảm thấy ánh mắt của Khương Trạch lúc này sâu đến đáng sợ, phảng phất giống như một khe vực sâu không thấy đáy, băng lãnh mà cô tịch. Hắn cực kỳ không thích ánh mắt này, vì vậy liền vươn tay vuốt ve phần hông gầy gò mềm dẻo của đối phương: “Xương sống thắt lưng không mỏi?”

Hắn thấy Khương Trạch nháy mắt mấy cái, nhãn thần liền khôi phục về sự trong trẻo ban sơ, tiện thể lắc đầu.

Khương Tổ bật cười.

Từ lần đầu tiên phát hiện Khương Trạch đau thắt lưng, mỗi khi tính sự qua đi hắn đều vì đối phương xoa bóp một phen. Đương nhiên ần ần một lát liền không tránh khỏi một vòng mê hoặc mới, như vậy vài lần hắn liền biết sự suy yếu của Khương Trạch phần lớn là giả bộ. Chỉ là như vậy cũng có quan hệ gì đâu, đây là hài tử do hắn một tay nuôi lớn, hắn nguyện ý dùng toàn bộ khả năng của mình đến nuông chiều y.

Khương Trạch dùng bàn tay nóng hổi của mình dán lên da thịt mát lạnh của Khương Trạch, dọc theo hông y, từng điểm vuốt ve di chuyển.

Ngày mai đại quân đã khởi hành, muốn đến mục tiêu chi ít phải mất thời gian một tháng, trong suốt hành trình đường xá xa xôi hiểm trở, bên cạnh trăm nghìn chiến sỹ dõi theo, vô luận là hắn hay Khương Trạch đều không thể làm quá nhiều việc khác người.

Vì vậy hắn liền biết đêm nay Khương Trạch nhất định sẽ không dễ dàng buông tha mình —— trên thực tế, cho dù là bản thân hắn vốn có thói quen cảnh báo mình không thể sa vào nhục dục, thế nhưng chỉ vừa nghĩ đến tiếp theo sẽ có một đoạn thời gian rất lâu không thể ôm Khương Trạch, những ngày gần đây Khương Tổ cũng không thể kiềm chế được lửa nóng trong lòng, thậm chí còn buông tay phóng túng đòi hỏi của Khương Trạch...

Hắn chỉ thấy được cả cơ thể nhuộm màu hồng nhạt của Khương Trạch dần dần chuyển đậm, từng điểm từng điểm cùng với vết tích loang lổ do hắn ấn xuống bắt đầu hòa hợp một màu.

Đồng tử của hắn cũng dần dần tối lại.

Nhưng trước khi hắn kịp có động tác, Khương Trạch bỗng nhiên hé ra nụ cười tươi rói đỡ lấy vật của hắn, thuận theo chất trơn có sẵn trước đó thẳng thẳng nuốt vào trong người,

Bóng đêm càng nồng.

.....

Ngày hôm sau nắng như đổ lửa.

Nếu đã là xuất chinh, Khương Trạch tự nhiên cũng từ bỏ ngự liễn hoa lệ mà lựa chọn xe ngựa mộc mạc, y khoác lên người một bộ áo choàng đen đỏ tương giao ngồi thẳng lưng trong xe. Trên người Khương Tổ cũng khoác áo choàng đồng dạng, cười chiến mã cao to canh giữ ở phía trước xe.

Tư thế oai hùng, hào sảng như vậy khiến Khương Trạch cứ si ngốc nhìn ngắm cả nửa ngày.

Tuy trên đường hành quân có bóng cây che chở, thế nhưng dưới cái nắng hè chói chang như vậy, tất cả binh sỹ đều mồ hôi ướt áo, mà Khương Tổ cũng tự nhiên không ngoại lệ, chỉ là hắn cũng không thèm để ý đến những thứ này, chỉ lo Khương Trạch phơi nắng đến choáng váng. Chờ đến lúc dùng cơm trưa, Khương Tổ

chỉ lĩnh phần lương khô giống như các tướng lĩnh khác, còn lại thịt tươi được đặc biệt chuẩn bị đều nhường cho Khương Trạch.

Chỉ là Khương Trạch cũng không ăn số thịt đó.

Y lệnh cho Trương Di đem phần thịt tươi nọ phân cho các vị tướng lĩnh, đồng thời còn chuyển đến một câu nói cực kỳ bình thản: “Trầm ăn uống giống như chư vị tướng sỹ là được.”

Thiên tử thân chinh, sỹ khí dâng trào là việc không cần nhiều lời, chỉ là những tướng lĩnh tùy giá chỉ sợ hai huynh đệ Khương Trạch, Khương Tổ từ nhỏ cảm y ngọc thực không thể chịu nổi đoạn đường ngựa xe mệt nhọc cùng lương khô thịt ráp với bọn họ. Vì vậy tất cả mọi người đều vì việc phải chuẩn bị thức ăn gì cho hai vị tổ tông kia trong suốt chặn được mà đau đầu không ngớt. Hiện tại, không những phần thịt sáng sớm vừa chuẩn bị được bệ hạ phát ra cho mọi người, mà còn nghe được mệnh lệnh ăn uống cùng binh sỹ, tâm trạng của bọn họ đều không khỏi chấn động.

Xem ra cùng với những lời đồn đãi hoàn toàn khác biệt, đương kim Thiên tử và Tịnh Kiên Vương đều là người biết thông cảm cho thuộc hạ, chỉ cần trận chiến này bọn họ biểu hiện thật tốt... thắng quan tiền tước há là việc khó khăn?!

Chỉ là lần này đến phiên Khương Tổ phát sầu rồi.

... Đêm trước bọn họ quá mức phóng túng, hôm nay nếu chỉ ăn lương khô uống nước lạnh, sợ rằng thân thể Khương Trạch sẽ chống đỡ không nổi. Thế nhưng Khương Trạch đã mở kim khẩu, Khương Tổ chỉ có thể nhìn y sâu mi khổ kiếm uống xong chén thuốc đã được chuẩn bị từ sáng sớm, lại lệnh cho Trương Di tìm cơ hội giúp y thêm cơm.

Vào đêm, đại quân liền tìm một chỗ nghỉ lại, Thái úy tạm thời chinh quân.

Điều kiện hữu hạn, Khương Tổ chỉ có thể dùng một mảnh khăn nhúng nước vôi vàng lau người, đợi đến khi nhìn thấy sắc mặt Khương Trạch không chút biến đổi nào thì sự mệt mỏi ra rồi trong lòng hắn cũng không cánh mà bay. Hắn nhìn không được hôn lên mắt Khương Trạch một cái, sau đó ôm người ngủ thật say, mà Khương Trạch cũng không tùy tiện như lúc còn ở trong cung, chỉ vòng tay ôm lại đối phương, ngưng mắt nhìn gương mặt kiên nghị anh tuấn của người bên cạnh.

Đêm đã vào khuya.

Lúc này binh sỹ các doanh đều tụ chung một chỗ, thấp giọng làm một chút giao lưu trước khi ngủ.

‘Túy ngọc sa trường quân mạc tiểu, cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi’¹. Tuy rằng tình huống hiện tại của Tùy quốc rất có lợi cho bọn họ, lại thêm Thiên tử thân chinh khiến mọi người tăng thêm lòng tin vô hạn, thế nhưng trong lòng mỗi người đều không khỏi có chút sợ hãi. Vì vậy lần trò chuyện này bắt đầu từ hai huynh đệ Tùy quốc một lòng tìm đường chết, không hiểu vì sao lại kéo đến trên người Khương Trạch cùng Khương Tổ.

Theo lời đồn, một người từ nhỏ được coi như Thiên tử mà bồi dưỡng, cuối cùng lại mất đi đế vị, người còn lại từ nhỏ không được sủng ái, nào ngờ lại trở thành Thiên tử. Trong trà lâu tửu quán có không ít kẻ giả vờ thông hiểu thế cục không ít lần vì Khương Tổ tiếc hận thở dài, thế nhưng hai tháng trước Khương Trạch lại phong Khương Tổ làm Tịnh Kiên Vương, hôm nay trước mặt đông đảo tướng sỹ, hai người cũng không bày ra quan hệ như nước với lửa giống trong đồn đại, trái lại thuần một vẻ dịu dàng thắm thiết không thể nói thành lời.

Này, không hổ là Thiên tử và Tịnh Kiên Vương của Khương quốc bọn họ, chính là so với hai tên hề của Tùy quốc mạnh hơn không biết bao nhiêu lần!

Sau khi cho ra kết luận, việc giao lưu của bọn binh sỹ cũng ngừng lại, tất cả mọi người đều nhắm hai mắt lại cố mà ngủ đi.

Chỉ có binh sỹ gác đêm thỉnh thoảng phát ra một chút âm thanh, xen kẽ còn có tiếng ve và ếch kêu vang vọng giữa màn đêm.

....

Một tháng sau, đại quân Khương quốc dễ dàng đột phá phòng tuyến biên giới, hội hợp cùng với quân tiên phong.

Điều Hy cho đến bây giờ vẫn vô pháp đánh vào Định Tây huyện, mà tướng lĩnh trong huyện Định Tây cũng không chịu mở cửa thành trực diện nghênh đón ba nghìn trọng kỵ cùng hơn vạn binh mã dưới trướng lão, chỉ một lòng giăng co kéo dài. Tình thế hiện tại Khương quốc lại cử Thái úy Viên Tú đến, thật chẳng khác gì lửa cháy đổ thêm dầu, khiến cho hai phe càng thêm nhiều phiền toái.

Điều Hy lập tức đưa ra quyết định mà lão cảm thấy chính xác nhất: Lui binh nghìn dặm, tạm lánh mũi nhọn của Khương quốc.

Cơ Ngọc tức giận.

—— Cơ Minh muốn tranh đoạt hoàng vị với hần cũng coi như dễ nói, dù sao cũng là hần lo lắng không chu toàn, không sớm một chút giết chết tên nghiệt chủng kia. Hiện tại Khương quốc lại phát binh nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, thật xem đại quân Tùy quốc của hần là mèo bệnh sao?!

Cơ Ngọc lập tức đem ba vạn đại quân còn lại điều đến Định Tây huyện, trước tiên án binh bất động, chờ quân chủ lực cùng tiếp viện đến liền từ từ đánh chết bọn họ!

Chỉ là thực tế đã định trước theo không kịp tư duy của hần.

Nửa tháng trước Điều Hy lui binh, mà Viên Tú dẫn theo ba vạn Khương quân căng lều dựng trại, cùng với hai vạn binh mã dưới trướng Lý Nghĩa coi như xa xa có thể tương đấu. Viên Tú lại một mực giống như trên chóc tiểu hải tử, xuất binh đánh hạ ba huyện xung quanh Định Tây, tiếp theo cũng không ngừng tay mà liên tục tạo áp lực lên huyện thứ tư. Chỉ cần một ngày huyện thứ tư rơi vào tay giặc, Định Tây huyện sẽ trở thành cô đảo, bốn bề thọ địch, đợi đến khi quân lương trong huyện thành đều dùng hết cũng là lúc bọn họ bó tay chịu trời.

Lý Nghĩa chỉ có thể lựa chọn đánh một trận.

Vào một đêm khuya, Lý Nghĩa mở rộng cửa thành, đập nổi đèn thuyền đánh một trận với Viên Tú, Viên Tú biết được lúc này khí thế của Tùy quốc tất nhiên cực thịnh, giả vờ không ứng chiến lui lại trăm dặm. Lý Nghĩa mắc mưu tin là thật, truy kích hơn trăm dặm liền bị Viên Tú vây giết.

1/ Túy ngọa sa trường quân mạc tiểu, cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi: Trích hai câu cuối trong bài thơ ‘Lương Châu từ’ của Vương Hàn.

Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi

Dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi

Túy ngọa sa trường quân mạc tiểu

Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi

Bồ đào rượu ngắt chén lưu ly

Chưa uống tỳ bà đã giục đi

Say khướt xa trường người chớ mĩa

Xưa nay chinh chiến mấy ai về.

Đây cũng là một trong những bài thơ mình thích nhất nói về sự bi tráng của chiến tranh.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

32. Chương 32

Đây chính là hỷ mạch!

Tùy quốc tháng mười, gió thu hiu hắt.

Lúc này Khương Trạch đã đem quân đồn trú tại Định Tây huyện, binh sĩ Khương quốc cũng sẽ không giống như Tùy quân làm ra chuyện quấy nhiễu bách tính cướp lương thực, càng không giết người phóng hỏa, chỉ là im lặng đóng quân dưới chân Không sơn, ngoan cường chờ đợi.

Có lẽ vì nguyên do Khương Tổ đang ở bên cạnh, Khương Trạch thậm chí vào lúc này tiếp nhận kiến nghị của Gia Cát Du ở kiếp trước, lệnh trong quân mỗi ngày rút ra một trăm người mỗi ngày vào lúc xế trưa phát cháo trong huyện thành. Những người cảm thấy mình đã không chống cự nổi nữa có thể đến xin một chén lấp bụng — vô luận người là bách tính Tùy quốc hay là binh sĩ đào ngũ.

Nghĩ đến nếu Gia Cát Du kiếp trước biết được việc này, tất nhiên vui mừng không ngớt.

Mà cử động này, thật ra cũng khiến Khương Trạch và Khương Tổ thắng được không ít hảo cảm. Binh sĩ Khương quốc đều cảm thấy Khương Trạch nhân từ, sẽ không tùy ý hạ thủ với lão ấu phụ nhụ(1). Mà trong huyện thành Tùy quốc cũng có không ít lưu dân vì chiến tranh mà cửa nát nhà tan, trôi dạt khắp nơi, trong lòng mang đầy thất vọng với quan binh Tùy quốc, những người này trong lòng thậm chí còn thầm chờ mong Khương quốc có thể kết liễu trận can qua này.

Trên thực tế, ngoại trừ những người chân chính đứng trên quyền lực, bình dân bá tánh tầm thường chỉ cần có thể ăn no mặc ấm, sống cuộc sống tốt liền thỏa mãn, căn bản cũng không quan tâm người đang thống trị đến tột cùng là ai.

Ngày tháng mùa thu không nhanh không chậm.

Chiều theo kế hoạch đã định, chờ khi quân tình ổn định Khương Trạch liền lệnh Viên Tú lĩnh hai vạn binh truy kích Diêu Hy. Mà y sẽ cùng với Khương Tổ tiếp tục tọa trấn Định Tây huyện, đợi số binh mã còn lại của Cơ Ngọc đến.

Viên Tú lĩnh binh đi, trách nhiệm thao luyện binh sỹ liền rơi lên trên người Khương Tổ.

Có lẽ vì lý do mỗi ngày phải thức sớm dậy trễ, Khương Tổ cũng tự nhiên không đủ tinh lực để ý người bên cạnh. Cho đến một ngày, giữa lúc dùng cơm trưa với Khương Trạch hắn mới chợt phát hiện, kỳ thực mấy hôm nay lượng cơm Khương Trạch ăn so với một tháng trước đã gia tăng rất nhiều.

Ban đầu hắn còn tưởng là ảo giác, sau lại cho rằng đã ăn nhiều lương khô như vậy, hiện giờ cho dù phải ăn thô lương cũng sẽ cảm thấy cực kỳ ngon miệng, cho nên liền ăn thêm một chút. Thế nhưng cứ duy trì liên tục mấy ngày như vậy, Khương Trạch càng lúc ăn càng nhiều, rốt cục Khương Tổ cũng cảm thấy không đúng.

Hắn nhìn Khương Trạch ăn hết một chén cơm gạo kê lại nhin được được bới thêm một chén thì có chút nhần mày nói: “A Trạch, đệ có phát hiện dạo này đệ ăn rất nhiều không? ”

Khương Trạch nghe vậy liền phồng to đôi má, lại mở miệng ăn thêm một đũa thức ăn, nháy mắt mấy cái chậm rãi nuốt xuống, sau đó lại giống như khi còn bé bị Khương Tổ phát hiện làm chuyện xấu, theo thói quen lộ ra biểu tình ủy khuất cũng đôi mắt ướt sũng, đôi đũa trên tay cũng cực kỳ luyến tiếc mà thả thức ăn lại vào đĩa.

Khương Tổ thấy thế bật cười.

Hắn nhin không được liền ôm Khương Trạch vào ngực, xoa xoa đầu y thấp giọng mỉm cười: “A Trạch ước chừng là đang trong thời kỳ cao lên rồi, lúc ta mười tám tuổi cũng ăn rất nhiều.” Lời nói chưa dứt lại bởi thêm một câu, “Ta cũng không phải là ghét bỏ A Trạch ăn nhiều, chỉ lo lắng thức ăn này không tốt, A Trạch cao lên quá nhanh liền phải gầy đi.”

Khương Trạch bị ôm vào trong ngực liền dùng cái trán của mình đến cọ cọ gò má của đối phương, sau đó ngáp dài một cái.

Mấy ngày gần đây y luôn cảm thấy mệt mỏi rã rời, thế nhưng có lẽ bởi vì đang trong lúc chiến đấu, Khương Tổ thì bận rộn mà y lại buồn chán không có việc gì làm, nên mọi người cũng không cảm thấy quá khác lạ. Khương Tổ chỉ cho rằng y không thích nghi được với khí hậu nơi này nên ngủ không được tốt.

Khương Tổ chỉ dành thở dài một hơi, hôn nhẹ lên mi mắt đối phương: “Xin lỗi, mấy ngày gần đây ta cũng không chiếu cố tốt A Trạch... Đợi đến khi vào thành, chúng ta cũng không cần kham khổ làm gương nữa, liền bảo Trương Di tìm một ít thịt đến cho A Trạch bồi bổ.”

Vì vậy đêm nay Khương Trạch liền ăn xong một khối thịt to, cơm cũng nhiều hơn một chén. Khương Tổ thấy vậy liền nhớ đến lúc trước khi ở trong cung, Khương Trạch chưa từng ăn nhiều những thứ có mỡ như vậy, trong lòng có chút thương tiếc lôi kéo y đi tản bộ tiêu thực.

Bảy ngày sau, viện quân của Cơ Ngọc cuối cùng đã đến.

Mấy hôm nay, Khương Trạch cùng Khương Tổ đã tra xét xong tất cả ba ngọn núi phụ cận Không sơn, đồng thời cũng đã chọn xong địa điểm làm chiến trường, mệnh lệnh binh sỹ tạo bẫy rập. Chỉ cần viện quân bước vào nơi này, tuyệt đối không thể toàn vẹn trở ra.

Trong khi xuất chiến một ngày, Khương Tổ ôn nhu vuốt ve gò má Khương Trạch, nói: “A Trạch cứ nghỉ tạm vài ngày, đợi ta khai hoàng trở về.”

Ngoài dự liệu chính là, lúc này Khương Trạch cũng không nháo loạn với hấn, chỉ mệnh lệnh Trương Di đi theo thiếp thân bảo hộ, sau đó hung hăng hôn hấn vài ngụm rồi thả người theo quân vào núi.

Khương Trạch đứng trên tường thành nhìn theo bóng lưng Khương Tổ dẫn binh đi khuất.

Dưới chân y, uốn quanh theo tường thành có một con sông nhỏ chảy qua.

Mỗi khi vào thu, lá vàng trong núi rụng vào sông nhỏ, theo dòng nước chảy vào thành. Trong thành rất nhiều người biết con sông này thoát nhìn không lớn kỳ thực rất sâu, người có kỹ năng bơi cực tốt có thể lặn xuống sông tìm hành, thậm chí còn có thể men theo dòng nước len lén vào thành. Mà ở cuối thủy đạo chính là nơi hiện nay Khương quốc an trí quân lương.

Bởi vì Khương binh không biết việc này, vậy nên cho dù đã có trọng binh canh gác cũng là không đầy đủ.

Hơn nữa, cũng không phải không có kẻ hở.

Mỗi đêm vào lúc canh tư, cũng chính là thời khắc lính gác mệt mỏi nhất, cũng không biết có phải ở đây có gì đó sai lầm hay không, Khương binh lại an bày thời điểm thay ca vào lúc này, vì vậy sẽ có được nửa khắc thời gian trống rỗng. Mà trong nửa khắc ngắn ngủi này, đã đủ để người hữu tâm lợi dụng thực hiện một ít đại sự.

—— Tỷ như... hỏa thiêu lương thảo!

Từ cổ chí kim, lương thảo chính là một trong những yếu tố quyết định thắng bại trong chiến tranh. Lương thảo sung túc liền có thể ổn định quân tâm, thuận lợi xuất chiến, lương thảo không đủ có thể dẫn đến tình huống quân tâm tán loạn, không chiến mà bại!

Vào thời điểm này, Khương quốc nhúng tay vào nội chiến của Tùy quốc, khiến Diêu Hy phải lui binh nghìn dặm, lại không tốn nhiều công sức cướp đoạt Định Tây huyện. Theo như Diêu Hy dự đoán, Khương quân nhất định sẽ mai phục trong Không sơn, chặt đứt hậu viện Tùy quốc, sau đó Cơ Ngọc liền xong. Đương nhiên, sau khi Khương quân giải quyết Cơ Ngọc, kế tiếp chính là đến phiên bọn họ.

Đến lúc đó, hơn một vạn binh mã của bọn họ phải chống lại đầy đủ mười vạn binh Khương... Ai thắng ai bại gần như đã không cần tự hỏi.

Hiện tại biện pháp duy nhất chính là âm thầm len vào Định Tây huyện, đốt cháy quân lương Khương quốc. Kể từ lúc đó cho đến khi đợt quân lương tiếp theo được vận chuyển tới chính là cơ hội lớn nhất của bọn họ.

Tường thành Định Tây huyện phòng thủ sâm nghiêm, muốn đốt cháy quân lương cơ hồ là chuyện không thể nào. Diêu Hy nguyên bản muốn phái đại tướng dưới trướng dẫn theo trăm thủ hạ trà trộn vào thành, thế nhưng ngay lúc này lại có tin tức truyền đến: Viên Tú dẫn theo hai vạn binh mã đã truy kích đến đây.

Phải đối chiến cùng với đạo minh mã có nhân số gấp đôi, chỉ sợ cho dù bọn họ có gần nghìn trọng kỵ, dưới tình huống quân lương không đủ hiện tại thì cũng vạn phần gian nan. Trong lúc này Cơ Minh lại tự mình thỉnh mệnh, xung phong nhận nhiệm vụ vào thành đốt quân lương.

Diêu Hy trầm mặc hồi lâu mới gật đầu đáp ứng. Lão nặng nề vỗ vai Cơ Minh, trầm giọng nói: “Điện hạ, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta. Trận này —— chỉ có thể thắng không thể bại!”

Đêm nay hắc vân áp nguyệt, tinh quang ảm đạm, hỏa lượng phiêu diêu. (Đêm nay mây đen bao phủ mặt trăng, ánh sao ảm đạm, lửa đèn hiu hắt.)

Đợi đến khi canh ba vừa hết, Cơ Minh liền dẫn theo hơn trăm hảo thủ lặn xuống lòng sông tiến nhập Định Tây huyện. Hắn ngâm mình trong dòng nước lạnh, chờ đến khi trên mặt đất không còn tiếng động mới nhanh chóng rời khỏi mặt nước trèo lên bờ, sau đó lập tức chạy dọc theo ánh đèn đến nơi cất trữ lương thảo.

Đêm tháng mười gió rét tận xương.

Thân thể Cơ Minh theo bản năng run rẩy, trong lòng lại chưa bao giờ nóng nảy đến thế.

—— Hắn vào được, bọn họ đã thành công đột nhập! Chỉ cần hành động kế tiếp không phạm sai lầm, hắn nhất định có thể thiêu hủy lương thảo Khương quốc!

Đương nhiên, hắn vẫn chưa phát hiện, trong lúc bản thân đang cực kỳ đặc ý thì Khương Trạch cũng đã đứng ở một góc khuất sau trường thành, vẻ mặt đạm nhạt quan sát đám người lén lút phía dưới kia.

Y vẫn chưa mặc áo giáp, trên người chỉ khoác một bộ áo choàng huyền sắc, bị một đám binh sỹ vây vào trung tâm tựa như chúng tinh phủng nguyệt, mang theo vẻ mặt đùa cợt nhìn đám Tùy quốc giữa sân.

Tuy rằng y tưởng tượng Viên Tú nhất định có thể đánh thắng Diêu Hy, thế nhưng chỉ cần nghĩ đến kiếp trước Khương Tổ bởi vì Cơ Minh phát binh Khương quốc nên thiệt mạng, trong lòng y đã là hận ý khó giải. Y muốn tìm cơ hội dưới tình huống Khương Tổ không biết mà giết chết Cơ Minh, vì vậy mới dàn dựng lại một màn đã từng diễn ra ở kiếp trước, gây ông đập lưng ông.

Mấy hôm nay chính là y cố ý an bày đội gác đêm trong lúc thay ca có nửa khắc vắng mặt, cũng cố ý thả lỏng giám thị trong huyện thành để thám tử của Diêu Hy có cơ hội đem phần tình báo này đưa ra ngoài. Tuy rằng không thể xác định người tới nhất định là Cơ Minh, thế nhưng nhìn một cái xem, hiện tại hắn không phải đã bị lừa sao?

Tâm tình của Khương Trạch rất tốt

Y thậm chí còn hơi cong khoe môi, chậm rãi kéo căng trường cung trong tay, sau đó tùy ý nhắm vào một người bên dưới mạnh mẽ buông tên. Chỉ nghe một tiếng hét thảm vang lên, hiển nhiên đã có người chết, mà theo thân ảnh người nọ ngã xuống đất, hỏa quang bốn phía cũng đồng loạt sáng lên, gần như rọi khắp mọi góc ngách của kho lương.

Hỏa quang chiếu vào trong mắt Cơ Minh khiến cho hắn vô ý thức nghiêng đầu nhắm mắt, chờ đến khi có thể cố gắng nhìn xung quanh đã thấy bên cạnh kỳ thực có rất ít lương thảo, hiển nhiên phần còn lại đều đã được dời đi.

Trong nháy mắt hắn ý thức được, chính mình cứ nhiên đã rơi vào bẫy rập của Khương quốc.

Hiện tại Cơ Minh bị hơn nghìn binh sỹ bao vây.

Sau phút hoảng loạn ngắn ngủi, Cơ Minh phần nộ quát: “Chư vị tráng sĩ! Hôm nay đã đến cục diện này, xin hãy cùng ta chém giết một phen, nói không chừng còn có thể chiếm được một đường sinh cơ!”

Đám người xung quanh hắn quả thực đều chấn động, nhất tề gầm lên giận dữ đánh về phía Khương quân.

Khương Trạch cười nhạt.

Y ném thanh trường cung trong tay cho người phía sau, tiếp lấy trường thương của tùy tùng bên cạnh, hoàn thành không để ý an nguy tự mình xuống thành truy sát Cơ Minh.

Cơ Minh mặc dù chưa từng gặp qua Khương Trạch, thế nhưng nhìn thấy áo choàng của y là huyền sắc – màu tượng trưng cho thân phận đại vương – niên kỷ hần cũng chưa qua cập quan chi thì, trong lòng hầu như lập tức có thể xác định thân phận đối phương. Cả người nhất thời cũng trở nên hưng phấn!

—— Khương Tổ còn so với hần nhỏ hơn hai tuổi, từ xưa đến nay người Khương vẫn không thể dùng mãnh thiện chiến bằng người Tù. Nếu tới nay hần có thể đánh chết Khương Trạch, chẳng lẽ còn không thể khiến binh sĩ Khương quốc tan rã? Sau đó bọn họ có thể không cần tốn nhiều sức chiếm lấy Định Tây huyện, tiếp tục đối kháng với Cơ Ngọc.

Hai mắt của Cơ Minh lập tức chuyển thành màu đỏ, hét lớn một tiếng “Tới thật tốt!” Tiếp theo vươn tay đoạt lấy thanh trường đao của một gã binh sĩ bị hần đánh ngã, ngông nghênh mà tiến tới.

Một bên đoạt lấy trường đao binh sĩ bị hần đánh ngã, một bên nghênh địch mà lên.

Hần cho là mình có thể đơn giản giết chết gã Thiên tử không biết tốt xấu này của Khương quốc.

Chỉ là hần chưa từng nghĩ qua, thế gian này nguyên lai còn có một ngoại lệ, chính là Khương Trạch.

Cơ Minh từ nhỏ tập võ, tinh thông những chiêu thức đại khai đại hợp, uy võ dũng mãnh, cũng nhờ đó thu được không ít sự ngưỡng mộ trong quân Tù. Thế nhưng khi hần dùng trường đao đối kháng với trường thương của Khương Trạch lại phát hiện võ công của mình căn bản vô pháp thi triển, thậm chí chỉ có thể vội vàng né tránh mũi thương dùng lộ tuyến cực kỳ xảo quyết đâm thẳng vào mặt mình.

Cơ Minh càng đánh sắc mặt càng trở nên hoảng sợ!

Hần nhất thời có chút hoài nghi, người trước mặt liệu có thật là thiếu niên thiên tử chưa từng ra chiến trường của Khương quốc? Vì vậy hần vừa giao chiến vừa phân thần, lập tức bị đâm thủng một khối da thịt, máu nóng nhất thời cuộn cuộn ứa ra. Lại nhìn thấy những binh sĩ Tù quốc mình mang đến hiện giờ không còn đến phân nửa, lòng của Cơ Minh cũng theo đó trầm xuống, nỗ lực lôi kéo Khương Trạch dần sâu vào cuộc chiến, nhằm dùng chính binh sĩ Khương quốc đến quấy rầy Khương Trạch.

Khương Trạch tự nhiên có thể nhìn thấy ý đồ ở hần, chỉ cao giọng hô một câu “Thối lui”, rồi mạnh mẽ tiến lên chặn lại đường lui của đối phương. Sau đó y lại vùng trường thương lên, đem trường đao trong tay Cơ Minh đánh bay, mũi đao còn hung hăng đâm vào cơ thể của một tên Tù quân bên cạnh. Chỉ nghe người nọ hét thảm một tiếng, sau đó liền tắt thở chết.

Con người của Cơ Minh thắt chặt lại!

Tại thời khắc sinh liên quan đến sinh tử tồn vong này, hần bỗng nhiên giống như bạo phát toàn bộ lực lượng, dưới chân như thiểm điện tiến sát đến trước mặt Khương Trạch. Cơ Minh cúi thấp người né tránh một thế công của trường thương, sau đó lại tung quyền hung hăng đánh về vị trí lá gan ngay dưới ***g ngực của Khương Trạch.

Khương Trạch lui lại một bước, dùng xảo kinh làm tan bớt lực lượng của một quyền này, sau đó lại đâm mũi thương trong tay ra. Chỉ nghe “phập” một tiếng, bả vai của Cơ Minh đã bị đâm thủng, đồng thời bị găm vào một thân cây khô gần đó.

Lúc này, cuộc giao chiến của những binh lính còn lại cũng đã đến hồi kết thúc, Cơ Minh mang đến chín mươi bảy tên hảo thủ đều đã bỏ mình.

Bên tai vang lên tiếng kêu thảm thiết Cơ Minh vô thức phát ra, Khương Trạch lạnh lùng nở nụ cười.

Y giơ tay lên, dùng sức rút mạnh trường thương, Cơ Minh gắt gao ôm chặt vai trái, có máu tươi từ khe hở của những ngón tay hần chảy ra ngoài, mà gương mặt của hần cũng là tràn đầy thống khổ, cả người ngã xuống mặt đất không đứng dậy nổi. Khương Trạch dừng lại một chút, cố gắng kiềm chế khí huyết đang cuộn cuộn trong ngực, chậm rãi đi đến bên người Cơ Minh, một cước dẫm lên vai bị thương của hần.

Sau đó mũi chân hơi dùng sức, từ từ nghiền nát xương bả vai của đối phương.

Lập tức Cơ Minh thét lên một tiếng tê tâm liệt phế, hần ngẩng gương mặt nhuộm đầy máu tươi của mình lên, mở to mắt trừng Khương Trạch, nghiền răng nghiền lợi gào thét: “Người có bản lĩnh thì giết ta ——!”

Có lẽ bị bàn chân đã dính máu tươi bắn thiếu, Khương Trạch bỗng nhiên có chút buồn nôn. Y nhẹ nhàng kiềm lại một hơi, tiểu ý nơi khóe miệng càng sâu: “Chỉ như vậy đã không chịu nổi?”

Y cúi người, dùng thanh âm chỉ Cơ Minh có thể nghe được nhẹ nhàng nói với hắn: “Vậy mà kiếp trước ta còn ở trên người ngươi xẻo hết ba ngàn năm trăm chín mươi chín đao mới khiến ngươi tuyệt khí. Kiếp này bất quá chỉ đả thương mà thôi, ngươi cũng không thể vô dụng như vậy chứ.”

“Tốt xấu cũng nên mạnh hơn một chút, để ta xẻo xong ba nghìn sáu trăm đao, kết liễu tiếc nuôi từ kiếp trước nha.”

Sắc trời dần sáng.

Sao mai vén mây mà ra, triển lãm một chút mũi nhọn lấp lánh của mình, ánh sao chiếu lên gương mặt như ngọc của Khương Trạch, khiến y càng phảng phất giống như thần tiên hạ phàm, uy nghiêm xuất trần. Bọn lính ở đây, vào giờ khắc này hầu như đều không thể dời đi ánh mắt, si ngốc chăm chú nhìn y.

Chỉ là gương mặt xinh đẹp này trong mắt Cơ Minh lại chẳng khác gì ác ma Tu la. Hắn không dám tin những lời hoang đường mà mình vừa nghe được, chỉ có thể ngẩng đầu lên dùng ánh mắt căm hận chống lại đường nhìn khinh bỉ chẳng khác gì đang quan sát một con kiến hôi của Khương Trạch, cả hắn người bỗng nhiên dấy lên khủng hoảng.

Khi hắn tranh đoạt cùng Cơ Ngọc thất bại cũng chưa từng sợ hãi, lúc hắn cùng Diêu Hy hội hợp quyết ý mưu phản cũng không sợ hãi, vừa rồi tự mình xung phong đến đây thiêu hủy quân lương của Khương quân hắn càng không chút nào sợ hãi... Vậy mà, giờ khắc này khi trở thành tù nhân, phải đối diện với gương mặt điên đảo chúng sinh của Khương Trạch, hắn lại dấy lên sợ hãi!

Khương Trạch lạnh lùng nhìn biểu tình của Cơ Minh lúc này, cũng không tiếp tục nói thêm bất luận lời gì.

Y đứng lên, trong đủ loại ánh mắt rung động, kinh diễm, kính phục vân đạm phong khinh mà vút lại trường thương, hạ lệnh đem Cơ Minh trở lại trông giữ nghiêm ngặt. Sau đó còn ngáp một cái, không nhanh không chậm xoay người về doanh trường bổ sung giấc ngủ. Cho đến khi bước vào doanh trường mới chậm rãi nói với thị vệ canh gác bên cạnh: “Thắt chặt cảnh giới, trước khi Tịnh Kiên Vương quay về không cho phép bất cứ kẻ nào tiến vào... Gọi thủ tịch quân y đến đây, trầm có chuyện quan trọng thương lượng với hắn.”

Thị vệ lĩnh mệnh rời đi.

Khương Trạch bước vào doanh trường.

Màn che chậm rãi hạ xuống, không gian xung quanh cũng theo đó tối sầm lại, đồng tử của Khương Trạch đột nhiên co rút, giống như không thể nhìn được nữa mà ngồi bệt xuống đất.

Đau quá... bụng... đau quá...

Khương Trạch gắt gao nhìn thẳng vào cái giường trước mặt, y muốn đứng dậy đi đến đó nhưng lại không đủ sức chống đỡ, chỉ có thể từng ngậm từng ngậm thở dốc, cả người đều nhẹ nhàng run lên, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, lưng áo không ngờ đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt sũng!

Mới vừa rồi khi cùng Cơ Minh giao đấu, y không cẩn thận bị hắn đánh một quyền vào bụng. Thế nhưng khi nắm đấm của Cơ Minh chạm vào bụng y thì cũng đã tan mất chín phần lực đạo, rõ ràng một chút sức mạnh còn lại cơ hồ không thể thương tổn y mấy may.

Chỉ là cơn đau quỉ dị này cứ như vậy bỗng nhiên xuất hiện, nhanh đến mức Khương Trạch không kịp trở tay, cho dù y đã lập tức dùng nội lực để áp chế cũng không có tác dụng gì! Y biết mình căn bản không phải trúng độc, lại không biết trong doanh trại liệu có còn thảm tử khác trà trộn hay không, vì vậy chỉ có thể cường chống trở lại doanh trường.

Khương Tổ không ở đây, y không thể lộ ra nửa phần thất thố trước mặt mọi người.

Khương Trạch chỉ có thể cuộn mình khom lưng, cả người nổi gân xanh, thống khổ vô lực nằm trên mặt đất lạnh lẽo như băng trong doanh trường. Lúc này huyết sắc trên môi hắn đã rút đi gần hết, cơ hồ so với tuyết mùa đông còn trắng hơn vài phần, trên trán lại có từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh rơi xuống. Khương Trạch

chỉ cảm thấy ý thức của mình từng chút một trở nên mơ hồ tán loạn, thế nhưng y đã vô lực giãy dụa, chỉ có thể một tay ôm chặt lấy bụng mình, một tay vươn ra gắt gao bầu chặt lấy đất bùn trước mặt.

Y đúng là trực tiếp bị đau đến bất tỉnh!

Bởi vì tối nay Khương Trạch đã bố trí không ít chuyện, vì vậy nhóm quân y cũng là không ngủ, nghe nói đế vương triệu kiến, Lý ngự y cũng là thủ tịch quân y liền thoải mái đi đến doanh trường gặp Khương Trạch trong ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Đã gần một năm cùng nhau câu kết làm việc xấu, Lý ngự y tự nhiên hiểu hiện giờ Khương Tổ không có mặt, Khương Trạch phỏng chừng thật sự có chuyện quan trọng muốn thương lượng với mình. Dọc theo đường đi, bên tai Lý thái y không ngừng nghe được đám binh lính thấp giọng kể lại Khương Trạch là như thế nào thông tuệ dũng mãnh, lão cũng bắt giác điều chỉnh sắc mặt, khi nhìn thấy doanh trưởng thì vội vã chỉnh lý quần áo một phen. Đầu tiên lão ở bên ngoài doanh trường hành lễ cầu kiến Khương Trạch, khi không thấy bên trong phản ứng chút nào lại trừ trừ một lát mới xốc lên màn che tiến vào trong.

Sau đó, lão liền nhìn thấy Thiên tử đang cuộn tròn thân thể bất tỉnh nằm trên mặt đất.

Lý ngự y hiện tại vô cùng kinh hoảng.

Đợi đến khi trái tim đập chậm lại một chút, Lý ngự y vốn định ra ngoài doanh trường hỏi thị vệ đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng nghĩ đến trí tuệ của Khương Trạch, lại nghĩ đến mấy chữ “Có chuyện quan trọng cần thương lượng.” khi thị vệ đến tuyên triệu liền cố trấn định một chút. Lão mở miệng run rẩy quỳ xuống giúp Khương Trạch bắt mạch, sau đó cẩn thận dò xét trên dưới cao thấp cả người y một phen.

Dưới sự hoảng loạn, lão phát hiện dưới thân Khương Trạch có một chút máu tươi thế nhưng lại hoàn toàn không tìm được bất cứ vết thương nào, mạch tượng cũng là hỗn loạn quỷ dị không thể bình phán, vừa không giống thụ thương cũng không giống trúng độc... Sau khi xác nhận sinh mệnh Thiên tử cũng không có nguy hiểm gì lão mới hít sâu một hơi, cố gắng điều Khương Trạch nằm lên giường.

Sau đó Lý ngự y cố gắng bình tâm tĩnh khí, đợi hoảng loạn trong lòng giảm xuống mới lần nữa giúp Khương Trạch chẩn mạch.

Lúc Khương Trạch tỉnh lại, trời đã sáng rõ.

Y cảm thấy trong miệng có một cổ tư vị cổ quái, cực kỳ đáng chất liền vô ý thức phun ra ngụm thuốc, sau đó liền nghe được bên cạnh vang lên một tiếng kêu sợ hãi: “Bệ hạ xin cố nhịn một chút, thuốc này không thể nhổ ra!”

Khương Trạch định thần một lát mới nhận ra người bên cạnh chính là Lý ngự y.

Tuy đã nhiều lần cùng người này bày trò lừa gạt Khương Tổ, thế nhưng lúc này y vẫn híp mắt hoài nghi hỏi: “Lý ngự y, vì sao ngươi lại ở chỗ này?”

Lý ngự y buông chén thuốc trong tay xuống, cúi người hành lễ, đồng thời cũng muốn che giấu gương mặt phức tạp của mình: “... Là Tịnh Kiền Vương lo lắng an nguy của bệ hạ, cố ý lệnh hạ quan tùy quân xuất chinh.”

Đôi mày của Khương Trạch giãn ra, trong lòng nhất thời cảm thấy ấm áp: “Được rồi, ngươi dậy đi.”

Lý ngự y rất biết đều đứng dậy, lão rất cẩn thận dò hỏi Khương Trạch: “Bệ hạ, hiện nay cảm thấy... cảm thấy thế nào?”

Khương Trạch hít sâu một hơi cảm thụ cơ thể của mình.

Ngoại trừ có chút đau đầu chóng mặt, tứ chi vô lực, trong bụng còn có một chút đau đớn thì tựa hồ cũng không có gì đáng lo ngại. Y vừa định xuống giường đi lại hai bước thì Lý ngự y đã hoảng loạn chạy đến ngăn cản, sau đó chỉ thấy lão ngấp ngừng lúng túng phun ra một câu “Thân thể của bệ hạ hư nhược, cần phải tĩnh dưỡng”, Khương Trạch nhất thời cảm giác có chút cổ quái.

Y liếc mắt nhìn Lý ngự y một chút, nhướn mày hỏi: “Trẫm hiện tại bị làm sao?”

Nhớ đến bình thường vẫn cùng với người này liên hợp lửa gặt Khương Tổ, ngay cả y ngữ không ngon giấc khiến viên mắt có chút thâm đen cũng bị lão nói thành cần chính vất vả, cần phải tỉnh dưỡng, Khương Trạch liền khoát khoát tay nói: “Tĩnh Kiên Vương không có mặt, ngươi cứ nói thật ra.”

Thần sắc Lý ngữ y vẫn là xấu hổ ngập ngừng, Khương Trạch nhìn thấy gương mặt già nua của lão cũng sắp nhăn thành đóa hoa cúc, bộ dạng do dự muốn nói lại thôi: “... Cái này... bệ hạ hiện tại... cũng không phải bị bệnh...”

Khương Trạch hơi hơi nâng cằm.

Y ngừng mắt thật sâu nhìn lý ngữ y, lại dùng ngón trỏ tay phải đã được băng bó cẩn thận nhẹ nhàng gõ lên giường gỗ: “Trẫm cũng không phải loại người giấu bệnh sợ thầy, ngươi cứ nói.”

Lý ngữ y lại lần nữa cảm nhận được một cơn da đầu tê dại, trái tim vì khấn trương sợ hãi mà nhảy lên tận cổ họng. Lão gắt gao hít sâu một hơi, nhắm mắt cắn răng nói: “Đây... bệ hạ đây... đây là có hỷ mạch!”

“Hỷ mạch?” Dầu ngón tay của Khương Trạch hơi dừng lại.

Y đem hai chữ này dạo qua một vòng trong đầu, nhất thời không nghĩ ra có ý nghĩa gì, liền mở miệng dò hỏi: “Hỷ mạch là bệnh gì?”

Nét mặt của Lý ngữ y càng thêm quỷ dị xấu hổ, mồ hôi trên trán lại từng giọt từng giọt không ngừng rơi xuống: “... Đây, đây là...”

Khương Trạch hơi hơi nhíu mày nhìn bộ dạng của người trước mặt, bỗng nhiên giống như bình tĩnh đại ngộ mà mở to mắt.

—— Y đã nhớ ra hỷ mạch là cái gì rồi.

Nét mặt của Khương Trạch trong nháy mắt liền lạnh xuống.

Y chậm rãi rút tay về, cười lạnh một tiếng: “Y thuật không tinh nhưng lá gan cũng thật lớn mà. Dám trêu đùa Thiên tử như vậy, tội đáng chết vạn lần! Người đầu, mau kéo kẻ này xuống —— trẫm!”

1/ Lão ấu phụ nhụ: Nhụ ở đây là trẻ con còn bú sữa, ấu cũng là trẻ con nhưng thuộc dạng đã có thể đi, có thể chạy. Như vậy câu này có thể hiểu là ‘người già trẻ con phụ nữ hài nhi’.

33. Chương 33

Gió có chút lớn, ta không nghe rõ...

Thị vệ xốc màn che lên tiến nhập doanh trường, gã cung kính thi lễ một cái rồi tiến đến khóa hai tay của Lý ngữ y ra sau lưng, lôi người ra ngoài. Ngay vào lúc này, Lý ngữ y bỗng nhiên linh quang chợt lóe vội vàng la lên: “Bệ hạ lẽ nào người không lo lắng đến Tĩnh Kiên Vương sao?!”

Khương Trạch nở nụ cười.

Đời này, người duy nhất có thể uy hiếp y chính là Khương Tổ, thậm chí chỉ cần vừa nghĩ đến đối phương thì ý chí sắt đá của y liền xuất hiện vài phần mềm mại.

“Buông lão ra thôi.” Khương Trạch đạm nhiên nói, “Gọi toàn bộ quân y đến đây.”

Một đám quân y rất nhanh liền có mặt, bọn họ cẩn cẩn dục dục bái kiến Thiên tử, nghe nói Thiên tử triệu bọn họ đến đây là muốn bọn họ thay phiên chẩn mạch, vì thế mọi người đều khấn trương không ngớt, tim đập chân run.

Chờ sau khi mọi người nơm nớp run rẩy bắt mạch xong, toàn thể quân y hai mặt nhìn nhau, phảng phất như có thể từ trên mặt đồng liêu nhìn xem đáp án có tương đồng với mình hay không.

Cũng có người chú ý đến chén thuốc đang để bên cạnh, vừa muốn tra xét xem đến tột cùng là thứ gì đã nghe Khương Trạch lạnh lùng nói: “Không cần quản thứ đó, hãy nói suy luận của chính các ngươi.”

Vì vậy mọi người trầm mặc một lát, đợi khi nghe Khương Trạch gọi đến tên mình thì cả người lạnh toát bước ra báo cáo: “Mạch tượng trầm ổn có lực, tiếng nghe vững chắc, vị trí phù hợp, kinh mạch không có gì bất thường, chỉ là hậu lực có chút yếu kém”, “Đây chính là hiện tượng mất máu quá nhiều”, ngoài ra cũng không có gì khác nữa.

Khương Trạch cũng không nói thêm gì, chỉ phất tay ra lệnh bọn họ lui ra.

Sau đó y dời mắt về phía Lý ngự y đang quỳ sát bên cạnh: “Tất cả mọi người đều nói trầm chỉ mất máu quá nhiều.”

Chỉ nghe Lý ngự y trả lời: “Năm đó Tề Hoàn công cũng không tin thần y Biển Thước như vậy1..”

Khương Trạch xuy cười xòa một tiếng: “Tự so với Biển Thước, da mặt người thật ra cũng dày đó.”

“Trầm sẽ cho người một lần cơ hội, nếu người không đưa ra được đáp án khiến trầm hài lòng, cho dù Tịnh Kiên Vương có ở đây cũng không thể cứu được người. “

Lý ngự y lại cúi đầu xuống thấp hơn, nhưng đến tận lúc này lão cũng không thay đổi ý định, vẫn kiên trì kết quả chẩn đoán như trước, thậm chí còn tung ra một đòn chiến lược: “Hạ quan cũng không phải ăn nói lung tung... Sở dĩ có thể chẩn đoán như vậy là vì hạ quan đã từng gặp qua việc này!”

Khương Trạch hơi khựng lại: “Người đã gặp qua?”

Y lảng lạng tựa vào cái giường gỗ duy nhất trong doanh trướng, tuy rằng bộ dạng vẫn giống như cảnh liêu trước gió, thế nhưng trong mắt Lý ngự y, người trước mặt cũng không phải thiếu niên vô tâm vô phách đã quen cảm y ngọc thực, tinh tế nhu nhược, chỉ biết tranh đoạt ánh mắt người nào đó trong hoàng cung Khương quốc. Người đang ở trước mặt lão so với độc xà mãnh hổ càng nguy hiểm hơn mấy lần!

Đây là Thiên tử Khương quốc.

Chân chính là Thiên tử của một quốc gia!

Lý ngự y hiện tại quả thật như đi trên băng mỏng.

Toàn thân của lão vốn đã bị mồ hôi lạnh làm ướt sũng, chỉ là căn bản cũng không dám lau: “Dạ... lúc đó hạ quan vẫn còn nhỏ tuổi, là được đồng theo bên cạnh tiên sinh2. Lúc đó, đã từng gặp được một vị nam nhân... cũng giống bề hạ...”

Khương Trạch vẫn điềm nhiên nhìn ngắm những đầu ngón tay phải đã được băng bó cẩn thận, y nhíu mày từ chối cho ý kiến: “Sau đó thì sao?”

“Lúc người kia gặp được tiên sinh đã hoài thai năm tháng, bụng dưới đã lộ rõ ràng...”

“Y mặc dù một thân nghèo túng thế nhưng vẫn khẩn cầu tiên sinh bảo vệ thai nhi... cho dù có phải trả giá bằng sinh mệnh. Tiên sinh năm đó hành y tế thế, cả đời cũng chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy, tự nhiên liền đáp ứng.”

Lý ngự y thuở nhỏ nghèo túng, từ lúc còn là hài tử đã được tiên sinh thu dưỡng, lúc gặp nam nhân kỳ quái này lão vẫn còn tại niên kỷ thơ ấu ngây ngô, cũng không biết nam tử không có khả năng mang thai, mà sau này khi đã hiểu chuyện, lần nào nói với người khác cũng bị xem như thiên phương dạ đàm, cười xòa bỏ đi. Chỉ là ký ức năm đó, khi tiên sinh của lão chuẩn bị đỡ đẻ cho nam tử kia thì cả đời không thể xóa nhòa.

Có lẽ vì đề cập đến một đoạn cổ sự, trong ánh mắt của Lý ngự y mang theo hoài niệm cùng phức tạp sâu đậm. Thanh âm của lão tự nhiên cũng không khô cằn như lúc trước: “Tiên sinh của ta tuy có bản lĩnh điều thủ hội xuân, thế nhưng đối với việc nam tử mang thai cũng là thúc thủ vô sách. Sau lại vì nam tử kia lật xem cổ thư, phát hiện có một vài ghi chép mờ mịt nhắc đến, trên đời này dường như thật sự có một bộ tộc được thượng thiên ưu ái, nam tử trong tộc có khả năng dự đoán sinh mệnh. Chỉ là trong cơ thể vị nam tử kia cũng không có sản đạo, thủ thuật trợ sản cho nam tử trong bộ tộc kia đã thất truyền từ lâu, không thể tra cứu.”

“Tiên sinh tối hậu định ra một biện pháp: trong lúc lâm bồn dùng dao mảnh mở ra một vết cắt phía trên xương mu nửa thốn, đợi khi mang thai nhi ra dùng chỉ làm từ ruột khâu lại... trong toàn bộ quá trình, hạ

quan có cơ may được nhìn thấy tận mắt, bên cạnh làm trợ thủ. Cuối cùng tiên sinh đã thành công, nam tử kia tuy là cử tử nhất sinh, thế nhưng sau khi tĩnh dưỡng hai tháng rốt cục cũng không có việc gì.”

Khương Trạch lắng lắng nghe xong toàn bộ, ánh mắt nhìn Lý ngự y vẫn bình tĩnh như nước.

Chỉ là việc đã đến nước này, Lý ngự y chỉ có thể kiên trì nói xong: “Hiện tại bào thai trong bụng bệ hạ bất quá mới hai tháng, tự người tra xét hẳn sẽ không thấy gì khác thường. Nhưng nếu để thai chết lưu, nhất định sẽ có biến hóa nghiêng trời lệch đất...”

“Hôm nay lúc bệ hạ giao thủ với Cơ Minh, đã có dấu hiệu sinh non...” Lúc Lý ngự y nói đến đây chỉ cảm thấy cả người không hiểu vì sao cả người đều cảm thấy lạnh lẽo, phảng phất có sức nặng nghìn cân ép xuống, khiến lão vô pháp thẳng lưng. Lão cúi đầu rũ mắt xuống, gian nan nuốt một ngụm nước bọt, rốt cuộc vẫn lựa chọn nói thẳng ra, “... bệ hạ nếu như không muốn... xin tĩnh người trước tiên điều dưỡng thân thể lại cho tốt. Đến khi đó chỉ cần một chén thuốc... sau khoảng một tháng, bệ hạ liền khôi phục như ban đầu!”

Lý ngự y rốt cục cũng an toàn lui ra.

Lúc lão rời khỏi doan trưởng cũng là lúc mặt trời rụt rờ nhất trong ngày, cảm thụ sự ấm áp của dương quang vây quanh cơ thể, trong thoáng chốc lão thậm chí có loại cảm giác giống như đã cách cả một thế hệ.

Lý ngự y lộ ra một nụ cười khổ.

Đợi đến khi chuyện này kết thúc, cũng không biết liệu lão có thể sống tiếp hay không? Gần vua như gần cọp, không bằng sớm tìm đường thoát khỏi chốn thị phi này đi!

Trong lòng Lý ngự y triệt để đồn ngộ, Khương Trạch lại là mờ mịt không xong. Trên thực tế sau khi Lý ngự y lui ra hồi lâu, y vẫn duy trì tư thế ngồi tựa vào giường, không hề nhúc nhích.

Y nghĩ, đây là việc sai lầm cỡ nào đây.

Tất cả quân y đều không nhìn ra y có vấn đề gì, chỉ có Lý ngự y kia vẫn một mực kiên trì với cái chẩn đoán hoang đường kia. Vậy nên, ngay cả chính bản thân kia cũng bắt đầu dao động, liệu có phải y đã mang thai thật không?

Cái gì là ‘Trên đời này dường như thật sự có bộ tộc được thượng thiên che chở, nam tử trong tộc có thể dựng dục sinh mệnh’, cái gì ‘mổ bụng lấy thai’, cái gì ‘dấu hiệu sinh non’... tất cả những thứ đó, là buồn cười đến mức nào!

Khương Trạch kéo kéo khóe miệng, nhưng căn bản là cười không nổi.

Y trước đây sẽ không tin tưởng, ngoại trừ trong mộng con người lại có thể trọng sinh làm lại từ đầu, thế nhưng trời cao vẫn là cho y cơ hội sống lại lần nữa, để y sửa đổi số mệnh lần nữa đạt được Khương Tổ. Y chỉ biết trên đời này nữ nhân có thể dựng dục tân sinh, hiện tại lại có người nói với y ‘trong bụng người cũng có một sinh mạng’.

Nhưng nếu đây là sự thật thì sao?

Hôm đó lúc y dụ dỗ Khương Tổ đã nói ‘đây là loại việc để sinh hài tử’, chẳng lẽ không phải nhất ngữ thành sấm?

Khương Trạch rũ mi.

Y chân chờ một lát rồi đem tay phải luồn vào trong chăn đặt lên bụng mình.

Nếu là thật...

Như vậy ở đây... có hài tử của y và Khương Tổ.

Khương Trạch hít sâu một hơi. Y chậm rãi nắm chặt tay lại, nhắm mắt bình tĩnh gọi: “Người đâu.”

“Mang toàn bộ tộc phổ tông quyền của Hoàng tộc và Văn Nhân gia đến đây, không được để sót một quyền nào.”

“Dạ.”

“... Chờ một chút. Mang cả Văn Nhân Diễm đến.”

...

Ba ngày sau, Khương Tổ đại thắng trở về.

Trong trận này, Khương Tổ thành công đánh chết chủ tướng quân địch, bắt ba phó tướng, thiên tướng làm tù binh, thu được toàn bộ lương thảo mang theo của kẻ địch, mà binh sỹ Khương quốc lại tử thương không đến một nghìn người. Đây có thể xem như trận thắng lớn ít có của Khương quốc.

Khương Trạch tự mình ra ngoại ô Định Tây huyện nghênh đón Khương Tổ.

Tuy đã biết rõ trận chiến này là vạn vô nhất thất, Khương Tổ khẳng định không có việc gì, thế nhưng Khương Trạch rất cuộc vẫn không nhịn được mà tâm tư nhộn nhạo. Nếu không phải do việc kia, sau khi bắt được Cơ Minh y nhất định phải tự mình vào núi cùng Khương Tổ kể vài chiến đấu, đợi khi nhìn thấy đối phương bình yên vô sự đứng ở trước mặt mình, Khương Trạch mới có thể thở dài một hơi.

Y nhìn gương mặt càng thêm tuấn mỹ kiên cường của Khương Tổ, lại nhớ đến tình huống ở kiếp trước, khi y ở tại triều đình nghe tin thắng trận từ tiền tuyến báo về, trong đầu không ngừng tưởng tượng dáng dấp của đối phương. Trong lòng hiện tại là chua là ngọt cũng khó bề phân biệt.

Y chính là mong nhớ Khương Tổ như vậy.

Thậm chí trước mặt bao người cũng không nhịn được muốn ôm chầm đối phương, làm ra hành động không thích hợp.

Mà y cũng quả thực đã làm như vậy.

Chỉ là vừa mới ôm lấy Khương Tổ y liền bị mùi máu tanh chưa được tẩy sạch trên người đối phương xông một trận, trong nháy mắt cơ thể liền làm ra phản ứng, trước khi Khương Tổ kịp ôm lấy y liền lùi về phía sau ba bước, cổ gồng dựng vọng nôn mửa.

Mà hai tay của Khương Tổ lúc này lại dừng lại giữa không trung, nhìn thấy phản ứng của Khương Trạch như vậy nhất thời phản ứng không kịp. Rất nhanh sau đó, hần binh tĩnh sửa động tác của mình thành ôm quyền thủ lễ, làm một động tác theo đúng nghi thức quân đội “Bệ hạ hồng phúc tề thiên, tướng sỹ chúng ta anh dũng, trận chiến này thần may mắn không làm nhục mệnh!”

Một đám võ tướng ở phía sau hần cũng đồng loạt quỳ xuống, cất cao giọng nói “Nhờ hồng phúc của bệ hạ!”

Khương Trạch bước nhanh về phía trước đỡ Khương Tổ đứng dậy, lại hạ lệnh khao thưởng mọi người rồi mới lôi kéo tay của đối phương kéo về doanh trường.

Đương nhiên, mọi người lúc này cũng không cảm thấy có gì khác thường, chỉ cho rằng hai người huynh đệ tình thâm, dự định cùng nhau bàn luận về chiến sự lần này, vì vậy đám võ tướng nghĩ đến sắp có khao thưởng liền vui mừng rạo rức, tự lĩnh binh mã của mình tán đi.

Vừa về đến doanh trường Khương Tổ đã gọi thị vệ mang nước nóng đến, hần rất muốn tắm rửa một phen, vừa rồi thái độ chống cự theo bản năng của Khương Trạch hần rõ ràng nhìn thấy, chỉ là cũng không trách y. Dù sao suốt ba ngày không tắm, một thân máu tươi cùng mồ hôi như vậy ngay cả bản thân hần cũng ghét bỏ, đừng nói đến hài tử được hần nuông chiều đến lớn.

Đợi sau khi tẩy đi một thân ô uế, lại để Khương Trạch giúp mình lau khô mái tóc dài, Khương Tổ mới cảm giác được cả người thả lỏng rất nhiều.

Lại truyền Trương Di mang cơm nước đến, hai người bắt đầu dùng bữa.

Khả hoàn mà về, khó được một lần nhàn nhã, lại có ái nhân bầu bạn bên cạnh, tâm tình của Khương Tổ tự nhiên vô cùng tốt, thậm chí còn cảm thấy bữa cơm hôm nay là mỹ vị khó có. Hần trước tiên gấp cho Khương Trạch một đĩa thức ăn, sau đó nhanh chóng mà ưu nhã ăn hơn phân nửa mâm cơm, trái lại Khương Trạch chỉ cố gắng nuốt vào một đĩa thức ăn của Khương Tổ gấp cho cùng ít cơm trắng, còn lại vẫn là không ăn nổi.

Khương Tổ nhìn thấy biểu hiện của y thì nụ cười trên mặt liền chùng lại: “A Trạch làm sao vậy? CƠM NƯỚC không hợp khẩu vị?”

Khương Trạch lắc đầu.

Y ngáp một cái, nhích người qua nằm sấp trong lòng Khương Tổ, trong thanh âm mang theo một chút giọng mũi: “Đệ buồn ngủ...”

Khương Tổ buông chén cơm trên tay xuống, ôm chặt người thêm một chút, thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Khương Trạch đem mặt chôn vào vai hắn, hít sâu vài hơi: “Ca ca không ở đây, đệ đã nhiều ngày không ngủ được”

Khương Tổ nở nụ cười, “Dùng bữa trước đã, một lát ta liền ngủ cũng đệ có được không?”

Khương Trạch dùng hai tay ôm chặt lấy cổ đối phương, cũng không chịu ngẩng đầu: “... Ừm...”

Lúc này đã vào cuối tháng mười, khí hậu tại Định Tây huyện cũng có chút trở lạnh.

Dùng xong cơm trưa, Khương Tổ liền đem người ôm lên trên giường gỗ, lại thay Khương Trạch cởi áo khoác, ôm vào trong ngực, giống như dỗ dành tiểu hài tử mà nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng thon gầy của đối phương.

Hắn nhắm mắt nhìn gương mặt ngủ say trước sau như một chưa từng phòng bị của Khương Trạch.

Trên thực tế, ngoại trừ kích động cùng cảm xúc hào hùng sau khi chiến thắng trở về, trong lòng hắn cũng cất giữ không ít thê lương.

Trước trận chiến này, lúc y nghe Thái úy hỏi báo số lượng thương vong của hai bên tướng sĩ chỉ cảm thấy hào hùng vạn tượng. Cho đến tận khi ở trong chiến trường, trực tiếp nhìn thấy từng tốp sĩ tốt chết trước mặt mình hắn mới bình tĩnh đại ngộ... Đây chính là chiến tranh.

Nhìn những người bên cạnh liên tiếp tử vong, Khương Tổ cũng không có bất kỳ sợ hãi cùng uể oải gì —— chiến tranh mang đến thương vong, nhưng cũng không thể vì trốn tránh chiến tranh mà không ngừng lui bước, đó không phải biện pháp giải quyết vấn đề. Trên thực tế, biện pháp chân chính để kết thúc chiến tranh chẳng lẽ không phải là nhất thống thiên hạ sao?

Chỉ là nhất tướng công thành vạn cốt khô.

Một ngày kia, nếu thiên hạ thật sự có thể nhất thống, lại không biết đã có bao nhiêu cái tên, bao nhiêu thân phận con người bị lịch sử quên lãng, mai một ở trong dòng sông thời gian cuộn cuộn chảy đi.

Trong lòng Khương Tổ hiện tại trăm mối cảm xúc ngổn ngang, dùng tròn ba ngày cũng không thể bình tĩnh.

Nhưng là bây giờ, hắn ở bên cạnh Khương Trạch, nhìn gương mặt say ngủ yên ổn bình hòa của đối phương —— cũng chỉ có khi ở bên cạnh người này hắn mới cảm thấy được yên tĩnh và thỏa mãn đến vậy.

Khương Tổ nhẹ nhàng hôn lên mi mắt của Khương Trạch, lại áp trán mình lên trán y, nhắm mắt dưỡng thần..

Chờ đến khi Khương Trạch hoàn toàn ngủ say, Khương Tổ mới nhẹ nhàng ngồi dậy, trước khi rời đi còn hạ lệnh Trương Di phải chiếu cố người kia thật tốt, sau đó tự mình đi tìm Lý ngự y.

Hôm nay tuy rằng hài tử nhà hắn đã cực lực che giấu, thế nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút bất đồng. Cũng không biết trong những ngày mình không có mặt ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt của Lý ngự y cực kỳ phức tạp.

Lão tinh tế ngưng mắt nhìn Khương Tổ một phen, đến khi xác định người trước mặt vẫn chưa bị Khương Trạch đồng hóa, vẫn ôn hòa nhân từ như trước liền đem lời dặn dò ‘Trẫm đã suy nghĩ xong, trước tiên không thể đem việc này nói cho Tịnh Kiên Vương’ quăng ra sau đầu, cực kỳ tri kỷ mà bán đứng người kia.

Lý ngự y chính là nói với Khương Tổ như vậy: “Bệ hạ đã không còn đáng ngại, chỉ là không biết bản thân hoài thai nên suất nữa đã sinh non mà thôi.”

Khương Tổ yên lặng một lát: “... Người lặp lại lần nữa.”

Gió có chút lớn, ta dường như nghe không rõ...

1/ Biển Thước và Tề Hoàn công: Biển Thước được coi như ông tổ của nghề y ở Trung Quốc, là người đầu tiên phát dương quan đại trung y trong thời kỳ mọi người còn tin tưởng pháp thuật, dùng cúng tế và cung phụng pháp sư để chữa bệnh. Tề Hoàn công là vị bá chủ sống cùng thời với Biển Thước.

Về câu chuyện giữa Tề Hoàn công và Biển Thước, Tư Mã Thiên đã ghi lại trong bộ ‘Sử ký’, và được người đời sau viết lại lần nữa trong hồi thứ 32 bộ ‘Đông Chu liệt quốc’ như sau: Một hôm Biển Thước sang nước Tề gặp Tề Hoàn công – Điền Tề (chớ nhầm lẫn với Tề Hoàn Công – Khương Tề), thấy khí sắc vua Tề không tốt, bèn tâu: “Quân hầu, trong da và chân lông ngài đã có gốc bệnh, nếu không kịp thời chữa trị, bệnh sẽ nặng thêm”. Tề Hoàn Công thờ ơ đáp: “Ta cảm thấy trong người rất khỏe, chẳng có bệnh tật gì cả”. Biển Thước lui ra, sau đó năm ngày lại vào yết kiến, nhìn sắc diện rồi khẳng định một lần nữa với vua Tề: “Bệnh của ngài đã vào đến nội tạng rồi, phải chữa ngay đi”. Hoàn công tỏ vẻ khó chịu, không trả lời. Sau khi Biển Thước đi khỏi, ông mới bảo với mọi người: “Thầy thuốc chỉ khéo vẽ vờ, hù dọa người ta. Ta chẳng có bệnh gì mà ông ta dám bảo là bệnh nặng. Thật vớ vẩn!” Năm ngày sau nữa, Biển Thước lại vào yết kiến, chỉ mới nhìn mặt vua Tề, đã quay bước, bỏ đi thẳng. Hoàn công sai người chạy theo hỏi, Biển Thước nói: “Bệnh ở da, thịt thì còn xoa thuốc được, bệnh ở huyết mạch thì còn tiêm thuốc được, nay bệnh đã vào đến xương tủy rồi thì trời cũng không cứu được nữa, bởi vậy tôi mới bỏ đi”. Một ngày sau quả nhiên Hoàn công phát bệnh. Ông vội cho người đi tìm Biển Thước, nhưng vị “thần y” đã đi sang nước Tần rồi. Bệnh Hoàn công ngày càng trở nặng, chẳng bao lâu vị bá chủ chư hầu này tạ thế.

34. Chương 34

Nội tâm của Khương Tổ cơ hồ đã hỏng mất.

Hắn sống hai mươi một năm, từ trước đến giờ vẫn chưa từng nghe bất luận cái gì có liên quan đến việc nam tử có thể sinh con. Hiện giờ đột nhiên lại nghe nói Khương Trạch mang thai, thậm chí còn suýt nữa sinh non, Khương Tổ gần như không thể khắc chế được biểu tình vi diệu trên mặt mình, dùng ánh mắt xem người bệnh tâm thần để nhìn Lý ngự y!

Chỉ là, hắn rốt cuộc cũng vẫn cứ là người ôn nhuận khoan dung, không giống như Khương Trạch nổi cơn thịnh nộ, trực tiếp hạ lệnh mang người xuống chém, chỉ lạnh mặt trầm giọng nói: “Lý ngự y... đã bị bệnh hồ đồ rồi sao?”

Sắc mặt Lý ngự y liền tái nhợt, vô ý thức nhìn một vòng xung quanh mình.

Bọn họ vốn đứng ở trong góc, lúc này tuy có người nhìn qua nhưng cự ly cũng không tính quá gần. Thế nhưng sự việc trọng đại như vậy, Lý ngự y vẫn lén lút như đi ăn trộm, đem việc mình từng thấy khi còn nhỏ ra kể lại một lần với Khương Tổ.

Đợi khi nghe xong cổ sự kia, sắc mặt Khương Tổ vẫn trấn định kỳ thật trong lòng lại cực kỳ hoảng hốt cho Lý ngự y lui ra. Hắn cứ đứng yên tại chỗ như vậy hồi lâu, sau đó chậm rãi đi về doanh trường.

Hoàng hôn núi tây, khí trời cuối tháng mười kỳ thực đã rất lạnh rồi.

Ánh tà dương kéo cái bóng của hắn thật dài trên mặt đất, cơn gió mạnh thổi tung áo choàng bay phấp phới, cả người Khương Tổ hiện giờ phẳng phất giống như cây trường mộc treo tinh kỳ của Khương quốc, độc lập mà cao ngạo.

Khoảng cách giữa doanh trường và quân y bất quá chỉ có trăm bước, Khương Tổ lại giống như dưới chân mọc rễ, dùng thời gian cực kỳ lâu lắc mới về đến doanh trường.

Thậm chí khi đứng trước doanh trường còn phải chần chờ hồi lâu.

Đầu tiên hắn lệnh cho Trương Di đi thăm dò về bộ tộc Lý ngự y đã đề cập trong cổ thư, sau đó mới hít sâu một hơi, vén màn đi vào.

Trên thực tế, hiện tại hắn quả thật có chút vô pháp đối mặt với Khương Trạch.

Cũng may, lúc này đối phương vẫn còn chìm trong giấc ngủ, Khương Tổ liền nhân thời gian này điều chỉnh lại sắc mặt, tựa vào giường ngồi bình tĩnh trong chốc lát.

Ánh mắt của hắn dừng lại trên gương mặt không chút phòng bị của Khương Trạch, bất chợt trở nên ngây ngô trong chốc lát, sau đó lại đột nhiên tỉnh ngộ, đem tất cả những lời nói vừa rồi của Lý ngự y đều phủ định mất. Chỉ là giống như còn nghĩ đến điều gì, ánh mắt giống như không thể tin tưởng còn pha một chút thần sắc phức tạp.

... Hắn đúng là đã nhớ ra chuyện gì đó.

Chỉ là, vừa đúng lúc này, người đang bình yên ngủ say trên giường đã tỉnh lại.

Rõ ràng ngay cả mắt cũng chưa mở ra đã vô thức vươn tay dò xét vị trí bên cạnh, sau đó mới mờ mịt ngồi dậy ngáp dài một cái, dùng một tay xoa xoa đôi mắt nhập nhèm của mình, một tay kia đưa về phía thắt lưng... cuối cùng lại như bỗng nhiên nhớ đến cái gì đó mà kinh hoảng ngẩng đầu lên, cho đến khi nhìn thấy Khương Tổ mới lộ ra nụ cười an tâm: “Ca ca!”

Hiển nhiên vì có Khương Tổ bên cạnh, y mới ngủ được một giấc trầm ổn ngọt ngào như vậy.

Ánh mắt của Khương Tổ có chút phức tạp nhìn y một lát, cuối cùng vẫn thu lại nét do dự trên mặt, ân cần nói: “... Có đói bụng không?”

Khương Trạch sờ sờ bụng: “Cũng có chút.”

Có lẽ vì cuộc nói chuyện lúc chiều với Lý ngự y khiến Khương Tổ có lỗi giác, hắn luôn cảm thấy Khương Trạch ăn nhiều hơn mấy chén cơm nhỏ như vậy thật giống mang thai, mà đợi đến khi Khương Trạch rốt cuộc ăn no, bất giác xoa xoa bụng mình thì Khương Tổ lại càng cảm thấy rất giống.

Hắn hít sâu một hơi.

Không đúng, hắn cứ tự nhủ với mình. A Trạch bắt quá chỉ vì đang trưởng thành nên mới ăn nhiều hơn một chút mà thôi, làm sao có thể liên tưởng đến việc sai lầm như vậy?

Vì thế hắn buông bát cơm chỉ mới ăn hai thìa xuống, nhúu mày xoa xoa thái dương.

Khương Trạch tự nhiên cũng chú ý đến bộ dáng này của đối phương, chờ sau khi Trương Di thu thập chén đĩa xong liền kéo Khương Tổ lên giường, bắt chước những hành động Khương Tổ hay làm lúc dỗ y ngủ mà dỗ ngược lại Khương Tổ.

Ngay cả bởi vì chiều cao cùng hình thể, thân ảnh của hai người dưới ánh đèn dầu leo lét càng trở nên có chút quái dị cùng buồn cười.

... Rốt cuộc cũng là một mảnh tâm ý của Khương Trạch.

Khương Tổ nằm nghiêng trên giường, hắn cảm thụ được rất rõ lực đạo của Khương Trạch vuốt ve lưng mình, lại nhìn gương mặt tươi như hoa đào, thủy chung giống như chẳng có việc gì xảy ra của đối phương, nhện không được hỏi: “A Trạch, đệ còn có việc gì muốn nói với ta không?”

Động tác của Khương Trạch hơi dừng một chút, sau đó liền đối diện với Khương Tổ nở nụ cười: “Không có nha.”

Chân này của Khương Tổ lại càng nhúu sâu hơn.

Hắn nhìn bộ dạng giả vờ chẳng có chuyện gì của Khương Trạch, không nhện được nói: “Sự tình đã ra như vậy, đệ vì sao còn muốn gạt ta?”

Khương Trạch vẫn giống như trước tỏ ra một bộ “Người đang nói cái gì? Ta hoàn toàn không biết”.

Thế nhưng có lẽ vì rút cuộc đã mở miệng được, lời kế tiếp của Khương Tố cũng liền trở nên cực kỳ thông thuận dễ dàng. Hắn thất vọng rũ mắt, ánh mắt dừng lại trên bụng Khương Tố, vươn tay qua đặt ở nơi đó, gần như bất động thanh sắc nói: “Ta đều biết rồi.”

Khương Trạch lập tức mở to hai mắt.

Vì vậy không chờ đến Khương Tố mở miệng hỏi câu thứ hai, Khương Trạch liền lập tức vén chăn lên, cực kỳ nhanh chóng quấn mình thành một đoàn. Đương nhiên, mặt là giấu ở bên trong!

Khương Tố:”...” Bị chọc tức đến nở nụ cười

Dân gian có câu tục ngữ ‘ba ngày không đánh liền lật mái nhà’¹, hắn cảm thấy đây chính là trạng thái lúc này của Khương Trạch, hiện tại hắn phi thường muốn kéo người ra khỏi chăn đánh đòn một trận, chỉ là lo lắng thân thể của đối phương đành phải cố bình tĩnh nói: “Tự mình chui ra ngoài.”

Hắn hoàn toàn không phát hiện, cơn giận của mình ở dưới động tác này của Khương Trạch đã giảm đi hơn phân nửa.

Người trong chăn khe giạt giạt, vẫn kiên quyết không nói lời nào, chỉ là càng quấn chặt thêm một ít.

Khương Tố trầm mặc đợi một lát rồi cười lạnh: “Ta đếm tới ba, nếu còn không ra đêm nay ta liền đi nơi khác ngủ.” Dứt lời, hắn quả thực đếm, “Một.”

Hơi ngưng lại thoáng chốc rồi mới tiếp tục, “Hai.”

“Ba” còn chưa được đếm ra, Khương Trạch rút cuộc cũng cắn cắn dục dục vén chăn lên, lộ ra mái tóc dài xóc xếch, y cẩn thận liếc mắt nhìn Khương Tố, thấy biểu tình trên mặt hắn vẫn đen thui như cũ liền đánh bạo nắm chặt lấy tay đối phương, thế nhưng cả người lại vùi vào trong chăn.

Khương Tố:”...”

Hắn hầu như không khắc chế nổi mà phì cười ra tiếng, rút cuộc vẫn kiềm chế được xúc động này, dùng đầu ngón tay khẽ gãi lên lòng bàn tay đối phương: “Đi ra, ta không mắng đệ.”

Khương Trạch liền cảm thấy mỹ mãn vén chăn lên, nhào vào lòng người kia.

Khương Tố đem người ôm chặt vào lòng, lại sợ tiểu hài tử không biết nặng nhẹ này cảm lạnh mà giúp y kéo chăn lại. Đợi sau khi làm xong, hắn nắm lấy cằm dưới của Khương Trạch, không cho tiểu hài tử này cơ hội làm con rùa đen rút đầu vào trong ngực hắn: “Vì sao không muốn nói cho ta biết.”

Khương Trạch không trả lời, chỉ dùng ngón tay ôm cổ hắn, mang theo vẻ lấy lòng vươn người lên hôn vào cánh môi đang mím lại kia.

Đương nhiên, thật không có hiệu quả gì.

Gương mặt của Khương Tố vẫn lạnh lùng như cũ, không mặn không nhạt ngưng mắt nhìn y, đợi nghe giải thích.

Vì vậy Khương Trạch liền kéo tay hắn lên đặt lên mắt mình, trưng ra đôi môi ướm át muốn dán lên mặt Khương Tố.

Khương Tố: “... Được rồi.”

Hắn kéo bàn tay của Khương Trạch xuống, kéo mặt y nhìn thẳng vào mình: “Vì sao không muốn nói cho ta biết?”

Khương Trạch hạ mắt xuống, lông mi thanh mảnh mà dày đặc xòe ra như tán quạt nhỏ che giấu nét lo lắng trong nhân thân của y. Khương Trạch mím mím môi, thân thể cũng bắt đầu co rúm lại, cho đến khi Khương Tố cố định lại thân thể y mới chần chờ dò xét thần sắc lạnh đậm của đối phương, sau đó ấp úng nói: “... Đệ sợ... đệ sợ, ca ca nghĩ...” Thanh âm của y càng ngày càng nhẹ, đợi đến cuối cùng thậm chí chỉ có thể cứng đờ run run môi, thế nhưng Khương Tố rút cuộc vẫn hiểu được bốn chữ mà y không thể thốt ra kia.

“... Đệ là quái vật.”

Sắc trời đã hoàn toàn tối mịt.

Ánh đèn dầu hân ám trong doanh trướng run rẩy ánh lên mặt Khương Trạch, che giấu một tia không chân thật, mờ mịt cùng e ngại.

Có lẽ Khương Trạch đang sợ.

Ý thức được đáp án này, Khương Tổ không khỏi giật mình.

Trong ấn tượng của hắn, từ nhỏ đến lớn tiểu hài tử nhà hắn thủy chung đều là loại người không câu nệ tiểu tiết tùy ý làm bậy. Y có thể dưới sự phản đối của mọi người không thèm đắn đo mà đi theo mình làm một cái đuôi nhỏ, cũng có thể ngay trong đêm đăng cơ đã viết xuống chiếu thư đem ngôi vị hoàng đế trả lại cho hắn, thậm chí còn không e ngại bất cứ điều gì mà phong hắn làm Tĩnh Kiên Vương... Người như vậy há chỉ là tùy ý làm bậy, quả thực đúng là to gan lớn mật.

Hắn lại quên mất, trên đời này, cho dù lại không câu nệ tiểu tiết, lại to gan lớn mật, con người cũng sẽ có lúc sợ hãi.

Chỉ ít khi y nghe báo lại ‘Bệ hạ đang mang thai đồng thời suýt nữa sinh non’ thì rất có thể hai người bọn họ đều có tâm tình đồng dạng.

—— giật mình, hoài nghi, sợ hãi... Thậm chí là kinh hoàng.

Hắn không thể tưởng tượng Khương Trạch là thân nam nhân lại có thể mang thai, dù cho Lý ngự y luôn mãi bảo chứng vẫn là bán tính bán nghi, thậm chí không nhận được hoài nghi đây là do Khương Trạch đột nhiên phát ra ý nghĩ cổ quái, tìm người đến trêu đùa mình. Như vậy Khương Trạch thì sao? Lúc y đang xuất chinh Tùy quốc thì biết được việc này, rõ ràng hoàn toàn đối nghịch với thường thức ‘nam nhân không thể mang thai’ từ trước giờ bọn họ nhận thức, lẽ nào Khương Trạch sẽ không hoài nghi đây là do Lý ngự y trêu cợt mình, ngược lại sẽ cực kỳ bình tĩnh tiếp thu đáp án gần như hoang đường này?

Khương Tổ thấy tiểu hài tử nhà mình cuối thấp đầu, không dám cùng mình đối mắt, thậm chí còn không ngừng hít sâu.

Khương Trạch so với mình còn nhỏ hơn ba tuổi —— lại bị chính mình truy hỏi sự việc không thể tưởng tượng như vậy, lại càng là một việc khó thể mở miệng đến thế.

Bàn tay của Khương Tổ đang nắm chặt đối phương rất nhanh liền thả lỏng.

Hắn chậm rãi thở ra một hơi nặng nề, sau đó xoa xoa mái tóc của Khương Trạch, tiếp theo mới nhẹ nhàng nâng gương mặt trắng bệch của đối phương lên, nhẹ nhàng vuốt ve: “... A Trạch phải quái vật hay không, ta còn không rõ ràng sao?”

Tiểu hài tử nhà hắn làm sao có thể e ngại hoảng loạn như vậy chứ? Ngày đó khi quyết ý xuất chinh Tùy quốc, y chính là thông dong kiệt ngạo không thể quản thúc như vậy, trong mắt y làm sao có thể xuất hiện cảm xúc hoài nghi cùng phủ định chính mình như thế đâu?

Khương Tổ hân nhẹ lên cái trán trơn bóng và mi mắt run rẩy của y, ôn nhu mà kiên quyết lặp lại, “A Trạch dĩ nhiên không phải quái vật.”

Vứt bỏ hết mọi thứ hỗn độn, lý trí lại lần nữa khôi phục như bình thường, gần ba canh giờ mờ mịt cùng không cam lòng trước đó rốt cuộc tiêu tan thành mây khói.

Hắn suy tư chốc lát rồi nói: “Lần trước không phải toàn bộ quân y đều đưa ra chẩn đoán tương phản với Lý ngự y sao? Nói không chừng chỉ là quái bệnh mà thôi, tất cả bất quá chỉ là lo lắng vô cớ, chúng ta không cần tự loạn trần địa đâu?”

Khương Tổ đưa ngón tay luồn vào mái tóc dài của y, lại ôm người vào trong ngực: “Hoặc là, nếu A Trạch thật sự mang thai, như vậy người làm cho A Trạch mang thai như ta... Chẳng lẽ không phải cũng là quái vật hay sao?”

“Nhưng vô luận là mắc phải quái bệnh hay là thật sự mang thai, ta nhất định sẽ ở đây canh giữ bên người A Trạch, cùng A Trạch đối mặt!”

Khương Tổ rốt cuộc cũng kết thúc buổi nói chuyện khó khăn này.

Hắn nói rất chậm rãi rất nhẹ nhàng, thế nhưng từng lời từng chữ đều rất nặng nề rơi vào lòng của hắn cùng Khương Trạch.

Khương Trạch cong cong đôi mắt.

Y vùi đầu vào vai Khương Trạch, trong lòng giống như vừa ăn mút táo mà cực kỳ ngọt ngào: “Ừ!”

Bắt đầu từ lúc y không chịu nổi mùi máu tươi khi Khương Tổ quay về doanh địa, y liền hiểu được vô luận là mang thai hay mắc phải quái bệnh, trong vòng mấy tháng ở tại Tùy quốc này y nhất định không giấu được. Vì vậy y liền phi thường dứt khoát trưng ra biểu hiện tiêu tụy suy yếu dùng quen thuộc nhất của mình, thành công câu ra lòng nghi ngờ của Khương Tổ.

Nhưng y cũng không thể chính miệng nói những lời này với Khương Tổ.

Thứ nhất, cho dù hai người đã chân chính đến với nhau, ở trong lòng Khương Tổ y vĩnh viễn vẫn là một tiểu hài tử thích làm xằng làm bậy, thứ hai, trước đây y đã đùa giỡn Khương Tổ quá nhiều, lời này nếu từ trong miệng y nói ra nhất định Khương Tổ sẽ cho rằng y đang đùa giỡn hắn. Không bằng cứ để Lý ngự y mở lời, cho dù Khương Tổ có giận y giấu diếm, đối với chuyện này cũng là bán tín bán nghi.

Sau đó, y nhất định sẽ có biện pháp khiến Khương Tổ tha thứ cho mình.

Khương Trạch nghĩ đến đó thì gương mặt đang chôn trong lòng ái nhân không khác chế nổi toát ra một chút giảo hoạt. Chỉ là ngay lúc này, Khương Tổ bỗng nhiên đặt tay xuống cầm y, hơi dùng lực nâng lên.

Khương Trạch: “...”

Khương Tổ liếc mắt nhìn y: “A Trạch hình như rất đặc ý?”

Khương Trạch liền cương cứng tại chỗ.

Y thấy vẻ mặt dường như thấu hiểu tất cả của Khương Tổ, liền lập tức đem nét mặt giảo hoạt của mình đều thu lại, cực kỳ nhanh chóng thành thực khoát lên một tầng nghi hoặc: “Ca ca đang nói gì vậy? Đệ nghe không hiểu...”

Khương Tổ liếc nhìn biểu tình giả tạo hoàn hảo không chê vào đâu được của đối phương, trầm mặc không nói gì.

Hắn đã ở bên cạnh Khương Tổ lâu như vậy, kỳ thực trong lòng đã sớm hiểu được tên tiểu tử này xem thấu được sự quan tâm mù quáng của hắn, trước giờ vẫn bày trò giả đáng thương mà thôi.

Đây là việc đáng lo lắng cỡ nào nha?

Rõ ràng là hài tử hắn trông coi đến lớn, cũng không biết là tên chết tiệt nào nhân lúc hắn đóng cửa trong phòng một tháng, đã đem hài tử đơn thuần cái gì cũng không hiểu dạy ra chẳng khác gì... lưu manh... như vậy.

... Mà càng sốt ruột hơn chính là, vô luận tiểu hài tử có vô sỉ hèn mọn đến thế nào, hắn cứ nhiên đều cảm thấy khả ái vạn phần, yêu thích muốn chết.

Khương Tổ vì sự mù quáng quá mức của mình mà thở dài một hơi.

Y đem người thả về trên giường, chống tay phủ trước mặt y, lại dùng tay còn lại xoa xoa gò má đối phương.

“A Trạch, ” hắn nói thật nhỏ, “Đệ thông minh như vậy, chắc chắn hiểu được.”

“Ta biết đệ sợ ta không tin đệ cho nên mới tình nguyện để người khác đến nói cho ta biết.” Hắn ngưng mắt thật sâu nhìn Khương Trạch, đôi đồng tử thâm trầm như vực sâu không đáy, “Nhưng A Trạch, đệ có biết không, trong lòng ta thực sự hy vọng người đầu tiên nói cho ta biết những việc này —— là đệ.”

Khương Trạch lẳng lặng nhìn hắn, không nói gì.

... Không giống rồi.

So với đời trước đã không còn giống nữa.

Bọn họ không mâu thuẫn với nhau, cũng không càng lúc càng xa, không còn là vài thập niên hồn mộng hoảng hốt chỉ thấy một gương mặt vĩnh viễn lạnh lẽo tái nhợt.

Hiện tại lòng của bọn họ đã gần gũi không gì sánh được.

Gần như chỉ cần một bên hơi rướn người liền có thể chạm được vào nội tâm nóng cháy mềm mại của đối phương, sưởi ấm chính mình.

Khương Trạch cất giọng khàn khàn: “... Ca ca thì sao?” Cũng sẽ đem một ít chuyện không thể nói ra miệng giấu vào góc tối nào đó không để người biết, càng không nói cho y biết.

Khương Tổ nhìn thẳng vào y hồi lâu. Sau đó hơi hạ mắt xuống phủ nhận: “... Không có.”

Xong rồi giống như không muốn tiếp tục nghe Khương Trạch nói nữa, đặt lên môi y một nụ hôn thật sâu.

Trong lúc hai người đang ánh mắt mê ly, mặt đầy diễm sắc, vô ý thức bắt đầu cọ sát vào nhau. Khương Tổ vươn tay chạm xuống dưới thân, dùng lòng bàn tay cảm nhận hình dạng cùng độ nóng từ thứ kia của Khương Trạch, sau đó mới chậm rãi rút tay ngồi dậy.

Tiếp theo hấn lần nữa đắp chăn cho Khương Trạch, nhìn y lộ ra gương mặt ửng hồng nhú mào khó chịu, bản thân lại vân đạm phong khinh nói: “Nếu như A Trạch khó chịu thì vẫn nên nghỉ ngơi nhiều chút. Vừa rồi ta có ra lệnh cho Lý ngự y sắc một chén thuốc, có lẽ cũng sắp được rồi.”

Lời còn chưa dứt, bên ngoài doanh trường quả nhiên truyền đến tiếng nói ôn hòa bình ổn của Lý ngự y, chỉ là trong tai Khương Trạch lại giống như cực kỳ hả hê thỏa mãn: “Bệ hạ, nhân lúc thuốc còn nóng mà nhanh uống thôi!”

Khương Trạch: “...”

1/ Ba ngày không đánh liền lật mái nhà: Nguyên văn Hán Việt ‘tam thiên bất đả thượng phòng yết ngã’, chính là chỉ tính nghịch ngợm của trẻ con, chỉ cần ba ngày không rắn dạy liền không biết lễ lnh làm ra đến việc gì.

35. Chương 35

Ta muốn đứa bé này!

Mặc kệ trong lòng Khương Trạch và Khương Tổ nghĩ như thế nào, lúc này chính là giai đoạn mấu chốt trong trận chiến, tất cả đều phải lấy chiến sự làm trọng.

Lần trước Khương Tổ mai phục trong Không sơn đại thắng Tùy quân, giết chết chủ tướng đối phương, khiến địch quân nghe tiếng liền chạy. Còn Khương Trạch lại dùng kế bắt sống Cơ Minh, mặc dù gần đây vì nguyên do ‘quái bệnh’ y cũng chưa gặp lại kẻ đó lần nào, càng miễn bàn tự tay thực thi cực hình với gã. Chỉ lệnh cho thị vệ thiếp thân tận tay áp giải gã đến một nơi khác, chiến trường nơi Viên Tú và Diêu Hy đang tranh chấp, biến gã thành con tin uy hiếp Diêu Hy.

Mọi người đều biết, sở dĩ Diêu Hy mưu phản có chí ít phân nửa nguyên nhân là do Cơ Minh, lão tự nhiên muốn nâng đỡ Cơ Minh thượng vị. Chí ít nếu ngoại tôn của lão là Thiên tử, như vậy hẳn là sẽ không có khả năng đem người nhà của lão ra bức bách lão hồi kinh.

Trước đây Khương Tổ luôn cho rằng chỉ cần dùng Cơ Minh uy hiếp Diêu Hy, đồng thời sai người đi đàm phán, làm một người cực kỳ thức thời, Diêu Hy rất có khả năng sẽ nguyện ý đầu hàng.

Đương nhiên, Khương Trạch lại không cho là đơn giản như vậy.

Lúc trước Viên Tú từng nói, loại người như Diêu Hy âm hiểm giả dối, cũng không phải đối tượng có thể tin tưởng giao phó. Lần trước khi lão xác định Khương quốc phát binh liền tức khắc lui quân nghìn dặm, không hề hành động thiếu suy nghĩ, đồng thời còn chấp thuận để Cơ Minh đến đây đốt quân lương, kỳ thực có lẽ trong lòng đã có dự định bỏ qua người ngoại tôn này. Cho dù bọn họ thật sự áp giải Cơ Minh đến tiền tuyến, cũng bất quá chỉ khiến Tùy quân trước nay nổi tiếng hung ác càng thêm phần nộ khó bình mà thôi.

Chỉ là tình huống so với dự liệu của Khương Trạch lại hoàn toàn trái ngược, Diêu Hy tựa hồ hiểu được việc Khương quốc cướp đoạt giang sơn Cơ thị là tình thế đã rồi, lão cũng không tiếp tục lấy trướng chọi đá mà là tiếp nhận sự chiêu an của Khương quốc, giải giáp đầu hàng.

Đợi đến khi Khương Trạch chân chính nhìn thấy người này liền sáng tỏ vì sao lão phải đầu hàng.

Lấy binh lực chưa đến một vạn trong tay lão mà muốn đối kháng với mười vạn binh sỹ Khương quốc trên dưới đồng lòng, chính là châu chấu đá xe, còn không bằng trước mặt mọi người công khai đầu hàng, chí ít nếu quốc quân Khương quốc không muốn khiến tướng sỹ lạnh tâm liền tuyệt đối không thể khất khe bạc đãi lão. Dù cho lão vẫn tâm hoài bất quĩ, chỉ cần nhìn nhin một chút liền có thể lại tìm được cơ hội tốt để báo thù.

Có lẽ bởi vì quá mức hiểu rõ người này, Viên Tú đã âm thầm kiến nghị Khương Trạch nên cẩn thận lão sẽ có ngày quay ngược lại cắn Khương quốc một ngụm, mà Khương Trạch nghe xong liền gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, còn ném cho Khương Tổ một ánh mắt hàm ý. Sau đó, Khương Trạch trước mặt mọi người phong Diêu Hy làm Phiêu Kỵ tướng quân, thống lĩnh gần vạn binh mã thuộc hạ trước kia trở lại biên cương trấn thủ Hồ tộc cùng Hung Nô, đợi sau khi y đánh hạ Tùy quốc, làm vị tướng lĩnh đầu tiên quy hàng, hiển nhiên thăng quan tiến chức liền ở ngay trước mắt!

Đương nhiên, ổ bánh lớn này là do chính miệng Khương Tổ vẽ ra.

Trước đây Diêu Hy đối với đôi huynh đệ Khương quốc này cũng có nghe được một hai, thấy Thiên tử Khương Trạch mặc dù ngự giá thân chinh thế nhưng đối với quân vụ cũng không nhiều lời, chỉ để Khương Tổ nói chuyện với lão, hiển nhiên là cực kỳ vô năng hèn yếu. Nghe nói trước khi xuất chinh y còn phong Khương Tổ làm Tịnh Kiên Vương, như vậy sở dĩ đôi huynh đệ này đến nay vẫn chưa trở mặt hẳn cũng là vì, Khương Trạch bắt quá chỉ là con rối trên gai vàng mà thôi.

Diêu Hy dường như có chút suy tư, không lâu sau liền lĩnh binh trở lại biên cương, chỉ là cũng không yêu cầu muốn mang Cơ Minh đi.

Tâm tư tàn khóc của người này, từ chuyện xảy ra có thể thấy được dấu vết.

Chỉ là ngược lại cũng không sai, còn hơn kết cục kiếp trước, kiếp này Cơ Minh còn rõ ràng cảm nhận được tư vị bị thân nhân ruồng bỏ, cô đơn tuyệt vọng. Đối với việc này Khương Trạch cũng là phi thường hài lòng.

Nhân Diêu Hy đầu hàng, Định Tây huyện và các quận huyện phía tây nam đều được đưa vào bản đồ Khương quốc. So với kiếp trước Khương Trạch liều mạng công hạ Tùy quốc, đời này quả thực có thể xem như một chuyển đạo chơi nhàn nhã.

Một ngày này, bầu trời của Định Tây huyện xuất hiện biến hóa kỳ lạ, cả không trung mây đen trùng điệp như muốn áp sập thành trì, chính thị là cảnh mây gió vần vũ trước lúc giông bão. Tất cả tướng lĩnh đều thống nhất tiếp tục đóng quân ở Định Tây huyện, đợi qua lần giông bão này mới tiếp tục xuất chinh, tiến thẳng về đô thành Tùy quốc.

Thân thể của Khương Trạch hiện tại đã khỏe hơn rất nhiều.

Dựa theo lời của Lý ngự y, lúc trước sở dĩ y đầu vầng mắt hoa, cả người rét run không còn sức chính là triệu chứng của việc sinh non. Trong thời gian này, Khương Trạch bán tín bán nghi uống vài chén thuốc dưỡng thai — dù sao thứ thuốc này đối với cơ thể nam tử cũng không gây thương tổn gì, đây cũng là nguyên nhân vì sao Khương Tổ đồng ý để Khương Trạch dùng thử. Sau khi Khương Trạch uống thuốc xong, hỗn loạn ngũ vùi vài ngày, đợi đến khi dùng thuốc, Khương Trạch quả thực liền hồi phục trở về trạng thái sinh long hoạt hổ như trước đây.

Khương Trạch vừa mới khôi phục lại thì chư tướng cũng đã quyết định xong ngày hành quân, đó là năm ngày sau. Như vậy, việc kế tiếp y cần suy tính chính là, phải giải quyết sự việc đột phát trong bụng như thế nào.

Hiện tại, trước mắt Khương Trạch và Khương Tổ có hai loại tình huống có thể xảy ra.

Thứ nhất, bắt quá là Lý ngự y chẩn đoán sai lầm, Khương Trạch cũng không phải mang thai, chỉ là mắc phải quái bệnh, cần tìm đại phu cao minh hơn chẩn mạch lại. Thứ hai, chẩn đoán của Lý ngự y căn bản

không sai lầm, Khương Trạch quả nhiên mang thai!

Nếu như là loại thứ nhất, liền cần đi khắp nơi tìm kiếm lương y, vì Khương Trạch trị liệu, nếu là loại thứ hai... như vậy phải xem Khương Trạch và Khương Tổ có thể tiếp thu hài tử đến không đúng lúc này hay không.

Như vậy, lại có hai lựa chọn.

Giả như bọn họ không thể tiếp thu, nữ tử trong vòng ba tháng dọa thai là lựa chọn không khiến cơ thể người mẹ bị tổn thương nhất, nghĩ đến có lẽ nam nhân cũng giống vậy. Hiện tại, Khương Trạch đã hoài thai hơn hai tháng, như vậy chỉ cần một chén thuốc dọa thai, bảo đảm thuốc đến ‘bệnh’ trừ. Giả như bọn họ nguyện ý tiếp thu sự tồn tại của sinh linh này, đồng thời cũng có nghĩa Khương Trạch nguyện hoài thai mười tháng hạ sinh hài tử, như vậy bọn họ cần phải suy tính phải sinh như thế nào.

... Dù sao, cho dù trong hồi ức của Lý ngự y mọi việc đã rất hồi hợt, thế nhưng cũng dùng ‘cứu tử nhất sinh’ để hình dung. Mà cho dù lão vẫn nói năm đó đã phụ tá tiên sinh giúp nam tử kia trợ sản, thế nhưng rốt cuộc cũng không phải do lão tự mình động thủ, kinh nghiệm thực tế hoàn toàn không có.

Lý ngự y hiện tại thở dài đứng trước mặt bọn họ, tay dâng lên một chén thuốc đặt trên bàn, sau đó yên lặng thi lễ nhẹ nhàng lui ra, đem thời gian còn lại lưu cho hai người bọn họ.

Bên ngoài doanh trường mây đen che trời, cả không trung u ám không chút dương quang.

Thời tiết như vậy chính là cấm kỵ lớn nhất trong lúc hành quân đánh trận, vì vậy hiện tại toàn bộ binh sĩ trong doanh địa đều nghiêm chỉnh tuần tra, phòng ngừa quân địch ngấm ngầm tập kích.

Chỉ là trong doanh trường của hai người có địa vị cao nhất, bầu không khí lại tuyệt nhiên tương phản.

— lúc này, cả Khương Trạch và Khương Tổ đều lặng lẽ không nói gì, nhất tề nhử mày nhìn chén thuốc đen kịt Lý ngự y đặt lên bàn trước mặt họ.

Nhất thời, bầu không khí ngưng trệ một cách kỳ lạ.

Bởi vì... chén thuốc này, chính là loại biện pháp giải quyết thứ nhất: thuốc dọa thai.

Chỉ cần uống hết chén thuốc này liền sẽ không tồn tại khả năng hoài thai nữa, thậm chí nói không chừng chỉ cần tu dưỡng năm ba ngày, Khương Trạch liền có thể hoàn toàn khôi phục.

... Chỉ cần uống xong chén thuốc này.

Khương Trạch hít sâu một hơi, chậm rãi nâng chén thuốc lên, vừa vặn lúc này, Khương Tổ cũng bất chợt mở miệng: “A Trạch!”

Động tác của Khương Trạch hơi ngừng lại, ngược mắt nhìn hắn, trong ánh sáng hoảng động của đèn dầu, đôi đồng tử nguyên bản trong suốt dịu dàng phảng phất mang theo một tầng ảm đạm lạnh lẽo, thậm chí hàn ý trong đó còn khiến Khương Tổ phải run rẩy trong chốc lát.

Trên thực tế, ngay cả chính Khương Tổ cũng không biết tiếng gọi vừa rồi của mình mang theo ý vị gì. Hắn dường như vô pháp tiếp nhận việc Khương Trạch đã mang thai, nhưng đến khi thật sự muốn đoạn tuyệt khả năng này, trong lòng hắn bỗng nhiên lại nổi lên cảm giác đau đớn khó có thể nói thành lời.

Có lẽ vì thời gian quá ngắn, Khương Tổ vô pháp hiểu rõ trong lòng mình đến tột cùng là hy vọng Khương Trạch thật sự hoài thai, hay giống như nam tử bình thường khiến chuyện này hoàn toàn là một trò đùa dai vô vị. Chỉ là nam tử thiên hạ đều lấy con nối dòng làm trọng, cho dù Khương Tổ có thể buông tha con nối dòng, thế nhưng ngay khi Lý ngự y nói với hắn chuyện này, trong lòng Khương Tổ vẫn phảng phất mang theo chờ mong, tâm trạng cũng là phức tạp dị thường.

Ngay cả như vậy, người có khả năng quyết định việc này dù sao cũng là Khương Trạch, sinh linh đó hiện tại đang ngủ say trong cơ thể của y, phụ thuộc vào lựa chọn của y, ảnh hưởng trực tiếp đến thân thể cũng như cuộc đời của y, Khương Tổ không muốn can thiệp quá nhiều vào quyết định này của Khương Trạch. Chỉ là một khi uống cạn chén thuốc này, hài tử sẽ thực sự không còn nữa... dù thế nào, hắn nhất quyết sẽ không trách cứ Khương Trạch.

Khương Tổ hít sâu một hơi, chậm rãi nói hai từ “Vô sự”. Chỉ là phản xạ trong vô thức siết chặt nắm tay, không thể kiềm chế ngưng mắt tập trung vào chén thuốc trên tay Khương Trạch.

Khương Trạch hơi rũ mắt, y dùng một tay chậm rãi vuốt ve chén thuốc trước mặt.

Một lát sau, Khương Trạch bỗng nhiên đứng lên, hung hăng đập nát chén thuốc xuống mặt đất.

Khương Tổ dường như cũng bị thanh âm chén thuốc vỡ vụn này đánh thức, đồng tử cực độ co lại “A Trạch!”

Khương Trạch nhàn nhạt nhìn chén thuốc nát vụn trên mặt đất, ánh mắt bén nhọn lạnh lẽo, “Đệ không uống.”

“A Trạch, đệ...”

Hắn đặt một tay lên cái bụng bằng phẳng của đối phương.

Tuy rằng trên miệng vẫn phủ nhận, kỳ thực trong lòng bọn họ đã nhìn nhận Khương Trạch đang mang thai.

Khương Trạch nhàn nhạt nhìn Khương Tổ, giọng nói nhẹ nhàng mà bình tĩnh: “Nếu đệ quả thật có thể giống như nữ tử có thể hoài thai, đừng dục hài tử của ca ca. Như vậy cho dù phải vất vả mười tháng, cửu tử nhất sinh —— “

“Đệ cũng muốn đứa bé này!”

Khương Trạch nói đến đây thì thấp giọng nở nụ cười, “Thượng thiên đã đuổi ta trở về, lại đem ca ca cho ta, còn tặng hài tử cho ta... Bất luận kẻ nào cũng không thể cướp đi sinh mạng của các người...”

“—— bất luận kẻ nào, cũng không thể!”

Có lẽ vì Khương Trạch rốt cục cũng đưa ra quyết định, một đêm này đã cùng Khương Tổ nói chuyện thật lâu. Hai người giống như đã nửa đời không tâm sự với nhau, cho dù Khương Tổ trước nay vẫn trầm ổn ít lời cũng giống vậy, tâm tình kích động nói từ những việc lúc còn nhỏ cho đến kế hoạch trong tương lai sắp tới. Làm sao cướp đoạt Tùy quốc, làm sao thu nạp nhân tâm, làm sao an trí bách tính, làm sao xây dựng Khương quốc phú cường tiện đà đánh hạ các nước còn lại...

Cho tận lúc sắp thiếp đi, sự ngăn cách của hai người đã tiêu thất hết, thậm chí so với ban đầu còn phải gần gũi hơn không ít.

Sáng hôm sau, khi Lý ngự y biết được đáp án liền hết sức vui mừng. Lão tự mình thỉnh cầu Khương Trạch cung cấp một ít trọng phạm cùng hung cực ác, bắt tay vào thí nghiệm ma phí tán1 cùng với kỹ thuật mổ bụng và khâu vết thương, đảm bảo cho hành động bảy tháng sau có thể vạn vô nhất thất.

Khương Trạch tự nhiên phê chuẩn, mà Khương Tổ lại là tự mình hành trọng lễ, khẩn cầu Lý ngự y nghìn vạn lần chú tâm cẩn thận.

Ba ngày sau, đại quân khởi hành, mười vạn binh mã thẳng tiến đến đô thành Tùy quốc, cùng Cơ Ngọc đánh một trận quyết định. Suốt một đường đi qua bốn quận, chỉ có một tòa thành dựa vào địa thế hiểm yếu ngoan cường chống lại, cuối cùng lại bị Khương Trạch dễ dàng công phá. Chỉ là mặc kệ tướng lĩnh thủ thành lựa chọn thế nào, con đường quật khởi của Khương quốc đã là không người nào có thể ngăn cản.

Cùng với việc tiến quân, Khương Trạch lại lần nữa hoàn mỹ tận dụng kiến nghị kiếp trước của Gia Cát Du, mỗi lần đóng quân ở nơi nào đều chinh đồn quân đội, kiểm chế xung động, chưa từng nhiều dân nữa phân, thậm chí còn phân phát một ít lương thực cứu trợ dân chúng địa phương. Cũng theo đó, phần đông bách tính đều rất nhanh chóng tiếp thu sự thật, đương nhiên cũng có một số người không muốn nhìn nhận Khương quốc, tự tử thề sống chết ủng hộ Tùy quốc.

Những người như vậy tuy ít, thế nhưng cũng vẫn tồn tại, bọn họ tuy phản đối Khương quốc cùng với cực đoan sử dụng cái chết để khuyên nhủ người khác đồng thời biểu thị phản kháng, thế nhưng Khương Tổ lại vẫn lựa chọn giúp bọn họ hậu táng, thậm chí còn hạ lệnh không cho phép binh lính quấy nhiễu người nhà của bọn họ.

Tuy rằng đời trước Khương Trạch vẫn cảm thấy những người này phi thường ngu xuẩn, căn bản không thể nói lý —— cái gì kiên định, cái gì tín niệm, lại cái gì là khí tiết thà chết chứ không chịu khuất phục, cứ qua

loa kết thúc tính mạng của mình như vậy còn không bằng tòng quân chống đỡ kẻ thù thì thực tế hơn một chút.

Chỉ là đời này, y đột nhiên có chút minh bạch lựa chọn của bọn họ.

Bởi vì, y cũng có tín niệm kiên quyết hơn, trọng yếu hơn sinh mạng của mình.

Đại quân rốt cục cũng đã đến dưới chân đô thành Tùy quốc, hiện tại đã là tháng mười hai, đại tuyết như lông ngỗng tung bay khắp thiên địa, thập phần lạnh giá.

Trên người Khương Trạch khoác áo choàng huyền sắc, gần như đem cả cơ thể bao lại trong lớp áo dày, cổ áo là dùng da lông chồn bạc do đích thân Khương Tổ săn về, ánh lên gương mặt như sắc hoa đào của y thêm vài phần rực rỡ, hai tròng mắt càng trở nên đen bóng lấp lánh.

Y cùng với Cơ Ngọc đối diện từ xa.

Đời trước kẻ này chết trong tay Cơ Minh, đời này có thể chết trong tay y, cũng coi như không bôi nhọ Cơ Ngọc rồi.

Khương Trạch nâng tay lên, người bên cạnh liền dâng một bộ cung tiễn.

Lắp tên, kéo cung. Chỉ nghe một tiếng rít dài, mũi tên sắc nhọn mang theo tiếng xé gió giống như ánh chớp xông thẳng về phía Cơ Ngọc.

Con người Cơ Ngọc nhanh chóng co rút.

Trong tầm nhìn của y rõ ràng thấy được mũi tên nhanh chóng lao đến, thế nhưng lại không thể né tránh, hiện tại cả người y đều băng lãnh, thậm chí giống như hóa thành tượng đá, cư nhiên căn bản vô pháp di động mấy may, chỉ có thể mở to mắt nhìn mũi tên này bắn trúng ngực mình.

Y bị xung lực của mũi tên trùng kích ngã ngửa ra sau, rơi khỏi lưng ngựa. Hậu tri hậu giác mới cảm thấy một cơn đau tê tâm liệt phế, bắt đầu từ ngực rồi lan tràn xuống toàn thân.

Mà theo sau cú ngã của y, cũng không biết là ai hô lên một câu “Bệ hạ băng hà rồi”, sau đó không ngừng có Tùy quân ném vũ khí lên trên nên tuyết, giờ tay đầu hàng.

Khương Tổ thấy thế thì khẽ cười, nghiêng đầu ngưng mắt nhìn Khương Trạch.

Khương Trạch buông cung tên trong tay, đối diện cùng hắn.

Đời trước, thiên hạ của y là dùng Tùy quốc làm bậc thang đầu tiên. Đời này, liền cũng để thiên hạ của bọn họ lấy khởi điểm từ Tùy quốc đi thôi!

1/ Ma phí tán: Tên gọi đầu tiên của thuốc mê/ thuốc tê dùng trong y học ở Trung Quốc, tương truyền do Hoa Đà phát minh ra và đã nhiều lần dùng trong những cuộc phẫu thuật của mình dưới thời Tam Quốc. Thế nhưng sau này, cùng với cái chết của vị thần y lỗi lạc kia, ma phí tán cũng dần dần thất truyền, những vị đông y đại lão sau này cũng không ngừng phục chế lại ma phí tán nhưng đều không đạt được đến công hiệu như trong truyền thuyết, chỉ dùng cái tên này để tượng trưng và lưu giữ lại một huyền thoại về y học.

36. Chương 36

Vú em Khương Tổ

Mùa đông năm Nguyên Sóc thứ nhất, mâu thuẫn phân tranh giữa Cơ Ngọc, Cơ Minh nổi lên bốn phía. Tháng bảy năm Nguyên Sóc thứ hai, Khương đế Trạch chinh phạt Tùy, quân tới Định Tây, tiến đánh, đại phá. Tháng mười hai, mùa đông, phá Tùy.

Cùng ngày, Tùy đế băng hà, cả nước đầu hàng, nghiêng Khương Trạch vào cung.

Lúc này đã là cuối tháng mười hai.

Mùa đông Tùy quốc từ trước đến giờ vẫn lạnh hơn đất Khương một chút, đứng ở trên thành lâu nhìn xuống liền có thể thấy được cảnh tượng đóng băng vạn dặm.

Hôm nay chiến sự mặc dù đã bãi binh, thế nhưng đại quân Khương quốc đều đã tiến tới đô thành, Tùy quốc tự nhiên đã xong. Trong hoàng cung có rất nhiều người đều bắt đầu thu dọn hành trang chạy trốn, lại bị vệ binh chặn lại ngay cửa cung, trong nhất thời kinh hoàng lan tràn, tiếng oán than không ngừng.

Có lẽ vì âm thanh này quá mức bén nhọn khó nghe, khiến Khương Trạch ở cách đó không xa cũng chịu một trận đau đầu choáng váng. Khương Tổ thấy thế liền cực kỳ dứt khoát lệnh cho Đình úy lĩnh binh trấn áp, không lâu sau tiếng khóc nguyền dần, Khương Trạch cũng coi như có thể thở dài một hơi.

Thật lòng mà nói, y mặc dù không thích nữ nhân, kiếp trước những người có ý đồ áp lên người y phần nhiều đều bị thưởng rượt hoặc thẳng thắng một kiếm đâm chết, thế nhưng y đối với nữ tử cùng tiểu hài tử bình thường thật ra vẫn có chút khoan dung —— mặc dù vẫn theo thói quen cần giết thì giết, thế nhưng trên thực tế y chưa hề động thủ với nữ nhân và hài tử vô tội. Đáng tiếc hung danh quá mức lan xa, thường thường những địa phương y đặt chân đến, nữ nhân cùng hài đồng đều mặc danh kỳ diệu không ngừng kêu khóc, khiến cho y cũng không khỏi có chút xấu hổ. Qua vài lần như vậy, y cũng liền thẳng thắn không thêm để ý đến bọn họ, chỉ càng ràng buộc quân đội nghiêm ngặt hơn.

Chỉ là hiện tại y cái gì cũng chưa có làm, đám nữ nhân này vì sao lại bắt đầu làm dáng như vậy, quả thực phiền muộn chết.

Khương Trạch khó chịu nhíu mày, dẫn đến đám quan lại Tùy quốc bên cạnh kinh hãi một phen.

Khương Tổ thật ra lại nhớ đến một chuyện.

Nghe nói Thiên tử Tùy quốc vốn là một kẻ hoang *** vô độ, mấy mươi năm qua không biết đã tai họa bao nhiêu nữ tử vô tội. Cơ Ngọc sau khi đăng cơ đối với những nữ nhân này có chút khoan dung, thẳng được không ít nhân tâm. Hôm nay Khương quốc đánh vào Tùy cung, sự kinh hoàng thất thổ trong lòng các nàng không cần nhiều lời, lúc này hẳn chỉ có thể nhanh chóng hạ lệnh đem các nô tỳ đã hầu hạ trong cung được mười năm trở lên, hoặc độ tuổi vừa đến lúc tìm hôn phối có thể tự do lựa chọn ở lại hoặc là lĩnh thưởng rời cung.

Mệnh lệnh này vừa ban ra, chúng nữ tử hai mặt nhìn nhau, mặc dù đều là không dám tin tưởng Thiên tử Khương quốc có thể nhân từ như vậy, nhưng cũng không tiếp tục náo loạn khắp nơi như cũ.

Đợi đến khi Khương Trạch cùng Khương Tổ đi qua cửa cung, có người tinh mắt lớn mật trộm ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy thiếu niên phía trước khoác một tấm áo choàng, dung mạo so với phần lớn nữ tử trên đời càng thêm mỹ lệ tinh xảo, lại thấy nam tử đi sau nửa bước khí độ trầm ổn, dung mạo tuấn mỹ, nhất thời một trận tâm thần nhộn nhạo, cuống quýt cúi đầu không dám nhìn lâu.

Chờ đến khi rút cuộc cũng vào được tấm cung, hai người liền vẫy lui người hầu, hảo hảo nghỉ tạm một đêm. Việc đầu tiên Khương Tổ làm chính là lệnh cho Trương Di tìm người dẫn nước vào hồ tắm, sau đó tự tay cởi bỏ xiêm y của mình cùng Khương Trạch, đem người ôm vào nước nóng tắm rửa một phen.

Đầu tiên Khương Tổ giúp Khương Trạch tẩy bỏ một thân bụi đường, sau đó cẩn cẩn dục dục xoa nắn bụng của đối phương. Sau khi chà rửa hơn một khắc thời gian liền ôm người đi xối nước, tiếp theo còn giúp người kia mặc lên một lần áo khoác giữ ấm, cuối cùng mới tự mình bước vào nước, vội vã tắm rửa.

Từ khi bước vào tháng mười thì phần bụng của Khương Trạch đã bắt đầu trở nên rõ ràng, điều này khiến cho Khương Tổ nhất thời có chút tay chân luống cuống. Tới trung tuần tháng mười một, có một lần hẳn đang cùng Khương Trạch thương nghị lộ tuyến hành quân thì đối phương đột nhiên nói đến phần nửa liền dừng lại, sắc mặt trở nên cổ quái, muốn nói lại thôi.

Lúc đó, Khương Trạch đã nói như vậy: “...’Nó’ hình như, hình như vừa đá ta một cước...”

Khương Tổ: “...”

Hắn đại ra một lát, đợi đến khi kịp phản ứng thì lập tức đưa bàn tay đặt lên bụng Khương Trạch, đồng thời cảm nhận được chấn động nhẹ nhẹ. Sau đó hắn trợn to hai mắt, ở trong ánh mắt tràn đầy phức tạp của

Khương Trạch cướp đường chạy ra khỏi doanh trường, cước bộ sinh phong tự mình mang Lý ngự y ‘xách’ đến nơi.

Sau khi chẩn mạch cho Khương Trạch phát hiện chỉ là máy thai tầm thường, Lý ngự y: “...” Sau đó lão còn tự mình viết một quyển sổ liên quan đến các giai đoạn bệnh trạng hay gặp lúc mang thai, cùng với những hạng mục công việc cần phải chú ý, trình trọng giao cho Khương Tổ.

Vì vậy sau đó, Khương Trạch cùng Khương Tổ ngoại trừ thương nghị lộ tuyến hành quân, thời gian còn dư lại đều là nghiên cứu quyển sổ tay “Cha bầu cần biết” này.

Chờ Khương Tổ có thể đem nội dung bên trong học thuộc lòng, tuy rằng vẫn hiểu rõ những phản ứng kia là cực kỳ bình thường... thế nhưng chỉ cần có việc xảy ra lại luôn bị vây trong trạng thái cực kỳ kinh hồn táng đảm, căn bản vô pháp an tâm!

Khương Tổ dường như chưa từng ý thức Khương Trạch thật sự mang thai mãnh liệt như vậy, mà hắn cũng sắp phải làm cha rồi! Tất cả những tâm tình đó hỗn loạn xâu thành một chuỗi, khiến cho có vài đêm hắn hoàn toàn không thể ngủ được!

Sau lại trên đường hành quân có tướng lĩnh của một quận không cam nguyện đầu hàng, Khương Tổ giống như đánh máu gà, dụng binh như thần đánh hạ thành trì. Có lẽ vì nhìn thấy tử thi khắp nơi, tâm tình của hắn mới bình tĩnh lại, rốt cục có thể dùng tâm trạng bình thường nhìn thẳng vào Khương Trạch cùng cốt nhục trong bụng y.

—— đây là hài tử của hắn và A Trạch!

—— A Trạch nhà mình rõ ràng vẫn còn trẻ con, cứ nhiên cũng sắp sinh tiểu hài tử rồi!

—— quả nhiên là hắn vẫn quá cảm thú sao?!

Làm một vú anh, nội tâm của Khương Tổ vô cùng phức tạp.

Nhưng mà ngoại trừ Lý ngự y, lại không có người nào có thể giao lưu cùng hắn.

Khương Tổ liền tại một thág có thừa tràn đầy tịch mịch này, khắp nơi đem Khương Trạch chiếu cố cẩn thận. Hắn thậm chí còn lệnh cho một huyện lệnh nơi bọn họ đi qua dâng lên một tòa liễn xa, tự mình chọn lựa không ít da lông đặt vào bên trong, hoàn toàn bảo chứng ngồi ở trong đó lại mềm lại ấm, tuyệt đối không bị lọt gió hoặc có cảm giác chấn động. Kể từ lúc đó, các tướng lĩnh tùy tùng cũng có không ít việc không thể hiểu rõ: Đánh nhau cũng được mấy tháng rồi, bệ hạ nhà bọn họ càng không phải loại người được nuông chiều từ bé, không thể chịu khổ, hiện tại khiến mọi người hưng sư động chúng như vậy làm cái gì đâu?

Đương nhiên, những lời này bất quá là các tướng lĩnh thâm oán trong lòng, căn bản cũng không ai dám nói cùng Khương Tổ. Vì vậy Khương Trạch liền ngồi trên liễn xa, một đường như đang du ngoạn ngắm cảnh tiến thẳng đến đô thành Tùy quốc.

So với kiếp trước ăn gió nằm sương, không biết là thoải mái hơn biết bao nhiêu lần.

.....

Hiện tại Khương Trạch ngồi ở một nơi không xa, híp hai mắt lại ngưng thần nhìn mỹ nam xuất dục, khoái trá đưa bàn chân lộ ra bên ngoài áo khoác.

Chờ Khương Tổ thu thập xong bản thân, nhìn thấy tiểu hài tử vẻ mặt đắc ý, hậu tri hậu giác đem ngón chân lui về trong áo khoác, không thể làm gì hơn, chỉ đành búng nhẹ chóp mũi của y.

Sau đó hắn liền ôm lấy đối phương, thông thả bước đi trên hành lang xa lạ, giống như đã từng vô số lần ôm bảo bối của mình đi trong hoàng cung Khương quốc.

Trước đó, có thể hắn chẳng bao giờ nghĩ đến sẽ có một thời khắc như vậy.

Chỉ là sự mỹ diệu của nhân sinh, chẳng phải chính là như vậy hay sao?

Khương Trạch trái lại chỉ thoải mái tựa vào trong ngực hắn, nhìn ngọn đèn hôn ám, lại nhìn gương mặt ấm áp gần trong gang tấc của người kề cận, nhất thời trong lòng nhộn nhạo vô hạn, liền mềm nhẹ lên tiếng gọi: “Ca ca...”

“Ừ?”

Khương Trạch cúi đầu của hắn xuống, hôn lên môi một ngụm: “Ca ca...”

“Ừ.”

Khương Trạch lại hôn thêm lần nữa, có thể không biết mệt mà tái diễn. Đợi đến khi Khương Tổ rốt cục cũng không nhịn nổi nữa, ôm y đưa lên giường, đặt ở trong ngực tùy ý hôn sâu một phen, sắc trời cũng vừa lúc tối hẳn

Tiếp theo, hắn thoải mái ôm Khương Trạch vào trong ngực, sửa lại góc chăn giúp y, cùng người ngủ vùi.

.....

Hôm sau lâm triều.

Một đường này đi tới, cho dù Khương Trạch và Khương Tổ đã thu phục được không ít bách tính Tùy quốc, có được vô số người chi trì. Thế nhưng ở trong mắt quý tộc thượng tầng, chuyện này Khương quốc vẫn là vô cơ xuất binh — cả đám bọn họ, nếu không phải không thấy Cơ Minh cùng Cơ Ngọc nội loạn gây hậu quả không ngừng, thì là đối với Khương quốc có ý kiến bất hảo, chỉ là căn bản cả đám người đều bất lực phản kháng.

Vì vậy sau khi Khương Trạch tiếp thu sự triều bái của mọi người, đường hoàng nói mấy câu nghi lễ, Lang trung lệnh của Tùy quốc liền tiến lên lạnh giọng chất vấn: “Hạ quan cả gan, xinh hỏi Khương đế trước đây ký hiệp ước liên hợp cùng nước ta, cùng nhau tiến thoái. Hiện tại vì sao lại bỗng nhiên xuất binh, can thiệp việc nhà của nước ta?”

Một câu này, thật là nói đến đạo lý rõ ràng, hàm ý muốn xé bỏ bộ mặt đạo mạo của Khương quốc.

Mây kiếm của Khương Tổ khẽ di động một chút, lạnh lùng nhìn lại. Mà Khương Trạch chỉ hơi hất cằm lên, mang theo vẻ dò xét nhìn cái người bộ dạng thông dong, kiên cường bất khuất trước mặt.

Đương nhiên, suy nghĩ trong lòng y hiện giờ chính là: Kẻ này là ai vậy?

Kiếp trước Khương Trạch là bị vây trong giai đoạn không ổn định công phá Tùy quốc. Người Tùy vốn so với người Khương chính là trời sinh hung tàn thô bạo, mà trong xương cốt của Khương Trạch lại là loại người so với bọn họ càng thêm điên cuồng tàn khốc.

Đầu tiên, y tru sát toàn bộ gia tộc họ Cơ, lấy máu tế điện Khương Tổ, phàm là trên dưới Tùy quốc có người khuyên can hoặc tỏ ra bất mãn đều giết chết không tha, còn tự tay truy kích Cơ Minh, mang hắn thiên đao vạn quả... sau lại điều tra được việc Khương Tổ mưu phản, một lần thanh tẩy non nửa triều đình. Phương thức làm việc huyết tinh tàn nhẫn như vậy, trực tiếp chấn nhiếp toàn bộ quý tộc thượng tầng Tùy quốc, nào có ai dám có nửa câu vọng ngôn, thậm chí cho dù dung mạo của Khương Trạch cực kỳ sắc xảo xinh đẹp, ở trong mắt bọn họ cũng không khác gì Tu La ác quỷ.

Trong sự kinh sợ đó, Khương Trạch cơ hồ không gặp chút trở ngại nào tiếp thu toàn bộ quân đội Tùy quốc, còn dùng thời gian ngắn nhất làm ra hoàn toàn đổi mới, thậm chí đích thân thống lĩnh trọng kỵ binh đoàn, mở rộng ra đến ba nghìn người, đem chỉ quân đội này mệnh danh “Hổ Bí”, ý tứ là chiến sỹ anh dũng như mãnh hổ. Trên mặt chính vụ thì kiến tạo kênh đào, cải thiện thổ địa, không ngừng khai khẩn ruộng hoang, để nhân dân nghỉ ngơi lấy sức. Còn không ngừng khắp nơi đào mộ luyện thiết, liên tục cải tạo làm mới vũ khí cùng khôi giáp trong quân đội... cho đến tận khi liên minh ba nước Sở Hàn Tề tan vỡ, rốt cục đã không người nào có thể ngăn trở bước chân của y.

Nhưng nếu không có Gia Cát Du thay y quản lý triều đình, như vậy nghìn năm sau, cho dù Khương Trạch có lưu danh thanh sử, đại khái những gì được ghi lại cũng chỉ là một bạo quân mà thôi.

Bất quá đó đều là những chuyện của kiếp trước, hiện tại nhắc lại cũng có chút không quá ý tứ.

Hiện giờ, việc y phải giải quyết chính là miệng lưỡi của một vài người rảnh rỗi mà thôi.

“Tùy quốc cùng Khương quốc vốn dĩ là lân bang thân cận, vốn nên đồng khí liên chi chi, tương trợ lẫn nhau. Hôm nay ba nước Sở Tề Hàn hỗn chiến, trăm rất sợ lan đến chỗ của chúng ta, vì vậy mới thành tâm lệnh sứ quan Tô Hợp đến đây cầu hòa.” Khương Trạch đường hoàng nói nói dối, “Đáng tiếc có người không chỉ huynh đệ tương tàn, tức chết cha già, còn nỗ lực xé bỏ hiệp ước —— trăm há có thể ngồi xem mặc kệ?”

Lời này nói được quá mức hùng hồn hợp lý, thậm chí còn khiến vài người phát ra không ít tiếng cười nhạo không hài hòa, vị Lang trung lệnh Trần Kính kia cùng không ít đại thần Tùy quốc bị chọc giận đến cả người run rẩy, nói không thành câu.

Trần Kính hít sâu một hơi, gắt gao siết chặt nắm tay, khắc chế cơn giận vừa rồi chất vấn Khương Trạch: “Tốt, tốt, tốt! Nếu Khương đế đã tru diệt Thiên tử Tùy quốc, như vậy Nhị hoàng tử của chúng ta đâu? Hắn ở đâu? Người đã ở nơi nào?!”

“Trẫm cũng đang muốn nhắc đến đây.” Khương Trạch nhếch môi, “Người đâu, thỉnh Nhị hoàng tử nhập điện.”

Thấy Khương Trạch sáng khoái như vậy, không hiểu vì sao Trần Kính lập tức có dự cảm bất tường. Chờ đến khi nhìn thấy Cơ Minh, hắn rốt cuộc mới hiểu được lý do.

—— trước đây Cơ Minh mặc dù cũng không phải tuấn mỹ đến thế nào, nhưng ít ra cũng là lưng hùm vai gấu, anh vĩ bất phàm. Mà bây giờ, kẻ xuất hiện trước mắt mọi người bất quá là một nam nhân gầy trơ xương, quỳ rạp trên mặt đất giãy dụa không ngớt, diện mục kinh khủng! Trên mặt hắn còn có một vết thương vắt ngang cắt đứt sống mũi, gần như khiến Trần Kính không nhận ra được người. Cơ Minh thủy chung cứ nằm trên mặt đất không ngừng giãy dụa, rõ ràng gân tay gân chân của hắn đều bị cắt đứt, tứ chi cũng vặn vẹo vô cùng quỷ dị, hoàn toàn không có khả năng khôi phục lại tư thái thông dong trước kia. Thậm chí ngay cả đầu lưỡi cũng bị cắt mất, chỉ có thể gắt gao trừng mắt nhìn Khương Trạch phát sinh từng đợt gào thét không rõ nghĩa.

Về mặt của mọi người đều là kinh hoàng cực độ!

Trong đại điện nhất thời không một tiếng động, chỉ có tiếng hô hấp nặng nề tối nghĩa của những người có mặt.

Khương Trạch thấy vậy, sắc mặt cũng đổi thành thâm trầm bi thống, thở dài một hơi: “Lúc trẫm gặp được Nhị hoàng tử thì hắn đã trúng phải độc thủ của Cơ Ngọc, còn là do quân y không tiếc vất vả, bỏ ra không ít sức lực cùng tài vật mới có thể bảo trụ tính mạng của hắn. Đáng tiếc dù có thực lực diệu thủ hồi xuân cũng vô pháp trị liệu vết sẹo trên mặt, cùng với đầu lưỡi đã bị cắt đứt của hắn.”

“Đại hoàng tử Cơ Ngọc mặc dù đăng cơ Thiên tử, thế nhưng lại khiến lão phụ tức chết, tàn sát thủ túc, quả thật chính là bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa. Là loại người tội ác đa đoan.” Y dừng một chút rồi mới chậm rãi nói, “Một kẻ lang tâm cầu phước như vậy, trăm há có thể không thay mặt bạn cũ thu thập đâu? Bạn cũ trong miệng y cũng chính là Tiên đế Tùy quốc.”

Cái thuyết pháp này triệt để chọc giận toàn bộ quan lại được Trần Kính cầm đầu, mà Trần Kính thậm chí tức sùi bọt mép, mất đi lý trí: “Dục gia chi tội! Người vậy mà dám đem tội lỗi của mình đổ lên đầu Tân đế nước ta. Dù sao cũng là chết không đổi chứng!”

Lúc này, không chờ Khương Trạch mở miệng, Khương Tổ đã lạnh lùng lên tiếng: “Lang trung lệnh, xin hãy nói năng cẩn thận!”

Buổi thiết triều này tan rã trong không vui.

Đêm đó, Lang trung lệnh Tùy quốc cùng một đám người phản bác Khương Trạch lúc ban ngày, toàn bộ chết thảm tại nhà.

Buổi thiết triều ngày hôm sau, Khương Trạch vẫn ngồi ở chủ vị, nhìn đám quan lại quý tộc sau khi nghe tin tức này mặt như màu đất, nở nụ cười thân thiện: “Còn có người muốn trăm lập Cơ Minh làm Thiên tử sao?”

Trong điện không còn ai lên tiếng.

Đừng nói sau khi đáp ứng sẽ phát sinh thảm trạng vô pháp văn hồi, chỉ nói thảm trạng hiện nay của Cơ Minh, không chỉ dung mạo bị tàn phá, còn trở nên cam điếc, tứ chi tàn phế, đã hoàn toàn là một phế nhân không hơn không kém, làm sao có thể ngồi lên để vị?

Thấy đám người trước mặt ánh mắt lóe sáng nhưng không ai trả lời, Khương Trạch liền thay đổi một cách hỏi khác: “Nước không thể một ngày không vua. Nếu mọi người đã không hy vọng Cơ Minh trở thành Thiên tử, như vậy các vị đề cử ai đâu?”

Lời này vừa ra khỏi miệng, rốt cục có người nơm nớp lo sợ, run rẩy quỳ rạp xuống mặt đất lên tiếng “... Thần, thần khẩn cầu Khương đế đăng... đăng... đăng... cơ. Trở thành Thiên tử Tùy quốc!”

Câu này cất lên, trong đại điện vẫn tĩnh mịch như mộ phần, thế nhưng rất nhanh những tiếng khẩn cầu liên liên tiếp cất lên, toàn bộ đều là hy vọng Khương Trạch có thể đăng cơ Tùy đế.

Khương Trạch nhìn thái độ cổ sức lấy lòng, nhưng trên mặt lại là thần sắc phức tạp của đám người bên dưới, băng quơ nở nụ cười: “Trẫm lại cho các người thêm một đêm cân nhắc, ngày mai lại trả lời cũng không trễ.”

Vì vậy, sau một đêm, lại có bảy người có ý đồ kích động bá quan xua đuổi Khương Trạch bị ám sát tại nhà, mà tử trạng hầu như không hề khác biệt với đám người Trần Kính.

Lại thêm một buổi lâm triều, lúc này không cần Khương Trạch nêu ra câu hỏi, toàn thể quan lại Tùy quốc đều thống nhất bước lên phía trước biểu đạt quan điểm, đại khái chính là: “Hạ quan cho rằng bệ hạ nhất định có thể thành công lập nên thống trị thiên thu vĩnh viễn vạn đại, vì vậy xin nhanh chóng đăng cơ đi ” “Nước không thể một ngày không có vua, bệ hạ xin nhanh chóng đăng cơ đi ” “Van xin bệ hạ đăng cơ, nếu người không đăng cơ hạ quan liền... liền đập đầu chết ngay trong điện”.

Vì vậy, cuộc nội loạn kéo dài suốt một năm của Tùy quốc, rốt cục dưới sự đăng cơ được mọi người ủng hộ của Khương Trạch. Trần ai lạc định.

37. Chương 37

Việc nên đến rồi cuộc cũng đến

Sau khi thành công đem Tùy quốc sát nhập vào bản đồ Khương quốc, như vậy sự tồn tại của Cơ gia cũng bắt đầu giống như gân gà.

Cơ gia phát triển đến nay đã có trăm năm lịch sử, huyết mạch dòng chính mặc dù đến thế hệ này đã điều linh đến chỉ còn hai gã hoàng tử Cơ Ngọc, Cơ Minh, cùng với ba vị công chúa, chỉ thứ thế nhưng lại phát triển phồn thịnh, kiếp trước Khương Trạch chỉ nhất loạt tru sát liền xong việc, do đó có thể trong một thời gian ngắn nắm giữ triều cương Tùy quốc. Đời này nếu không muốn phức tạp tự nhiên cũng không ngoại lệ, chỉ cần sai người đem tất cả người họ Cơ giam lỏng trong hành cung, hoàn toàn cấm tuyệt thư từ qua lại cùng bên ngoài, mỹ kỳ danh viết để bọn họ an tĩnh tưởng nhớ thân nhân.

Khương Trạch đang đợi một cơ hội, một cơ hội hoàn mỹ đủ để diệt trừ toàn bộ người của Cơ gia.

So với Cơ Ngọc được chết cực kỳ nhanh chóng, Cơ Minh đã thống khổ hơn vạn phần —— nếu gã đã trở thành lý do khiến Khương Trạch danh chính ngôn thuận đăng cơ, tự nhiên không thể nhanh chóng chết đi, trái lại còn phải sống thật lâu, tốt nhất chính là sống không bằng chết.

Lấy đó mà so, cũng không biết chết như kiếp trước là thảm hay sống lay lắt kéo dài hơi tàn như kiếp này càng thảm.

Chỉ là Khương Trạch từ trước đến nay vẫn là loại người có thù tất báo.

Đương nhiên, sự kiện toàn bộ Cơ gia đều như đèn treo trước gió khiến cả thiên hạ quá mức khiếp sợ, cho nên nếu chỉ có một người chết đi tự nhiên cũng không có vẻ quan trọng gì cho lắm.

—— Tô Hợp đã chết.

Gã từng làm theo chỉ thị của Khương Trạch, làm sứ thần đến Tùy quốc thương nghị việc liên hợp, sau lại chết trong trận chiến Khương quân công phá cửa thành, là chết trong tay quân đội Khương quốc.

Sau khi Khương Tổ biết được việc này liền cảm thấy cực kỳ tiếc hận, thế nhưng người giết hại gã lại mà một binh lính địa vị cực thấp, hoàn toàn không thể nhận ra Tô Hợp, hơn nữa binh sĩ nọ cũng đã hy sinh trong trận chiến, vậy nên Khương Tổ cũng vô pháp trách tội xuống dưới. Hắn chỉ có thể hậu táng Tô Hợp, đồng thời sai người tìm kiếm thê nhi của gã, dốc lòng chiêu cố.

Đương nhiên, hắn không thể xem thấu phía sau vẻ mặt đồng dạng tiếc hận của Khương Trạch, trong đáy mắt có bao nhiêu cảm xúc mĩa mai âm lãnh.

Tô Hợp người này, tuy có người tài nhưng lại tâm thuật bất chính, kiếp trước chỉ dùng ba tác lược liền khiến cho ba nước Sở Tề Hàn liên hợp, khiến Khương Trạch suốt mười năm không dám vọng động. Sau lại thấy liên minh ba nước tan biến, vô lực chống đỡ sự công phá của y liền lập tức chạy đến hiến kế, khiến trong lòng Khương Trạch thập phần chán ghét, đời này y có thể nhẫn nhịn hắn đến tận lúc này đã là tương đối tốt.

Huống chi hiện tại ba nước Sở Tề Hàn hiện này đã ở trong tình huống khó bỏ khó phân, phương pháp xích mích ly gián trước kia y chuẩn bị cho Tô Hợp hiện tại cũng không dùng được nữa, người này nếu còn giữ lại tất thành đại họa.

Bất quá, lúc trước Khương Tổ đã đối với việc y trong ngoài không đồng nhất có chút xét đoán, hiện tại không thể để cho đối phương cảm thấy sắp xếp từ trước này của y có điểm quá mức hung tàn vô tình, vì vậy chỉ đành cố sức nguy trang một phen, cuối cùng cũng thành công đem chuyện này lừa gạt cho qua.

Hiện tại cách lễ mừng năm mới chỉ còn hơn một tháng.

So với tình hình Tùy quốc quân dân đều rung chuyển, bách tính Khương quốc thật ra đều nằm trong sự khống chế.

Tuy rằng Thiên tử cùng Tịnh Kiên Vương đều xuất chinh bên ngoài, thế nhưng cũng như năm đó khi Khương Phong bệnh nặng, toàn bộ triều chính đều do Hữu tướng chủ sự, mà Tả tướng cùng Ngự sử đại phu thì ở bên cạnh phụ giúp coi sóc chính vụ, trên dưới Khương quốc đều là thuận lợi từng bước. Mặc dù trong quá trình cũng có xuất hiện một chút trắc trở —— không lâu trước đây Hữu tướng bỗng nhiên bệnh nặng một hồi, cả người bắt đầu cảm thấy tinh lực không đủ, chỉ là đột nhiên giống như đã nghĩ thông suốt, bắt đầu bồi dưỡng nhân tuyển kế vị.

Lạc gia cũng không giống Văn Nhân thế gia năm đó cảnh lá xum xuê, nhân tài lớp lớp. Hiện tại ngoại trừ Hữu tướng có thể đảm nhiệm đại nhậm, trong tộc đã không còn người tài có năng lực trấn giữ vị trí này phụ trợ Khương Tổ.

Chỉ là, lão đã già rồi.

Thậm chí có thể rất nhanh liền không đủ sức để tung hoành nữa.

Nếu không còn chấp nhất với việc mưu phản, ở trên phương diện quyền thế, Hữu tướng vẫn nhìn được tình thế rất rõ ràng. Cùng với đem vị trí này giao cho những hậu bối tầm thường trong gia tộc, còn không bằng lưu lại cho những thuộc hạ tài ba dưới trướng Khương Tổ, chỉ ít sau khi lão trăm tuổi, Khương Tổ vẫn có thể sừng sững đứng vững trong triều đình, đồng thời còn cảm động không quên cử chỉ thoái vị nhường hiền của lão, cam nguyện trông nom Lạc gia nhiều hơn một chút.

Vì vậy, lão bắt đầu đem phụ tá dưới trướng Khương Tổ tụ tập lại, sau đó chọn ra người tài đức kiêm bị, tinh thông nhiều mặt, tự mình khảo nghiệm bồi dưỡng.

Mà việc này, cả Khương Tổ lẫn Khương Trạch đều đã thông qua mật thư của thủ hạ biết được rõ ràng.

So với Khương Tổ mặt đầu phức tạp, Khương Trạch lại có chút không quá quan trọng: nếu Gia Cát Du ngay cả Hữu tướng còn không gạt được, phỏng chừng cũng không phải là con cáo già thích buôn thần bán thánh ở kiếp trước, không cần tiếp tục trọng dụng.

Trừ việc đó ra, còn có tin tức về các thương nhân ở những quốc gia khác đã bắt đầu sản xuất giấy gai, đồng thời đều đã bắt đầu khai trương buôn bán. Vì vậy thương đội Khương quốc lần thứ hai bắt đầu đi khắp

thiên hạ, bỏ qua loại giấy gai ban đầu, thay bằng loại giấy càng thêm trắng nõn mịn mượt, giữa một đám giấy gai thô ráp đoạt hết phong quang, thành công hấp dẫn ánh mắt của vô số đại phu sĩ tộc. Sau khi dùng giá đắt bán hết hàng tồn liền bắt đầu rao bán công thức, khiến các thương nhân trước đây dùng giá cao mua đến công thức sản xuất giấy gai hận không thể thổ ra ba chén huyết lớn, toàn bộ đều cảm thấy cả người hậm hực!

Nhưng là, cho dù như vậy thì có biện pháp gì đâu? Không ít người đều hiểu được đây là một cái bẫy lớn, thế nhưng vì không muốn lạc hậu so với những đối thủ cạnh tranh cũng chỉ có thể cắn răng mua vào!

Bọn họ cũng không tin, công tượng thần bí kia chẳng lẽ còn có thể đổi một loại nguyên liệu khác, tiếp tục cải tiến giấy hay sao?!

Như vậy, lúc này những công tượng của Khương quốc lại đang nghĩ gì đâu?

Bọn họ hiện tại đang từ tưởng tượng kỳ diệu của Khương Trạch mà đưa mắt nhìn tới một trong “Tuế hàn tam hữu”², cây trúc, đồng thời bắt đầu đối với lớp màng trắng phía trong thân trúc vò đầu bứt tai, kiệt lực tìm cách khiến trang giấy trở nên càng giống tấm màn đó.

So với những công tượng bị vây trong ý tưởng làm giấy bằng tre trúc, tình cảnh sản xuất của một vật phẩm khác cũng khiến người ta cực kỳ bất đắc dĩ.

Mấy năm gần đây, số lượng bách tính chết rét mùa đông cứ tăng cao không hạ, Khương Trạch nhớ đến loại cây bông đến từ Tây Vực kia liền sai người đi đổi lấy một chút, giao cho Đại ty nông bắt đầu nghiêng cứu trồng trồng. Tuy rằng đám người ở Đại ty nông đã thành công trồng ra một nhóm, thế nhưng với sản lượng của một mẫu ruộng đất như vậy phải khó khăn lắm mới làm ra năm tấm nệm giường.

Với sản lượng ít ỏi nhưng tỷ lệ hao tổn nhân lực vật lực lại cực cao, lúc Đại ty nông báo cáo kết quả này lên cũng không khỏi thấp thỏm bất an. Cũng may Khương Trạch biết được việc này lỗi không ở bọn họ, liền lệnh cho Đại ty nông phân ra mấy người chuyên môn nghiên cứu vật ấy, còn phần lớn nhân lực còn lại đều tập trung vào loại lương thực có thể dùng thay lúa gạo.

—— đại chiến bùng nổ.

Ngày hai mươi bảy tháng mười hai năm Nguyên Sóc thứ hai, Khương Trạch hạ lệnh kiểm kê quân đội Khương quốc, lệnh người đã đi lính mười năm trở lên, niên kỷ đến bốn mươi, phạm là đến tuổi có thể nói chuyện hôn phối đều tẩn khả năng tính toán quân công phân phát tiền thưởng cho về nhà. Lệnh này vừa ra, quân số còn lại của hai quân Khương Tùy không ngờ còn chưa đủ mười vạn.

Khương Trạch lần nữa trộn lẫn biên chế hai quân, sau đó lệnh cho Thái úy Viên Tú dẫn ba vạn quân đóng tại Đông Bình, cùng giằng co với Tề quốc, lại phái hai vạn quân đồn trú tại phía Đông cách vương đô Tùy quốc hơn trăm dặm, để Khương Tổ tự mình luyện binh. Năm vạn còn lại phân biệt giao cho mười vị tướng lĩnh bậc lộ tài năng trác tuyệt trong trận chiến vừa rồi, trong đó có bảy vị là tướng lĩnh Khương quốc, chỉ có ba vị là tướng lĩnh Tùy quốc. Các vị tướng lĩnh lại từ mình phân chia chính phó, lập thành ba doanh quân đội, tản đi khắp nơi trấn áp tình thế.

Hiện tại liên minh của Tề quốc cùng Hung Nô vẫn luôn bất ổn, người Hung Nô tùy thời đều có khả năng tách ra, để lại một mình Tông Chính Việt giãy dụa. Chỉ cần một ngày Tề quốc diệt vong, Khương quốc liền phải đối mặt với liên minh Sở Hàn có quan hệ lợi ích càng mật thiết hơn so với kiếp trước.

Hiện tại Khương Trạch mặc dù chưa tiếp thu kiến nghị của Viên Tú tiến quân Hàn quốc, thế nhưng tin tưởng ba vạn binh mã của Viên Tú một khi đã đóng quân xuống nhất định có thể khiến cho trên dưới Hàn quốc trước giờ vẫn luôn cẩn thận dè dặt phải lo lắng bất an mấy tháng, từ đó có thể giảm bớt trợ lực đến Sở quốc cùng Mỵ Cạn.

Chỉ hy vọng Tông Chính Việt có thể chống đỡ lâu một chút, tiêu hao Sở quốc nhiều hơn một chút, như vậy thời gian tới cho dù Mỵ Cạn có thể lấy được Tề quốc cũng không chắc có thể vọng động chống lại Khương quốc đã nghỉ ngơi lấy sức thật lâu.

Sau khi an bài những việc này, áp lực trên phương diện quân lương cũng bùng nổ, Khương Trạch liền bắt đầu thương lượng cùng Khương Tổ, bí mật lệnh cho những công tượng khai thác mỏ đi một chuyến về phía tây.

Y dự định hạ thủ với hai khu vực quảng mỗ trong nội cảnh Tùy quốc, dùng phương pháp tinh luyện sắc thép của đời sau không ngừng đúc ra binh khí sắc bén cùng áo giáp kiên cố, giúp các tướng sỹ vũ trang cần thận. Chỉ cần có người đến mạo phạm bọn họ, liền dùng những lợi khí này ép cho đối phương lui binh.

Đương nhiên, lúc Khương Trạch vô ý nói ra từng đọc trong cổ tịch một vài nơi nào đó có quảng đồng mỗ thiết thì Khương Tổ rất cục đã không còn cách nào nhẫn nại, dùng ánh mắt ý vị thâm trường nhìn y hồi lâu.

Vô luận là câu ‘Thái tử thông yên’ lúc ban đầu kia, hay là loại vật tên là khoai từ được nói rằng xem trong dã sử, tất cả những việc kỳ lạ đó đều bị Khương Trạch quy tội vào thư tịch. Hắn vẫn biết hài tử hư hỏng này còn có rất nhiều việc lừa gạt hắn, vì vậy liền ôm người vào trong lòng, không ngừng vuốt ve đôi môi của y mà hôn lên: “Không muốn nói cho ta biết sau?”

Có lẽ là bị hôn đến rất thư thái, Khương Trạch vô lực tựa trong lòng Khương Tổ, hơi nâng cằm lên, run rẩy nói: “Ân... ân, không thể nói cho, ân, ca, ca ca...”

Khương Tổ nhẹ nhàng găm lên hầu kết thanh tú của Khương Trạch, khí tức càng trở nên gấp rút: “Vì sao?”

Đã mấy tháng chưa từng thân mật như vậy, Khương Trạch cơ hồ bị kích thích đến nói không thành tiếng: “Bởi vì, bởi vì... ca ca, sẽ không... không tin tưởng...”

Tất cả mọi việc đều đã được an bài xong, như vậy nếu hai người muốn làm việc gì đó hơi kích động một chút cũng đã có thể suy nghĩ lại.

Cùng với thời kỳ phải nghiêm cấm chuyện phòng the khi thai chưa tròn ba tháng kết thúc, thực tế từ một tháng trước Lý ngự y đã kiến nghị Khương Trạch cùng Khương Tổ nên bắt đầu sinh hoạt phu thê, vừa có thể bảo trì tâm tình thư thái, vừa có thể giảm bớt áp lực của song phương. Chỉ là không nên làm quá kích liệt, cũng không thích hợp làm quá nhiều lần, tốt nhất nên bảo trì năm ngày một lần, về phần tư thế, tốt nhất là do Khương Trạch ở trên, hoặc có thể ngồi quỳ, để bên tiến nhập đến từ phía sau.

Nếu trước đây không phải vì vấn đề cảm tình có chút khúc mắc hoặc là chân tay luống cuống, như vậy đoạn thời gian gần đây đối với vị nam nhân đến hai mươi tuổi mới biết chuyện yêu đương, đồng thời lại xui xẻo có vị lão sư nhân sinh thường xuyên nói lời không khiến người chết khiếp thì không được như Khương Tổ, rõ ràng tâm tình của Khương Trạch bình tĩnh hơn nhiều lắm.

Đương nhiên, còn một lý do nữa, trước đây bọn họ đều đang trên đường hành quân, ngay cả muốn tắm rửa cũng là thập phần trắc trở, chỉ cần có thể dựa vào đôi tay hoặc là nụ hôn với đối phương để thư giải tâm tình đã là không tồi. Huống chi, thân thể Khương Trạch lại có vấn đề như vậy, Khương Tổ căn bản cũng không có tâm tình lo đến việc này.

Cho đến hiện tại.

Này... những việc cần đến trước sau cũng phải đến.

Hiện tại Khương Trạch chính là một thân ánh mắt thủy quang ướt át, cực kỳ mong chờ ngồi ở trên người Khương Tổ, vùng bụng đã nhô ra rõ đến mức nếu y cúi đầu thì ngay cả ngón chân cũng không nhìn thấy, thế nhưng vẫn như cũ hăng hái bùng bùng cùng Khương Tổ thương lượng việc ‘Có nói hay không’, thậm chí vừa nói vừa nhẹ nhàng cọ cọ lên thứ kia của hắn. Rốt cuộc nhân thân của Khương Tổ cũng tối sầm xuống.

Sau đó Khương Tổ thở dài một hơi, không tiếp tục nỗ lực đào sâu vào vấn đề ẩn nấp dưới đáy lòng Khương Trạch nữa —— dù sao vẫn còn nhiều thời gian, hắn nhất định có thể làm sáng tỏ bí mật tiểu hài tử nhà mình giấu kín trong lòng không muốn lộ ra —— Hiện tại việc hắn cần làm chính là chậm rãi cởi bỏ y quan của đối phương, từ tốn như đang thưởng thức mỹ tửu lâu năm, bàn tay nhẹ nhàng nâng lên hai cánh mỏng tròn trịa đàn hồi, lại nhẹ nhàng tiến vào nơi chật chội ẩm áp mê người kia.

Khương Trạch hí mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt mang theo nét khắc chế của Khương Tổ.

Hừ, y yêu nhất chính là thấy ca ca nhà mình rõ ràng lòng đầy chính sự, rốt cuộc lại bị y câu dẫn đến buông khí giới đầu hàng.

Hơn nữa, tuy rằng tư thế này, nhịp độ này hoàn toàn không thể sánh kịp cảm giác thoải mái đến ngay cả linh hồn cũng muốn bay lên trước đây, thế nhưng vẫn là vô cùng thoải mái đó...

1/ Sau khi trăm tuổi: ý chỉ cái chết, một cách nói giảm nói tránh.

2/ Tuế hàn tam hữu: Ba người bạn tốt trong gió rét. Theo văn hóa Trung Quốc thì gồm ba loại cây là tùng, trúc, và mai đỏ, cả ba đều là loài không sợ gió rét, thậm chí mai đỏ còn nở hoa trong hoàn cảnh khắc nghiệt. Tuế hàn tam hữu được dùng để hình tượng hóa phẩm tính chính trực, ngay thẳng và kiên cường của người quân tử.

38. Chương 38

Đêm trước ngày mưa bão

Khi tháng giêng vừa qua hết thì hai nước Khương Tùy cũng chuẩn bị nghênh đón một năm mới.

Năm trước vào thời điểm này, tuyết ở Khương quốc đã ngừng, vạn vật xuân về hoa nở, nhưng năm này thời tiết ở Tùy quốc vẫn là tuyết bay lá tả, mang theo khí thế phủ ngập thiên địa. Theo lẽ thường mà nói, tuyết còn phải rơi chí ít thêm một tháng nữa mới dừng lại, sau đó chính là mùa xuân gần gũi.

Đương nhiên, có rất nhiều binh sỹ Khương quốc không thích nghi được với khí hậu nơi này, thậm chí ngay cả Khương Tổ thao luyện binh sỹ cũng bị gió lạnh thổi đến làn da nứt nẻ, đôi chỗ bắt đầu chảy máu sinh mủ.

Ngay cả Khương Tổ cũng bị giá rét tổn thương, vì vậy Khương Trạch mỗi đêm đều dùng thuốc mỡ đặc chế của Lý ngự y giúp hần xoa tay.

Kiếp trước Khương Trạch định đô ở nơi này, rất khó nói rõ đến tận cùng vì muốn lợi dụng khí hậu khắc nghiệt để luyện ra binh mã cường hãn nhất, hay muốn dùng sự thống khổ bên ngoài chống lại nội tâm tịch mịch của mình. Nói chung, khi lần đầu tiên y thấy bàn tay Khương Tổ bị nứt da thì đã lập tức vứt đi ý định dời đô đến đây ra khỏi đầu.

— hiện tại y đã là người có gia đình, đương nhiên phải vì bọn họ lo lắng nhiều hơn rồi!

Bất quá, năm nay là năm đầu tiên hai nước thống nhất, hơn nữa hiện tại Khương Trạch cũng đã mang thai hơn sáu tháng, trong thời gian ngắn hoàn toàn không thể dời đô. Vì vậy kế hoạch này vẫn nên gác lại để năm sau cân nhắc.

Mặc dù cũng không quá lộ rõ, thế nhưng cái bụng của Khương Trạch so với lúc trước vẫn là lớn hơn không ít, cho dù bọc thêm một lớp áo choàng bên ngoài cũng không thể nhìn ra điều gì khác thường, chỉ là nhiều lắm lại qua hai tháng nữa y đã không thể tiếp tục mặc áo choàng mà thay lại xuân y, chuẩn bị cho việc sinh sản.

Bởi vì hiện tại bụng đã lớn, ngay cả muốn khom lưng cũng có chút trắc trở, vì vậy mỗi khi tắm rửa xong Khương Tổ cũng không dám tùy ý ôm ngang y đưa về tắm cung, chỉ đành hạ lệnh cho bọn thị vệ dọn dẹp tất cả băng tuyết trên lối đi trong cung, hơn nữa mỗi lần ra ngoài, vô luận là có hần hiện diện hay không, Khương Trạch đều phải để người đỡ đi, tránh việc thân thể nặng nề khiến y trượt chân.

Mà Khương Trạch cũng không buông lỏng cảnh giác.

Trên thực tế ngoại trừ bước đi càng phải cẩn thận, ngay cả lâm triều nghị sự y cũng cảm thấy khó khăn.

Bởi vì lâm triều phải ngồi xếp bằng thật lâu, hai đùi của y cũng bị ép đến ứ máu bầm, thậm chí còn trở nên tê dại, không thể tự mình đứng dậy, mà nếu đứng lâu hai chân cũng sẽ bị chuột rút đau đớn, cực kỳ khó chịu. Vì vậy lúc lâm triều y chỉ có thể thỉnh thoảng đứng dậy đi vài bước, sau đó lại quay về chỗ ngồi, khiến cho ánh mắt của đám quan lại Tùy quốc nhìn y không khỏi có chút dị dạng.

Hiện tại bào thai trong bụng y cũng mới được sáu tháng, còn hơn ba tháng nữa, cho dù Khương Tổ mỗi đêm đều thay y xoa bóp thì hai chân Khương Trạch cũng chỉ là càng ngày càng khó chịu, vì vậy thẳng thắn

hạ lệnh giảm thiểu thời gian bá quan thượng triều nghị sự. Những chính sự vô luận lớn nhỏ, mỗi ngày đều dùng hình thức công văn dâng lên để y hoặc Khương Tổ thượng nghị là được, mà thời gian lâm triều cũng rút ngắn còn một canh giờ, chỉ nói đại sự.

Kể từ đó, ánh mắt quan lại Tùy quốc nhìn Khương Trạch lại càng thêm dị dạng.

Đã hai tháng trôi qua, mọi người đều tự cho rằng đã thăm dò không sai biệt lắm thói quen của hai huynh đệ này — Đầu tiên, Khương Trạch tuy là nhất quốc chi quân thế nhưng lại phong Khương Tổ làm Tĩnh Kiên Vương, quyền thế trong triều cũng không thua kém y. Còn nữa, mỗi ngày lúc lâm triều Khương Trạch đại khái cũng không phát biểu ý kiến, trái lại Khương Tổ lại thượng nghị không ít với triều thần, chỉ khi gặp phải việc gì đó tranh luận không ngớt thì Khương Trạch mới vỗ án định luận. Cuối cùng, Khương Trạch còn để Khương Tổ lĩnh ba vạn quân đóng ở ngoại thành thao luyện ma sát, cư nhiên cũng không lo lắng Khương Tổ có thể lĩnh binh phá thành tự lập làm đế hay không.

Rốt cuộc là Khương Trạch quá non nớt hay phải nói tín nhiệm của y đối với Khương Tổ đã đủ đánh tan bệnh đa nghi của kẻ làm Thiên tử. Hoặc là nói... kỳ thực Khương Trạch vẫn chỉ là một con rối?

Đám quan lại Tùy quốc nghĩ đến vấn đề này vẫn luôn trưng ra sắc mặt kỳ quái, hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không đoán được đáp án.

Quan lại Tùy quốc nghĩ hoặc không bao lâu, nội các Khương quốc đã được hộ tống đến nơi.

Một đường xa xôi, phong tuyết phiêu diêu, cho dù thân thể các văn quan có khỏe mạnh đến thế nào cũng không thể so với võ tướng, đại khái có vài người ngã bệnh. Các ngự y Tùy quốc sau khi chẩn mạch phát hiện tất cả đều chỉ bị nhiễm một chút phong hàn, uống xong vài chén thuốc lại tịnh dưỡng ít ngày liền có thể hoàn toàn kháng phục, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Mà Gia Cát Du lần nữa bước lên lãnh thổ Tùy quốc, tâm trạng nhất thời cảm khái vạn phần.

Năm đó, chí hướng của hần là muốn phong hầu bá tướng, vì vậy cự tuyệt Tùy đế triệu kiến, trốn vào rừng sâu núi thẳm. Rồi lại một năm đó, hần rốt cục đợi được một lần cơ hội, ẩn tàng thân phận trà trộn đến nước khác.

Cho dù hiện tại hần đã được Hữu tướng coi trọng, mơ hồ có thể là nhân tuyển tiếp nhận vị trí Hữu tướng Khương quốc đời tiếp theo, thế nhưng hôm nay cũng không phải thời cơ tốt để vạch trần thân phận nha.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, thế nhưng nét mặt của Gia Cát Du cũng không có chút ngưng nghịu nào, y thậm chí còn thông dong trấn định cất lời chào hỏi với những quan quân Tùy quốc đã từng quen biết, dùng nụ cười bí hiểm một đường thông qua.

Một triều thiên tử một triều thần, so với huynh đệ Cơ gia sinh ra và lớn lên trước mắt họ, đám quan lại Tùy quốc muốn lấy lòng đôi huynh đệ Khương quốc quả là cực kỳ khó khăn. Cố tình dốc lòng giao lưu với đám người Khương quốc, nhưng vừa ẩn ẩn nói đến chỗ này, mọi người liền dùng ánh mắt cổ quái nhìn bọn họ, phẳng phát giống như bọn họ đều là bình dân ngu xuẩn.

Vì vậy, một đám người chỉ đành đi hỏi Gia Cát Du.

Đương nhiên, Gia Cát Du cũng chỉ mơ hồ lấy ra một đáp án có thể chấp nhận “Thánh ý của bệ hạ ta cũng vô pháp suy đoán, còn không bằng lấy lòng Tĩnh Kiên Vương, thăng quan tiến chức liền ở trước mắt”.

Như vậy, phải làm sao mới có thể lấy lòng Khương Tổ đây?

Có lẽ nhìn thấy Gia Cát Du cùng đám quan lại Tùy quốc kẻ vai sát cánh, Hữu tướng rốt cục cũng ý thức được chân tướng, thiếu chút nữa liền giận đến ngắt đi.

Đối với chuyện này, Khương Tổ chỉ là tràn đầy châm chọc: “Người Khương quốc? Chạy nạn lũ lụt? Phải không?” Nếu hiện tại hần còn không hiểu ra thì cũng quá ngu xuẩn rồi, chỉ là không biết hai kẻ trời nam đất bắc không chút liên hệ này lại làm thế nào mà câu kết được với nhau.

Hần suy tư một lát rồi lại như có như không liếc nhìn Khương Trạch, chỉ thấy đối phương nháy nháy đôi mắt đào hoa, mím môi mỉm cười khúc khích lấy lòng với hần.

Đúng là phiền muộn mà.

Bất quá đợi đến sau khi bái kiến Khương Trạch, người trợn to mắt thất hồn lạc phách lại trở thành Gia Cát Du. Mọi người không nhìn thấy sự thay đổi của Khương Trạch, thế nhưng hẳn tình thông huyền học, tự nhiên nhìn ra được dung mạo đối phương đã cải biến.

Thế nên cho dù hiện tại là ngày đông giá lạnh, nhưng hẳn vẫn bị dọa sợ đến toát mồ hôi hột, thậm chí dưới chân lão đảo một chút liền ngã nhoài xuống đất, ngự tiền thất nghi!

Đợi khi lần yết kiến này kết thúc, Khương Trạch đơn độc gọi Gia Cát Du lại: “Gia Cát Du, trăm gọi người lại là vì có chuyện rất quan trọng muốn giao cho người làm.”

Gia Cát Du: “... Ha hử, thần làm không được.”

Khương Trạch mặt không đổi sắc thưởng thức ngón tay: “Nếu làm không được thì lưu lại có ích lợi gì. Lôi ra làm thịt thôi.”

Gia Cát Du: “...”

“Như người đã thấy, trăm đang mang thai, là của Khương Tổ.” Khương Trạch đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt Gia Cát Du ngồi xổm xuống, dùng tư thế cao cao tại thượng nhìn xuống người đang quỳ rạp trước mặt, “Hài tử này có lẽ sẽ là Thiên tử đời tiếp theo của Khương quốc —— Vì vậy, việc cần người làm chính là, trăm muốn cho người trong thiên hạ đều biết, hài tử của trăm cũng không phải dã chủng không rõ lai lịch.”

Gia Cát Du cúi thấp đầu, che giấu nét mặt co quắp: “... Bệ hạ chỉ cần ban ra một đạo thánh chỉ là được.”

Khương Trạch cười nhạo: “Nếu người nghĩ không ra bất kỳ biện pháp nào, trăm đương nhiên phải làm như vậy.” Y đương nhiên muốn hài tử của mình và Khương Tổ có một thân phận đầy đủ quang minh chính đại, thế nhưng phải chiếu cáo thiên hạ thế nào mới khiến bọn họ thoải mái tiếp thu chứ không phải nhỏ giọng nghị luận, đó chính là việc mà Gia Cát Du phải giải quyết.

“Bất quá, thân là Hữu tướng tương lai bên người trăm, chẳng lẽ cả chút việc vặt này cũng không giải quyết được?”

“Nếu thật là như vậy, trăm cũng nên lo lắng có nên đổi một nhân tuyển khác hay không?!”

Gia Cát Du: “... Bệ hạ vẫn nên dứt khoát giết thần đi.” Việc vặt cái chó má gì chứ! Đừng nói sự kiện kinh thiên động địa như nam nhân mang thai cái loại này, các người còn là huynh đệ nha, chuyện này phải làm sao mới có thể lừa gạt được ánh mắt sáng như sao trời của quần chúng chứ! Đừng làm rộn nữa có được không?!

Gia Cát Du vẽ mặt xanh xao lui xuống.

Lúc này, Lý ngự y cũng giống hẳn, đang luẩn quẩn trong bình cảnh của chính mình.

Đầu tiên, ma phí tán đã phối chế thành thực. Kỳ thực những năm gần đây Lý ngự y vẫn ghi nhớ rõ ràng phối phương ma phí tán của tiên sinh để lại, chỉ là trong cung nhân tần cũng không có quá nhiều cơ hội vận dụng. Cuộc chiến lần trước, trong quân khắp nơi đều là thương bệnh, lão liền thẳng thắn bắt tay vào thực nghiệm xem phải dùng liều lượng thế nào cho từng trình độ vết thương mới có thể khiến người bệnh mau chóng hồi phục.

Vì thế, những thương binh chịu tổn hại nặng nề trong suốt quá trình chữa trị đều không hề có bất luận cảm giác đau đớn gì. Từ đó khiến cho ma phí tán đã thất truyền đã lâu thu được sự tôn sùng của tướng sĩ Khương quốc, đồng thời còn được dùng phổ biến trong quân đội. Nhưng đó cũng là chuyện của sau này.

Từ tháng mười một, khi vừa đến đô thành Tùy quốc, Lý ngự y liền bắt đầu chân chính nghiên cứu trong đồng thể tre mà tiên sinh của lão lưu lại những vấn đề quan trọng như: làm sao mở khoang bụng của người sống, phải dùng thủ pháp rạch da nào mới có thể hạn chế máu chảy và thuận lợi khâu lại, cuối cùng chính là phải dùng loại chỉ nào mới có thể khiến cơ thể không sinh bài xích và đồng hóa được cùng da thịt. Trong đó, mặc dù có chút vấn đề ghi lại không quá rõ ràng, thế nhưng Lý ngự y vẫn có thể dựa vào trí nhớ bổ sung, sau đó suy đoán ra được một ít.

Tiếp theo, lão liền tự mình chọn ra hai gã ngự y tương giao đã lâu, đồng thời cũng có y thuật cực tốt, dưới sự trợ giúp của bọn họ bắt đầu thử nghiệm loại kỹ thuật này trên đám phạm nhân cùng hung cực ác trong lao phòng.

Nhưng mà cho đến lúc này, trừ ba người đầu tiên chết vì vị trí rạch vết thương không đúng hoặc mất máu quá nhiều, hai người sau đó đều chết do vết thương sinh mủ.

Mặc dù Khương Trạch đối với việc này cũng không ôm quá nhiều sợ hãi —— kiếp trước y một đời chinh chiến sa trường, lại trải qua vô số lần ám sát đều có thể sống sót trước một đồng lớn địch thủ, thuận lợi thống nhất thiên hạ —— Vì vậy Khương Trạch vẫn tin rằng mạng mình rất cứng, sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Thế nhưng, Khương Tổ khi nghe xong kết quả này, sắc mặt gần như biến thành hắc thủy.

Tuy nói một đòn trả một đòn, cứ tưởng Khương Trạch lúc trước đã gặt hái rất nhiều, thế nhưng với tâm trạng càng ngày càng lo âu thấp thỏm như bây giờ, kỳ thực từ lâu Khương Tổ đã không còn tâm tư trách mắng đối phương nữa rồi.

Sau khi hắn hỏi thăm xem hiện tại có thể giống như ba tháng trước, dùng một chén thuốc dọa thai xử lý vấn đề trong bụng Khương Tổ hay không? Tiếp theo chỉ nhận được đáp án phủ định cứng rắn của Lý ngự y. Khương Tổ nhắm chặt mắt, hít sâu một hơi, có lẽ vị đạo thảo dược trấn tĩnh tâm thần đã phát huy kết quả, hắn chậm rãi trấn an tâm tình phức tạp khó dò của mình, lệnh cho Lý ngự y tiếp tục nghiên cứu, sau đó liền đứng dậy quay về tẩm cung.

Lúc này, Khương Trạch vẫn đang sầu nào phải làm thế nào mới có thể khiến Khương Tổ tha thứ cho y chuyện của Gia Cát Du. Mặc dù, hiện tại chỉ cần vác cái bụng lớn này đến trước mặt đối phương giả đáng thương liền nhất định có thể nhận được tha thứ... thế nhưng vẫn là có chút bất an nha...

Vậy nên lúc Khương Tổ quay về tẩm cung thì Khương Trạch phi thường nịnh nọt chạy đến giúp hắn cởi áo choàng.

Sau đó, y liền bị Khương Tổ ôm vào trong ngực, nghe tiếng gọi nỉ non: “A Trạch.”

Vốn đã chuẩn bị tinh thần phải chịu chất vấn, sau đó dùng cái bụng này phát huy tuyệt chiêu giả đáng thương, thậm chí có lẽ còn phải trực tiếp giả đau bụng. Khương Trạch có chút không nắm bắt kịp nhịp điệu trước mặt: “Sao?”

Khương Tổ thu lại thần sắc phức tạp trong mắt, ôn nhu hôn lên mí mắt của y, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng tròn trịa: “... Việc trước đây đều quên đi. Thế nhưng nếu sau này lại bị ta phát hiện đệ giấu diếm gì đó, ta liền phải hung hăng đánh mông đệ rồi.”

Đánh mông sao... Khương Trạch ôm chặt bờ vai của đối phương, then thùng đỏ mặt.

.....

Mỏng một tháng giêng, sau khi tế thiên, Khương Trạch lại mở yến trong cung thiết đãi quần thần.

Mặc dù phải kết hợp rất nhiều nghi lễ của hai nước, nên lần đọc cáo văn tế thiên và nghi lễ năm mới này có chút kéo dài, thế nhưng nghi lễ nhảy múa rầm rộ khi tế tổ lại được lược đi, vì vậy ngày lễ tân niên năm nay lại có vẻ thoải mái dễ dàng hơn không ít.

Khương Trạch rốt cục cũng bỏ đi áo khoác, mặc vào miện phục huyền sắc có chút rộng rãi, mặc dù bụng nhìn có chút to ra, thế nhưng cũng không khiến người hoài nghi quá nặng. Dù sao phần lớn những người ở đây đều là bụng phê da trơn, Khương Trạch chỉ là so với người bình thường thường trẻ hơn một chút, có gì kỳ quái đâu?

Vì vậy, Khương Trạch cả người mệt mỏi chỉ ăn vài món thức ăn lạnh tượng trưng, sau đó liền rời khỏi đại yến, không lâu sau Khương Tổ cũng trở về tẩm cung, đám quan lại Tùy quốc liền tụ lại một chỗ, trao đổi ánh mắt chúng ta đều tự hiểu với nhau.

Khương Tổ cùng Khương Trạch tự nhiên không biết trong lòng bọn họ đang nghĩ cái gì, lúc này Khương Tổ chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất giúp Khương Trạch cởi bỏ đồng y phục thoát nhìn rộng rãi kỳ thực lại

siết chặt vùng bụng của y. Sau khi thông qua Lý ngự y bắt mạch khẳng định không có gì lo ngại, mới an tâm ôm người vào trong hồ tắm rửa.

Đợi khi tắm rửa xong xuôi, Khương Trạch liền buồn ngủ, Khương Tổ có chút thương tiếc dịu y chậm rãi trở về tắm cung.

Thế nhưng lúc Trương Di mở cửa tắm cung, Khương Tổ vừa bước một chân vào đã lạnh lùng quát: “Ai? !”

Trương Di cũng lập tức nhảy ra đứng trước người Khương Tổ, dùng tư thái thủ hộ ngưng mắt nhìn về phía trước.

Nhưng ngoài dự liệu chính là, người phía trước cũng không phải thích khách ngược lại còn có chút kỳ quái.

Dưới ánh đèn yếu ớt, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy tướng mạo đối phương dường như rất không tệ, tuy là nam tử nhưng lại tô son điểm phấn, biểu tình trên mặt so với ca kỹ tầm thường lại càng phong tao. Người nọ hiện tại đang mềm mại như không xương nằm nghiêng trên giường, dáng người mỏng manh mềm mại, một bên chân dài lộ ra, y phục trên người mỏng như cánh ve. Nam tử chống tay nâng đỡ thân thể, một tay còn lại che ở trước ngực, e ấp giấu đi hai điểm đỏ hồng, mà gương mặt lại càng là xuân ý nồng đậm, thoạt nhìn cực kỳ khát cầu sự vuốt ve trìu mến của Khương Tổ.

Sắc mặt Khương Tổ nhất thời trầm xuống.

Hắn rốt cục đã biết được người này vì sao mà đến.

Thiên hạ hiện tại thịnh hành nam phong, mà Tùy quốc dân phong bưu hãn, đại phu sĩ tộc lại càng chơi đến điên cuồng, nam tử trước mặt bất quá mới mười lăm mười sáu tuổi, hào hoa phong nhã, tuy chưa có kinh nghiệm nhưng cũng đã được bồi dưỡng tỉ mỉ, so với luyện đồng tầm thường càng am hiểu được khuê trung bí thuật. Những người đã đưa nam tử này đến, bất luận là ai cũng tin tưởng có thể khiến cho Khương Tổ dục tiên dục tử, cả đời khó quên.

Vô luận có thể thành công giành được ánh mắt hoặc thậm chí là cảm tình của Thiên tử đương triều cùng Tịnh Kiên Vương, nhất định là việc làm ăn một vốn bốn lời. Nam tử nọ cũng biết đây là cơ hội tuyệt hảo, vừa nghe được tiếng chân Khương Tổ từ xa bước đến liền dùng ánh mắt ẩn ẩn đưa tình hướng về phía này.

Thế nhưng khi vừa nhìn thấy người trong lòng Khương Tổ thì cả thân thể đều cứng lại.

Vì vậy, sáu con mắt đối diện nhìn nhau, tràng diện nhất thời cực kỳ xấu hổ.

Khương Tổ lạnh lùng nói: “Trương Di.”

Cảm giác được người trong lòng đã có dấu hiệu tỉnh lại, Khương Tổ liền dùng bàn tay đặt lên mắt y, miễn cho thứ ô uế này làm bẩn đôi mắt hài tử nhà hắn, sau đó lạnh lùng nói: “Mau lui kẻ này ra ngoài.”

“Cũng đến tắm cung của A Trạch nhìn một vòng, xem có loại dơ bẩn đồng dạng hay không. “

39. Chương 39

Trương Di bưng kín miệng người kia, rất nhanh kéo xuống.

Khương Tổ buông bàn tay đang đặt trên mắt Khương Trạch xuống, thấy y đang tựa trên vai mình, dùng ánh mắt có chút phức tạp nhìn mình thì hơi nhú mày: “Làm sao vậy?”

Khương Trạch vốn cũng có chút buồn ngủ.

Từ khi mang thai, các giác quan của y đều có hơi chậm chạp, hơn nữa vừa này còn nằm trong lòng Khương Tổ, khí tức thoải mái ấm áp, tự nhiên không thể trước tiên phát giác trong phòng nhiều thêm một tia khí tức xa lạ. Tâm trạng của y vốn là có chút ảo não, thế nhưng lại phát hiện Khương Tổ đối với luyện đồng kia không có nửa phần kinh diễm yêu thích, trong ánh mắt lại không kiềm được vài phần ghét bỏ, vì vậy liền không được cong môi mỉm cười: “Không có gì.”

Phát hiện được lúc Khương Tổ nhìn mình thì thần sắc liền trở nên nhu hòa sủng nịch, Khương Trạch khoái trá tựa vào vai Khương Tổ, vươn người hôn lên cánh môi đối phương, sau đó còn dùng mái tóc mềm mại của mình cọ vào vai đối phương, “Chỉ là, ca ca thật tốt!”

Khóe môi của Khương Tổ cũng cong lên, dùng tay xoa xoa mái tóc đen nhánh của tiểu hài tử trong lòng, chỉ là ngửi được hương thơm như có như không trong phòng, lại nhớ đến bộ dạng phóng đảng của nam tử lúc này, trong lòng rốt cục cũng chút nộ hỏa. Hắn liền nửa dịu nửa ôm Khương Trạch, nhanh chóng tiến vào phòng trong, cùng nhau lên giường đi ngủ.

Hắn đặt Khương Trạch lên trên nhuyến tháp, lại thay đổi phương xoa bóp đôi chân sưng phù, tận đến khi hài tử nhà mình chìm vào giấc ngủ say Khương Tổ mới kéo chăn phủ lên chân y, sau đó mặt trầm như nước, cố gắng bình phục lại xúc động dưới thân.

—— Hôm nay tiểu hài tử nhà hắn vẫn chưa làm ra bất cứ hành động câu dẫn nào, mà với lực khắc chế vốn có của hắn cũng không nên xung động như vậy. Khương Tổ nhớ đến mùi hương quý dị lúc này, cũng may hắn đã lập tức tổng người kia ra ngoài, bằng không nếu phải ngửi cái loại hương liệu có được tính thôi tình trợ hứng này lâu một chút, cũng không biết có sản sinh ảnh hưởng gì đến thân thể Khương Trạch hay không.

Khương Tổ cúi người hôn lên mắt Khương Trạch một chút rồi đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Trương Di đã quay về phục mệnh.

Giống như Khương Tổ sở liệu, ngoại trừ luyện đồng trong phòng hắn, bên phòng của Khương Trạch cũng được đưa vào một người. Thế nhưng khác với người trong phòng hắn, có lẽ những người kia cho rằng Khương Trạch tuổi trẻ khí thịnh, lại phải sinh hoạt nhiều năm dưới bóng ma của hắn, liền lợi dụng tâm lý phản nghịch của Khương Trạch, đoán y phải tích loại người bưng bít tình trạng, một phen phí hết tâm tư tìm loại luyện đồng như vậy, hy vọng có thể gọi lên tâm tư chinh phục của Khương Trạch, khiến y tận hưởng vui vẻ.

Kể đưa những người này đến hiển nhiên không biết Khương Trạch kỳ thực đã lâu không ngủ tại tẩm cung, thế nên kế hoạch này căn bản không thể thành công. Lại cũng không biết rốt cục là ý tứ của bên tặng người hay còn có một phương thứ ba tồn tại, luyện đồng này cư nhiên cũng không phải hạn tầm thường —— lúc Trương Di bước vào sai người trói luyện đồng nọ lại, đối phương liền để lộ ra một lưỡi dao sắc bén liềm mạng chống cự.

Vì vậy, đội thân vệ ngoại trừ phải triệt để tra rõ vì sao hai luyện đồng kia lại có thể thuận lợi đưa vào hoàng cung, vừa phải thẩm vấn hỏi rõ thân phận và mục đích của họ.

Chỉ là đến hôm sau, Khương Tổ vẫn không thể nhận được đáp án mà hắn muốn.

Người trong phòng Khương Trạch tựa hồ cảm thấy mình đã không còn cơ hội sống sót, phi thường quyết đoán cắn vỡ túi chất độc chứa trong răng, lập tức độc phát thân vong. Mà người được đưa vào phòng Khương Tổ lại chịu nghiêm hình tra tấn suốt một đêm, thủy chung cũng không nói ra bất luận tin tức có ích gì, Khương Tổ chỉ có thể hạ lệnh lập tức thu thập đối phương.

Ai bảo người này tự lao đầu vào chỗ chết, tình cờ nhìn thấy việc giữa hắn và Khương Trạch đầu.

Dù sao, chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật tốt nhất.

Vì vậy mấy hôm sau, có người phát hiện vư vật lúc trước bí mật đưa vào phòng Khương Tổ đã trở thành một cỗ thi thể, trên thi thể đó còn có vết roi quất loang lổ, gương mặt lại bị rách nát đến không thể nhận rõ, tử trạng thê thảm như vậy hiển nhiên là bị ngược đãi đến chết. Sau đó liền có lời đồn đãi ‘Tĩnh Kiên Vương thô bạo tàn khốc, thích ở trên giường ngược đãi người tới chết’, dần dần lưu truyền khắp giới quý tộc Tùy quốc.

Bất quá, mặc kệ danh tiếng của Khương Tổ ở trong đám người này là như thế nào, rốt cuộc đã không còn ai đủ can đảm ở trước mặt hắn lộ ra một tia thần sắc dị dạng nào. Đương nhiên, cũng có người cùng sở thích nỗ lực kết bạn với vị ‘chấp chương đại quyền trong bóng tối’ của Khương quốc này, mỹ kỳ danh mời Khương Tổ ‘phẩm cúc’, lại mặc danh kỳ diệu khiến bản thân bị trọng thương, thậm chí bệnh nặng khó lành.

Đương nhiên, mặc kệ Khương Tổ trong kỳ hưu mộc này bị truyền ra lời đồn như thế nào, nói chung, kỳ nghỉ vẫn trôi qua rất nhanh.

Tháng hai năm Nguyên Sóc thứ ba, tân niên vừa đến, Thiên tử Khương quốc mệnh cho Tịnh Kiên vương biên soạn thực thi tân luật.

Đã là tân luật, tất nhiên có biến pháp. Kỳ thực, suốt ba mươi năm ở kiếp trước Khương Trạch đã thử nghiệm vài lần biện pháp của Gia Cát Du cảm thấy rất có hiệu quả, lần này y hoàn toàn có thể dựa theo hiệu suất kiếp trước trực tiếp công bố đạo luật tốt nhất. Chỉ là vì muốn lần nữa bồi dưỡng Gia Cát Du trở thành hiền tướng như đã từng, y liền thẳng thắn buông tay, lệnh cho Khương Tổ chủ trì biến pháp, tiếp nhận can gián của đủ loại quan lại.

Mục đích của biến pháp lần này chủ yếu là vì hợp nhất hai nước Khương Tùy, dùng thời gian ngắn nhất dỡ bỏ ngăn cách, cùng với khôi phục nguyên khí quốc gia. Tân luật lần này Khương Tổ giao cho Khương Trạch tổng cộng có ba mươi lăm khoảng pháp lệnh, trong thẻ tre dâng lên có thể nói đầy đủ chi chít, lớn nhỏ không bỏ sót.

Quan trọng nhất trong đó chính là tiền, chế độ ruộng đất, hình luật, thông hành...

Đầu tiên, Khương Tổ quyết định thống nhất tiền, bởi vì tiền ngũ thù của hai nước trọng lượng không tương đồng, lại có nhiều lò đúc lậu, hấn hạ lệnh triều đình trong vòng nửa năm thu hồi tất cả tiền cũ, cho lưu thông bản tiền ngũ thù lỗ vuông¹ mới do triều đình đúc ra. Trong vòng nửa năm, bách tính có thể dùng tiền cũ đổi lấy tiền mới với trọng lượng ngang nhau, nửa năm sau tiền cũ hoàn toàn trở thành phế thải, chỉ ngang giá với đồng.

Thứ hai, lúc trước Khương Trạch thay đổi biên chế quân đội, vì vậy những người đến tuổi hôn phối cùng với tuổi tác quá cao đều đã trở về, có thể trở thành lao động trong nhà. Gia Cát Du đề nghị: thứ nhất thực thi chế độ ‘Tự thực điền’ trên khắp cả nước, tức lệnh cho bách tính cả nước trình lên số lượng điền địa thực chất sở hữu, đăng ký vào danh sách, mà triều đình cũng sẽ đưa ra văn bản rõ ràng thừa nhận những điền địa này thuộc về tư hữu của bách tính. Thứ hai, chính là giảm bớt thuế má, dùng luật ‘Thập nhất chi thuế’ của Khương quốc thống nhất với ‘Sơ tô thóc’ của Tùy quốc, lần nữa chuyển thành ‘mười lăm thuế một’. Thứ ba, đem độ tuổi đánh thuế của bách tính từ trên ba tuổi kéo lên đến bảy tuổi, từ bảy tuổi đến mười tám tuổi, không phân biệt nam nữ hàng năm tiền thuế phải nộp lên giảm xuống mười tám tiền, phạm từ tròn mười tám đến năm mươi, hàng năm mỗi người phải nộp lên trên một trăm mười hai tiền, đây gọi là ‘Toán thuế’.

Cứ như vậy áp dụng...

Chỉ trong thời gian ngắn có thể cổ vũ lượng trồng trọt lương thực của bách tính, lại có thể thu tràn quốc khố, có thể nói, nhất cử đa tiện.

Còn nữa, con kênh lớn nối thông hai nước Khương Tùy ban đầu khi Khương Trạch đăng cơ từng đề cập với Khương Tổ cũng đã bắt đầu quy hoạch, đồng thời quyết định thời gian khởi công là nửa năm sau, trong lúc bách tính tiến vào thời kỳ nông nhàn. Đồng thời còn kiến tạo thêm nhiều trạm dịch trong cảnh nội Tùy quốc, kéo dài hệ thống trạm dịch Khương quốc, thuận tiện truyền đạt tin tức.

Ngoại trừ những việc trên, lần điều chỉnh pháp chế này còn hủy bỏ thể chế ‘tội nhẹ hình nặng’, lần nữa xác lập tư tưởng của đạo gia ‘vô vi mà trị’ cùng ‘hình phạt khoan dung’ làm ý chính... dùng thể chế này có thể trợ giúp cường dân phú quốc, thích hợp dung dưỡng bách tính bình dân.

Sau khi Khương Trạch nhìn thấy nội dung của biến pháp, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Những chính sách này mặc dù kiếp trước y đều từng dùng qua, thế nhưng cũng không phải được xác lập hoàn toàn vào thời điểm này. Trên thực tế, thời điểm y hoàn thiện hết những thể chế này cho bách tính ở kiếp trước cũng phải mất thời gian bảy năm.

Nên nói cái gì cho phải đây?

Ừ... quả nhiên ca ca nhà y khoan dung nhân từ, luôn lo lắng vì bách tính sao?

Nội dung hạch tâm trong pháp lệnh này chính là dung hợp hai nước Khương Tỳ, làm phía chiến thắng, quan lại Khương quốc tự nhiên cực kỳ tán đồng đầy mạnh. Mà nội các Tỳ quốc từ trước đến nay luôn cho rằng ‘ bị buộc bắt đắ dĩ dĩ Khương Trạch tạm thay Thiên tử xử lý chính vụ’ thì tự nhiên điên cuồng phản đối.

Đầu tiên, bọn họ cho rằng nếu không có Khương quốc chặn ngang một chân thì Cơ Minh cùng Cơ Ngọc từ lâu đã phân định thắng bại, thiên hạ Tỳ quốc hôm nay cũng không đến phiên hai tên tiểu tử ngay cả râu cũng chưa mọc như Khương Trạch và Khương Tổ đứng ra chỉ vẽ. Còn nữa, nếu không phải hai huynh đệ họ Khương ti bỉ vô sỉ, thì quan lại Tỳ quốc hiện nay sao có thể bị động như vậy, thậm chí ngay cả bách tính Khương quốc cũng dám tùy ý chế nhạo bọn họ? !

Phủ quyết, tất nhiên cần phủ quyết! Nếu không lẽ như một ngày nào đó Khương Trạch trực tiếp nói một câu “Nếu Khương Tỳ đã khó phân, không bằng kết hợp thành một nước”, đến lúc đó Tỳ quốc chẳng lẽ không phải liên tiêu thất trong dòng lịch sử rồi sao?

Vì vậy trong chớp nhoáng này, toàn thể quý tộc sĩ phu Tỳ quốc ngoài ý liệu biểu hiện khí thế ‘thà làm ngọc nát không làm ngói lành’, kiên quyết phản đối Khương Trạch, Khương Tổ phổ biến mở rộng tâm pháp.

Nhưng mà cũng không có tác dụng gì.

Khương Trạch vẫn thong dong ngồi xếp bằng ở phía trên, một tay chống cằm, buồn chán đến chết ngưng mắt nhìn đám người kia nhảy nhót lung tung. Ý đương nhiên không thêm để ý đến sự phản đối của bọn họ, chỉ trao đổi một ánh mắt với Khương Trạch, sau đó ngáp dài phất tay, để quan viên có trách nhiệm đem tâm pháp chiếu vào thiên hạ.

Đối lập với những đại phu sĩ tộc hiểu rõ bản chất của biến pháp này là vì muốn đồng hóa Tỳ quốc, bách tính đại thể chỉ cảm thấy những chính sách mới này mang lại cho bọn họ những được mất gì: Đây, hoàng đế mới đã đem phần lớn các nam nhân trong quân doanh thả ra ngoài rồi, trong nhà lại có trụ cột, thật tốt mà! Sao, Khương vương nói phải thống nhất tiền tệ, sau này đã không cần lo lắng nhận nhầm tiền giả rồi! A, triều đình phải giảm thuế, cuộc sống lại dễ dàng hơn rồi!

...

Như vậy cũng giống như biểu hiện rõ, phần lớn bách tính cũng không thêm để ý người thống trị đến tột cùng là ai, dù sao chỉ cần có thể ăn no mặc ấm, chỉ cần có thể tiếp tục bình yên sống sót, vị hoàng đế xa xôi tận cuối chân trời kia rốt cục đang làm gì —— cùng với bọn họ có liên quan gì sao?

Vì vậy biến pháp vừa được ban ra, danh vọng của Thiên tử và Tịnh Kiên Vương lại càng ngày càng tăng mạnh trong lòng bách tính Tỳ quốc..

Quan viên Tỳ quốc hoàn toàn bất ngờ.

Thế nhưng việc đã đến nước này, bọn họ chỉ có thể lựa chọn, hoặc đứng lên phản đối Khương Trạch, đoạt lấy chính quyền, hoặc là thần nhiên tiếp thu mà thôi.

Nhưng làm sao có thể cam tâm đây?

Đến cuối tháng hai, biến pháp đầu tiên phải được phổ biến trong nội cảnh Khương quốc, vì vậy quan lại Khương quốc liền phải trở về cố thổ.

Nhân dịp đó, Khương Trạch liền thiết yến tại Tỳ cung thiết đãi quần thần.

Khí hậu hiện tại ở Tỳ quốc vẫn là chợt ấm chợt lạnh, so với mọi người đã ăn mặc có chút thoải mái hơn, Khương Trạch vẫn chưa bỏ đi một thân áo khoác trên người, đám bá quan cũng chỉ cảm thấy thói quen của Khương Trạch có chút cổ quái chứ không để ý quá nhiều.

Đêm đến, nguyệt hắc phong cao, hoàng cung hoa đăng rực rỡ, rượu qua ba tuần, trên mâm yến tiệc ly chén hỗn độn, chúng đại thần Khương quốc đã say đến ngã trái ngã phải, lần lượt tán đi.

Khương Trạch đứng dậy.

Hiện tại y đã mang thai gần được tám tháng, so với lúc được sáu tháng thì đáng người lại càng tròn trịa hơn mấy phần. Đêm nay, có lẽ do ngồi xếp bằng quá lâu, đôi chân của y đã hoàn toàn tê rần, vì vậy y chỉ có thể chống lên án kỷ, chờ cảm giác tê dại trên đùi rút đi mới chậm rãi di chuyển.

Thường thì những lúc như vậy, Khương Tổ luôn có thể phát hiện được sự khác thường của y, lập tức tiến đến bên cạnh đỡ người hoặc thay y xoa bóp huyết vị dưới chân, hiện tại cũng không biết là uống say hay mệt mỏi, hần cư nhiên chỉ ngồi yên bên cạnh, một tay chống đầu ngủ gà ngủ gật.

Có người nhẹ nhàng gọi một tiếng “Bệ hạ”, thấy Khương Trạch không đáp lời thì lại gọi một tiếng “Tĩnh Kiên Vương”, Khương Tổ cũng không trả lời.

Mà toàn bộ quan viên Khương quốc xung quanh cũng chỉ lẳng lặng ghé vào án kỷ, không có động tác gì.

Vì vậy, Tả tướng Tùy quốc cầm đầu mười mấy người lập tức đứng dậy, bước nhanh đến bên cạnh huynh đệ Khương Trạch, Khương Tổ, cười to sang sảng: “Ma phí tán này thật sự dùng rất tốt rồi!”

“Dám coi thường võ tướng của Tùy quốc, ta liền để bọn họ có đến mà không có về!”

“...”

“Ha ha, Khương Trạch, Khương Tổ! Các người cũng có ngày hôm nay!”

Hiển nhiên, toàn bộ số rượu hôm nay đều đã bị người thả ma phí tán, khiến người uống phải tê dại vô lực.

Việc hiện tại bọn họ muốn làm chính là, mượn tay Khương Tổ đâm bị thương Khương Trạch — phải là đâm bị thương chứ không phải giết chết. Dù sao hôm nay binh quyền vẫn nằm trọn trong tay đôi huynh đệ này, nếu một ngày Khương Trạch chết đi liền không còn ai dùng địa vị Thiên tử áp chế Khương Tổ, chẳng phải Khương Tổ liền có thể trực tiếp đăng cơ vi đế? Mà một khi Khương Trạch cùng Khương Tổ đều chết hết, đội thân vệ Khương quốc ở gần đó không chừng sẽ ra tay đồ sát toàn bộ Tùy quan, khiến bọn họ chôn cùng hai huynh đệ Khương gia?

Vì vậy, hiện tại sắp đặt giống như Khương Tổ mơ ước đế vị, nhân lúc say rượu đâm bị thương Khương Trạch chính là cử động thích hợp nhất. Vừa có thể khơi mào mâu thuẫn khiến đôi huynh đệ này tương tàn, vừa có thể để Tùy quốc nhân cơ hội này chia rẽ hai người, đây không phải là kế sách vẹn toàn hay sao?

Có thể nghĩ ra được một cơ mưu thế này, nét mặt của Tả tướng cũng thập phần đắc ý.

Lão thậm chí còn tự mình lấy ra một chuỗi chủy thủ đặt vào tay Khương Tổ, cầm chặt tay hần đâm vào người bên cạnh.

Chỉ nghe ‘phập’ một tiếng, chính là âm thanh trầm thấp của lưỡi dao cắm ngập vào cơ thể.

Đám Tùy quốc cao giọng cười to.

Nhưng rất nhanh, tiếng cười của bọn họ đều lần lượt dừng lại.

Còn đau từ vùng ngực truyền khắp toàn thân, Tả tướng chậm rãi cúi đầu, chỉ thấy trước ngực lóe ra một mặt ngân quang, cũng chính là mũi nhọn của chủy thủ. Lão dọc theo chuỗi đao nhìn lên, chỉ thấy được gương mặt lạnh lẽo của Khương Tổ, cùng với đôi mắt rét lạnh như băng giữa đêm đen.

Khương Tổ buông bàn tay phải đang nắm chủy thủ ra.

Bên cạnh hần, Khương Trạch đang dùng một tay chống cằm, cười nhạo: “Còn tưởng rằng chư vị có thể mang đến cho trẫm kinh hỉ thế nào, thật không ngờ lại ngu xuẩn đến như vậy.”

Nói xong, y mặt không đổi sắc nhìn Tả tướng Tùy quốc, “Nếu trẫm là người liền không cần vẽ rắn thêm chân như vậy — trực tiếp dùng độc được kiến huyết phong hầu thay thế ma phí tán, độc chết trẫm cùng Tĩnh Kiên Vương. Đến lúc đó quần hùng vô chủ như rắn mất đầu, liền ủng lập Cơ Cẩm chỉ mới năm tuổi lên làm Tùy đế. Đến lúc đó hai nước Khương Tùy chẳng lẽ còn không phải nằm trong lòng bàn tay của người?”

“Chỉ tiếc, trẫm cùng Tĩnh Kiên Vương đã nhìn thấu tất cả từ lâu.”

“Tất cả hôm nay bắt quá cũng là các người tự tìm đường chết mà thôi.”

40. Chương 40

Sinh tử (thượng)

Tháng ba năm Nguyên Sóc thứ hai, Khương đế vì đời sống của bách tính hai nước đề cử tân pháp. Tùy quan không theo, phản. Không lâu sau, âm mưu bại lộ, Khương đế tức giận.

Không đến nửa tháng, trên dưới triều đình máu tươi bao phủ, toàn bộ quan viên mưu nghịch đều bị chém đầu răn chúng, toàn gia lưu vong. Mà gia tộc Cơ thị nguyên bản là hoàng thất Tùy quốc bị biếm làm bá tánh, thiên ly hoàng đô, hậu đại muốn đời đời không được làm quan tham chính, về phần gia tộc Cơ thị trên đường lưu vong về phía tây nam, lúc ngang qua một thung lũng, cả tộc gần trăm người đều bị thổ phỉ cướp giết sạch sẽ, không còn một người sống sót đã không phải việc bọn Khương Trạch cùng Khương Tổ phải lo lắng nữa.

Theo đợt thanh tẩy triều đình Tùy quốc này, ngay hôm sau lâm triều đại diện chột vẳng lạng không ít, đưa mắt nhìn một vòng, trước đây quan lại Tùy quốc trong mười người còn được bốn năm, hiện giờ lại chỉ có vài người sót lại ngồi thừa thớt trên đại điện, thật là thê lương.

Vì vậy Khương Trạch quyết định xác nhập triều đình hai nước làm một, mệnh cho Tịnh Kiên Vương đích thân chinh đồn triều cương — lúc này đây cơ bản đã không còn người đứng ra phản đối, bất kể là quan lại Khương quốc đối với việc này bảo trì thái độ quan khẩn, hoặc là quan viên Tùy quốc vẫn còn nơm nớp run sợ, ngay cả thổ mạnh cũng không dám, chỉ biết cúi đầu, nét mặt kính cẩn không chê vào đầu được.

Tuy nói là xác nhập, thế nhưng ngoại trừ vị trí tam công, còn lại các chức sắc khác cũng không có biến động quá rõ ràng, thay đổi lớn nhất phỏng chừng chính là thủ tiêu Tùy cung, định đô tại Lạc quận. Đợi hai ba tháng sau khi cung điện mới đã hoàn công, triều đình liền tập thể di dời.

Không lâu sau, Khương Trạch hạ lệnh đề cử tân chính trong cả nước, bất đồng chính là, không bám vào một khuôn mẫu nào để sát hạch hiền tài.

Vì vậy có không ít nhân sĩ tài năng nghe tin mà đến, thậm chí trong vòng ba tháng, tại nơi xét cử đông như trẩy hội, cũng có không ít văn sĩ lớn tiếng bàn luận, phản đối những chỗ chưa được hợp lý, bổ sung góp ý cho biến pháp, khiến biến pháp mới của Khương Tổ đưa ra càng thêm hoàn thiện.

Đợi đến khi tất cả đã đi vào quỹ đạo thì Khương Trạch đã mang thai được chín tháng, cũng sắp đến ngày lâm bồn.

Trừ khoảng thời gian mỗi ngày phải cùng các đại thần xử lý triều chính, cùng với phải cùng Khương Tổ thương nghị chính sự, tất cả phần thời gian còn lại hẳn đều nghiêm ngặt tuân theo sự phân phó của Lý ngự y. Vô luận là nhàn hạ tản bộ hoặc nhằm chán đọc những quyển sách ghi chép kỳ văn dị sự khắp nơi, nghe đàn sáo hòa tấu lâm ly réo rắt, cho đến chủng loại thức ăn phối hợp hằng ngày, giờ giấc nghỉ ngơi làm việc... đều có quy cách nhất định. Đối lập với Khương Tổ đã bận rộn vất vả như chó, Khương Trạch lại là thanh nhàn thoải mái, căn bản chẳng hề giống vua một nước.

Mặc dù có chút đau lòng cùng với muốn được cùng Khương Tổ phần đầu, thế nhưng Khương Trạch cũng biết cơ thể của mình sẽ không chịu nổi, hơn nữa Khương Tổ còn khuyết thiếu kinh nghiệm từng trải trong triều đình, không bằng y cứ thẳng thẳng buông tay, để đối phương rèn luyện trở thành một đại thụ vững chãi, cành lá che trời.

Về phần những triều thần kia hiện tại đang suy nghĩ những vì, đó đã không nằm trong phạm vi lo lắng của Khương Trạch rồi.

“Ta đã có binh quyền, thậm chí còn có thể tự do bồi dưỡng vây cánh trong triều đình. A Trạch thật sự tuyệt đối không lo lắng ta sẽ lần nữa mưu phản oán vị?”

Một ngày nào đó, sau khi tắm rửa, Khương Tổ một bên lau khô mái tóc dài của hài tử nhà mình, một bên tựa như vô ý mà nói.

Ngày đó, sau khi Khương Trạch xử lý án kiện tham ô thì hắn đã tự giác buông tha mưu phản, dù cho mấy tháng sau đó nửa đêm tỉnh mộng, tâm ý nhộn nhạo nan bình, thế nhưng rốt cục vẫn là lời hứa quân tử, cả đời này vĩnh viễn không thể đổi ý.

Chỉ là từ đó về sau, tình thế phát triển so với kế hoạch của hắn hoàn toàn khác biệt, từ tình huống tốt nhất ‘Rời kinh đi vân du thiên hạ’, hoặc xấu nhất ‘Trải qua một đời trong tù ngục’ đều không có chút tương đồng. Khương Trạch cư nhiên lập lần làm Tịnh Kiên Vương, không giữ lại chút gì đem tất cả quyền lực đặt vào trong tay hắn, thậm chí còn không để ý luân lý lẽ thường của thế gian, nguyện lấy thân phận Thiên tử vì hắn dựng dựng con nối dòng!

Trong lòng Khương Tổ chấn động không thể nói rõ, cũng từ lúc này hắn mới chính thức bình ổn bất mãn trong lòng, toàn tâm toàn ý cùng Khương Trạch tư thủ một đời, trông coi giang sơn xã tắc.

Những lời nói lúc này của Khương Tổ tuyệt đối không phải nghi ngờ Khương Trạch có dụng tâm kín đáo, hắn chỉ muốn biết, khi Khương Trạch làm ra những quyết định này là nhất thời nóng đầu hay đã suy nghĩ kỹ lưỡng.

Nếu là cái trước, như vậy hắn phải giáo dục đứa trẻ này lại cho thật tốt, nếu là cái sau... vậy hắn nên dùng cái gì để báo đáp đối phương?

Hai lỗ tai của Khương Trạch nhất thời dựng lên.

Tuy rằng Khương Tổ đã dùng ngữ điệu không chút dao động nói ra, thế nhưng Khương Trạch vẫn nghe được bầy rập trong đó. Đây... chẳng lẽ là do áp lực của việc chinh hợp triều đình sắp tới quá lớn, thế nên ca ca cũng đánh mất tự tin rồi?

Khương Trạch suy tư một chút, sau đó xoay người đối diện với Khương Tổ, dùng hai tay bóp lấy gò má đối phương, khiến gương mặt vốn ôn nhuận như ngọc của Khương Tổ bày ra biểu tình cực kỳ quỷ dị không hợp khí độ. Âm thanh lại mang theo mấy phần mong đợi hỏi: “Nếu như ca ca mưu phản, sẽ lập ta làm hậu sao?”

Khương Tổ nhất thời nhớ tới hình phạt của Khương Trạch lúc bọn họ ngã bài, khóe mắt có chút co quắp: “... Nếu không thì sao?” Loại biểu tình mong đợi này thật sự khiến người ta lo lắng mà, lẽ nào tiểu hài tử hỗn đản này cảm thấy lập hậu cũng đơn giản như trò chơi thời thơ ấu của bọn họ hay sao?

Gương mặt Khương Trạch tràn đầy thất lạc: “Ôi... Thật vô tình mà... ban đầu đệ còn muốn lập ca ca làm hậu đó... hài tử của chúng ta hắn là cũng muốn ca ca làm hoàng hậu nha...”

Khóe mắt của Khương Tổ lại càng co quắp thêm một chút: “A Trạch vì sao lại để ý ngôi hoàng hậu như vậy.”

Đôi mắt của Khương Trạch nhất thời sáng ngời: “Bởi vì đệ muốn nói cho cả thiên hạ biết, ca ca là nam nhân của ta —— ai dám mơ ước nam nhân của ta, ta liền giết chết kẻ đó!” Cái gì Diệp Nam Bùi, cái gì luyện đồng, kẻ nào dám đến liền chém bay đầu bọn họ!

Khương Tổ im lặng một lát không nói gì.

Hắn để yên cho Khương Trạch bắt lấy gò má mình cũng không kéo lại, ánh mắt dừng lại trên nét mặt chuyên chú tín nhiệm không giữ lại chút gì của đối phương, nhất thời trong lòng ôn nhu vô hạn, nhịn không được xoa nhẹ bả vai của y.

Dù hắn biết rõ Khương Trạch cũng không phải một người đơn thuần như vậy, thế nhưng giờ khắc này Khương Tổ vẫn tin tưởng Khương Trạch xem cả thiên hạ giống như đồ chơi trong lòng bàn tay, mà hắn chính là thứ trân quý nhất đặc biệt nhất. Hắn dùng đầu ngón tay vuốt ve gò má xinh đẹp như hoa đào của người trước mắt, phảng phất như đang tuyên thệ mà thấp giọng nói ra: “Từ nay về sau, cả đời này chỉ cần A Trạch không hối hận, ta nhất định không rời khỏi đệ!”

Có thể tìm được một người như Khương Trạch, ta còn cầu mong gì?

—— cảm ơn đệ, A Trạch. Cảm tạ người tạo thành cục diện ngày đó không phải là đệ, càng cảm ơn đệ đã cự tuyệt thú Lạc Dục Lam, để ta còn cơ hội tự mình sở hữu đệ. Càng cảm ơn đệ vẫn nguyện ý chờ ta, tín nhiệm ta!

Khương Trạch nghe vậy nhất thời đắc ý đến khóe mắt cong lên. Nhưng sau đó y giống như lại nghĩ tới điều gì, phi thường mất hứng phồng to hai má, chỉ trích nói: “Nhưng ca ca lại không chịu lập ta làm hậu!”

Vì vậy Khương Tổ vốn quyết định chờ sau khi hài tử của bọn họ sinh ra liền phải chỉnh lại tư tưởng của Khương Trạch cho đoàn chính, đồng thời giám sát y thống trị Khương quốc, vào giờ khắc này lại trưng ra vẻ mặt ôn nhu lưu luyến, nhẹ nhàng gạt đầu, chém đinh chặt sắt nói: “Lập!”

Khương Trạch lập tức mặt mày rạng rỡ.

Tùy quốc tháng ba, xuân về hoa nở.

Lúc này nghiên cứu của Lý ngự y rốt cục đã có tiến triển nhất định: Một tháng trước, có một phạm nhân bị lão rạch bụng khâu lại rốt cục vượt qua giai đoạn nguy hiểm, bình yên sống sót, tin rằng nếu có thể cho lão thêm thời gian một tháng, xác suất thành công cũng sẽ tăng cao hơn không ít. Khương Tổ đã lo lắng suốt vài tháng, khi nghe được tin này cũng thở phào một hơi, đương nhiên theo thời gian trôi đi, dù cho triều đình ngày càng bận rộn, hấn cũng càng trở nên lo lắng gấp gấp hơn nữa.

Mà hiện tại, sau khi Khương Trạch cởi áo khoác đã vô pháp che giấu sự biến đổi của thân thể, đã bị Khương Tổ mượn cớ sức khỏe không tốt cưỡng chế nghỉ ngơi trong phòng. Ngoại trừ mỗi ngày dành chút thời gian tản bộ, còn lại bất luận vì lý do gì cũng không được đi đứng lung tung, miễn chớ có người không có mắt xông tới làm y bị thương.

Vì vậy, Khương Trạch dưới sự nhàn chán của Trương Di, buồn chán không có việc gì gần như mồi meo. Cũng ngay sau đó, y nhận được một tin tức: Cửu tử của y, Văn Nhân Diễm đã được đưa đến Tùy cung.

Lúc trước khi y ở trong doanh trường biết được mình đã mang thai vẫn không quá tin tưởng, đã lập tức sai người đưa gia phả đến, nhất nhất kiểm tra xem ai có thể là hậu duệ bộ tộc mà Lý ngự y đã nói, thậm chí di truyền lại năng lực này cho Khương Trạch, đương nhiên, mấu chốt nhất chính là phải điều tra xem ca ca của y liệu có năng lực này hay không. Chỉ là những người trong gia phả đều chết đã lâu, những người cùng tộc nhân số tuy nhiều, thế nhưng mỗi khi nghe được việc này đều mang vẻ mặt ‘Con mẹ nó, chuyện cười này của người cũng quá lạnh rồi’, còn lại hoàn toàn không có gì khác thường, căn bản không có bất cứ chứng cứ nào cho thấy huyết mạch của Khương gia có năng lực như vậy. Thế thì, còn sót lại chính là, huyết thống của Văn Nhân gia.

Chỉ cần chứng minh nguồn gốc của khả năng này đến từ huyết mạch của Văn Nhân gia, cùng Khương Tổ không có quan hệ y liên yên tâm —— đừng thấy từ đầu đến giờ y vẫn trưng ra vẻ mặt thoải mái, phần nhiều chính là ngụ ý để trấn an Khương Tổ, cũng chỉ có một mình y mới biết được bản thân có bao nhiêu khó chịu bất an.

Chỉ là ngay thời điểm đó, Văn Nhân Diễm lại mất tích.

Ban đầu Khương Trạch vẫn không cảm thấy quá quan tâm.

Y cho rằng việc Văn Nhân Diễm mất tích là do Khương Tổ làm. Dù sao từ kiếp trước Khương Trạch đã điều tra được người năm đó đưa ‘chứng cứ xác thực’ chứng minh Khương Tổ không phải huyết mạch Khương gia cho Khương Phong chính là Văn Nhân Diễm, như vậy Khương Tổ đang nắm giữ một nửa Thiên Long vệ hiển nhiên cũng có thể điều tra được sự thật này.

Khương Tổ tuy rằng lòng dạ rộng rãi, thế nhưng dù sao cũng không thể dễ dàng tha thứ cho sự việc như vậy, cho nên đến khi đắc thế liền trả thù Văn Nhân Diễm cũng là chuyện đương nhiên. Y chỉ hạ lệnh tiếp tục tìm kiếm nơi hạ lạc của Văn Nhân Diễm, đợi đến sau khi Thiên Long vệ hồi báo đã tìm được người, biết được đối phương còn sống Khương Trạch liền không tiếp tục hành động gì nữa.

Chân chính khiến cho Khương Trạch hoài nghi chính là, câu hỏi ‘Vì sao không lo lắng ta mưu phản’ của Khương Tổ một tháng trước.

Toàn bộ khúc mắt đều đã được mở ra, ngoại trừ vấn đề duy nhất.

Khương Tổ vì sao phải tạo phản?

Giống như linh quang chợt lóe, trong nháy mắt Khương Trạch liền nhớ đến Văn Nhân Diễm đang bị nhốt ở nơi xa xôi kia, liền hạ lệnh Thiên Long vệ đưa gã đến Tùy cung. Y muốn tự mình hỏi xem, trong việc này rốt cục có ẩn tình gì.

Lợi dụng thời gian ngủ trưa, Khương Trạch lệnh Trương Di ra ngoài cửa trông chừng, bản thân lại trốn ra từ đường cửa sổ, len lén bước đến thiên điện nơi Văn Nhân Diễm bị đưa đến.

Bởi vì chuyện này là lén lút làm sau lưng Khương Tổ, cho nên Khương Trạch an bài người nọ vào trong lãnh cung.

Chờ khi đến nơi, nhìn thấy bộ dạng người nọ héo hon tiêu tụy, từ lâu đã đánh mất sự kiêu ngạo thanh cao lần trước đã gặp, y nhàn nhạt nở nụ cười: “Một năm không gặp, chẳng ngờ cữu cữu hao gầy không ít.”

Văn Nhân Diễm nghe vậy liền chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Khương Trạch: “Là người, người đem ta... Người?!” Đợi đến khi thấy rõ cái bụng cao cao của Khương Trạch, con người của gã bỗng nhiên co rút, thậm chí còn không thể phát sinh bất kỳ thanh âm gì.

Hiển nhiên, gã đã nhìn ra Khương Trạch là đang mang thai.

Đối với việc nam tử mang thai này, người bình thường khi nhìn thấy ắt hẳn cũng chỉ nghĩ là đối phương mập lên, thậm chí mắc phải quái bệnh, phản ứng của Văn Nhân Diễm như vậy khiến Khương Trạch không khỏi nhướn mày: “Xem ra quả thật là do huyết mạch của Văn Nhân gia.”

Văn Nhân Diễm gắt gao trừng mắt nhìn Khương Trạch, hồi lâu mới rít từ giữa kẽ răng ra hai chữ: “Nghịch chủng...”

Sắc mặt Khương Trạch chợt phát lạnh, cơ hồ nặn ra từng chữ, “Người lập lại lần nữa.” Trên đời này không có người nào có thể vũ nhục hài tử của y cùng Khương Tổ!

“Người chính là nghịch chủng!” Văn Nhân Diễm bỗng nhiên lao người lên, sắc mặt dữ tợn gần như điên cuồng mà đánh mạnh vào sau gáy Khương Trạch, “Người chính là nghịch chủng!”

“Nếu không vì người, năm đó phụ thân tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông bỏ quyền thế như vậy! “

“Nghịch chủng! ... Đáng lý từ khi người mới ra đời liền nên ném chết người!”

.....

Ngày hôm nay, sắc trời sáng sủa dị thường.

Sau khi Khương Tổ xử lý xong chính sự liền nghe được một tin không quá vui vẻ: Văn Nhân Diễm đã biến mất.

Cho dù Văn Nhân gia vẫn một mực tìm kiếm gã, thế nhưng ám vệ phái đi điều tra đã hỏi báo người nọ chưa trở về nhà, trái lại những chứng cứ để lại cho thấy, Văn Nhân Diễm là bị Khương Trạch mang đi.

Khương Tổ hít sâu một hơi, cũng không kịp trách tội trông giữ bất lực của bọn thị vệ, vội vàng trở về phòng tìm Khương Trạch.

Đương nhiên, Khương Trạch vốn phải ở trong phòng ngủ trưa đã biến mất.

Trương Di vẻ mặt xấu hổ tự biết thất trách tình nguyện dẫn người tìm kiếm, Khương Tổ trực tiếp vận công đề khí, leo tường theo lối tắt đi tìm.

Trong lòng hắn đã có dự cảm bất tường, chỉ có thể tận hết khả năng mau chóng đi tìm Khương Trạch, miễn cho xảy ra sự cố không thể vãn hồi.

— chờ khi chạy đến một vị trí hẻo lánh liền nghe có người hô to “Người đâu! Mau đến đây! Khương Trạch điên rồi”, “Có quái vật! Mau đến cứu ta”, Khương Tổ liền lập tức vượt qua một đám thị vệ chạy về phía này, một chưởng đánh Văn Nhân Diễm đang gấp rút tháo chạy bay vào bụi cỏ không ngừng thổ huyết, sau đó lại lệnh cho bọn thị vệ canh gác ở bên ngoài, tự mình tiến vào bên trong.

Đợi đến lúc nhìn thấy Khương Trạch, cả người Khương Tổ đều chấn động! Hắn cũng vô pháp tiếp tục bảo trì lý trí, hô hấp trở nên gấp gáp, hai tay run run đem Khương Trạch đặt lên trên giường, nhẹ nhàng run rẩy gọi tên đối phương: “A Trạch... A Trạch?”

Thế nhưng chỉ thấy sắc mặt Khương Trạch một màu trắng bệch, gần như đã mất đi ý thức, hắn hiện tại vô pháp khắc chế hoảng loạn trong lòng, hướng về phía Trương Di đang chạy về phía này hô một tiếng tê tâm liệt phế: “Đi tìm Lý ngự y! Nhanh!”

41. Chương 41

Sinh tử (hạ)

Lý ngự y rất nhanh dẫn theo hai vị trợ thủ, bà vú, cùng với toàn bộ dụng cụ chạy đến.

Mà lúc này, Khương Tổ đang nắm chặt bàn tay loang lổ máu tươi của Khương Trạch, phảng phất cả người ngơ ngẩn không buồn nhúc nhích.

Lý ngự y trước tiên tiến lên tỉ mỉ bắt mạch cho Khương Trạch, sau đó lật xem ngũ quan của y, xoa nắn vùng bụng nhô cao. Một gã ngự y khác nhìn thấy bộ dạng Khương Tổ như vậy liền cẩn cẩn dục dục khuyên nhủ: “Tĩnh Kiên Vương điện hạ, nơi này có nhiều thứ ô uế, sợ rằng va chạm phải người... Người xem, liệu có nên đi ra ngoài trước...?”

Khương Tổ nghe vậy rốt cục cũng làm ra cử động, hắn chậm rãi quay đầu nhìn ngự y vừa lên tiếng kia: “Cái gì ô uế, chó má! Bốn vương phải ở chỗ này cùng bệ hạ!” Ai nấy đều thấy được tâm tình Khương Tổ lúc này cực kỳ không tốt, hắn không có khả năng để mặc Khương Trạch chìm trong nguy hiểm mà dễ dàng ra ngoài.

Ngự y nọ nhìn thấy sắc mặt Khương Tổ như vậy nhất thời sợ đến run rẩy, cuống quýt quỳ rạp xuống đất, ngay cả đánh rắm cũng không dám. Mà lúc này Lý ngự y rốt cục cũng chuẩn đoán hoàn tất, trong lòng đã thập phần sợ hãi, lại thấy Khương Tổ trước giờ vẫn bình thản trầm ổn lại có bộ dáng như vậy, nhất thời hạ xuống quyết tâm, cẩn thận nói: “Tình trạng hiện giờ của bệ hạ vô cùng cấp bách, Tĩnh Kiên Vương nếu kiên trì ở đây theo dõi chỉ sợ các vị ngự y đều phải chịu gò bó, không dám toàn lực cứu chữa!”

Đôi tay Khương Tổ đang nắm chặt bàn tay Khương Trạch bỗng nhiên run lên.

Hắn quay đầu nhìn Lý ngự y, thần sắc bén nhọn chưa ai từng thấy qua, thậm chí ngay cả Lý ngự y cũng không thể chống đỡ được mà cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Cũng may, Khương Tổ rốt cục vẫn còn một tia lý trí, chậm rãi buông tay ra: “Được!”

“Hiện tại ta giao A Trạch cho các người, nếu các người ——” Lời còn chưa dứt hắn đã đứng lên, một mạch rời khỏi phòng không quay đầu lại, thế nhưng cho dù lời không nói hết, ẩn ý trong đó mọi người đều có thể sáng tỏ.

Bầu không khí trong phòng nhất thời ngưng trệ như một vũng nước đọng.

Lý ngự y thở dài một hơi: “Tình huống hiện tại ta nghĩ không cần nói thêm gì nữa... ta chỉ có một câu...”

“—— tận nhân lực tri thiên mạng thôi!”

.....

Tùy đô tháng ba mới vừa vào đầu mùa xuân, ban ngày vẫn ngắn như cũ, lúc này mặt trời đã hơi chệch về phía tây, rất nhanh đã đến hoàng hôn.

Khương Tổ vẫn đứng ở cách cửa lớn mười bước, hắn không muốn lại cách ra thêm chút nào nữa, nắm tay căng thẳng siết chặt, khắc chế xung động phá cửa xông vào.

Thời gian trôi qua như nước chảy.

Khương Tổ phảng phất cảm thấy mình đã chờ đợi rất lâu, lâu đến cả người của hắn cũng cứng ngắc như đá, bên trong lại hoàn toàn không có một chút động tĩnh nào.

Hắn lặng lẽ chờ.

Rất lâu sau đó, nhẹ nhàng nói: “A Trạch sẽ bình an không có việc gì... Đúng hay không?”

Âm thanh của hắn rất nhẹ, nhẹ đến những người còn lại gần như khó thể nghe rõ đến tột cùng hắn đã nói gì, mà ngay cả bản thân Khương Tổ cũng không biết mình đang hỏi bản thân hay người khác.

Trương Di mơ hồ nghe được những lời đó, sắc mặt cực kỳ phức tạp nhìn cánh cửa đang đóng chặt trước mặt.

Hắn vẫn không quá thích Khương Trạch, dù y vốn vô tội, thế nhưng y vẫn là người cướp đi ngôi vị hoàng đế của Khương Tổ, lại thêm Khương Trạch trời sinh tính tình tàn bạo lãnh đạm, lại cực hiểu đối trá... Dù cho Khương Tổ xác định sẽ cùng y cả đời, thế nhưng Trương Di cũng không nguyện xem đối phương như chủ mẫu để đối đãi.

Chỉ là suy nghĩ của hắn cũng bắt đầu từ từ thay đổi, đó là khi Khương Trạch lập Khương Tổ làm Tịnh Kiên Vương, thậm chí không để ý tính mạng, không màng lễ pháp vì Khương Tổ dựng dục con nối dòng.

Hiện tại, cho dù Khương Tổ tay cầm đại quyền cũng không thể không có Khương Trạch, mà hắn cũng đã thật lòng xem Khương Trạch như chủ mẫu mà kính trọng... vì vậy Trương Di chém đinh chặt sắt nói: “Bệ hạ hồng phúc tề thiên, chắc chắn bình yên vô sự!”

Sắc trời tối dần.

Toàn bộ thị vệ đều được an bài ngoài trăm bước, đem toàn bộ lãnh cung bao vây một vòng, cách ly mọi người khỏi đó. Vì vậy, trong khuôn viên lãnh cung cây cỏ âm u này, chỉ có hai người Khương Tổ và Trương Di đứng cạnh nhau không nói một lời, không khí tĩnh mịch như mộ phần u ám.

Trong nhất thời cơ nhiên chỉ có tiếng côn trùng kêu vang và chim hót riu rít có thể chứng minh vạn vật còn đang di động.

Đánh vỡ hết thảy chính là một tiếng khóc thanh thúy rõ ràng của trẻ sơ sinh.

Đồng tử của Khương Tổ co rút cực độ!

Hắn vô pháp khắc chế động tác của mình, nhanh chóng bước về phía cửa, giơ tay lên phảng phất như muốn đánh sập trở ngại trước mặt, nhìn cho rõ tình huống bên trong là như thế nào! Cũng may Trương Di kịp giữ tay hắn lại, nhanh chóng nói: “Chủ thượng lễ nào đã quên bệ hạ còn đang bên trong sao? !”

Khương Tổ nghe vậy cả người liền run lên kịch liệt!

Hồi lâu sau hắn mới rũ tay xuống, chậm rãi lui về phía sau ba bước, tiếp tục chờ Lý ngự y.

Chỉ là Lý ngự y cũng không có bước ra.

Người bước ra ngoài chính là bà vú lúc trước cố tình tìm đến, trên tay ôm một tiểu anh hài, vừa thấy Khương Tổ liền mỉm cười nói: “Khương Vương điện hạ, người đã chờ sốt ruột rồi đi? Người xem, hài tử vẫn bình an! Cực kỳ khỏe mạnh cũng rất giống ngài —— là một bé trai!”

Vừa nói nàng vừa dùng vẻ mặt tranh công ôm hài tử được bao đến cực kỳ kín kẽ đến trước mặt Khương Tổ. Tuy rằng đây là Khương đế tự mình sinh ra, là tồn tại không thể tưởng tượng được như quái vật giáng thế, chỉ là nếu như Khương đế và Tịnh Kiên Vương đều lưu ý đến hài tử này, nàng vẫn giả vờ như cực kỳ bình tĩnh mà đối xử. Dù sao vinh hoa phú quý nửa đời sau của nàng đều phải dựa vào tiểu hài nhi trong tay này rồi!

Nhắc tới cũng rất thần kỳ, đứa trẻ này vốn không đủ mười tháng, thế nhưng những thứ nam hài bình thường cần có bé cũng đã có, chỉ là trọng lượng có chút nhẹ hơn một ít, hoàn toàn không có gì khác biệt với những đứa trẻ được sinh đủ tháng khác. Thậm chí có lẽ vì phương pháp trợ sản chưa bao giờ được nghe qua, làn da của hài tử cũng không nhăn nheo như những đứa trẻ khác, thoát nhìn so với trẻ sơ sinh bình thường thì

xinh đẹp hơn không ít. Lúc này bé đã ngưng khóc, mở to đôi mắt đào hoa cực giống Khương Trạch tò mò nhìn khắp xung quanh.

Khương Tổ liếc mắt liền nhận ra, ngoại trừ đôi mắt này, ngũ quan trên gương mặt hoàn toàn hệt như hần!

Vì vậy trong mắt hần chợt có thủy quang chớp động, hần nhất thời ngơ ngác bước đến bên cạnh hải nhi dường như được thượng thiên ban tặng cho hần và Khương Trạch, khóe môi cong lên, biểu tình như cười như khóc.

Trương Di tràn đầy hoan hỷ: “Chúc mừng chủ thượng, mừng được lân nhi!”¹

Khương Tổ vô thức vươn tay muốn ôm đứa bé.

Chỉ là khi ngón tay của hần vừa chạm đến tả lót mềm mại thì lại hốt hoảng sợ mình làm tổn thương đứa trẻ thoát nhìn cực kỳ mong manh này, vì vậy chỉ có thể bối rối rút tay về.

Sau đó hần cất giọng khàn khàn hỏi: “Bên trong... làm sao?”

Bà vú thuần thực ôm lấy hải nhi đông đưa, nghĩ đến hình ảnh lúc này mình nhìn thấy thì sắc mặt cũng trắng bệch, có chút mất tự nhiên cười nói: “... Đây, hiện giờ các ngự y vẫn đang toàn lực vì bệ hạ cứu trị, Tịnh Kiên Vương điện hạ cứ kiên nhẫn chờ thêm một chút... Bệ hạ cát nhân thiên tướng cũng biết người đang canh giữ bên ngoài, nhất định sẽ nhanh chóng hồi phục!”

Trẻ sơ sinh dù sao cũng không thích hợp phơi trước gió lạnh, bà vú vừa nói xong câu đó liền ôm hải tử vào lòng, Khương Tổ lệnh Trương Di đi theo nàng xem có gì cần giúp đỡ hay không, bản thân thì vẫn đứng yên trước cửa, không dám xê dịch chút nào.

Tà dương tây hạ, trăng treo đỉnh trời.

Hần nghe được tiếng hải tử khóc lóc não loạn trong phòng, chỉ chốc lát sau liền nghe được tiếng bà vú nhẹ nhàng dỗ dành... cho đến tận khi bên trong rốt cục không còn tiếng động gì nữa, cánh cửa vẫn đóng chặt rốt cục cũng mở ra!

Trái tim Khương Tổ không khỏi gia tốc đập nhanh.

Hần thấy được Lý ngự y cả người ướt đầm mồ hôi, thần sắc mệt mỏi, hai người đi theo phía sau cũng không chênh lệch bao nhiêu, cực kỳ suy yếu. Rốt cục y cũng tìm được sức lực bước lên, vội vàng hỏi han: “A Trạch thế nào? !”

Nhưng có lẽ vì đã đứng quá lâu, hai chân tê rần cứng lại, hần vừa bước lên một chút liền lão đảo ngã nhào xuống.

Lý ngự y vươn tay đỡ lấy Khương Tổ, nhìn thấy thần sắc của y cũng không khá hơn bọn họ chút nào, lão khẽ thở dài, gian nan nói: “Hạ quan đã tận hết khả năng, nếu bệ hạ có thể chống đỡ qua ba ngày thì nhất định có thể hồi phục... Lỡ như, lỡ như không được...”

“... Xin Khương vương... hãy nén bi thương.”

1/ Lân nhi: Trong tứ linh, Kỳ Lân được xem như thủy thú mang theo điềm lành, còn tượng trưng cho người học vấn uyên bác, nhân cách cao thượng. Vì vậy khi gia đình nào đó vừa sinh được con trai sẽ được chúc phúc sinh được lân nhi, cũng là gợi gắm mong chờ vào tương lai của đứa trẻ.

Thật ra trong tứ linh thì Phượng tượng trưng cho nữ nhân, Quy tuy là thủy thú nhưng thỉnh thoảng cũng bị liệt vào động vật thấp kém (thường nghe người Trung Quốc chửi nhau là con rùa già, quy tôn tử...), Long thì quá dễ mạo phạm hoàng gia, vì vậy Lân trở thành lựa chọn lý tưởng nhất để chúc phúc cho bé con mới chào đời.

42. Chương 42

Tìm đồng bọn đi quây Sài Gòn.

Tình hình là từ chiều tối ngày 7/4 (chắc là sau 6h) mình sẽ có thời gian nhàn rỗi ở Sài Gòn chơi. Khách sạn mình ở là quận Phú Nhuận gần khu vực sân bay, không biết có bạn nào ở Sài Gòn rảnh rỗi ra chơi với mình hay không? Mình ở Sài Gòn không có xe, cũng không có người quen, lịch trình từ tối 7/4 đến trưa 8/4 mà mình định ra chỉ là ăn với chơi, thay đổi linh hoạt tùy đối tác. Có bạn nào hứng thú thì liên hệ với mình qua facebook nhé.

Chuyến biển tốt đẹp

Đêm dài quá nửa.

Trong phòng ánh nến leo lét chiếu thẳng vào gương mặt trắng bệch của Khương Trạch, vừa lúc phủ lên một lớp màu sắc ám áp.

Khương Tổ đứng ở trước giường, lẳng lặng ngưng mắt nhìn người đang nằm trên giường không chút sinh cơ kia.

Hắn biết rõ A Trạch là người cực kỳ hoạt bát hiếu động, mỗi lúc trước khi đi ngủ đều cần hắn phải phí hết công phu dỗ dành mới ngoan ngoãn nằm yên. Thế nhưng lúc này đối phương cứ nhiên lại yên tĩnh nhắm mắt như vậy, thậm chí ngay cả tư thế cũng không có bất luận sai lầm gì.

Thoạt nhìn mong manh như vậy — mong manh đến mức Khương Tổ có loại lỗi giác chỉ cần chạm nhẹ, người trước mặt liền tiêu tan thành mây khói.

Khương Tổ dừng lại thật lâu mới dốc hết dũng khí cầm lấy đôi tay lạnh như băng của đối phương, sau đó hai lòng bàn tay tiếp giáp, mười ngón đang xen.

Tất cả đều như ngày hôm qua, tựa như chưa từng cải biến.

Chỉ là thiếu đi một phần lực đạo thuộc về người còn lại mà thôi.

Lúc trời bắt đầu chuyển sáng thì Khương Trạch vẫn không có động tĩnh gì.

Khương Tổ vẫn duy trì tư thế lúc đầu, không hề chớp mắt ngưng ánh nhìn lên người y. Lúc Trương Di mang điểm tâm và chậu rửa mặt bước vào, nhìn thấy bộ dạng này của Khương Tổ cũng đặc biệt khó chịu, do dự một lát, cuối cùng cũng đem cả đồng lớn lời an ủi nuốt xuống bụng, chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở người nọ đã đến lúc lâm triều.

Khương Tổ tùy ý ăn vài miếng điểm tâm, sau khi rửa mặt lấy lại một chút tinh thần rồi cẩn thận đút cho Khương Trạch chén thuốc do Lý ngự y đặc chế, lại lệnh cho Lý ngự y ở bên cạnh đối phương trông chừng, sau đó mới vội vàng vàng lâm triều.

Mặc kệ thế nào, Khương Trạch vẫn chưa có tỉnh lại, hắn không thể ngã xuống.

Nhưng cho dù tâm niệm kiên quyết đến thế nào, lúc này trong đầu Khương Tổ cũng loạn thành một đoàn, vô pháp xử lý chính sự. Hắn thẳng thắn dùng lý do ‘Bệ hạ ngẫu nhiên cảm nhiễm phong hàn, Tịnh Kiên Vương quyết định tự mình chiếu cố’ lệnh cho tả hữu Thừa tướng cùng các Ngự sử đại phu tạm nhậm quốc sự ba ngày, tự mình rời đi.

Mặc dù đã có chuẩn bị, thế nhưng tin tức Khương Trạch bỗng nhiên ‘cảm nhiễm phong hàn’ vẫn đưa đến một hồi sóng to gió lớn trong triều đình. Nhất là vây cánh Tả tướng trước giờ vẫn thân cận với Khương Trạch hơn, luôn luôn âm thầm phản đối Khương Tổ, bọn họ một mực cho rằng phong hàn nằm liệt trên giường là vô lý, thậm chí còn là lời từ một phía của Khương Tổ, chân tướng đến tột cùng là gì ai cũng không biết, liền muốn cầu kiến hoàng đế.

Kết quả đương nhiên chính là, Đình úy vì để bảo đảm thủ hộ hoàng cung không lọt tiếng gió, lạnh lùng cự tuyệt.

Nhưng mặc kệ mạch nước ngầm trong triều bắt đầu dao động như thế nào, có đám người Hữu tướng ở đó trấn giữ, thế cục trong chốc lát vẫn không thể loạn được..

Tròn ba ngày hai đêm sau đó, Khương Tổ đều một mực canh giữ bên người Khương Trạch, cẩn thận dặn dò của Lý ngự y thận trọng chiếu cố đối phương. Hắn bắt đầu trò chuyện với Khương Trạch, bắt đầu từ ấn

tượng không mấy tốt đẹp của mình với hài tử bướng bình như y, từng chút một thay đổi, cuối cùng hoàn toàn lật ngược lại, thậm chí còn yêu mến.

Hắn vốn là người ít lời, nhưng trải qua một ngày đêm cùng Khương Trạch hồi tưởng lại từng ly từng tý những việc đã qua, hắn phát hiện tất cả kỷ niệm của bọn họ hóa ra lại phong phú như vậy, cho dù nói liên tục ba ngày hai đêm vẫn chưa nói hết.

Hắn hôn lên gò má tái nhợt của Khương Trạch, giống như sợ quấy rầy đến đối phương mà nhẹ giọng thì thầm: “A Trạch, trước ngày mai nếu đệ nguyện ý tỉnh lại ta liền nói cho đệ biết một chuyện.”

“Một chuyện ta vẫn chưa từng nói ra.”

Hắn biết, Khương Trạch có thể nghe được.

Hắn tuyệt đối không sợ Khương Trạch có lẽ đã không nghe được nữa —— hắn vẫn kiên định tin tưởng Khương Trạch chỉ là quá mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút, đợi y nghỉ ngơi xong rồi tất nhiên sẽ tỉnh lại.

.....

Lúc này, Khương Trạch thấy mình đang bị bóng tối bao phủ.

Y cũng không biết mình đang ở nơi nào —— chỉ biết trước khi mình ngủ đã nhìn thấy Văn Nhân Diễm, mà hắn còn biết một vài việc hoàn toàn ngược lại với những gì đã từng nhận biết, mà mấy thứ này cũng hoàn toàn lật đổ thế giới quan của y.

Y vốn không phải hài tử của Khương Phong, lại cư chiếm thức sào, thậm chí còn phần nộ chỉ trích lý do Khương Tổ mưu phản? Cho dù đã nói yêu thương, thế nhưng ngay cả ngăn cách cơ bản nhất của bọn họ cũng không biết rõ được?

Thế này lại có bao nhiêu buồn cười đâu?

Thế nhưng lúc này Khương Trạch căn bản chính là không thể cười nổi, y chậm rãi ngồi xuống mặt đất tối tăm phủ đầy đá sỏi, cũng không hề có chút ánh sáng mặt trời này, bắt đầu tĩnh tọa thật lâu.

Xung quanh một mảnh hư vô, tĩnh mịch đến đáng sợ.

Thế nhưng Khương Trạch đối với tình cảnh này cũng không sợ hãi —— trên thực tế, từ sớm suốt ba mươi năm ở kiếp trước, sau khi Khương Tổ qua đời, nhân sinh của chính là trôi qua như thế, không có một chút tình cảm mãnh liệt nào, cũng không hề có ước mơ, hy vọng, ngày qua ngày đều là sinh hoạt tĩnh mịch như mộ hoang.

Cũng có thể nói, y vốn đang sống trong một mảnh hư vô tĩnh mịch, mà Khương Tổ cũng thật sự đã ra đi từ lâu, tất cả những gì tốt đẹp mà y đã sở hữu chỉ bất quá là một giấc mộng của y mà thôi.

Bất quá là Trang Chu mộng điệp hay là điệp mộng Trang Chu.¹

Phàm khi tĩnh mộng, tất cả đều tức thời tan biến.

Nghĩ đến điểm này, Khương Trạch nhất thời có chút mờ mịt, y cảm thấy mình hình như đã bỏ quên thứ gì đó, nhưng đến tận cùng vẫn nghĩ không ra là thiếu mất thứ gì. Y chỉ cảm thấy mệt mỏi muốn chết, vì vậy liền thẳng thẳng không thèm nghĩ nữa, lẳng lặng nghỉ ngơi trong chốc lát.

Chỉ là chốc lát mà thôi.

Y cuộn tròn thân thể, giống như một con rùa đen nhỏ, vụng trộm rút vào trong mai của mình.

Thế nhưng, y rốt cục cũng không phải rùa.

Cũng không có một ai nguyện ý ôm lấy cái mai của y vào trong lòng ủ ấm. Khương Trạch liền chỉ có thể ôm chặt chính mình hơn nữa, ủy khuất hít mũi một cái.

Y cũng không biết đã qua bao lâu.

Chỉ là đột nhiên lòng bàn tay y có thể một luồng nóng rực, y chậm rãi ngẩng gương mặt lên mờ mịt nhìn vào bàn tay của mình..

Đây là... nước mưa sao?

Nơi này đất cần sỏi đá, cũng không có gió mây trắng sao, căn bản không thể xuất hiện nước mưa... Như vậy, đây là... nước mắt của Khương Tổ?

Khương Trạch bật người đứng dậy, y cảm nhận được lòng mình mãnh liệt rung động, liền hướng về một phía nhanh chóng chạy tới, nhưng vô luận y có chạy như thế nào, trước mắt cũng chỉ là một màn hắc ám, vô cùng vô tận!

Khương Trạch ngừng lại, hồng hộc thở dốc.

Y rốt cục bắt đầu cảm thấy sợ hãi: Lẽ nào y sẽ bị giam mãi ở chỗ này, không thể thoát ra được nữa?

Nhưng ngay vào lúc này, trước mặt Khương Trạch bỗng nhiên xuất hiện một tiểu hài tử, Khương Trạch vẫn đang kỳ quái không hiểu tại sao ở nơi này lại có hài tử đã cảm thấy tay phải bị kéo đi, dẫn về phía trước.

Khương Trạch không nhìn rõ bộ dạng của hài tử này là như thế nào, chỉ có thể cảm nhận được sự mềm mại và ấm áp trong lòng bàn tay. Y chỉ bước theo hài tử trong chốc lát, rất nhanh liền thấy một vùng sáng, chính là lối ra.

Khương Trạch hơi liếc nhìn lối ra, sau đó lại cúi đầu muốn nhìn hài tử bên cạnh, nhưng ngoài dự liệu của y chính là, tiểu hài tử đã không còn bóng dáng, phẳng phất chưa từng xuất hiện.

Khương Trạch cảm thấy đây thật sự là một hài tử kỳ quái, sau đó y liền bước thẳng về phía ánh sáng.

.....

Khương Trạch chậm rãi mở mắt ra.

Có lẽ do mất máu quá nhiều, trước mắt y phẳng phất bị một lớp màng tái nhợt bao phủ, hoàn toàn không có chút cảm giác chân thật nào, bên tai cũng chỉ có thể mơ hồ nghe được có người đang nói gì đó, thế nhưng lại không hiểu được nội dung... Điều duy nhất có thể cảm giác được chính là, lòng bàn tay cực kỳ ấm áp chưa từng tách khỏi bàn tay y.

Khương Trạch nhẹ nhàng kéo kéo khóe môi, muốn nói cho Khương Tổ biết mình đã không có việc gì, không cần lo lắng. Thế nhưng cho dù y đã dốc hết sức lực cũng căn bản không thể phát ra âm thanh gì, y còn muốn thử nghe xem người bên cạnh đang nói gì lại chỉ có thể lần nữa lâm vào giấc ngủ sâu.

Lúc này đây, trong giấc mơ của y đã không còn là bóng đen trập trùng, thay vào đó chính là sự ôn nhu của Khương Tổ.

Còn có hài tử kỳ quái kia.

Như Lý ngự y đã nói, trước ngày thứ ba Khương Trạch đã tỉnh lại.

Tuy rằng chỉ được một chốc, sau đó lại kiệt sức mà chìm vào ngủ sâu, thế nhưng tóm lại cũng đã khiến cho mọi người thấy được hy vọng. Khương Tổ nghe vậy, tự nhiên càng không quan tâm gì hết, chỉ dốc lòng đích thân chiếu cố Khương Trạch.

Chỉ là nếu còn tiếp tục như vậy nữa, ngay cả Khương Tổ cũng phải ngã xuống, Trương Di liền cắn răng phạm thượng một lần, một chiều đem Khương Tổ đánh ngất đi, rồi đưa hắn lên một chiếc giường nhỏ đã chuẩn bị sẵn trong phòng. Lý ngự y cũng tiến đến thay hắn châm cứu một chút, bảo chứng hắn có thể ngon giấc ngủ say.

Đợi đến khi Khương Tổ tỉnh lại đã là việc của bốn canh giờ sau.

Lúc này, tuy rằng Khương Trạch vẫn bất tỉnh như trước, nhưng Lý ngự y đã khẳng định chỉ cần những bước trị liệu tiếp theo không xảy ra sai lầm, ngày mai Khương Trạch đã có thể tỉnh lại, không quá mười ngày thì vết thương trên bụng y cũng đã có thể cắt đi phần chỉ dùng để khâu lại vết thương!

Đây thật sự là một tin tức cực kỳ tốt! Khương Tổ từ trước đến nay vẫn luôn trầm ổn cũng không khắc chế nổi vui sướng trong lòng, dùng sức vỗ vai Lý ngự y tỏ vẻ khen ngợi — tuy rằng hắn lại vô ý làm trật khớp vai đối phương.

Cũng liền ngay sau đó, có người báo lại, tình huống của Văn Nhân Diễm tựa hồ không được tốt lắm.

Lần trước, bởi vì Văn Nhân Diễm làm hại khiến Khương Trạch té trên mặt đất, lâm vào nguy hiểm, thậm chí còn có ý đồ khiến việc Khương Trạch mang thai bị lộ ra ngoài, sau khi bị Khương Trạch một chưởng đánh ngất, lúc tỉnh lại cũng chỉ uống được một chén thuốc do Trương Di mang đến. Trên thực tế, lục phủ ngũ tạng của gã đều đã bị tổn thương, thọ mệnh không dài.

Lúc Khương Tổ biết được tin tức này cũng không để ngượng ý đến xem, mà là dự định đích thân tiến gã một đoạn đường.

Đợi đến khi nhìn thấy Văn Nhân Diễm còn đang kéo dài hơi tàn, Khương Tổ liền hỏi vấn đề thứ nhất: “Phụ thân thật sự của A Trạch đang ở đâu?”

“Đã chết, ta từ sớm đã giết chết tên súc sinh kia!” Văn Nhân Diễm gian nan ngẩng đầu lên, hồng hộc thở dốc, cười nhạt phun ra từng lời, “Thật không nghĩ ra, ta vốn còn cho rằng đã dần xếp tất cả đến thiên y vô phùng, không ngờ lại tính thiếu nhi tử của Khương Phong, cùng hắn một dạng không giống người thường!”

Đây là một câu nói mang theo hàm ý châm chọc, gã đang giễu cợt Khương Phong hơn hai mươi năm trước vì muốn đoạt được đế vị mới cưới muội muội của gã, sau khi tôn nàng làm hoàng hậu lại tiếp tục nâng đỡ vợ trước của mình làm Như phu nhân. Mà hôm nay thủ đoạn của Khương Tổ cũng là siêu tuyệt, không chỉ khiến tên nghiệt chủng kia hoài thai hài tử của hắn, còn có thể giống như Thiên tử thao túng triều cương!

Quả thật là phụ tử, ngay cả loại vô liêm sỉ này cũng không chút sai biệt!

Văn Nhân Diễm hung hăng trừng mắt nhìn Khương Tổ, ha hả cười to: “Thế nào, quái vật kia có phải đùa bỡn rất tốt hay không? Rõ ràng là nam nhân lại có thể sinh con như nữ nhân? Ha ha ha! Có phải so với mẫu thân y đã biết rõ phải thành hôn với nam nhân khác, vẫn một lòng hoài thai tên quái vật kia, càng thêm phóng đảng vô sỉ?”

Sắc mặt Khương Tổ càng thêm lạnh lùng, hắn bước đến bên cạnh Văn Nhân Diễm, vươn tay bóp cổ của gã, từ từ nâng lên áp vào trên tường.

Vô công của hắn có thể thua kém Khương Trạch, thế nhưng muốn giết chết loại văn sĩ chỉ biết một chút công phu da lông như Văn Nhân Diễm chính là cực kỳ dễ dàng.

Văn Nhân Diễm mở to mắt gắt gao trừng Khương Tổ, tay chân điên cuồng quơ quào muốn đâm vào đối phương, thế nhưng chỉ càng khiến cho bàn tay đang nắm cổ gã càng lúc càng xiết chặt. Đến khi gã cào cho tay phải của Khương Tổ chảy đầy máu tươi, thì khí lực trên tay đối phương cũng càng lúc càng mạnh.

Cho đến khi cả người của Văn Nhân Diễm không còn sức để run rẩy, hai mắt cũng vô ý thức trở nên trắng dã Khương Tổ mới buông tay ra, nhìn người nọ nằm dài trên mặt đất, ho đến lạc giọng.

“Đưa ra chứng cứ giả nói ta không phải con ruột của phụ hoàng, đem A Trạch đưa lên ngôi vị hoàng đế. Mục đích của ngươi chỉ là muốn A Trạch giúp Văn Nhân gia khôi phục vinh quang, tôn ngươi làm Hữu tướng?”

Văn Nhân Diễm quỳ rạp trên mặt đất, không ngừng vuốt vuốt cổ họng cháy bỏng của mình, ***g ngực chỉ phập phồng kịch liệt lại không lên tiếng.

Mà Khương Tổ cũng không thèm để ý đến câu trả lời của gã.

Lúc đầu hắn còn không rõ đến tột cùng Khương Trạch đang nghĩ gì, nên không dám hành động thiếu suy nghĩ. Sau này lại biết được tâm ý của đối phương, lại nhớ đến dụng tâm lương khổ năm đó của Văn Nhân Mẫn, phần nộ của hắn cũng nương theo thời gian mà phai nhạt không ít, vì vậy mới nhịn xuống sát tâm, chỉ đem Văn Nhân Diễm nhốt lại.

Dù sao cũng đã là chuyện cũ hơn hai mươi năm trước, hơn nữa lại là lời nói dối hư ảo, rốt cục Văn Nhân Diễm có được chứng cứ chắc chắn gì để chứng minh hắn không phải nhi tử của Khương Phong đâu?

Hiển nhiên cũng chỉ là một ít thư từ ngụy tạo, nếu không phải là một vài vật dụng thiếp thân của mẫu thân hắn cũng chính là mấy người bị mua chuộc khai man nói dối... Tất cả mọi thứ đều không thể chống được một lần cân nhắc cận kề, thế nhưng bởi vì Khương Phong bệnh tình nguy kịch, ngay cả phải trái cũng phân không rõ, trái lại cho rằng đó chính là chân tướng tuyệt đối.

Bất luận Văn Nhân Diễm là dùng loại âm mưu quỷ kế nào, người không tin tưởng sự thuần khiết của Như phu nhân rốt cục cũng là Khương Phong.

— dù cho cả thiên hạ đều hoài nghi mẫu thân của hắn, nhưng người kia vốn không thể hoài nghi.

Chỉ là ý niệm của một người, chung quy lại tạo thành đại họa hôm nay.

Khương Tổ nhìn Văn Nhân Diễm, hoàn toàn không nhìn thấy một chút hối hận tự trách nào trong mắt đối phương.

“Văn Nhân lão tiên sinh năm đó tự thấy hổ thẹn, vì vậy ở lúc phụ hoàng động thủ mới không muốn phản kháng, thuận theo lui lại, người vẫn cứ như cũ khẳng khái một mực. Đây chính là đang dùng sinh mệnh hoàn trả lại sự thua thiệt của mình đối với người nọ sao?”

Năm đó, khi hắn vẫn còn chưa hiểu chuyện, mẫu phi của hắn đã từng nói, tiên hoàng hậu vốn là kỳ nữ thế gian hiếm có, nếu nàng là một nam nhân, có lẽ sẽ trở thành Văn Nhân Mẫn thứ hai, vì vậy hắn đối với nữ tử nọ vô cùng hiếu kỳ. Chỉ là không hiểu tại sao, tiên hoàng hậu thủy chung vẫn tư thủ tại tẩm cung, so với mẫu phi của hắn còn lãnh đạm hơn, khiêm tốn hơn mấy lần, nếu không phải do Khương Trạch thường xuyên làm xằng làm bậy, chỉ sợ người trong cung cũng đã sớm đem nữ tử này quên lãng.

Khương Tổ cũng đã từng không hiểu được.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ trước đây tiên hoàng hậu đã từng có người hứa hẹn một đời, cũng có thể bởi vì Văn Nhân Mẫn biết được sự huyền diệu trong huyết mạch của người nọ, lo lắng đến tương lai của hậu đại sau này, dứt khoát cự tuyệt hai người kết hợp, vội vàng gả nữ nhi vào cung. Sau đó Văn Nhân Diễm lại giết đi người nọ, xóa mất toàn bộ vết tích của đối phương, mà tiên hoàng hậu sau khi sinh được hài tử cũng dần dần héo mòn, không lâu liền mất sớm.

Chỉ là, vô luận Văn Nhân Mẫn cũng được, Văn Nhân Diễm cũng được, bọn họ đều mỗi ngày không ngừng hối hận hành động sai lầm của mình năm đó.

Khương Tổ đối với tình cảnh của bọn họ cũng cảm động, lại nhớ đến tình nghi trước kia của Văn Nhân Mẫn, khi chọn lựa buông tha việc tạo phản cũng dự định che giấu hết thảy, chỉ cần Khương Trạch có thể làm một hoàng đế hợp cách là đủ. Hắn lại không thể lường được, cho dù hắn đã nhốt Văn Nhân Diễm lại cũng để Khương Trạch tìm ra.

Việc này nên xử lý như thế nào đây?

Vẫn là tiểu hài tử nhà hắn thông minh lợi hại, hay là nói đây hoàn toàn chính là thiên mệnh? A Trạch sớm không biết muộn không biết, hết lần này đến lần khác lại trước khi sinh nở biết chuyện, khiến cho việc hắn vốn đã nắm chắc trong tay, hiện giờ lại khó thể giải quyết gọn gàng?

Khương Tổ nhắm mắt.

Hắn đã từ một ít đầu mối rải rác biểu hiện trên người Văn Nhân Diễm mà đoán ra tất cả, cũng không muốn lại nhân từ nữa.

Hắn mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt nổi đầy gân xanh của Văn Nhân Diễm, ánh mắt dữ tợn, giống như một người đã lâm vào cuồng loạn dùng chất giọng chói tai rống lớn: “Thối tha! Nếu không phải năm đó phụ thân ta cổ hủ, người đã sớm phải chết rồi! Khương Tổ! Người là kẻ không bằng heo chó! Đi tìm chết đi — người và tên quái vật Khương Trạch kia đều đi tìm chết đi!”

“Ta phải chiếu cáo thiên hạ, khiến cả thiên hạ đều biết được chuyện của các người —”

Gã đột nhiên im bặt.

Khương Tổ nắm tay, một quyền đánh nát trái tim của gã: “A Trạch của ta là người hoàn mỹ nhất thiên hạ, y không phải quái vật, người mới phải.”

— một người có thể vì quyền thế mà bất trung bất nghĩa, bất thành bất hiếu, đến mức cuồng loạn. Người như vậy mới là quái vật đáng sợ nhất trên đời này.

1/ Trang Chu mộng điệp: Đây là một điển cố rất quen thuộc, Mộng hồ điệp hay Trang Chu mộng điệp là tên người ta đặt cho một đoạn văn trong sách Trang tử của Trung Quốc. Đoạn văn này rất nổi tiếng, nó đã trở thành một điển tích thường dùng trong văn chương xưa ở Trung Quốc và Việt Nam.

Nguyên văn:

Hán Việt: Tịch giả Trang Chu mộng vi hồ điệp, hủ hủ nhiên hồ điệp dã. [Tự dụ thích chí dư!] bất tri Chu dã. Nga nhiên giác, tắc cừ cừ nhiên Chu dã. Bất tri Chu chi mộng vi hồ điệp dư? hồ điệp chi mộng vi Chu dư? [Chu dữ hồ điệp tắc tất hữu phân hĩ.] Thử chi vị vật hóa.

Bản dịch của Nguyễn Hiến Lê: Có lần Trang Chu nằm mộng thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết phải mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu. Trang Chu với bướm tất có chỗ khác nhau. Cái đó gọi là “vật hoá”.

43. Chương 43

Hai tiểu hài tử của Khương Tổ

Sau hai ngày, Khương Trạch rốt cục cũng tỉnh lại.

Có lẽ sợ y ngủ không tốt, cả gian phòng đều bị che chắn đến tối mờ tối mịt, chỉ có phía sau bình phong mơ hồ lộ ra vài tia sáng —— nhìn theo góc độ này mà phán đoán phỏng chừng đang giữa ban ngày, cũng không biết y đã ngủ bao lâu.

Khương Trạch vô thức muốn nâng người ngồi dậy, thế nhưng cơ thể của y căn bản vẫn không chịu nổi, Khương Trạch chỉ có thể lẳng lặng nằm trên giường hơi nhú mảy.

Chờ một lát sau, đến khi cảm giác đã dần dần quay về với thân thể, vô luận là cơ thể không còn chút sức lực này hay là vùng bụng không hiểu vì sao lại đau đớn âm ỉ, thậm chí là cảm giác ẩm áp trong tay... nháy mắt lông mi của Khương Trạch hơi run rẩy, trức trặc quay đầu nhìn người đang nắm lấy bàn tay của y.

Lúc này người nọ cũng không có bất kỳ động tác gì, chỉ hơi dựa vào bên giường say ngủ, bởi vì tư thế khiến y không thấy rõ khuôn mặt của đối phương, chỉ có thể thấy được một cái ót bị mái tóc dài xốc xếch phủ lên.

Khương Trạch lẳng lặng ngưng mắt nhìn một lát.

Y muốn vươn tay chạm vào người này, thế nhưng tay trái hơi giơ ngang thân thể mới phát hiện mình căn bản vô pháp chạm vào đối phương. Vì vậy Khương Trạch liền nỗ lực xoay người, nào ngờ lại đón nhận một cơn đau khiến trước mắt trắng xóa, vô ý thức hít sâu một hơi khí lạnh.

Khương Tổ nguyên bản vẫn đang ngủ say liền bật dậy, quay đầu nhìn người đang nằm trên giường.

Đợi đến khi nhìn thấy gương mặt trắng bệch của người kia, cùng với nụ cười nhợt nhạt trên môi, Khương Tổ rốt cục cũng ý thức được: Tiểu hài tử nhà y đã tỉnh lại!

Vì vậy tiếp theo chính là một trận rối loạn, sau khi Lý ngự y chẩn đoán xác định đã không còn trở ngại, Khương Tổ liền vẫy lui đám người sắc mặt vui mừng, theo lời dặn của Lý ngự y mà nói chuyện với Khương Trạch một lúc, sau đó mới để người nghỉ ngơi một chút.

Khương Tổ lại dụ dỗ Khương Trạch uống hết một chén thuốc bổ, đến khi nhìn thấy sắc mặt của y tựa hồ đã dễ nhìn hơn một chút mới vươn tay vuốt ve cái cằm đã nhọn ra không ít của đối phương, bỗng nhiên cúi người dùng trán chạm vào trán Khương Trạch, khẽ lẩm bẩm: “... A Trạch, ta rất sợ hãi.”

Hàng mi của Khương Trạch có chút run rẩy.

Y thật sâu ngưng mắt nhìn Khương Tổ, thấy được nét mặt của đối phương đều là sợ hãi không nói ra được, mới nhẹ nhàng rũ mắt, "... Xin lỗi..."

Khương Tổ đặt một ngón tay lên môi y: "... Chỉ cần sau này không được làm ta sợ như vậy nữa."

Khương Trạch nhẹ nhàng cọ cọ vào trán của hắn, nhắm mắt lại nhẹ nhàng đồng ý.

Có lẽ vì mấy ngày nay một mực mê man, y kỳ thực không nhớ rõ trước đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ rằng hôm đó y len lén đi gặp Văn Nhân Diễm, muốn biết rõ ràng đến tột cùng là huyết mạch của ai khiến y có thể hoài thai hài tử.

Sau đó...

Sau đó y liền biết được, y căn bản cũng không phải nhi tử của Khương Phong.

Khương Trạch nghĩ đến đây, đồng tử cũng co lại.

Mặc dù không thể tin tưởng, nhưng trong nháy mắt này toàn bộ hoài ức đều quay về, ngay lập tức tất cả nghi vấn đều có thể giải đáp được.

Bởi vì y cũng không phải nhi tử của Khương Phong!

Vậy nên từ nhỏ vô luận là mẫu hậu cũng tốt, hoặc là bản thân mình cũng được, hoàn toàn không chút nào chờ mong tình thương của cha đến từ Khương Phong. Vậy nên Văn Nhân Mẫn không tiếp tục tranh quyền đoạt thế, vậy nên Khương Tổ mới nỗ lực mưu phản, đồng thời tha cho Văn Nhân Diễm một con đường sống, chỉ giam giữ gã.

Lúc đó, khi y đã ý thức được hết thảy, cả người đều giống như rơi vào đầm băng lạnh lẽo, mà Văn Nhân Diễm cũng chọn đúng thời điểm này mà hung hăng đẩy y ngã xuống đất, chạy khỏi lãnh cung.

... Đẩy y ngã xuống đất? !

Một cơn khủng hoảng thật lớn bao phủ toàn thân, Khương Trạch chỉ cảm thấy cổ họng mình giống như bị người hung hăng chế trụ, thậm chí hô hấp cũng cực kỳ gian nan. Y nắm chặt tay Khương Tổ, lắp bắp hỏi: "... Hài, hài tử của chúng ta đâu?"

"Đừng lo lắng, tiểu Viên không có gì đáng ngại, " Khương Tổ nhìn thấy bộ dạng này của y liền đau lòng hôn nhẹ lên mắt đối phương, lại ôn nhu vuốt ve làn tóc dài kia. Vốn mái tóc này là đen kịt mềm mượt như màn đêm, thế nhưng chỉ qua mấy ngày đã cấp tốc khô vàng xơ xác, "Chỉ là ta sợ con quấy rầy A Trạch nghỉ ngơi nên đã đưa đến sát vách."

Khương Trạch ngẩn ngơ.

Y đưa mắt nhìn Khương Tổ, có chút mờ mịt: "... Tiểu... Viên?"

"Ừ, nguyên bản chỉ giống như một quả cầu nhỏ, hôm nay vừa được năm ngày, đã biến thành một hài tử mập mạp." Nhắc đến tiểu hài tử, nét mặt của Khương Tổ cũng không kềm được mà trở nên mềm mại, "Ta đã lấy nhũ danh cho con là tiểu Viên, nếu A Trạch không thích chúng ta đổi đi là được. "

Hắn nói xong liền thấy gương mặt A Trạch đã đại ra, cũng không biết nghe vào được nhiều ít, liền lệnh cho Trương Di ôm tiểu hài tử đến.

Hài đồng vừa ra đời đều thích ngủ, một ngày khoảng chừng có mười anh giờ là phung phí trong giấc ngủ, lúc này cũng không ngoại lệ. So với ngày đầu tiên ra đời, da tay của bé tựa hồ có chút vàng đi, dù cho cả Lý ngự y và nhũ mẫu đều nói đây là hiện tượng bình thường, thế nhưng Khương Tổ vẫn là có chút lưu tâm.

Đây là hài tử của hắn, là hài tử vốn tưởng cả đời này không thể xuất hiện, lại dưới sự kiên trì của thượng thiên và Khương Trạch mà được sinh ra trên đời này!

Khương Tổ có thể nào không lo lắng, có thể nào không để ý?

Nhưng bây giờ Khương Trạch vẫn là trọng yếu nhất, Khương Tổ giao hài tử cho Trương Di chiếu cố, mỗi ngày chỉ cần xác nhận bé đã ăn uống no đủ, không khóc không nháo liền ôm đến nhìn Khương Trạch vẫn chìm trong hôn mê một chút.

Hắn là cỡ nào hy vọng Khương Trạch có thể tỉnh lại, hảo hảo nhìn hài tử của bọn họ một lần!

Trương Di rất nhanh đã ôm hài tử đến, cẩn thận đặt ở trên giường Khương Trạch.

Tuy rằng lần đầu tiên Khương Tổ nhìn thấy hài tử đã cảm thấy ngoại trừ đôi mắt giống Khương Trạch thì còn lại đều giống hắn, thế nhưng nhìn lâu lại cảm thấy đường nét trán cảm cũng phi thường tương tự Khương Trạch. Nhất là lúc này song song cùng nhìn, một lớn một nhỏ trước mặt khiến trong lòng Khương Tổ cực kỳ thỏa mãn.

Hắn cẩn thận giúp Khương Trạch trở mình, để y nằm thoải mái một ít cũng có thể nhìn thấy hài tử rõ ràng hơn chút. Thấy bộ dạng Khương Trạch không hề chớp mắt chăm chú nhìn hài tử, trong mắt tràn đầy khát vọng nhưng lại không dám vươn tay ôm lấy, hắn liền nắm lấy ngón tay mềm mại vô lực của đối phương, nhẹ nhàng đặt lên gương mặt hài tử, chậm rãi vuốt qua vầng trán, lông mi, cái mũi...

Khương Tổ thấy Khương Trạch cảm nhận được sự mềm mại trên đầu ngón tay, sau đó lộ ra biểu tình than nhẹ thì không nhìn được hôn y lên mi mắt y, “Mắt cực kỳ giống A Trạch, thật đẹp.”

“Tình tình rất hoạt bát, cũng giống A Trạch.”

“Ngủ thì luôn luôn lộn xộn, cũng giống A Trạch.”

“...”

“A Trạch khi còn bé nhất định cũng là như vậy, ” Khương Tổ dừng mắt thật lâu lên người Khương Trạch, trên môi treo lên một nụ cười ôn nhu lưu luyến, “Thật đáng tiếc ta khi đó tuổi nhỏ, không thể nhớ được. “

Đầu ngón tay của Khương Trạch nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt mềm mại ấm áp của hài tử, lẳng lặng nghe Khương Tổ nói, không xen vào một tiếng.

Trên thực tế, giờ khắc này cả người y đều ngơ ra.

Tuy rằng đã mang thai tròn chín tháng, cũng có ít nhất năm tháng cảm nhận được sự hiện hữu của hài tử trong bụng, thế nhưng Khương Trạch vẫn không tưởng tượng được có một ngày có thể nhìn thấy hài tử như vậy.

Đây là hài tử của y.

... Là hài tử của y cùng Khương Tổ!

Ý thức được điểm ấy, trong lòng Khương Trạch bỗng nhiên có vô hạn tâm tình vùng thoát khỏi giới hạn, cuộn trào dâng lên, khiến cho giây tiếp theo ngón tay của y giật nảy lên giống như bị phỏng vậy, nhanh chóng thu hồi.

Khương Tổ cũng bị hành động của Khương Trạch làm giật thót.

Ngay sau đó, trong tầm mắt của hắn lại xuất hiện một giọt nước trong suốt long lanh, vội vàng lăn dài theo gò má tái nhợt của Khương Trạch nhỏ xuống chăn nệm, thấm ướt một điểm.

Khương Tổ cuống quýt giơ tay lên lau đi giọt lệ trên mắt Khương Trạch, lại không biết có phải đã vô tình làm đau đối phương hay không lại khiến Khương Trạch bắt đầu phát ra thanh âm nức nở. Sau đó y càng khóc càng lớn, thậm chí còn đánh thức tiểu Viên đang mơ màng ngủ trong lòng tỉnh lại, bé con lập tức phát sinh bất mãn mở miệng gào khóc.

Vì vậy bên tai Khương Tổ liên vang lên tiếng khóc của một lớn một nhỏ, khiến cho bản thân hắn cũng là khó thể tự kiềm chế mà ngẩn người.

Chờ đến khi hồi phục tinh thần lại, hai tiểu hài tử nọ lại khóc như mê say, hô ứng lẫn nhau không ngừng rơi lệ. Khương Tổ cuống quýt lệnh cho Trương Di ôm Tiểu Viên đi, lại bảo người đi gọi Lý ngự y, sau đó mới ôm lấy Khương Trạch, đầu lòng xoa xoa tấm lưng gầy trơ xương của y, hôn lên giọt nước mắt nọ: “Vẫn đang tốt đẹp mà, vì sao A Trạch lại khóc?”

Trong ấn tượng của Khương Tổ, hơn mười năm nhận thức, tựa hồ Khương Trạch chỉ thật sự khóc một lần, đó là khi tiên hoàng hậu qua đời, ngày đó tiểu hài tử này đã vui vào lòng y khóc đến mức không thở nổi.

Cũng chính ngày đó, Khương Tổ dù vẫn còn trẻ con vẫn quyết định nhét hài tử này vào dưới cánh chim chưa đầy đặn của mình.

Cho đến tận hôm nay.

Khương Trạch ôm chặt vai Khương Tổ, khóc đến không thở được: “... Đệ, đệ muốn đem, đem, đem ngôi vị hoàng đế trả lại cho ca ca!”

Khương Tổ ôm lấy y, nhẹ nhàng đè lại bằng gạc trên vết thương của y để phòng vỡ ra, trong mắt lại mang theo sầu lo sâu đậm: “Vì sao chứ?” Lý ngự y từng nói qua, vết thương này chưa khỏi hẳn, không thể tùy ý lộn xộn. Hiện tại Khương Trạch lại khóc đến cả người đều co lại, không biết có khiến vết thương bị va chạm hay không.

“Bởi vì đệ, đệ là giả... Ca ca, mới là thật, thật sự... Ca đừng, đừng, đừng không cần đệ...”

“Sao lại không cần đệ chứ?”, Khương Tổ hít một hơi thật sâu, lại giữ chặt vết thương của Khương Trạch, càng thêm lo lắng, “A Trạch vì sao lại trở nên nhất gan như vậy?”

Dứt lời, có lẽ nhớ đến tâm tư bất bình lúc ban đầu khi quyết định mưu phản, hiện giờ không ngờ đã tan thành mây khói, tựa như cách trở một đời “Sau khi trả lại thì sao? Giống như đệ từng nói, lập đệ làm hậu? Hay là trao đổi địa vị, ta làm Thiên tử, đệ làm Tĩnh Kiên Vương?”

“Phải thuyết phục triều thần, phải cho thiên hạ một lý do, còn có nghi thức thụ phong...” Khương Tổ nói xong một câu liền hôn y một ngụm, “A Trạch không cảm thấy phiền sao?”

Khương Trạch vẫn hết sức chuyên chú vùi vào lòng hân khóc, chỉ nghe y nghẹn ngào đáp lại: “Vậy thì, hoàng hậu đi...”

Trên thực tế ngay cả y cũng không biết mình vì sao lại khóc, chỉ là sau khi biết được chân tướng, lại nhớ đến những việc trước đây, vô luận là lúc ban đầu Khương Tổ hiểu lầm cũng tốt, quyết ý mưu phản cũng tốt... hết thấy đều thành chuyện đương nhiên. Mà y rõ ràng nên điều tra rõ việc này, cởi ra khúc mắc của đối phương đem toàn bộ những thứ mình đã cướp đoạt giao trả ra, lại vì sơ sẩy mà bỏ qua, có thể nói chính y là người đã đẩy Khương Tổ của kiếp trước xuống vực sâu.

Thậm chí sau khi phát hiện Khương Tổ mưu phản, y không nghe bất luận kẻ nào viện phải, chỉ oán hận hân lúc sinh tiền lừa dối y, làm ra những việc như vậy.

... Nếu y không ích kỷ tàn bạo, lại ngu xuẩn đáng sợ như vậy! Căn bản không có mặt mũi ở kiếp này dù dẫu Khương Tổ nói ra kế hoạch mưu phản.

Y lần đầu tiên biết, nguyên lai bản thân cũng đáng trách như vậy..

Khương Tổ: “...”

Tiểu hài tử này thật biết gây chuyện mà.

Không có trải nghiệm một đời trước, Khương Tổ rõ ràng không thể hiểu được nguyên nhân khiến Khương Trạch bị thương như vậy. Nhưng nếu hôm nay người đứng ở đây là Khương Tổ của kiếp trước, kỳ thực hân đã buông bỏ chấp niệm từ lâu, cũng đã tha thứ cho Khương Trạch rồi.

Khương Tổ chỉ có thể thở dài: “Ta thế nào lại phải nuôi cả hai tiểu hài tử thế này?”

Khương Trạch ôm lấy bờ vai của hân, khóc sụt sùi: “Ca ca, ca ca căn bản không... không hiểu!”

Khương Tổ: “...”

Hân kéo tiểu hài tử trong ngực ra, nâng cằm của y lên, đối diện với đôi mắt đỏ lệ như suối kia: “Ta quả thực không hiểu, A Trạch.”

“Có thể đệ cảm thấy ta đã chịu ủy khuất, thế nhưng người đặt những ủy khuất này lên người ta cũng không phải đệ mà là Văn Nhân Diễm, ta đã tự tay giết gã. Người còn lại chính là phụ hoàng, tuy thánh hiền dạy, con cái không nói cái sai của cha mẹ, thế nhưng người khiến cho tình huống hôm nay ra thế này thật sự là phụ hoàng.”

“Mà A Trạch, trong toàn bộ chuyện này, đệ cũng chỉ là một người vô tội khác bị cuốn vào, những gì đệ đã cho ta còn nhiều hơn những gì đệ đã vô tình cầm đi không biết bao nhiêu lần.”

“Nhưng mà...”

“Thay vì cứ canh cánh chuyện cũ trong lòng, không bằng đệ cứ nắm chặt tay ta đi về phía trước.”

44. Chương 44

Nhi tử của trẫm cùng Tịnh Kiên Vương, phong làm Thái tử

Khương Trạch kinh ngạc ngưng mắt nhìn Khương Tổ, trên mi còn vương một giọt nước mắt trong suốt, chẳng ngờ lại đột nhiên nắc lên một tiếng.

Vì vậy Khương Tổ cũng không giữ được vẻ nghiêm trọng trên mặt, đau lòng đem tiểu hài tử đã lớn xác nhưng vẫn không thiếu khiến người lo lắng kia ôm vào trong lòng than nhẹ.

“Đừng... nghĩ đến việc ai sẽ làm Thiên tử, ai lại là Tịnh Kiên Vương nữa —— không được hồ đồ, được không?”

Hắn dừng lại một chút, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi: “Ta có hơi mệt... một lát đợi Lý ngự y xem lại vết thương cho A Trạch xong, đệ liền cùng ta ngủ một hồi đi, có được không?”

Khương Trạch vui trong ngực hắn, cả người bởi vì lúc này khóc quá bị thương mà hơi co quắp, nghe vậy vòng tay siết càng chặt, gật đầu như gà mổ thóc: “Được... đệ không, không làm phiền ca ca nữa.”

Khương Tổ hôn nhẹ lên trán y, lại lần nữa hôn lên mi mắt còn ướt sũng kia.

Lúc này, Lý ngự y rốt cuộc cũng đã tới.

Sau khi xem qua vết thương, lão liền trầm giọng dọa dẫm: “Vết thương thật vất vả mới khép lại, hiện tại chỉ vì một lần không cầm lòng được này của bệ hạ mà bị giày vò đến nứt ra, cũng không biết đến khi nào mới có thể tốt lại.” Lý ngự y nhìn thấy tình huống phiền toái như vậy cũng khó mà ức chế cơn giận trong lòng, không chút lưu tình đem cả hai người Khương Trạch và Khương Tổ trào phúng một lượt!!!

Thật lòng mà nói, làm một đại phu lão ghét nhất là người bệnh không biết nghe lời, trước đây Khương Trạch thích khuếch đại tình huống cùng với kéo dài trị liệu, lão đều nhìn vào địa vị của y cùng với thương bệnh cũng không quá nặng mà nhẫn nhịn phối hợp. Thế nhưng giờ khắc này, Khương Trạch cơ hồ là đang đem tính mạng của mình ra đùa giỡn, đối lập với việc lão cùng hai vị hảo hữu suốt mấy ngày qua đêm ngày trị liệu, quả thực chính là tát thẳng vào gương mặt già nua của bọn họ mà!

Lần này Lý ngự y rốt cuộc cũng thực sự nổi giận, đánh cược mạng sống của mình không ngừng mắng Khương Trạch đến cầu huyết lâm đầu, ngay cả Khương Tổ nỗ lực giúp y đỡ lời cũng đồng dạng chịu tai ương, bị lão hung hăng giễu cợt một lần.

Khương Tổ: “...”

Trong lòng y cũng biết, những lời vừa rồi của Lý ngự y tuy rằng có chút khó nghe, thế nhưng trên căn bản đều là vì hắn cùng Khương Trạch, Khương Tổ chỉ đánh mặt dày xấu hổ thì lẽ một cái: “Lý ngự y nói đúng, việc này thực sự là lỗi của bần vương, xin người khoan dung một chút, cố gắng chiếu cố A Trạch.” Hắn sớm nên đoán được phản ứng của Khương Trạch khi biết được thân thể, theo đó mà đề phòng tương ứng.

Lý ngự y nghe vậy có lẽ cũng ý thức mình đang đi hạ phạm thượng, trầm mặc một lúc lâu mới lần nữa ngồi xuống giúp Khương Trạch bôi thuốc băng bó.

Khương Trạch không nói gì, y chỉ trừng mắt nhìn Lý ngự y dựng râu, chỉ là khi quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt bảo mình nghe lời của Khương Tổ, đành yên lặng hút hút mũi, đem đầu rút về trong chăn.

Chờ đến khi Lý ngự y băng bó xong hết, còn khô cần bỏ lại một câu “Bệ hạ, Tịnh Kiên Vương, sau này vẫn nên cẩn thận một chút”, sau đó mới xách hộp thuốc của mình lên, thần sắc bất an rời khỏi.

Khương Tổ nằm xuống bên cạnh giường, hơi nghiêng người xốc phần chân Khương Trạch đang dùng che mặt lên: “A Trạch vậy mà lại hù dọa Lý ngự y?”

Khương Trạch hút hút mũi: “... Đệ không thêm.”

Khương Tổ nở nụ cười, hần vuốt ve gò má tái nhợt mát lạnh của người bên cạnh: “Lý ngự y không ăn không ngủ tròn hai ngày mới có thể giữ được A Trạch và Tiểu Viên bình an vô sự. Hôm nay lão cũng là vì quan tâm A Trạch mới nhất thời tức giận, cũng không phải thật sự muốn đi hạ phạm thượng. A Trạch cũng không nên vì vậy mà sinh lòng giận dữ chán ghét lão.”

Khương Trạch cọ cọ tay hần: “Dạ...”

Khương Tổ nhìn thần sắc quyến luyến của y, tiểu ý càng sâu: “Hiện tại A Trạch cùng ta ngủ một chút được không?”

Khương Trạch vội vàng gạt đầu, Khương Tổ thay y điều chỉnh tư thế thoải mái, còn cẩn thận cầm lấy tay y để tránh trong lúc vô ý chạm vào vết thương, sau đó mới nhắm mắt lại từ từ thiếp đi.

Khương Trạch lẳng lặng ngưng mắt nhìn gương mặt say ngủ của Khương Tổ.

Vô luận là y cũng được, Khương Tổ cũng được, thậm chí ngay cả Lý ngự y trong mấy ngày nay đều đã gầy một vòng lớn.

Y thật sâu nhìn Khương Tổ, trong lòng càng muốn đem người này nhốt vào vòng sở hữu của mình.

Nhưng có lẽ bởi vì ái nhân đang ở bên cạnh, y cứ nhiên từ từ vô thức khép lại mi mắt.

Trên thực tế, cả người Khương Trạch vốn là bủn rủn vô lực, vừa rồi lại còn khóc lớn một hồi, toàn bộ khí lực vừa tích lũy lại đều tiêu hao hết. Sau khi không chống đỡ được nữa mà nhắm mắt lại, sau đó gần như không chút giây giụa mà chìm vào giấc ngủ.

Khương Tổ lẳng lặng nằm yên trong chốc lát, đến khi nghe tiếng hít thở của tiểu hài tử nhà mình đã hoàn toàn vững vàng mới lần nữa điều chỉnh tư thế kê sát vào y, sau đó cũng từ từ thiếp đi.

Đến ngày thứ mười, Khương Trạch lật xem không ít thư tịch, rốt cục tìm ra một chữ thích hợp làm đại danh của Tiểu Viên.

— Khương Hy.

Hy, nghĩa là tia nắng ban mai, cũng có hàm nghĩa là khởi đầu, hy vọng. Khương Tổ niệm chữ này trong lòng mấy lần cũng cảm thấy không sai.

Mấy hôm nay, Khương Tổ cứ rảnh rỗi liền ôm Tiểu Viên đến bên cạnh Khương Trạch, đầu tiên là trêu đùa hài tử một phen, sau đó lại đọc thơ vỗ lòng cho bé nghe. Chờ đến khi hai người đều mệt nhọc liền hôn mỗi người một cái, yên lặng ngồi nhìn hai tâm can bảo bối một lớn một nhỏ nọ ngủ say.

Ngày ngày trôi qua ngược lại càng phong phú thỏa mãn.

Đến ngày thứ mười lăm, Lý ngự y liền giúp Khương Trạch cắt đi phần chỉ may trên vết thương. Có lẽ lão vẫn còn rất tức giận với hành động tùy tiện trước đây của Khương Trạch, vì vậy lần này Lý ngự y cũng không để cho y dùng ma phí tán, mặc dù động tác cắt chỉ của lão cực kỳ nhẹ nhàng nhanh chóng, thế nhưng vẫn khiến Khương Trạch đau đến gât gao nắm tay Khương Tổ, khóe mắt cũng là đọng đầy thủy quang.

Sau khi cắt chỉ, Khương Trạch có thể dưới sự nâng đỡ bước đi vài bước trong phòng, bởi vì mấy ngày nay cả người đều ngứa ngáy khó chịu, Khương Trạch cực lực yêu cầu muốn tắm rửa cùng với ra khỏi phòng phơi nắng, thế nhưng lại bị Lý ngự y một lời cự tuyệt: Nữ tử sinh sản thuận lợi cũng phải nằm giường than một tháng, không thể chạm nước ra gió, tình huống của bệ hạ lần này so với sinh sản bình thường còn nghiêm trọng hơn mấy lần, chỉ ít ba tháng cũng không được làm những việc như vậy!

Cứ thế nhẫn nại qua thêm mười mấy ngày, đợi đến lúc Tiểu Viên đầy tháng Lý ngự y cũng phát hiện Khương Trạch dưới sự trị liệu của hai phương pháp thuốc bổ và châm cứu, thân thể cứ nhiên cấp tốc khôi phục —

tuy rằng còn chưa khôi phục tới trình độ có thể xuất chinh ra trận, thế nhưng xử lý những chuyện chính vụ bình thường đã không còn vấn đề.

Vì vậy đêm hôm đó, Khương Trạch liền được hủy lệnh cấm, như một chú cún con vui vẻ đùa nghịch trong hồ tắm rất lâu, cho đến khi Khương Tổ bắt đầu lo lắng tìm cách vớt y lên thì Khương Trạch còn nhân lúc bất ngờ kéo mất cả chân của hân lồi vào trong nước, sau đó còn nhào người lên hôn hân thật sâu dưới đáy ao.

Khương Tổ rất nhanh đảo khách thành chủ, vòng tay ôm lấy cái eo mềm dẻo tinh tế của tiểu hài tử nhà mình, đặt y lên trên thành hồ không ngừng chiếm đất công thành, vành tai chạm vào tóc mai.

Mặc dù có chút tiếc nuối vì không thể tiến hành những chuyện càng thêm thân mật không thể miêu tả, thế nhưng Khương Trạch vẫn là khá hài lòng liếm liếm khoe môi được ôm trở về — cho đến tận khi vết thương của y hoàn toàn khép lại, Khương Tổ khẳng định sẽ không dễ dàng ăn tươi y, thế nhưng so với suốt một tháng trước nghiêm ngặt cấm dục, hiện tại đã có thể xem như chất lượng tăng vọt rồi.

Khương Trạch vui ở trong lòng Khương Tổ lắc lắc ngón chân, khoái trá bắt đầu tính ngày.

Đến đầu tháng tư, Khương Trạch quay về triều đình.

Trước đó, mặt dù sự mất tích của y đã có dấu hiệu trước, thế nhưng dù sao lý do ‘cảm nhiễm phong hàn’ mà Khương Tổ nói ra cũng quá mức gượng ép, dẫn tới đại bộ phận triều thần đều âm thầm lo âu thấp thỏm. Thậm chí có người còn lớn mật suy đoán, có phải Khương Tổ đã phát động cung biến, giam lỏng Thiên tử.

Bất quá suốt năm ngày sau đó Khương Tổ cũng không hề xuất hiện trong triều, trái lại khiến đại bộ phận quan viên tin tưởng Khương Trạch chân chính đã ngã bệnh.

Qua hết năm ngày, Khương Tổ liền bắt đầu thượng triều chủ trì chính vụ, thế nhưng gần một tháng trôi qua hân cũng không nhắc lại về Khương Trạch một tiếng nào, mặc dù vẫn như dĩ vãng nghiêm túc xử lý mọi chuyện, thế nhưng lại là đi đứng vội vàng, thần sắc gấp rút, vô số triều thần đều cảm thấy bàng hoàng.

Mọi người đều thấp thỏm chờ đợi đến lúc biến thiên.

May mắn là, sau tròn một tháng Khương Trạch rốt cục cũng bình yên quay lại, nhìn thái độ của Thiên tử cùng Tịnh Kiên Vương không hề có một chút ngăn cách khập khiễng nào, mọi người tuy là trong lòng có âm thầm suy đoán, thế nhưng cũng không ai ngu ngốc mở miệng nói ra ngoài. Khương Trạch thấy vậy liền dùng một câu ‘Cảm tạ chư vị ái khanh giúp trẫm thủ vững triều cương’ làm cớ mà ban thưởng bá quan, khiến mọi người đều là sắc mặt rạng rỡ, thế cục rốt cục quay về thành mặt hồ tĩnh lặng, khối đá đè nặng trong lòng mọi người cũng bị vứt đi.

Tháng tư năm Nguyên Sóc thứ ba, nhi tử của Khương đế cùng Tịnh Kiên Vương, Khương Hy đầy tháng, lập làm Thái tử.

... Đây quả thực tựa như giữa trưa hè chói chang vang lên một đạo sấm sét, đánh đến mọi người toàn thân chấn động, ngoài sắc trong mềm!

Vì vậy các đại thần trước đó sắc mặt rạng rỡ, mỗi người đều biến thành không ngừng run rẩy, ngây ngốc quan sát sắc mặt bình tĩnh của Khương Trạch. Trong đầu mọi người đều có chung một vấn đề: Vì sao lại là nhi tử của Khương đế và Tịnh Kiên Vương? Như vậy rốt cục Khương Hy là nhi tử của Khương Trạch hay là Khương Tổ đây?

... Rốt cuộc là cái ý tứ gì?

Cùng lúc đó, có một lời đồn thập phần kỳ quái nổi lên, dùng tư thái cuộn trào mãnh liệt không thể dự đoán trước mà tập kích toàn bộ Khương quốc.

— Mẫu thân của Thái tử Khương Hy sở dĩ không có dấu tích để nhìn thấy là bởi vì, Khương Hy căn bản không có mẫu thân, mà là do Khương Trạch sinh ra!

Lời đồn này thật sự quá mức kinh hãi, bách tính nghe được cũng là đầu váng mắt hoa, khó có thể tiếp thu.

Nhưng lời đồn sở dĩ gọi là lời đồn bởi vì, nó không cần bất luận quy luật gì —— chỉ cần có người nguyện ý tin tưởng liền trở thành không tưởng nào không có gió lửa, phổ biến khắp nơi. Nếu như lại thêm một chút thao tác thỏa đáng, liền có thể trở thành chân tướng được mọi người công nhận.

Cũng vào tháng tư năm Nguyên Sóc thứ ba, liên minh Tề quốc cùng Hung Nô tan vỡ, người Hung Nô lui binh, Tề quân của Tông Chính Việt vô lực khổ chiến, đào vong nghìn dặm.

Cùng lúc đó, ba vạn binh lính do Viên Tú thống lĩnh tiến thêm năm trăm dặm, trực tiếp uy hiếp biên giới Hàn quốc. Quốc quân Hàn quốc e sợ Khương quốc dấy binh không người chống đỡ, cuống quýt từ cảnh nội Tề quốc thoát triệt ba vạn binh mã quay về trấn giữ biên ải.

Đại chiến hết sức căng thẳng.

1/ Vành tai chạm vào tóc mai: Nguyên văn Hán Việt ‘Nhĩ tán tư ma’, xuất xứ từ một câu trong Hồng lâu mộng của Tào Tuyết Cần, chỉ sự gần gũi thân mật.

45. Chương 45

Thiên hạ sơ định

Năm Nguyên Sóc thứ ba, Hung Nô lui binh, My Cạn ngự giá thân chinh diên cuồng công kích Tề quốc, Tề quân binh bại như núi đổ.

Trước kia Khương Trạch nhân cơ hội Tề Sở tranh chấp cướp đoạt Tùy quốc, hiện tại một năm trôi qua, song phương giao phong nhiều lần, mà vừa lúc Hung Nô lui binh khiến thế cân bằng bị phá hủy, thời cơ đã thành thực.

Khương Trạch biết, đời này sẽ không lại xuất hiện cái gì liên minh Tề Sở cùng nhau chống lại Khương quốc nữa. Vì vậy, trước khi Viên Tú lĩnh binh đi trấn thủ biên giới Khương Hàn, Khương Trạch từng nói: Nếu như Hung Nô lui binh, ba vạn binh biên ải liền tiến lên áp sát làm ra khí thế muốn đánh hạ Hàn quốc, phải khiến cho hai nước Hàn Sở khản trương một phen.

Chỉ là đó dù sao vẫn là căn dặn riêng, hành động hiện tại của Viên Tú trong mắt nhiều người chính là vượt qua quyền hạn, sau khi tin tức truyền về triều thì bá quan cũng bắt đầu vì việc có nên xuất chinh hay không mà tranh luận không ngừng.

Bất luận là trạng huống nào cũng sẽ có hai phái chủ hòa và chủ chiến, phe chủ chiến cho rằng tình thế trên chiến trường Tề Sở đã sáng tỏ, Khương quốc xuất binh chinh phạt Hàn tất nước Sở sẽ không đưa binh tương trợ, muốn thành công cũng là chuyện dễ dàng. Phái bảo thủ lại cho rằng, Khương quốc chưa thể thống nhất quân lực còn lại của Tùy quốc, hơn nữa trước đó Khương Trạch lại cho hơn một nửa quân lính xuất ngũ, với binh lực như vậy chỉ sợ sẽ có nhiều biến hóa không lường trước được, tốt nhất nên hành sự ổn trọng, tiếp tục bàng quan.

Vì vậy hai phái liên tiếp tục không ngừng khẩu chiến, bởi vì nhân số phái bảo thủ không nhiều, chưa hết nửa canh giờ đã bị đối thủ dùng lý lẽ gây gợn phun đến thương tích đầy mình, cho dù cố gắng hơn nữa cũng không thể thuyết phục bất kỳ người nào.

Khương Trạch cực kỳ hăng hái nhìn cảnh hỗn loạn này —— từ lúc Khương Tổ chấp chưởng triều đình, những cơ hội như vậy quả là khó bề xuất hiện. Huống chi y lúc trước còn ‘bệnh’ gần một tháng, càng cảm thấy cảnh tượng này vui vẻ khó có.

Thế nên chờ đến khi phái bảo thủ bị khinh bỉ đến vô lực phản kích, Khương Trạch mới thi thi nhiên nhiên nói: “Tĩnh Kiên Vương cảm thấy như thế nào? “

Khương Tổ nhìn một vòng mọi người xung quanh, nhìn thấy tất cả đều cúi đầu tỏ vẻ cung kính khi chạm vào ánh mắt mình, liền dùng ngữ khí như đinh đóng cột dùng một chữ để trả lời: “Chiến!”

Khương Trạch cong cong khóe môi, vỗ tay nói: “Tốt!”

Mọi người nghe được lời ấy nhất thời đều kinh hãi, lục tục khuyên nhủ: “Chuyện này, theo tin tức thì tuy rằng Hàn quốc đã cho Sở quốc mượn năm vạn binh mã đánh Tề, thế nhưng trong nước chỉ ít cũng còn bảy vạn binh mã. Bệ hạ chỉ lĩnh theo sáu vạn xuất chinh, sợ rằng không thích hợp!”

“Đúng vậy, xin bệ hạ nghĩ lại a!”

“Ít nhất cũng nên tập hợp mười vạn quân mới xem như ổn thỏa nha!”

...

Thậm chí ngay cả Khương Tổ cũng đều ngưng mắt nhìn y, chậm rãi nói: “Không được.”

Khương Trạch nhìn thấy trên mặt Khương Tổ đầy vẻ phản đối, nhất thời cũng không hiểu được vì sao, vì vậy có chút nhướn mi nói: “Hàn quốc hiện tại đã thành dạng gì, các vị cũng đã hiểu rõ từ lâu —— trăm chỉ cần lĩnh theo sáu vạn tinh binh đã đủ để dẹp yên Hàn quốc!”

Đây cũng không phải do Khương Trạch cuồng vọng tự đại, mà là trong số năm nước, ngoại trừ Tỳ quốc bị huynh đệ trong nhà cái cọ khiến chương khí khắp nơi thì Hàn quốc là quốc gia yếu nhược nhất. Kiếp trước y vừa chinh phạt Tề quốc, đánh chết Tông Chính Việt xong, Thiên tử Hàn quốc lập tức cúi đầu xưng thần, tự tay dâng cơ đồ lãnh thổ lên để đổi lấy bình an phú quý của bản thân.

Quốc quân của một quốc gia có thể làm đến phân lượng này, cũng thật sự quá khiến người chê cười rồi.

Đời trước đã là như vậy, đời này Hàn quốc cũng không khác những gì trong trí nhớ của y là mấy. Có lẽ đã ôm chân Sở quốc quá lâu, triều đình ngày càng sa sút, đến thế hệ Thiên tử hiện nay, mười năm tại vị xa hoa *** dật, một lòng cầu thuốc trường sinh cơ hồ không hỏi chuyện triều chính, đại thần thế tộc tranh đoạt quyền lực gần như điên cuồng, thiên tử còn vùng tiền nuôi không một đám đạo nhân khiến quốc khố trống rỗng. Mà quốc khố đã không còn thì tài chính cho quân sự tất nhiên thiếu hụt, đến nay binh phế ngựa gãy, vô luận là năng lực chém giết hay sĩ khí của tướng sĩ đều mơ hồ nhược tiểu. Hơn nữa, địa thế Hàn quốc trống trải thích hợp kỵ binh chiến đấu, chỉ cần điều ra một chi kỵ binh tinh nhuệ làm tiên phong, bảo đảm khiến cho tướng lĩnh thủ thành của Hàn quốc sợ đến tè ra quần, không đánh mà hàng.

Đối với binh mã Tề Sở hiện còn bị vây trên chiến trường mà nói, giả sử Khương Sở liên quân, chẳng quản cái gì Tề quốc, cái gì Hung Nô, sợ rằng không chờ đến nửa năm đã tiến đến biên giới Tề quốc, thế như chẻ tre mà bắc thượng chinh phục Hung Nô.

Nhưng trên đời này, giả sử chính là không tồn tại.

Trong điện mọi người tựa hồ cũng bị khí phách của Khương Trạch chấn nhiếp, nhất thời mục trừng khẩu ngốc, hoàn toàn không dám phát ra tiếng động.

Chỉ có Khương Tổ mặt không đổi sắc nói: “Thần nguyện lĩnh ba vạn tinh binh, cùng Thái úy hội hợp đánh vào Hàn quốc.”

“Tốt!” Khương Trạch nói, “Trẫm liền cùng Tịnh Kiên Vương đồng hành, đánh hạ Hàn quốc..”

Khương Tổ lặp lại một lần: “Không được.”

Trong lúc thần sắc Khương Trạch tràn đầy kinh ngạc, hần lại thông thả mà kiên định bởi thêm một câu: “Trận chiến này, bốn vương không cho phép bệ hạ thân chinh.”

.....

Lúc sáng, tình cảnh giằng co của hai huynh đệ trên triều, nhất là một câu ‘bốn vương không cho phép’ của Khương Tổ đã khiến không ít quan viên ngày người kinh hãi.

... Tuy rằng mọi người đều hiểu Khương đế cũng không thêm để ý việc Khương Tổ nắm quyền, thế nhưng bọn họ luôn cảm thấy tình thế cũng không phải đơn giản như vậy. Chỉ ít khi Tịnh Kiên Vương nói ra lời

‘không cho phép’ tràn đầy hàm nghĩa mệnh lệnh này, Thiên tử vẫn như trước mặt không đổi sắc, liền có thể nhìn ra được địa vị cùng cảm tình của hai người.

Kết hợp với lời đồn đại đã lưu truyền khắp nơi từ lúc vị Thái tử không rõ từ đâu đến kia xuất hiện... Đây, cả đám người nhất tề âm thầm lắc đầu, chỉ có thể cảm khái một câu —— Hoàng gia thật quá loạn rồi!

Sự cảm thán của mọi người, Khương Trạch không thể biết được. Đương nhiên, nếu như y biết, rất có thể sẽ càng nỗ lực tuyên cáo thiên hạ, Khương Tổ là thuộc về y, khiến người bên ngoài không dám mơ ước.

Lúc này, y đang cùng Khương Tổ tắm rửa trong hồ tắm ngự dụng.

Bây giờ đã là đầu tháng năm, ngày hè nóng nực chói chang khoan thai tiến đến, so với những ngày lạnh lẽo mùa đông, mùa hạ chỉ ít mỗi ngày đều có thể tùy ý tắm rửa một phen. Tương ứng với việc đó, cơ hội để Khương Tổ, ‘thuần khiết’ đối diện với ca ca nhà mình cũng nhiều hơn không ít.

Tựa như hiện tại, Khương Trạch đang dựa vào thành hồ, lắc lắc bàn chân vuốt ve đùi của Khương Tổ, không ngừng trêu chọc hân: “Ca ca vì sao không cho phép đệ xuất chinh?”

Khương Tổ bắt được thứ nghịch ngợm không an phận gì đó, nhẹ nhàng vuốt ve gan bàn chân của đối phương, nghe thấy y vì vậy phát ra tiếng cười liền chậm rãi dọc theo đôi chân mơn trớn đến vết sẹo trên bụng kia: “Vết thương của A Trạch chưa khỏi hẳn, không được phép lên chiến trường”

Khương Trạch bị một chuỗi vuốt ve này chạm đến có chút khó nhịn, rất muốn hóa thân làm sói một ngụm ăn tươi Khương Tổ. Thế nhưng rốt cục vẫn là tồn tại vài phần lý trí, tận hết khả năng biểu lộ bộ dáng chân thành: “Đã hoàn toàn khỏi hẳn rồi, ca ca không cần lo lắng như vậy..”

Khương Tổ chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn y: “Lý ngự y có nói, vết thương này tuy bề ngoài có vẻ như đã lành hẳn, thế nhưng bên trong cũng không giống vậy. Chiến trường đao kiếm không có mắt, không thể mạo hiểm.”

Lúc trước khi Lý ngự y thực hành phương pháp may vết thương trên người tử tù cũng chỉ thành công một lần, sau đó người này lại chết đi, đến lúc Lý ngự y mổ bụng gã ra mới phát hiện vết sẹo kia cũng chỉ có một lớp da bên ngoài là khép lại, chân chính muốn bình phục hoàn toàn sợ rằng phải mất ba bốn năm.

Khương Trạch vẫn cảm thấy ca ca nhà mình là quá mức lo lắng, dứt khoát nói: “Nếu đệ không được đi, ca ca cũng không thể đi.”

Biểu tình cùng ngữ điệu của Khương Trạch tuy rằng có chút tùy hứng, thế nhưng lại cùng Khương Tổ không hề khác biệt.

Y rất lo người kiếp trước giật dây ám sát Khương Tổ đời này vẫn còn có thể động thủ.

Tuy rằng theo suy đoán, chủ mưu rất có thể là Văn Nhân Diễm, thế nhưng đến nay cũng không có bất kỳ chứng cứ đáng tin nào. Thậm chí đôi khi buồn chán y cũng thường nghĩ đến việc này, không muốn buông tha bất kỳ khả năng nào có thể khiến Khương Tổ bị nguy hiểm.

Duy có việc thật khiến người đau đầu chính là, không thể xác định được mỗi nguy hiểm có còn tồn tại hay không.

Vì vậy, Khương Tổ vì lo lắng cho vết thương của y mà không cho phép y thân chinh, Khương Trạch lại lo lắng cho tính mệnh của hân mà quyết ý thân chinh, đây cũng không có gì đáng trách.

Khương Tổ nghĩ đến hài tử nhà mình hiển nhiên đang có việc gạt mình, liền vuốt ve vết sẹo đáng sợ trên bụng y kia, nhàn nhạt liếc nhìn đối phương: “Đệ không tin ta có thể đánh thắng quân đội Hàn quốc? “

“Cũng không phải vậy!” Khương Trạch nghe thế ánh mắt có chút lóe sáng, trái lại gương mặt lại lộ nét không vui phồng lên, “Lúc trước đệ nghe nói nữ nhi của Ngự Sử đại phu đối với đại ca vừa gặp đã yêu, thậm chí còn hào phóng tuyên bố, phi quân bất gả!... Đệ lại nghe nói, Hàn quốc có nhiều mỹ nhân, chuyện này sau khi đánh hạ Hàn quốc trở về nói không chừng sẽ có thật nhiều nữ nhân noi theo nàng ta, phi quân bất gả!”

Nữ nhân trong miệng của Khương Trạch chính là quý tộc cũ của Tùy quốc, bản thân được nuông chiều từ bé, ngang ngược hoành hành, cũng không biết vì sao lại đánh chủ ý lên người Khương Tổ, chỉ ngăn ngừa một tháng liền làm âm ỉ đến người người đều biết.

Khi đó Khương Trạch còn đang ở trong tháng, lúc tin tức truyền đến tai y thì Khương Tổ đã xử lý xong hết mọi việc. Ngự sử đại phu kia bị hấn tùy tiện một lý do giáng hết tam phẩm, nữ nhi cũng vội vã gả cho người khác, không đề cập đến việc lang quân như ý nữa.

Khương Tổ cong khóe môi: “Ta cũng sẽ không thú nàng, để ý nàng làm chi.” So với hấn, ý niệm của các đệ tử sĩ tộc đối với Khương Trạch chỉ sợ càng sâu hơn một chút, nếu không phải địa vị của y cao quý, chỉ sợ đã sớm hấp dẫn vô số ong bướm rồi.

Khương Tổ xoa xoa cái bụng mềm nhũn của đối phương, trong mắt hàn ý càn sâu.

Khương Trạch vẫn chưa chú ý đến sự trầm tư của Khương Tổ, chỉ vô ý thức né tránh bàn tay của hấn.

Trước khi mang thai, y tuy không có cơ bụng rõ ràng như Khương Tổ vậy, thể nhưng vân da ở nơi này vẫn là rõ ràng chắc khỏe, cực kỳ xinh đẹp. Từ khi sinh Tiểu Viên đến nay đã hai tháng có thừa, tuy rằng vùng bụng đã bằng phẳng như lúc trước nhưng vẫn chưa hồi phục được vóc người như trước, thậm chí phía trên còn bày ra một đạo vết sẹo xấu xí, càng ảnh hưởng đến thẩm mỹ. Khương Trạch bề ngoài giống như không quá để ý chuyện này, thể nhưng thực tế lại là mang theo mấy phần lo lắng.

— phải vững vàng mê hoặc ca ca nha, vóc người là mấu chốt nhất, làm sao có thể để cảm xúc sờ vào không tốt như vậy chứ?!

Vì vậy Khương Trạch liền nắm lấy bàn tay của Khương Tổ đặt trên bụng kéo về phía sau — hôm qua đích thân y đã cảm nhận thử, trên người mình xúc cảm tốt nhất là nơi này, không chỉ có hình dạng tròn căng, màu da trắng nõn, mà khi sờ vào xúc cảm cũng là phi thường tốt, co dãn mịn màng: “... Thế nhưng đệ muốn ở cùng ca ca.”

Khương Tổ cảm thấy hành động mờ ám của tiểu hài tử nhà mình thế nào cũng rất thú vị, liền cũng không chọc thủng lòng dạ nhỏ mọn của y, chỉ là thuận theo động tác của y, mở ra thứ sáu thăm bên dưới, dùng đầu ngón tay đụng chạm hoa tâm, khiến người nhẹ nhàng thở dốc: “Ngoan một chút, chờ ta trở về.”

Hấn dùng thứ ngữ điệu trầm thấp Khương Trạch yêu thích nhất, nhẹ nhàng thủ thi bên tai y “Được không?”

Khương Trạch nhất thời cảm thấy ngay cả xương cốt của mình cũng đã bị nắn mềm đi.

Khương Trạch cố gắng bình phục sự run rẩy trong lòng, vô ý thức kẹp chặt hông của Khương Tổ hơn nữa: “... Thế nhưng, thế nhưng, đệ sợ...”

“Thiên hạ này đang lúc loạn lạc... Không có nơi nào có thể khiến đệ yên tâm hơn vị trí bên cạnh ca ca...”

Khương Tổ nghe vậy liền khựng lại.

Hấn ngưng mắt thật sâu nhìn tiểu hài tử nhà mình, mạnh mẽ giữ y trên vách hồ tắm, nương theo nước ấm chậm rãi tiến nhập thân thể đối phương. Hấn hôn nhẹ người dưới thân đang động tình đến khóe mắt đỏ hồng, cúi đầu thở dài: “Thực sự là... tiểu hài tử hư hỏng.”

.....

Tháng năm năm thứ ba Nguyên Sóc, Khương Trạch dời đô đến Lạc thành.

Cùng tháng, Khương Tổ lĩnh hai vạn binh sĩ hội họp cùng Viên Tú. Tháng bảy, Khương Trạch lĩnh hơn vạn người vận chuyển lương thảo tiến về tiền tuyến.

Tuy rằng từ kiếp trước đến bây giờ y vẫn chỉ luôn lĩnh quân xung phong ở tuyến đầu, chưa bao giờ làm những chuyện hậu cần vận chuyển quân nhu hoặc các loại hỗ trợ ở hậu phương, thể nhưng kiếp này, Khương Trạch lại vui vẻ chịu đựng.

.....

Góc nhìn quay ngược lại một chút, đến trước khi Tề Sở Khai chiến.

Trên thực tế vô luận là Tề, Sở hay Hàn, thậm chí cả dân tộc Hung Nô cũng đều thỏa thuê mãn nguyện, thập phần nắm chắc có thể có thể hạ gục đối phương. Chỉ tiếc lý tưởng có đầy đặn đến thế nào cũng đều bị hiện thực hung hăng tát mạnh một cái.

Mà để đến tình huống hiện tại, trong lòng Tông Chính Việt cũng rất phiền não, mà Mỵ Cận lại là càng khổ tâm.

Kiếp trước, Tông Chính Việt liên hợp cùng dân tộc Hung Nô tiến đánh Sở quốc, việc đột kích của dân tộc Hung Nô chính là điều kiện chủ yếu khiến Mỵ Cận trở tay không kịp. Nước Sở nhiều sông ngòi, nhiều người thiện thủy tính, nếu Mỵ Cận có đủ thời gian an bày chiến trường chủ yếu trên mặt nước, cho dù phải đối mặt với toàn bộ binh sĩ Tề quốc cùng Hung Nô, hắn cũng có cơ hội cực lớn chuyển bại thành thắng.

Chỉ tiếc sống lại một lần, thời gian hắn có thể sử dụng lại quá ngắn: kiếp trước là thế lực bị hạ gục gần như sớm nhất, Mỵ Cận biết rõ Sở quốc lúc này đã bị vây trong dầu sôi lửa bỏng, trước có Tề quốc nhìn chăm chăm, sau lại có Khương Trạch chờ đợi bọ ngựa bắt ve. Nếu không mau chóng chặn đứng Tề quốc, kết cục đời này của hắn sợ rằng còn bết bát hơn kiếp trước.

Dù sao bọn họ ba nước liên thủ mới có thể đem Khương Trạch vừa cướp đoạt Tùy quốc vây ở một góc khó thể trở mình, nếu đời này Khương Trạch buông tha đường lối đời trước không chiếm Tùy quốc mà tinh luyện binh mã, bọn người đã bị tiêu hao không ít như bọn họ sợ rằng lại càng vô lực chống đỡ.

Đây là tình hình tệ nhất ban đầu Mỵ Cận dự đoán, thế nhưng trên thực tế, lại có chuyện còn tệ hại hơn kiếp trước xảy ra.

— bởi vì kiếp trước, cái chết của Khương Tổ khiến Khương Trạch trực tiếp nhập ma, trở nên điên cuồng, kiếp này sống lại, Mỵ Cận không dám tùy ý ám sát Khương Tổ, chỉ có thể nỗ lực phơi bày lòng không thần phục của Khương Tổ, hy vọng có thể khiến hai người bọn họ giống như huynh đệ họ Cơ không ngừng tranh giành, tiêu hao thực lực tài nguyên Khương quốc.

Nhưng mà hắn lại không ngờ, đợi đến khi hắn có thể liên hợp Hàn quốc đánh Tề thì, cục diện hắn dày công bày ra hi vọng có thể gây xích mích giữa hai người, thậm chí dưới tình huống chứng cứ đưa ra vô cùng xác thực như vậy, Khương Trạch không những không giống kiếp trước thanh trừng những thế lực dưới trướng Khương Tổ mà thậm chí còn phong đối phương làm Tịnh Kiên Vương, cùng nhau thống trị Khương quốc?!

Lúc Mỵ Cận thu được tin tức này cả người đều cảm thấy không thoải mái!

Chỉ tiếc tin tức muốn truyền về cần thời gian rất lâu, cho đến khi truyền vào tai Mỵ Cận thì hắn đã thuyết phục xong quốc quân Hàn quốc mượn năm vạn binh mã, thống lĩnh cùng với mười vạn binh mã và thủy sư Sở quốc, xuất chinh nước Tề.

Cùng lúc đó, mười hai vạn liên quân của Tề quốc và Hung Nô đã tiếp cận đến gần.

Song phương đối mặt, không hẹn mà phải phát cùng nghe được trong lòng đối phương giận dữ quát lên: “Giỏi cho lão tặc nhà người!” .

Dự cảm không ổn ủa đến, đối với Tề quốc và Sở quốc lúc này, lựa chọn tốt nhất vốn là bắt tay giảng hòa.

Chỉ tiếc, đối với Mỵ Cận mà nói, Tông Chính Việt chính là đầu sỏ khiến cho Sở quốc của hắn đại diệt, không còn mặt mũi đối diện với liệt tổ liệt tông. Mà đối với Tông Chính Việt mà nói, bản tính tham lam của gã đã áp đảo hết thảy, thậm chí còn cấp thiết muốn chinh phục Sở quốc, xua binh tây hạ sát phạt Khương Trạch, rửa sạch nhục quốc.

Vì vậy, hai vị đế vương có thể tính là thông minh đều vì thâm cừ đại hận ở kiếp trước mà tiến vào tình thế tranh chấp khí phách.

Chỉ là, tranh chấp không đúng lúc.

Lúc này vô luận là Tông Chính Việt cũng tốt Mỵ Cận cũng được, ai cũng không ý thức được sự chệch đi rõ ràng của lịch sử, Cơ Ngọc lại để Cơ Minh thuận lợi sống sót dẫn đến Tùy quốc nội loạn. Mà trận chiến Khương Tùy vốn nên dùng hai năm để kết thúc, hiện tại lại dùng thời gian chưa đến nửa năm.

Lúc Mỹ Cận và Tông Chính Việt thu được tin tức này thì trước mắt đều biến thành màu đen, thiếu chút nữa là tức đến huyệt hơi mà chết.

Thế nhưng bọn họ rất cực cũng kiên cường chống đỡ qua rồi.

Chỉ là hai người Tông Chính Việt và Mỹ Cận đều bởi vì có cơ hội sống lại một đời mà tâm tình cực kỳ kích động, đến khi nghe được Khương Trạch đã nhanh chóng chiếm được Tùy quốc mới giống như bị một xô nước đá dội thẳng lên đầu mà bình tĩnh lại. Thế nhưng tình huống giằng co đã kéo dài một năm, ngoại trừ binh mã mệt nhọc, ý chí binh sĩ rệu rã, khó khăn lớn nhất chính là lương thảo hai bên đã bắt đầu trở nên thiếu hụt.

Trừ những vấn đề đó ra, tuy rằng trong tay Mỹ Cận có mười bảy vạn tinh binh, thế nhưng chân chính dùng được cũng chỉ có mười ba vạn tinh binh nước Sở. Muốn chính diện giao phong với Tề quân và Hung Nô mà nói, đám Hàn quân đã hiện thực hóa câu nói đội hữu như heo, cực kỳ xứng chức mà không ngừng hãm hại bọn họ.

... Sợ chết đến như vậy, nhất gan chẳng khác chuột! Nếu sớm biết như vậy Mỹ Cận còn không bằng trực tiếp xua quân chinh phạt Hàn quốc, không chừng còn có thể phô trương thanh thế một phen!

Trận chiến này cũng không cần giằng co kéo dài, đến tận hôm nay kết luận cơ hồ cũng được định ra. Có những đại thần ý thức thanh tỉnh thấy rõ thời thế, lại đối với quốc quân nhà mình khẩn khẩn một mực hỏa lâm đầu mà thúc thủ vô sách, càng đừng nói đến việc can gián thiên tử, đối hướng liên thủ với đối phương chống đỡ Khương Trạch ở Tùy quốc, lúc này đang không ngừng chà tay nôn nóng chờ cơ hội

Đương nhiên, cho dù có thể can gián thì tình huống cũng không tốt đẹp như tưởng tượng.

Nếu song phương thật sự ký kết liên minh cũng không thể gia tăng sự tín nhiệm giữa bọn họ. Nước bởi vì kiếp trước bị người phản bội mà canh cánh trong lòng, đến lúc Khương Trạch lĩnh binh tiến vào, hai nước Tề Sở dĩ nhiên sẽ ba lần bốn lượt khước từ trách nhiệm chính diện đối kháng Khương quốc, càng không muốn đem phía sau lưng mình giao cho đối phương..

Hình ảnh này thực sự cũng xinh đẹp đến không dám nhìn nhiều rồi.

Vô luận từ góc độ nào đến xem, từ lúc song phương đưa ra quyết định đánh nhau, cho dù phát sinh bất cứ tình huống gì cũng chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ tiếp tục chiến đấu.

Cho đến lúc phân ra thắng bại.

Tháng tư, người Hung Nô vô lực tiếp tục chu cấp chiến tranh, rốt cục lui binh.

Mỹ Cận phảng phất nhìn thấy hy vọng thắng lợi.

Hắn không chút để ý đến sự phản đối của nhóm đại thần, đem toàn bộ tài nguyên Sở quốc đều dồn vào chiến trường, thế phải chiếm được Tề quốc. Giữa lúc hắn đang đem Tề quốc cũng đồng dạng binh mã cận kề đánh lui nghìn dặm, lại truyền đến tin tức Khương quân đã áp sát ranh giới Khương Hàn, có thể muốn tiến đánh Hàn quốc.

Môi hở răng lạnh, nếu như Hàn quốc bị diệt, Sở quốc cũng sẽ rơi vào nguy cơ, đó cũng là lý do vì sao Sở quốc vẫn luôn hỗ trợ nhân nhượng Hàn quốc đến giờ. Chỉ là lúc này đã đến thời khắc mấu chốt, Mỹ Cận không còn tâm tư quan tâm đến việc khác, chỉ có thể toàn tâm toàn ý đánh hạ Tề quốc.

Quyết định của hắn cũng vô cùng sai lầm.

Lãnh thổ Tề Sở mệnh mông rộng lớn, Cho dù là ba nước Khương Tùy Hàn gộp lại cũng không thể sánh bằng. Địa thế Sở quốc sông hồ ngang dọc, đối với quân đội chỉ quen chinh chiến nơi khô hạn như Khương quân mà nói, muốn thủy chiến thật sự khiến bọn họ thống khổ vô cùng.

—— Chiếm không được Tề quốc, Sở quốc tắt vong; thế nhưng nếu chiếm được Tề quốc, thắng bại đã định!

.....

Tháng tám năm Nguyên Sóc thứ ba, Khương đề thân chinh chiến trường xua quân Hàn quốc. Tháng mười hai, đại quân liên tục đoạt được tám quận, trực tiếp áp sát thủ đô Hàn quốc.

Thiên tử Hàn quốc nghe tin, suốt đêm lĩnh binh đào vong đến nơi đại quân Sở của My Cận đóng giữ. Đáng tiếc, khí số đã tận, quốc quân Hàn quốc trước khi hội họp được với Sở quốc đã chạm mặt với quân đội Tề quốc, lập tức bị giết.

Một tháng sau đó, Khương Trạch chiếm giữ trọn vẹn Hàn quốc. Cùng tháng, Tề quân Tông Chính Việt sai người đưa đến hai mươi ba thành viên thuộc hoàng gia Hàn quốc, hứa hẹn cùng Khương quốc làm lân bang vĩnh viễn giao hảo, thỉnh cầu Khương quốc xuất binh tương trợ chống đỡ Sở quốc.

Viện binh chưa đến My Cận đã đại phát thần uy, tự mình chém chết chủ tướng Tề quốc, không lâu sau liền bắt sống Tông Chính Việt nguy trang thành dân chạy nạn, kỳ vọng có thể dựa vào sự rối loạn đào tẩu.

Tề Sở chi chiến đến đây chấm dứt.

Thiên hạ sơ định.

1/ Phi quân bắt gả: không phải người không gả, là lời hứa hẹn thường nghe nhất của những cặp đôi yêu nhau, thường đi kèm với ‘phi quân bất thú’, không phải người không cưới của người nam.

2/ Bọ ngựa bắt ve: là một phần đầu của câu ‘Bọ ngựa bắt ve chim sẽ phía sau’, ý chỉ khi một đối tượng đang muốn tiêu diệt đối tượng khác, lại không ngờ đến có người đã ở phía sau canh chừng mình. Ở đây, ám chỉ Tề Sở đánh nhau, Khương Trạch đã ở phía sau chờ hưởng lợi.

46. Chương 46

Trước lúc hạ màn (thượng)

Tháng mười hai, quan lại Hàn quốc nghênh đón tân Thiên tử tiến nhập Hàn cung, từ nay về sau trên đời đã không còn Hàn quốc, nơi này đã chính thức lệ thuộc Khương quốc.

Một ngày này, gió tuyết phiêu diêu, đại quân được an bày tại vị trí ngoài trăm dặm, Khương Trạch chỉ dẫn theo không đến một vạn tinh binh chậm rãi tiến về đô thành Hàn quốc.

Một đường đi tới, bách tính đều quỳ rạp dập đầu, cung kính nghênh tiếp tân đế.

So với khi đánh hạ Tùy quốc, mười vạn binh mã Hàn quốc quả thực không chịu nổi một kích, cướp đoạt Hàn quốc thật sự cũng dễ dàng như lấy đồ vật trong túi vậy.

Vô luận kiếp trước hay kiếp này, Hàn quốc cho đến bây giờ vẫn là không thú vị như vậy, bất quá kiếp này có Khương Tổ bên cạnh, ngược lại cũng không quá tệ.

Khương Trạch ngồi trong xa giá, mạn bất kinh tâm nghĩ.

Y cũng không dư thừa tâm tình quan sát phong cảnh giang sơn đã thuộc về mình, dù sao hôm nay gió tuyết cũng hơi lớn, chỉ ít nên nhỏ lại một chút y và Khương Tổ mới có thể thưởng thức mỹ cảnh Hàn quốc.

Nhưng ngay lúc binh mã dẫn đầu tiến vào cửa thành, Khương Trạch giống như nhận ra điều gì, hơi hơi nhíu mi.

Y đứng trên liễn xa, ngưng mắt nhìn về phía bách tính đang quỳ lạy bên phía trái con đường..

Bọn họ đại thể đang mặc y phục mùa đông cũng coi như dày dặn, lạnh run quỳ gối trong gió tuyết, tùy ý để hoa tuyết rơi vào trên tóc, trên lưng, thậm chí là vùi lấp cả người bọn họ, khiến thiên địa chỉ còn lại một màu trắng thuần.

Gió tuyết phiêu diêu, sắc trời u ám. Khương Trạch căn bản cũng vô pháp nhìn thấy biểu tình của bách tính đang cúi đầu quỳ lạy ven đường..

Y hơi nhíu mày.

Khương Trạch chuẩn bị gơ tay lên lệnh cho binh sĩ phía trước dừng chân, cũng ngay lúc này, con người của y lập tức nhanh chóng co rút!

— y thấy được một đôi mắt không thuộc về binh dân bách tính, mà cực kỳ băng lãnh thâm độc!

Vào thời khắc này, tất cả dường như đều ngưng trệ, Khương Trạch ngậy ngốc ngưng mắt nhìn nhân thần lạnh lẽo như độc xà trong đám người, ngưng mắt nhìn cung nỗ lạnh lùng bén nhọn trong tay kẻ nọ, tình cảnh khiếp trước liền vụt qua cực nhanh trong đầu.

Năm đó Tùy đế Cơ Minh lĩnh binh xuất chinh Khương quốc, Viên Tú bỏ mình, Khương Tổ tự thân lĩnh binh. Đại quân khải hoàn trở về, nhưng cùng lúc đó, Khương Trạch chỉ nhận lại được thi thể hư thối đến vô pháp nhận diện của Khương Tổ.

Sau đó y gần như điên cuồng mà lặp lại vô số lần hành trình ngang qua sơn cốc mà trước khi Khương Tổ tử vong đã đi qua, vô số lần kiểm tra mảnh đất vốn có gian nhà tranh đã được đốt cháy và thanh lý sạch sẽ đến mức phẳng phất chưa bao giờ xuất hiện kia, vô số lần tái hiện lại những tình cảnh mà trước khi Khương Tổ chết đi đã gặp phải, từ đó thử suy đoán xem đến tột cùng là người phương nào đã ra tay. Thế nhưng, cuối cùng vẫn không có thu hoạch

Cho đến giờ này khắc này.

Lịch sử tương tự đến kinh người!

Dẫu rằng thời gian địa điểm bất đồng, dẫu rằng bên người còn có thiên quân vạn mã, thế nhưng rốt cục vẫn là trăm sông đổ về một biển!

Cả người Khương Trạch run rẩy không thể áp chế.

Y không dám tưởng tượng nếu lần nữa mất đi Khương Tổ sẽ là cảm thụ thể nào, chỉ là đôi chân chợt mượn lực phi thân ra, nhào đến phía Khương Tổ đang cười ngửa đi bên cạnh, lực đạo to lớn khiến cả người đối phương cũng theo đó ngã khỏi lưng ngựa. Mà cũng đúng lúc này, một tiếng xé gió bén nhọn gào rít mà qua, thậm chí mũi tên còn đâm xuyên phát quang của Khương Trạch, kéo nó ghim thẳng vào một tảng đá cách đó không xa, cả mái tóc dài đen bóng như mực của y cũng theo đó tung bay phơ phất.

Mà liền xa nguyên bản Khương Trạch đang ngồi cũng bị một khối đá lớn từ trên trời giáng xuống đập đến toàn bộ thành vách đều lõm vào, nếu lúc này y vẫn còn trong xe, tất bị đập thành một đồng thịt vụn!

Đồng tử của Khương Tổ cũng co rụt lại.

Chỉ trong chớp mắt hần liền phản ứng lại, ôm lấy Khương Tổ lăn hai vòng trong tuyết, cho đến khi xung lực tan hần mới dừng lại. Sau đó vòng tay đem Khương Trạch bảo hộ trong ngực, đoạt lấy một thanh trường đao từ tay gã binh lính gần đó, lớn tiếng hô to “Hộ giá!”

Đội thân vệ lập tức ào đến, nhanh chóng tạo thành tường người bao quanh Khương Trạch và Khương Tổ, Trương Di cũng đã xuất thủ đánh về phía những kẻ bại lộ trong đám người.

Trong thoáng chốc, bách tính xung quanh phát sinh từng tiếng gào thét bén nhọn, cũng không kịp suy tư xem những người cầm trong tay binh khí lợi hại kia sau đó có ra tay giết chết bọn họ hay không, chỉ có thể giống như con ruồi vậy lung tung chạy trốn.

Trên thực tế khi tai vạ ủa đến, căn bản đã không còn thời gian nghĩ đến chuyện khác.

Tràng diện nhất thời trở nên hỗn loạn.

Có quân kỷ ràng buộc từ trước, binh sĩ đã không dám tùy ý sát thương bách tính, chỉ có thể cực lực duy trì trật tự. Bách tính thấy vậy càng thêm giãy dụa bừa bãi, ý đồ đột phá vòng vây chạy trốn.

Sắc mặt Khương Tổ trở nên băng lãnh, lập tức hạ lệnh: “Những kẻ nhiễu loạn đều giết chết không tha!”

Lệnh này vừa ra, bách tính đang chạy thực mạng càng than trời trách đất, thế nhưng não động cũng dần dần được bình ổn.

Liền vào lúc này, một gã thiên tướng cách đó không xa tiến đến bên cạnh Khương Tổ, tựa hồ muốn bảo hộ hai người. Thế nhưng Khương Tổ dùng dư quang nhìn thấy động tác người nọ, ánh mắt liền trở nên lạnh lẽo, lập tức kéo Khương Trạch qua một bên, nghiêng người tránh thoát một thương do thiên tướng nọ đâm

tới. Sau đó lập tức vươn tay kèm chặt mũi thương lại, một tay kéo gã đến trước người giáng một quyền vào ngực, gã thiên tướng nọ trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, lui lại ba bước ngã gục trên mặt đất.

Mà Khương Trạch ở bên cạnh hắn, rốt cục cũng có thể tìm được đôi mắt vừa rồi nhìn thấy trong màn gió tuyết,

Khương Trạch không do dự nữa, dưới chân vận sức liền bay vút về phía người vừa rồi có ý đồ ám sát Khương Tổ, bất quá chỉ một nhịp thở đã áp sát phía sau người nọ. Y vươn tay nắm lấy vai của đối phương, ngăn chặn động tác chạy trốn thoát nhìn như hoảng loạn kỳ thực lại rất có tính toán của gã, chỉ nghe ‘răng rắc’ một tiếng, xương bả vai của gã đã bị bóp nát. Sau đó Khương Trạch lại xử ra một chiêu ưng trảo, cực kỳ chính xác nắm lấy yết hầu của đối phương, tiếp đó lại là một tiếng ‘răng rắc’ nhẹ nhàng vang lên, người trong tay y liền mềm rũ, chậm rãi ngã xuống nền tuyết!

Trong lúc đó có không ít binh sĩ chậm rãi đến gần Khương Trạch, nhìn thấy y dứt khoát giải quyết thích khách như vậy nét mặt xẹt qua vẻ do dự. Thế nhưng dường như lại nghĩ đến điều gì, cuối cùng cũng lộ ra vẻ ngoan lệ bỏ đao về phía y.

Khương Trạch bao nhiêu xoay người, ném thi thể trong tay về phía tên lính nọ, khiến hắn ngã xuống đất, sau đó nhặt lên một thanh trường đao, trực tiếp chém đầu người nọ.

Khương Tổ rất nhanh đã dọn dẹp xong đám phản loạn, đợi đến khi quay người nhìn về phía Khương Trạch, đồng tử cũng co rút một trận.

—— cách đó không quá xa, người mặt trường bào huyền sắc kia đang nắm chặt một thanh trường đao, từng nhát từng nhát hung hãn chém xuống một đám thịt nát trên nền tuyết! Máu tươi vẩy lên gương mặt như ngọc của y nhuộm thành một mảnh đỏ bừng! Thế nhưng cho dù thi thể kia đã bị chém đến gần như không thể nhìn ra dạng người, Khương Trạch cũng giống như không biết mệt mỏi, không ngừng tiếp tục chém xuống!

Bách tính vốn đã an tĩnh ở xung quanh, có rất nhiều người cả đời cũng chưa từng nhìn thấy thảm trạng như vậy, không ít kẻ bắt đầu phát ra tiếng thét chói tai.

Khương Tổ vô ý thức tiến lên một bước.

Hắn cũng không giống những người bên cạnh sợ hãi Khương Trạch, chỉ là không biết hiện giờ y đang bị vây trong loại trạng thái nào, chỉ có thể khô khốc gọi một tiếng “A Trạch”, đợi y đem toàn bộ phần hận trong lòng đều phát tiết ra ngoài.

Màn trời hôn ám, gió tuyết gào thét mà qua.

Trên thực tế, Khương Tổ cất lên tiếng gọi trầm thấp như vậy, ngoại trừ chính bản thân hắn, hầu như không ai có thể nghe được rõ ràng. Thế nhưng thân thể của Khương Trạch vừa lúc thanh âm kia rơi xuống liền cứng lại, tùy ý buông lưỡi đao xuống, hai mắt chậm rãi khép lại, thả người ngã xuống tuyết.

Đây thật sự là một màn ám sát khô hài đến không cách nào hình dung được. Cũng may Khương Trạch cảnh giác, tất cả đều trở thành một hồi sợ bóng sợ gió.

Nơi đây cả cách vương cung Hàn quốc rất gần, thế nhưng Khương Trạch hiện tại đã bất tỉnh, Khương Tổ cũng không vội vã nhập cung, trái lại tìm một nơi gần đó đóng quân lại bắt đầu sắp xếp sự việc.

Hắn lệnh cho Trương Di đem những thích khách còn sống sót đi tra khảo, lại gọi ngự y đi theo thay Khương Trạch chuẩn mạch. Sau khi nghe được câu trả lời “Bệ hạ chỉ là nội tâm u uất tích tụ, hôm nay phát tiết toàn bộ ra ngoài liền trở nên thoát lực”, lại nhớ đến ánh mắt trống rỗng trước khi ngã đi của y, Khương Tổ cũng có mấy phần tin tưởng chẩn đoán của bọn họ. Sau đó liền lệnh cho các ngự y bắt đầu kê thuốc an thần tĩnh tâm, lại mệnh cho Trương Di mang tới nước ấm, tự tay lau sạch máu tươi trên người đối phương.

Đợi đến khi làm xong hết thấy, hắn liền nằm lên giường gỗ trong doanh trướng, đem Khương Trạch khóa lại thật chặt trong ngực mình, lặng lẽ trông coi.

Khương Tổ đứng mất thật lâu trên gương mặt tái nhợt yếu ớt không gì sánh được của Khương Trạch, suy tư về những chuyện vừa phát sinh không lâu trước đó.

Đương nhiên, đầu tiên là Khương Trạch phát hiện có người muốn ám sát bọn họ, không chỉ tránh được khối đá lớn kia đập xuống mà còn kéo hẳn tránh khỏi cung nỏ của thích khách. Sau đó thiên tướng trong quân mưu phản, có lòng ám sát Khương Trạch lại bị hẳn bắt sống. Mà Khương Trạch lại cảm hận những thích khách này như vậy. Người giết dây đến tội cùng là ai?

Kể đầu tiên Khương Tổ nghĩ đến chính là My Cậ.

Thế nhưng My Cậ đang ở hướng đông xa xôi, muốn xếp nhân thủ vào cao tầng quân đội Khương quốc, quả là việc ngoài tầm với. Khả năng này thật sự quá nhỏ.

Khương Tổ lại đổi một cách nghĩ khác..

Liệu có phải là... Văn Nhân Diễm?

Văn Nhân Diễm mặc dù đã chết, thế nhưng chỉ nhìn việc tạo chứng cứ vụ hãm mầu phi của hẳn cũng biết không phải chỉ do một người hoàn thành. Vì vậy, ngoại trừ những người đã lộ mặt rõ ràng, trong triều hiển nhiên còn ẩn núp không ít đồng đảng của gã, chỉ chờ thời cơ thành thực liên hung hăng cắn cho hẳn và Khương Trạch một ngụm

Xem ra những người đó cũng không chịu được cô đơn mà.

Lúc này, cả người Khương Trạch ở trong lòng hẳn bỗng nhiên rung lên mãnh liệt, gương mặt trắng bệch giống như người sắp chết đuối, cách một lớp chăn gấm gao nắm lấy tay hẳn.

Khương Tổ không ngừng hôn lên vầng trán đang liên tục đổ mồ hôi của đối phương, nhẹ nhàng gọi tên của y.

Đợi đến khi mở mắt ra nhìn thấy người trước mặt, Khương Trạch mới vòng tay ôm chặt lấy Khương Tổ.

Y cứ ôm chặt như vậy, phẳng phất giống như sợ rằng chỉ cần thả tay ra liền đánh mất đối phương, giống như muốn đem Khương Tổ khảm nhập vào trong thân thể của mình, không thể chia cắt được nữa!

Đây là nút thắt trong lòng y.

Khương Tổ cảm nhận được nút thắt trong tim đối phương, không chút do dự nhấc lên tấm chăn của Khương Trạch, đem hai người xích lại gần thêm nữa.

Hắn nhẹ nhàng thì thầm bên tai Khương Trạch: “A Trạch, ta vẫn ở đây.” Khương Tổ không ngừng lặp lại câu nói này, cho đến khi Khương Trạch rốt cục cũng trầm tĩnh lại.

Thế nhưng tương phản chính là, trong lòng Khương Tổ cũng không có chút thả lỏng nào.

Hắn cũng không phải hạng người ngu dốt, tự nhiên có thể liên tưởng đến sự khác biệt của Khương Trạch khi đối mặt với sự hành thích của Niếp Hành, cùng với vẻ bướng bỉnh trước đó không lâu khi muốn theo hẳn xuất chinh. Phẳng phất giống như y đã sớm biết sẽ có người muốn sát hại bọn họ vậy.

Bên ngoài doanh trướng, đại tuyết giáng xuống không chút âm thanh, bên trong nơi này lại là một mảnh không gian yên tĩnh, chỉ duy có tiếng tim đập và hô hấp của hai người.

Khương Tổ vỗ về lưng của Khương Trạch, bỗng nhiên chậm rãi nói “Không biết A Trạch còn nhớ người này hay không? Y tên là Diệp Nam Bùi.”

Lời nói vừa dứt, người trong lòng đã cứng lại.

Khương Tổ đã bắt đầu có một chút định luận, tiếp tục nói: “Y nói với ta, y biết được việc của tương lai, còn nói ta sẽ chết trong đại chiến Khương Tuyền.”

Khương Tổ vừa dứt lời liền cảm thấy người trong lòng không ngừng run rẩy, lập tức ngẩng đầu lên phản bác: “Ca ca sẽ không chết! Tuyệt đối sẽ không!”

Khương Tổ vuốt ve gương mặt của Khương Trạch, bởi vì chôm vào hõm vai của hẳn, hô hấp không thuận thật lâu mà gò má cũng có chút phồng hồng, cười khẽ không nói.

Thần sắc của Khương Trạch vốn đang tràn đầy giận dữ, thế nhưng nhìn thấy biểu tình của Khương Tổ như vậy rất nhanh cũng hóa thành tràn đầy thấp thỏm. Y nhất thời không hiểu được ca ca mình lại chọn lúc

này nói ra những lời như vậy là có ý gì, chỉ có thể che giấu tâm tình bất định lóe lên trong khóe mắt, ôm lấy cổ đối phương lần nữa làm ỏ trên hõm vai ấm áp kia: “... Ca ca tin ta sao?”

Khương Tổ nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trơn tuột nhẵn nhụi nếu Khương Trạch, nở nụ cười: “Ta chỉ tin A Trạch.”

“Nếu A Trạch nói không phải, ta liền không tin. Nếu A Trạch nói phải, ta sẽ tin.”

Khương Trạch vùi vào hõm vai nếu hắn không hề nhúc nhích, một lát sau mới có chút rầu rĩ nói: “... Người kia, còn nói gì nữa?”

Khương Tổ trầm tư một lát, sau đó đem tất cả những lời Diệp Nam Bùi nói ngày ấy ra thuật lại một lần.

Khương Trạch vẫn không hề cử động vùi trong lòng y lắng nghe, cho đến khi nghe được câu nói “Tương hứa một đời” kia của Diệp Nam Bùi thì mới tức giận mạnh mẽ ngẩng đầu lên: “Ca ca mới không nói như vậy! Ca ca là đệ —— là của một mình đệ!”

“Ừ, ” Khương Tổ nâng cằm của y lên, ấn xuống một nụ hôn sâu, “Là của một mình đệ.”

Chờ đến khi nụ hôn hoàn tất, ba động trong lòng cũng bình phục, Khương Trạch liền dùng ánh mắt ướm át dịu dàng ngưng mắt nhìn Khương Tổ trong chốc lát. Chỉ thấy trên mặt đối phương hiện ra một tia trêu tức, liền nhin không được vùi vào trong ***g ngực quen thuộc kia.

Y hít mũi một cái, ủy ủy khuất khuất nhỏ giọng nói: “... Rõ ràng là ca ca muốn đệ thú Lạc Dục Lam.”

Khương Tổ nghe vậy, một tia trêu tức trong mắt cũng tan biến, tâm tình ghen khuất.

Hắn vô thức siết chặt cái ôm với Khương Trạch hơn một chút, nhắm mắt lộ ra nụ cười khổ: “Đúng vậy, xin lỗi A Trạch. Ta khi đó... hiển nhiên là đầu óc u mê rồi.” Cho đến ngày nay, khi quay đầu lại, hắn cư nhiên vô pháp cảm thụ được sự thống khổ bị thương ngày đó, thậm chí chỉ muốn đem cái kẻ ngu xuẩn muốn chấp hai tay dâng trần bảo của mình cho người khác kia đánh một trận, khiến hắn hảo hảo xét lại tâm ý của mình.

Khương Trạch lại hít mũi một cái: “Ca ca còn không để ý đệ...”

Khương Tổ cười khổ càng sâu: “Ta thế nào bỏ được không để ý A Trạch chứ?” Kết hợp những lời vô thưởng vô phạt này của Khương Trạch, hắn đại thể sáng tỏ được quả nhiên đã có cái gọi là đời trước, mà phương hướng phát triển khi đó cũng đại thể giống như Diệp Nam Bùi đã nói.

Hắn quyết ý mưu phản, từ đó về sau trốn tránh Khương Trạch, cuối cùng đại thắng Tùy quốc, danh vọng cũng theo đó trở nên cực thịnh, lại chẳng biết vì sao đột ngột vong mạng.

—— khác biệt duy nhất, chính là Khương Trạch.

Hắn nhớ đến, ngày đó khi yêu cầu Khương Trạch thú Lạc Dục Lam, hắn đã bị Khương Trạch ấn lên tường tùy tiện hôn môi... Có lẽ bắt đầu từ khi đó, tình thế đã bước trên con đường hoàn toàn ngược lại với đời trước.

Suy tư một chút, Khương Tổ khẽ mỉm cười.

“Vô luận đời trước đến tốt cùng có tồn tại hay không. A Trạch, ta và người trong trí nhớ của đệ hoàn toàn tương phản.”

“Mặc kệ người trong trí nhớ đời trước kia đến tốt cùng ra sao. Nhưng đời này...”

“Đời này... ta chỉ yêu A Trạch.” Hắn nghe được mình nhỏ giọng thì thầm bên tai Khương Trạch, dùng thanh âm thấp đến gần như không thể nghe được mà nỉ non: “Ta chỉ muốn cùng với A Trạch, nhìn hết phong cảnh trong thiên hạ.”

.....

Ngày hôm sau gió tuyết có chút suy giảm, thân thể của Khương Trạch lại là đã hoàn toàn bình phục.

Nguyên bản chỉ là tâm bệnh, hôm nay còn có sự khơi thông nguồn cơn của Khương Tổ, tự nhiên liền nhanh chóng tốt lên.

Mặc dù vì hành động lần trước, chỉ trong một ngày sự tàn nhẫn của Khương Trạch đã truyền khắp trong quân, các tướng sĩ đối với y liền trở nên vừa kính vừa sợ. Nhưng như vậy cũng tốt, những kẻ mơ ước nhan sắc của người nào đó khiến Khương Tổ vẫn luôn khó chịu không vui kia cũng đột ngột giảm đi hơn nửa.

Một đêm này, Trương Di dùng nghiêm hình tra tấn, đem thiên tướng kia làm đến gần hấp hối, rốt cục cũng buộc gã nói ra một manh mối có giá trị.

—— có người muốn noi theo Chu công³, dùng quyền khuynh để làm Nhiếp chính vương. Vì vậy liền dùng tài phú cực lớn mê hoặc thích khách ám sát Khương Trạch cùng Khương Tổ tại đô thành Hàn quốc. Tiếp đó đổ tội lên người quý tộc cũ Hàn quốc, một tay nâng đỡ Khương Hy vi đế, hiệu lệnh Khương quốc!

Hiện tại, hắn cùng với Khương Trạch đã chọc thủng gian kế của người nọ, tránh được lần ám sát này.

Chỉ duy có Khương Hy đang ở trong hoàng cung nơi xa xôi kia là rơi vào tay người nọ.

1/ Phát quan: Cái mũ nhỏ đội đầu búi tóc, thường thấy trong phim thời Hán

images.jpg

2/ Thiên tướng: Thiên ở đây không phải chỉ trời mà là chỉ đơn vị đếm. Thiên tướng là tướng soái có thể thống lĩnh nghìn binh mã, coi như một vị đại binh, phẩm hàm tiểu tướng, chưa thể đơn độc nắm ấn soái mà phải đi theo đại tướng quân chinh chiến

3/ Chu công: tên thật là Cơ Đán, còn gọi là Thúc Đán, Chu Đán hay Chu Văn Công, là công thần khai quốc nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc. Ông có công giúp Chu Vũ vương Cơ Phát lập ra nhà Chu, giành quyền thống trị Trung Hoa từ tay nhà Thương.

Sau khi Chu Vũ Vương chết, Cơ Công đã giúp Tân vương là Chu Thành vương xây dựng và phát triển nhà Chu. Mặc dù hình ảnh của ông tiêu biểu cho trung quân, phò chúa, không sinh dị tâm, thường được hậu thế về sau nhắc đến cùng với Y Doãn nhà Thương, thế nhưng có nhiều thuyết cho rằng ông là điển hình của việc lập ấu đế nắm quyền nhiếp chính, là người làm vua không ngại khống chế vương triều.

47. Chương 47

Trước lúc hạ màn (trung)

Lạc thành, tháng mười hai, đại tuyết tán loạn.

Nhìn từ xa đến, sắc trắng bao bọc cả thế gian trong sự nặng nề đè ép, khiến người ta cảm nhận được một luồng áp bách nặng nề khó có thể hình dung, khiến trong lòng dấy lên bất an vô hạn.

Trương Di chỉ cảm thấy tình huống gần đây có chút bất thường.

Lúc này, thời gian Khương Trạch xuất chinh đã gần bốn tháng, cứ cách mỗi bốn ngày, y sẽ phái người gửi về một phong gia thư, lệnh Trương Di đọc cho Khương Hy nghe. Tuy rằng tất cả mọi người đều cho rằng Thái tử bé con căn bản sẽ nghe không hiểu, nhưng tất cả đều phải tuân thủ mệnh lệnh đại vương, nghiêm túc thực hiện, hoàn toàn không dám tỏ ra bất cứ dị nghị gì. (Ở đây hình như tác giả có bug, bởi vì chương trước viết rằng Trương Di đang ở chiến trường cùng hai huynh đệ họ Khương, chương này lại nói đang ở hoàng cung cùng Khương Hy. Các bạn thông cảm)

Nhưng hiện tại đã cách lần nhận được gia thư trước tám ngày.

Trương Di không khỏi có chút bất an.

Hắn liếc nhìn vị tổ tông đang nằm trên giường, hiện tại nỗ lực đem chân nhét vào trong miệng mình, kết quả bởi vì cơ thể không đủ mềm dẻo mà mắt cần đối ngã xuống giường đệm. Trương Di vô ý thức bước ra khóa trái cửa điện, sau đó lẳng lặng nằm trong bóng tối, tựa vào khe cửa ngưng mắt chăm chú nhìn ra bên ngoài.

Hắn chờ đợi trong giây lát.

Cả trời đổ tuyết, một đội thủ vệ mặc áo giáp màu bạc đang tuần tra đến gần. Đây vốn là việc cực kỳ tầm thường, chỉ là người cầm đầu nhóm thân vệ đó Trương Di lại chưa từng gặp qua.

Chỉ là lúc này, Đình úy cũng không an bài đội tuần tra đến đây.

Đồng tử trong mắt Trương Di hơi co lại.

Hắn nhanh chóng quyết định ôm Khương Tiểu Viên lên, xoay một cái bình hoa bên cạnh giường, chỉ nghe vài tiếng ‘lạch cạch’ nhỏ vụn, trong phòng liền xuất hiện một cái mật đạo có khả năng để hai người song hành bước qua.

Khi cung điện Lạc thành bắt đầu xây cất, Khương Trạch đã đem rất nhiều cơ quan mật thất kiếp trước từng nhìn thấy dung nhập vào trong, mật đạo có thể thông đến biệt viện bí mật ngoài cung này chính là một trong những thiết trí đơn giản nhất.

Lúc Trương Di bước nửa người tiến nhập vào mật đạo lại hơi chần chờ dừng bước, tư lự mấy vòng, sau đó dứt khoát xoay người về lấy mấy bộ áo choàng cùng bánh mì răng ăn vặt mà Tiểu Viên yêu thích nhất, sau đó mới lần nữa tiến vào mật đạo.

Hắn đứng ở bậc thang dưới cùng, châm một ngọn đuốc rồi đem cơ quan kia đóng lại.

Sau đó, hắn dứt một cây bánh sữa mì răng vào miệng của Tiểu Viên, lẳng lặng chờ đợi hồi lâu.

Đến tận khi Tiểu Viên đã ăn xong bánh sữa, bị ánh sáng leo lét của ngọn đuốc làm cho buồn ngủ, trên đỉnh đầu bọn họ mới truyền đến một trận bước chân và tiếng động lớn đáng lý không nên xuất hiện. Trương Di liền hơi nhíu mày, không do dự nữa mà cầm theo ngọn đuốc rời khỏi hoàng cung.

Cùng lúc đó, Lạc phủ cũng nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

Gia Cát Du.

Lạc phủ chính là phủ đệ của Hữu tướng đương triều, trước đây đã từng có một đoạn thời gian Hữu tướng rất coi trọng Gia Cát Du, đáng tiếc từ khi thân phận người Tù của hắn bị bại lộ, Hữu tướng liền bắt đầu bất hòa với hắn. Cho dù là trên triều nghị sự hay những lần tụ tập tư nhân của bá quan, cơ bản lão đều không để ý đến người này.

Đương nhiên, hôm nay Gia Cát Du đã làm đến chức quan Ngự Sử đại phu, cũng đã có vây cánh thuộc về mình, đã không cần Hữu tướng dẫn dắt nữa. Nói một lời khó nghe, Hữu tướng đã già, thời gian cũng không còn nhiều, Gia Cát Du rõ ràng, chỉ cần bản thân làm tốt những việc Khương Trạch yêu cầu, vị trí của lão tương lai sẽ do hắn ngồi vào.

Hữu tướng không muốn phản ứng hắn, hắn cũng lười nịnh bợ Hữu tướng.

Vì vậy lần báỉ phỏng hôm nay của Gia Cát Du nhìn thế nào cũng có chút cổ quái rồi.

Hữu tướng ra lệnh gia nhân mời người vào trong sảnh, còn truyền lệnh dâng trà, đợi đến khi hạ nhân đã lui hết lão mới nhìn người đối diện rõ ràng vẫn còn mồ hôi đầy đầu, mang theo một chút châm chọc hỏi: “Vô sự bất đẳng tam bảo điện, Gia Cát đại nhân hôm nay giá đáo hẳn là có sự tình cực kỳ trọng đại rồi đây?”

Gia Cát Du cư nhiên cũng gật đầu: “Đúng là đại sự cực kỳ trọng đại.”

Khóe miệng Hữu tướng co rút, chỉ là vẻ mặt Gia Cát Du lại càng trở nên ngưng trọng, thậm chí còn thấp giọng nói: “Hôm nay tại hạ đã vì bệ hạ cùng Tịnh Kiên Vương gieo một quả, kết quả hiện ra là cùng hung cực hiểm. Hôm nay trong triều, chỉ sợ sẽ xảy ra đại sự...”

Lời ra vừa dứt, lập tức có hạ nhân của Lạc gia đột ngột xông vào, người nọ rõ ràng đã chạy như điên đến đây, sắc mặt cực kỳ kinh hoảng bất an, thậm chí lúc xô cửa tiến vào còn bị vấp bậc cửa lão đảo ngã xuống đất, lăn đến trước mặt Hữu tướng: “Đại nhân, đại sự không xong rồi! Bệ hạ —— bệ hạ đã băng hà ở Hàn quốc rồi!”

Có lẽ là do niên kỷ hơi lớn, Hữu tướng nhất thời không lý giải được ý tứ của những lời người nọ nói, lập tức nổi giận quát to: “Kinh kinh hãi hãi như thế thì còn thể thống gì!”, trái lại Gia Cát Du chợt đứng dậy, gấp gáp nói: “Người bình tĩnh lập lại lần nữa? !”

Người nọ liền lập lại những lời vừa rồi của mình.

Lúc này đây, ngay cả Hữu tướng rốt cục cũng nghe hiểu được câu nói kia. Lão không dám tin tưởng mở to đôi mắt, cả người run lên, chung trà trên bàn cũng theo sự chấn động đó mà rơi xuống mặt đất vỡ tan. Sau đó hốt nhiên ngất đi!

Đây là một ngày đêm loạn hoảng nhất trong lịch sử Khương quốc.

Hôm nay trùng hợp là ngày hưu mộc, vô số quan lại đều vui mình trong nhà trộm thưởng một ngày thanh nhàn, thế nhưng đều bị một tin tức tám trăm dặm cấp báo làm cho đảo loạn: Khương đế cùng Tịnh Kiên Vương đã bị thích sát vong thân tại ngoại ô đô thành Hàn quốc!

Mọi người nghe vậy, biểu tình đặc sắc trăm vẻ, trong lòng đều chấn động tột đỉnh, căn bản không dám tin tưởng! Thậm chí mọi người đại ra một lúc lâu vẫn không cách nào có thể hoàn hồn.

Sau đó còn không đợi xác nhận tin tức có bao nhiêu chân thật, mọi người đều thay y phục vào triều, cùng nhau thương nghị đối sách!

Đại diện rất nhanh đã đầy người tề tựu, nhóm người vốn giao hảo với nhau không ngừng châu đầu ghé tai nhỏ giọng thảo luận, ánh mắt đảo đảo nhìn khắp nơi. Mọi người đều bất ngờ phát hiện Hữu tướng vậy mà lại không xuất hiện..

Có người nhớ đến quan hệ sâu xa của Hữu tướng cùng Tịnh Kiên Vương, liền do dự có nên thông tri cho lão hay không, lại thấy Tả tướng vẻ mặt ngưng trọng đến thông báo: Hữu tướng đã biết tin này, chỉ là dưới bi thương cực độ liền bất tỉnh... Cũng không biết có nguy hiểm đến tính mạng hay không.

Vì vậy trong lòng mọi người, tin tức Thiên tử bị hành thích bằng hà đều trở nên vững thêm một tầng.

Hữu tướng bệnh nặng, Thái úy xuất chinh tại ngoại, như vậy người có năng lực chủ trì đại cục chỉ còn Tả tướng. Dưới tình huống đối mặt gian nan như vậy, Tả tướng rất nhanh ổn định triều đình, củng cố lòng tin của đại thần.

Hắn đứng dậy, trước mặt mọi người dõm mắt nhìn quanh, nhân thần dị thường kiên quyết: “Các vị xin nghe bốn tướng nói một lời.”

Sau đó trước mặt bá quan trầm ổn cất tiếng: “Bệ hạ hồng phúc tề thiên, hôm nay chỉ dựa vào cấp báo của tiên tuyến hoàn toàn không đủ để xác nhận người đã băng hà. Chúng ta nên đợi đến khi nhận được chứng cứ xác thực mới làm ra định luận, không được tự loạn trận thế.”

Hắn dừng một chút, lại nói, “Tối đa mười lăm ngày chúng ta tất có định luận. Mà trong mười lăm ngày này, xin chư vị giữ nghiêm trận địa, tận lực thực hiện trách nhiệm bản thân!”

“Bốn tướng tin rằng bệ hạ hiện giờ khẳng định vẫn bình yên vô sự! Thế nhưng nếu tình thế thật sự không thể cứu vãn —— xin hãy các vị ghi nhớ kỹ, bệ hạ cũng không phải không người nối nghiệp. Chỉ là hôm nay Khương quốc nguy nan, toàn bộ phải dựa vào chúng ta cheo chống!”

Có lẽ bởi vì trong triều đã không còn người có địa vị thích hợp hơn, Tả tướng chỉ dựa vào vài câu nói như vậy quả thực có thể cấp tốc ổn định tâm trạng hỗn loạn của cả đám người. Đáng tiếc, cũng chỉ là như vậy, ngược lại càng khiến người còn đủ thanh tỉnh nhìn ra được mách khéo.

Gia Cát Du nghe được âm thanh đồng tình của mọi người cũng thuận thế thở ra một hơi, cất lời đồng tình.

Hắn không vết tích âm thầm quan sát Tả tướng.

Nhìn thấy nét mặt trầm ổn thông dong không chệ vào đầu được của đối phương, tâm trạng của Gia Cát Du dần dần trầm xuống.

Đêm đông cũng không quá quang đãng, mấy ngày nay hắn vô pháp xem tinh tượng liền rãnh rỗi thay Khương Trạch gieo một quẻ. Cũng vì đó phát hiện một chút mách khéo mà bất an gieo thêm ba quẻ, sau khi suy tính phát hiện tuy rằng những biểu hiện chiêm bốc này đều là nguy nan, thế nhưng cũng không chí mạng. Huống chi hắn từng vì Khương Trạch bồi dưỡng một nhóm người, hiện tại lại không có bất cứ tin tức bất lợi nào truyền về, vì vậy cũng không phải là việc gì quá phải lo ngại.

Hơn nữa ‘Người tốt sống không thọ, tai họa lưu nghìn năm’, nếu tin Khương Trạch có thể dễ dàng chết đi như vậy rõ ràng là quá coi thường y, theo sự lý giải của hần với người này, Khương Trạch là dạng người có thể hạ lệnh truyền ‘Tin băng hà’ về cung cho bọn họ.

Đây không phải là ‘Bước vào tử địa mới được hồi sinh’ đó sao.

Đối lập với sự bất an trong lòng mọi người, Tả tướng quả thực vô cùng bình tĩnh, so với bất cứ ai đều bình tĩnh hơn rất nhiều. Dẫn tới mọi người phảng phất nhìn thấy hần như thấy được tâm phúc, vô thức nường tựa, xem hần như người đứng đầu triều đình vậy.

Đương nhiên, Tả tướng cũng không bị sự truy phủng bất thành linh này khiến cho đầu óc choáng váng, hần tỉnh tường hiểu rõ, hiện tại hần cũng không phải đã hoàn toàn nắm chắc phần thắng.

Hần là môn sinh đặc ý của Văn Nhân Mẫn, cũng từng là hảo hữu chí thân của Văn Nhân Diễm. Sau đó Văn Nhân Diễm lại dẫn toàn bộ gia tộc rời khỏi kinh đô, mà hần lại tự mình tiến cử tiếp quản nhất mạch tài nguyên còn lại của Văn Nhân thị, trở thành quân cờ đại diện cho toàn bộ Văn Nhân gia tại nơi này.

Những năm gần đây, hần mặt ngoài tận trung cùng Khương đế, kỳ thực bên trong lại câu kết với Văn Nhân Diễm mưu đồ chuyện xấu, nuôi hy vọng có thể tái hiện lại vinh quang ngày xưa. Thế nhưng, theo sự tăng trưởng của quyền thế trong tay, dã tâm của hần cũng ngày càng lớn hơn, hiện trạng bây giờ hoàn toàn không đủ để thỏa mãn hần.

Lúc trước, khi việc Văn Nhân Diễm vu hãm Khương Tổ là đã loại bị bại lộ, sau đó đối phương cũng bỏ mình, Tả tướng cũng đã phải lo sợ một trận. Chẳng qua lúc đó Khương Trạch lại bất ngờ ‘bệnh nặng’, Khương Tổ đem tất cả tâm tư đều đặt lên người y, không có thời gian truy cứu sâu xa, khiến cho người giết dây như hần có thể men theo tiếng gió mà lẩn sâu trong âm thầm — trên thực tế nếu không phải có Tả tướng đứng sau đốc thúc, Văn Nhân Diễm căn bản cũng không thể đối với Khương Phong tuổi già trí suy làm ra ám chỉ lừa gạt, từ đó thực hiện kế hoạch ‘Trộm long tráo phụng’ như vậy.

Nhưng mà, hần rốt cục cũng để lộ sơ hở.

Hần và Văn Nhân Diễm đều phỏng đoán sai lầm, so với người vẫn được bồi dưỡng làm Thái tử như Khương Tổ, cái người bọn họ vẫn cho rằng cả đời phảng phất chỉ có thể theo đuôi người khác, tầm thường vô vị như Khương Trạch lại quá mức đáng sợ đến thế. Y tựa hồ trời sinh không biết thương tiếc nhân mạng, trước đó chỉ một mực đi theo phía sau Khương Tổ, lại có thể vững vàng nắm chặt binh quyền, cười nhạo nhân sinh của bọn họ!

Phàm là nhớ đến thái độ của Khương Trạch đối với loạn thần tặc tử, trong đáy lòng Tả tướng liền dâng lên sợ hãi vô hạn.

Chỉ là cho đến ngày nay, hối hận cũng đã vô dụng. Có lẽ bởi vì sợ hãi đến cực hạn, Tả tướng ngược lại mới có thể lớn mật một lần, lập ra kế hoạch ám sát Thiên tử tại Hàn quốc, sau khi ủng lập tân đế liền loại bỏ Hữu tướng và Thái úy Viên Tú, tiếp theo lại chiếm quyền ấu để nắm giữ triều chính — thế thì, cả thiên hạ này, sẽ không còn người nào có thể tổn thương hần dù chỉ một mảy may!

Đây là một kế hoạch coi như viên mãn, chỉ ít cho đến hiện nay, bước mấu chốt nhất cũng là khó khăn nhất đã được thực hiện.

Khương Trạch và Khương Tổ đều đã chết!

Tuy rằng sau khi nhận được mật thư thì Tả tướng có chút không dám tin tưởng, dù sao lần này Khương Trạch chết đi phảng phất cũng quá mức dễ dàng rồi. Thế nhưng ba ngày sau, khi thu được cấp báo trong quân, hần rốt cục hoàn toàn vững dạ.

— hừ! Khương Trạch thì làm sao, nhất thống tam quốc thì như thế nào, kết quả cũng phải chết trên tay hần!

Khương Trạch ơi Khương Trạch, người thật đúng là một kẻ vô dụng mà!

Tâm trạng Tả tướng sôi trào, gương mặt tràn đầy đắc ý, thu mua một chi vệ binh của Đình úy trà trộn vào cung tróc nã Thái tử..

Nhưng mà.

Đợi đến khi toán vệ binh trở về lại không mang theo Thái tử, chỉ báo cho hắn một tin tức không quá tuyệt vời: Thái tử đã mất tích!

Sắc diện Tả tướng lập tức thay đổi.

Hoàng cung thủ vệ sâm nghiêm, cho dù là nội thị Thiên tử như Trương Di ra vào mới có thể miễn trừ kiểm tra, càng miễn bàn có thể mang Thái tử ra khỏi hoàng cung.

Tả tướng thu lại lãnh ý trên mặt, phát tay ra lệnh tất cả mọi người bắt đầu truy lùng, tất yếu trong vòng nửa tháng phải tìm được nội thị Thái tử Trương Di và Thái tử.

Nhưng Thái tử rốt cục có thể ở nơi nào?

Tả tướng quan sát đám người đang đứng phía dưới, ánh mắt dừng lại chốc lát ở những kẻ thuộc vây cánh Hữu tướng.

... Hay là, hắn cũng nên đi thăm Hữu tướng đang bị bệnh liệt giường kia một chút.

48. Chương 48

Trước lúc hạ màn (hạ)

Theo luật lệ từ cổ chí kim, sau khi Thiên tử băng hà tự nhiên là do Thái tử kế vị, chỉ là nếu Thái tử còn nhỏ tuổi có thể ủy thác trưởng bối trực hệ như tổ mẫu, mẫu thân buông rèm chấp chính, phụ trợ quyết định. Thế nhưng nếu ngay cả một thân nhân trực hệ cũng không có, như vậy liền do chi thứ phụ trợ xử lý triều đình. Nhưng nếu giống như Khương Hy vậy, trực hệ đều vong, ngay cả hai vị tiểu thúc cũng bất quá không hơn mười tuổi, liền do tam công đại quyền nhiếp chính.

Đương triều đối với chức trách của Ngự sử đại phu đã giảm thiểu đi không ít, mà quyền lực tương đương đều giao về tay Tả Thừa tướng. Mà tam công của Khương quốc hiện nay chính là Thái úy, tả hữu Thừa tướng, nói cách khác, chỉ cần Khương Hy kế vị, thế thì mấy năm cho đến lúc bé thành niên, quốc sự Khương quốc đều sẽ do ba người này chưởng quản.

Chỉ là ba người cũng không phải không phân rõ quyền thế, làm thầy dạy của Thiên tử như Thái úy cùng với Hữu tướng vốn là tổ phụ của Tịnh Kiên Vương, hiển nhiên hai người này sẽ chiếm được quyền lực lớn hơn Tả tướng. Bởi vậy, sau khi giải quyết Thiên tử và Tịnh Kiên Vương, việc khó khăn tiếp theo Tả tướng cần lo lắng chính là làm thế nào mới giải quyết được hai lão bất tử kia.

Hữu tướng hôm nay đã đến tuổi nhi nhĩ thuận, nghe nói Thiên tử cùng Tịnh Kiên Vương đều bị hành thích vong thân xong liền lâm bệnh nặng, có lẽ cũng không còn được bao lâu. Tả tướng đại diện văn võ cả triều, mời vị ngự y mà sinh tiền Thiên tử nể trọng nhất đến chẩn trị cho Hữu tướng. Đồng dạng, chính hắn cũng dẫn theo một đám quan lại hàng ngũ chính tề đi vào phủ đệ Hữu tướng.

Lý ngự y nghe nói Khương Trạch và Khương Tổ đã gặp nạn, kỳ thực đáy lòng không quá tin tưởng. Dù sao loại người như Khương Trạch ở trong lòng lão là sự tồn tại quá mức thần kỳ, đừng nói lão không cho rằng Khương Trạch có khả năng sẽ bị những tên thích khách không biết từ đâu mọc ra kia giết chết, cho dù Khương Trạch thật sự đã băng hà, Lý ngự y cũng cho rằng sau một khắc y sẽ lập tức khởi tử hồi sinh chỉ vào mặt đám người truyền tin từ chiến trường về quát một câu “Đem đám người yêu ngôn hoặc chúng này lôi ra chém”. Vì vậy, nói tóm lại, lão vẫn coi như tương đương bình tĩnh.

Bất quá còn hơn bình tĩnh, Lý ngự y vốn là người thông minh, vừa thấy nét mặt của Tả tướng mặc dù tràn đầy lo lắng thế nhưng trong đáy mắt lại là một mảnh lạnh lẽo, trong lòng cũng là có chút minh bạch thế cục hiện giờ.

Lúc một đám người theo đuôi Tả tướng làm trò đến phủ đệ Hữu tướng nghe Lý ngự y chuẩn bệnh cho lão, chỉ thấy Lý ngự y một bên vỗ về chòm râu bạc trắng, một bên thở dài. Lý ngự y lại thay Hữu tướng châm cứu một phen, cuối cùng mới ảo não lên tiếng “Hữu tướng lần này đã chịu đả kích quá lớn, nếu thật sự có bất trắc gì chỉ có thể hy vọng các vị nén bi thương. Tại hạ y thuật không tinh, không thể làm gì khác, xin các vị hãy tìm một đại phu khác cao minh hơn”, những loại lời nói công thức như vậy.

Về phần những đại phu trước kia bị gọi đến chuẩn bệnh thay Hữu tướng, lúc thấy thủ tịch ngự y đương thời đã nói như vậy, tự nhiên đều đồng loạt tỏ vẻ y thuật của mình không đủ.

... Tuy rằng trước kia chúng đại phu cảm thấy Hữu tướng cũng không phải quá nguy kịch, chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng... đừng để phải chịu kích thích lần nữa thì hoàn toàn có thể khỏi hẳn.

Lúc Tả tướng nghe Lý ngự y nói vậy, gương mặt nhất tời lộ ra biểu tình rầu rĩ, trong lòng hẳn vốn còn đối với căn bệnh của Hữu tướng bán tín bán nghi nên lại lập tức tỏ vẻ quan tâm, gọi đại phu trong phủ của mình đến chẩn đoán lần nữa. Thế nhưng nghe những đại phu trong phủ đều nhất loạt biểu thị mạch đập của Hữu tướng thật sự rất kỳ quái, có thể không còn sống được bao lâu, bọn họ cũng là bó tay hết cách, Tả tướng rốt cục cũng yên tâm.

Hắn sau khi theo công thức tỏ ra cảm khái một phen liền xoay lưng quay về triều xử lý chính vụ, bỗng nhiên lại giống như nhớ ra điều gì đó mở lời mời các gia quyến họ Lạc ra tiền sảnh —— nghe nói Hữu tướng phu nhân sau khi nhìn thấy Hữu tướng ngã quỵ thì thân thể cũng không tốt lắm, dù sao ngự y cũng đã đến đây, nếu còn có người bị ai quá độ cũng có thể trị liệu đúng lúc.

Gia quyến Lạc gia, ngoại trừ lão phu nhân vẫn bị bệnh nặng thì tất cả đều rất nhanh đi đến đại sảnh. Bao gồm cả Lạc Dục Lam vừa về nhà thăm tổ phụ cũng ôm theo hài tử vừa mới sinh được mấy tháng ra ngoài.

Tả tướng nhìn một vòng quanh mình, sau đó ánh mắt dừng lại trên người tiểu hài tử được ôm trong lòng cháu dâu trưởng Lạc gia.

Hắn nhìn hồi lâu, sau đó nhếch mắt lộ ra nụ cười hiền lành: “Lạc thiếu phu nhân đã vất vả rồi, bốn tướng nhìn một chút cư nhiên lại cảm thấy nét mặt của vị tiểu công tử này với Thái tử có chút tương tự.”

Khương Hy trước giờ vẫn được nuôi trong hậu cung, ngoại trừ khi đầy tháng được ôm ra ngoài cho bá quan gặp gỡ một lần, thế nhưng cũng là được nhũ mẫu gắt gao ôm trong lòng, không thể nhìn rõ dung mạo. Thời gian trôi qua đã lâu, Tả tướng cũng chỉ có thể nhớ mang máng, cùng với ấn tượng cơ bản là mặc dù Khương Hy là nhi tử của Khương Trạch, thế nhưng ngũ quan lại càng giống Khương Tổ hơn một chút.

Hiện tại việc Thái tử mất tích vẫn chưa tuyên dương ra ngoài, nếu như có thể tìm được Thái tử trong phủ Hữu tướng, chẳng lẽ còn không phải là một việc cực tốt?

Trưởng tôn Lạc gia tức thì hơi biến sắc, mà thần thái trên mặt thê tử của y cũng đồng dạng có chút cứng ngắc như vậy. Chỉ là nàng rất nhanh liền phản ứng kịp, rũ mi mỉm cười: “Là thần tử lại có dung mạo tương tự Thái tử, đứa bé này đúng là có đại phúc khí mà.”

Khương Hy giống với Khương Tổ, mà Khương Tổ vốn lại là nhi tử của Khương Phong và tiểu thư Lạc thị, như vậy tôn tử Lạc gia có nét tương tự với Khương Hy tựa hồ cũng không phải là chuyện gì quá mức kỳ quái.

Chỉ là ý nghĩ nọ vừa dạo qua đầu Tả tướng một vòng thì Lý ngự y đã đến trước mặt đứa bé kia, không chút kinh hãi quan sát tiểu hài tử kia trong chốc lát, sau đó ở lúc tiểu hài tử suyết nữa thì nhào vào lòng mình thì xoay người đối mặt với Tả tướng, trong cung kính lại còn mang theo một tia xu nịnh: “Thừa tướng nói không sai, tiểu công tử quả nhiên thoát nhìn có chút tương tự với Thái tử. Bất quá, Thái tử tự nhiên càng tuấn tú hơn một chút.”

Lý ngự y mặc dù nói như vậy, thế nhưng trái tim cư nhiên đã chìm đến đáy vực: Lão đương nhiên nhận ra tiểu hài tử được cháu dâu trưởng Lạc gia ôm trong lòng đúng là Thái tử!

—— hữu tướng bệnh nặng, thái tử xuất hiện ở nơi đây, mà cháu dâu trưởng của Lạc gia lại lên tiếng phủ nhận thân phận của hài tử... Lẽ nào Khương Trạch và Khương Tổ đã thực sự xảy ra chuyện?

Bàn tay giấu trong ống tay áo của Lý ngự y bắt đầu run rẩy, thế nhưng lão vẫn cực lực khắc chế chính mình: Thái tử hiện tại đang ở trong phủ đệ Hữu tướng, tình trạng hiện nay của Hữu tướng vẫn còn hoàn hảo, thế nên cho dù xảy ra chuyện bất bất nhất... Cũng coi như vẫn còn một đường sinh cơ!

Sau khi chuyển chuyển một vòng trong phủ Hữu tướng, bởi vì phải đề phòng người khác lên án cùng với còn phải tranh thủ nhân lực đi tìm tiểu Thái tử, Tả tướng vẫn không lưu lại quá nhiều người giám thị ở đây. Ngoại trừ vài tên thám tử cũng chỉ có Lý ngự y cùng với một gã đại phu trong phủ hấn được để lại.

Hắn cũng không biết sau khi mình vừa rời đi, gia quyến Lạc gia đều trở về phòng, trưởng tôn Lạc gia cùng với thê tử vào phòng liền nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Tiên sinh, tiên sinh còn ở đây chứ?”

Trương Di bước ra từ bóng tối, tiếp nhận Khương Hy từ tay bọn họ, lời ít ý nhiều nói: “Tại hạ đã thu được tin tức mới do bộ hạ và Tịnh Kiên Vương truyền tới. Bọn họ cảm thấy trong kinh thành có người mưu đồ tạo phản, vậy nên liền tương kế tựu kế.”

“Có thật không!”

Thấy trên mặt hai người lộ nét vui mừng, Trương Di gật đầu: “Lúc Hữu tướng vừa tỉnh lại đã biết được tin này, bất quá vì phối hợp với bộ hạ nên mới giả vờ bệnh nặng, dụ phản tặc lộ ra sơ hở. Tối đa qua bảy ngày nữa, bộ hạ cùng Tịnh Kiên Vương liền có thể quay về hoàng cung chủ trì đại cục.”

“Bất quá trong thời gian này tại hạ còn có chuyện quan trọng, Thái tử chỉ có thể nhờ vào hai vị... Xin hai vị dốc lòng chăm sóc.”

Tin tức Thái tử thất tung so với việc Thiên tử cùng Tịnh Kiên Vương song song bị hành thích bỏ mình thì không khiến cho triều đình gợn lên một chút bọt nước nào. Trên thực tế sau khi thu được tin tức Thiên tử băng hà, Hữu tướng lại bị thương quá mức mà sinh bệnh thì Tả tướng liền lợi dụng sự thật đó mà cấp tốc nắm giữ triều chính, phong tỏa toàn bộ hoàng cung, giấu diếm tin tức Thái tử mất tích. Đáng tiếc suốt mấy ngày sau, cho dù Tả tướng âm thầm đem toàn bộ đô thành đào lên ba thước cũng không tìm được một chút tung tích nào của tiểu Thái tử.

Nếu không tìm được cũng không cần tìm nữa, dù sao Khương Trạch và Khương Tổ đều đã chết hết, Tả tướng liền thẳng thắn đưa tiểu hài tử nhà mình niên kỷ xấp xỉ đưa vào hoàng cung, chỉ cần nhũ nương trước giờ vẫn chăm sóc Thái tử và thái y đều xác nhận đứa trẻ đó là Thái tử, thì đó —— sẽ chính là Thái tử!

Nhưng liền vào lúc này, từ tiền tuyến liền truyền tới một tin tức có chút không quá lý tưởng: Thái úy Viên Tú đã tránh khỏi sự ám sát mà hấn an bày, nhiều nhất chỉ năm ngày sau liền có thể hộ tống di thể của Khương Trạch và Khương Tổ về đến kinh đô.

Theo tin tức thám tử hồi báo, mấy hôm nay Hữu tướng vẫn chưa hề tỉnh lại, thậm chí có khả năng bị trúng gió dẫn đến tê liệt, vì vậy Tả tướng cũng không tiếp tục đặt nhiều tâm tư trên người lão. Thế nên khi bắt chợt nghe đến tin tức của Thái úy thì không khỏi giận dữ.

Nếu Thái úy bình yên trở lại kinh thành, ngoại trừ việc phải phân quyền, lão rất có thể nhìn thấu hài tử trong cung kia không phải tiểu Thái tử. Mặc dù việc này đã là chết không đổi chứng, chỉ cần một chi quân đội trong tay Thái úy cũng đã đủ khiến Tả tướng khấn trương một phen.

Trừ phi có thể liên hợp quan viên cả triều tạo áp lực bức bách Thái úy giao ra hồ phù. Đến lúc đó, Viên Tú không còn hồ phù cũng chẳng có lực uy hiếp gì nữa.

Cho nên, ngoại trừ lập tức phái thích khách tiếp tục mai phục trên lộ trình hồi kinh của Thái úy, Tả tướng còn phải lập tức thu mua những quan lại bên cạnh.

.....

Tháng giêng, tân xuân sắp đến.

Vào đêm.

Hiện tại chỉ cách thời điểm Thái úy về triều không quá hai ngày. Hai ngày sau, nếu Viên Tú vẫn tay nắm binh quyền như trước, như vậy cục diện hấn thật vất vả mới bày ra sẽ bị lão bất tử kia chiếm trọn, đến lúc

đó Viên Tú nghiêm nhiên sẽ trở thành Nhiếp Chính vương danh phù kỳ thực của Khương quốc.

Tả tướng liền mở tiệc trong phủ chiêu đãi đủ loại quan lại, bao quát cả trưởng tử của Hữu tướng.

So với Hữu tướng, vị trưởng tử này tài trí tương đối bình thường, Hữu tướng đã bệnh nặng nhiều ngày, hẳn liền đem tư chất ăn chơi trác táng diễn dịch đến cực hạn, thậm chí trong cơn hoảng loạn còn mơ hồ quy phục dưới trướng Tả tướng.

Vây cánh Tả tướng hiện tại như rắn mất đầu, thế nhưng lão đã xây dựng thế lực trong triều nhiều năm như vậy, rốt cục cũng không thể khinh thường. Bởi vậy, mục đích chủ yếu tối nay chính là phải hàng phục trưởng tử của Hữu tướng, khiến cho vây cánh của lão hoàn toàn quy phục, đồng thời đạt được sự chi trì của bè phái trung lập.

Đến khi rượu quá ba tuần, Tả tướng thấy thần sắc mọi người ở đây cũng vì men rượu mà buông lỏng không ít, liền nhân cơ hội thở dài nói: “Tình thế hiện tại vô cùng bấp bênh, mấy hôm nay các vị ra sức ổn định triều đình cũng là vô cùng cực khổ.”

Mọi người nghe vậy tự nhiên đều xua tay bảo rằng mình không cực khổ. Hôm nay di thể Thiên tử chưa được mang về kinh đô, Hữu tướng lại bệnh nặng, Thái úy còn đang bôn ba đường dài, như vậy mục đích buổi tiệc hôm nay của Tả tướng... người có tâm đều có thể hiểu được.

Chỉ là cho đến hiện tại, bọn họ còn có thể làm như thế nào đây? Nếu không dự tiệc, sợ rằng sau này trong triều liền không còn vị trí nhỏ nhoi nào cho bọn họ nữa.

Tả tướng nghe được câu trả lời của mọi người thì cực kỳ hài lòng, lại tiếp tục nói thêm vài lời: “Chư vị cũng biết, di thể của bệ hạ đã về gần đến kinh đô. Đến lúc đó chúng ta còn phải an bày quốc tang, sợ rằng sẽ bận rộn đến chân không chạm đất đi.”

Tiếp theo mọi người đều tỏ thái độ, vì nước kính dâng là trách nhiệm phải có, tròng diện cực kỳ hài hòa.

Tả tướng lại nói: “Theo bốn tướng tính toán, đến lúc đó sợ rằng chỉ ít phải bận rộn suốt nửa tháng. Mà nước một ngày không thể không vua, bốn tướng nghĩ, sợ rằng trước tiên phải nâng đỡ Thái tử đăng cơ đã.”

Một nửa số người nghe vậy liền gật đầu, còn lại thì ánh mắt đều trở nên căng thẳng — vỡ kịch tối nay vai tuồng rất nặng, rốt cục cũng tới!

Đợi thấy một nửa số người đều nghiêm mặt, Tả tướng mới chậm rãi nói “Tân quân tuổi nhỏ, tự nhiên cần củng cố ta dốc lòng phụ tá. Đáng tiếc hôm nay Hữu tướng bệnh nặng, tại hạ giữa lúc nguy nan mạo muội đứng ra gánh vác, hy vọng quật khởi văn quan trong triều.”

Mọi người nghe vậy lại khen vài câu, tiếp đó Tả tướng lại nói: “Chư vị không biết có từng nghĩ đến vấn đề này chưa?”

“Thừa tướng mời nói.”

“Thái úy còn có hai ngày này nữa đã về triều, ngài là người đứng đầu võ quan, còn nắm giữ phân nửa hổ phù, mà một nửa còn lại hẳn vẫn được Thiên tử nắm ở trong tay.” Hắn dừng lại một phen tỏ ra ý vị thâm trường, chậm rãi nói, “Đến lúc đó, thế cục cân đối của đại thần văn võ, chỉ sợ cũng phải bị đánh vỡ rồi.”

Thiên tử tuổi nhỏ, nửa mảnh hổ phù hoàn toàn cần hai Thừa tướng cùng Thái úy quyết định chi trì mới có thể vận dụng. Hắn tiếp tục nói: “Huống chi thái tử tuổi nhỏ, mà từ trước đến giờ nếu để võ quan nắm giữ quân đội, chỉ sợ lâu ngày sẽ sinh dị tâm, làm việc bất lợi với bệ hạ.”

Từ xưa đến nay, những kẻ làm quan không một ai không màng quyền thế. Mà trong triều đình văn võ hai ban lại phân biệt rạch ròi, một bên chủ quản chiến sự, một bên chủ quản triều chính, nếu can thiệp lẫn nhau tất nhiên sẽ xảy ra vấn đề lớn. Đối với văn quan mà nói, vấn đề lớn nhất đương nhiên chính là Thái úy rất có thể vươn tay dài đến những thứ trong túi bọn họ, mà không phải bọn họ đưa tay sang lấy trộm của đối phương.

Tả tướng sâu sắc am hiểu chiều hướng tâm tư này, cũng có lòng tin rất lớn có thể thuyết phục mọi người: “Vì vậy bốn tướng cùng Lạc đại nhân trưởng tử Hữu tướng nghĩ, nhất định phải do chúng ta bảo tồn hổ phù mới có thể an ổn triều chính.”

Buổi nói chuyện này kết thúc, có một vài quan viên đã đứng dậy tỏ thái độ nguyện ý chi trì Tả tướng. Trừ bọn họ ra, còn có ba vị quan viên tuổi tác đã hơn năm mươi biểu thị có lòng không có sức, mong muốn Tả tướng cho phép bọn họ cáo lão hồi hương.

Trừ những người đó, phần nhiều đều còn lắc lư bất định.

Tả tướng tự nhiên xem thấu sự bất an giấu dưới vẻ trầm mặc của mọi người, liền sai mọi người rót rượu thêm, thở dài nói: “Nếu chư vị đã có nhiều sầu lo như vậy, bổn tướng cũng không miễn cưỡng.”

“Đại môn liền ở đằng kia, chư vị chỉ cần uống xong chén rượu cuối cùng này liền có thể quay về —— bổn tướng tuyệt không ngăn trở.”

Gia Cát Du đem rượu trong chén hất xuống mặt đất, đứng dậy tiêu sái mỉm cười: “Giỏi cho kế dục gia chi tội!”

Hắn thấy mọi người đã đưa mắt chú ý về phía mình liền thân nhiên nói: “Tả tướng cho rằng Thái úy sẽ sinh dị tâm, hạ quan làm thế nào có thể tin tưởng, nếu đem binh quyền giao cho Tả tướng người sẽ không sinh ra dị tâm đâu?”

Tả tướng đã sớm có chuẩn bị: “Binh quyền dĩ nhiên không phải giao cho ta, ta cho rằng nên để bá quan đề cử ra ba người, quyết định hướng đi về sau của quân đội.”

Gia Cát Du nghe vậy, không chút nào né tránh ánh mắt bén nhọn của Tả tướng, trái lại còn rành rọt nói: “Văn quan bức bách Thái úy chuyển giao binh quyền, đánh vỡ tổ chế, đây chính là mưu nghịch nha.”

Tả tướng cao giọng cười to, đến khi dừng lại mới xoay đầu đối diện với Gia Cát Du chậm rãi nói: “Mở miệng ngậm miệng liền nói bổn tướng mưu nghịch? Giỏi cho một kẻ tiểu nhân đảo ngược thị phi, phỉ báng triều thần.” Lời của lão vừa dứt, đại môn bỗng nhiên ‘phanh’ một tiếng đóng lại, còn bị cài then thật chặt.

“Giỏi!” Gia Cát Du thấy thế, cũng vỗ tay mỉm cười, “Giỏi cho câu tùy ý quay về, giỏi cho lời tuyệt không ngăn trở!”

Trong sảnh đường thoáng cái một mảnh tĩnh mịch.

Trong nhất thời, chỉ có ánh lửa lẳng lặng thiêu đốt, ánh đèn leo lét cũng như thuận theo ánh tâm tình kinh nghi bất định của mọi người mà trở nên chập chờn khó đoán.

Tả tướng chậm rãi đứng dậy.

Hắn chăm chú nhìn Gia Cát Du, ánh mắt như độc xá bức bách: “Chư vị nếu muốn rời đi, chỉ cần cho bổn tướng một phần mặt mũi, uống xong chén rượu từ giờ này là được. Nhưng Gia Cát đại nhân đã phỉ báng bổn tướng, thật sự là không thể đơn giản rời đi.”

Không thèm nhìn đám người đã sinh lòng thoái nhượng, thần sắc buông lỏng, Gia Cát Du vẫn mỉm cười như trước: “Uống chén rượu này, bọn họ là đi ra ngoài hay được nằm khiêng ra ngoài?”

Tả tướng chấp tay: “Vậy liền phải xem vận mạng của chư vị có bao lớn.”

Có vài người đang nâng chén rượu muốn uống nhất thời sắc mặt đại biến vội vã đặt xuống, có chút không thể ngờ ngừng mắt nhìn Tả tướng. Chỉ thấy người nọ chậm rãi nói: “Chư vị, bổn tướng rất có kiên trì —— các người còn có thời gian một chung trà để cân nhắc, đến tột cùng là lưu lại hay rời đi.”

Tiếng nói của hắn vừa hạ xuống, giữa đại sảnh bỗng nhiên truyền đến một thanh âm cười nhạo: “Một chung trà nhỏ đã coi như rất có kiên trì? A, đây cũng coi như một kiểu soán quyền ta chưa từng được nghe đến, thật sự khiến trẫm mở rộng tầm mắt.”

49. Chương 49

Cả sảnh đường trong nháy mắt lặng ngắt như tờ, còn mang theo vài phần tử khí.

Cái âm thanh này...

Sắc mặt Tả tướng đột nhiên biến đổi, trước kia tràn đầy hồng quang tự tin, nhất thời trở nên thâm ảo khó lường, thậm chí còn là sắc mặt tái xanh không một tia huyết sắc: “Ai? Ai ở đây giả thần giả quỷ! Xuất hiện mau —— “

Lời của hắn còn chưa dứt, đại môn đã bị mạnh mẽ đá bay, mà dung mạo của người đang chậm rãi bước vào cũng theo ngọn đèn bập bùng ánh vào trong mắt mọi người.

Đồng tử của Tả tướng co rút cực độ.

Bởi vì người trước mặt chính là Khương Trạch!

Trong đầu của hắn lập tức hiện lên tất cả những việc đã phát sinh trong mấy ngày ngay, tức lúc tin tức Khương Trạch bị thích khách sát hại truyền về, sau đó là cấp báo trong quân chứng thực, tiếp theo là xu hướng trong triều những ngày sau đó... Hầu như trong nháy mắt Tả tướng đã hiểu rõ. Hắn hoàn toàn thua rồi!

Gương mặt Tả tướng gân xanh nổi lên trập trập, sống chết trừng mắt nhìn Khương Trạch, từng ngum từng ngum thở hổn hển, cả người cũng đổ mồ hôi lạnh ướt sũng.

Bá quan tự nhiên cũng thấy rõ bóng dáng người bước vào, vẻ mặt cũng là cực kỳ kinh hãi.

—— không phải nói tiền tuyến truyền đến tin tức Khương Trạch bị thích sát bằng hà rồi sao? Không phải nói di thể qua mấy ngày nữa sẽ đưa về kinh đô sao? Vậy bây giờ kẻ trước mặt rốt cục là người hay quỷ? Mọi người nghĩ đến đây sắc mặt cũng trở nên kinh hoảng, thậm chí có kẻ nhất gan còn ngã ngồi xụi lơ trên mặt đất.

Khương Trạch hoàn toàn không để ý đến những kẻ này.

Y đã chạy vội suốt mấy ngày đường, cả người phong trần mệt mỏi, nét mặt cũng lộ ra một chút uể oải, chỉ là như vậy cũng không tổn hại khí thể phong mang của y, thậm chí lúc này khi y dõi mắt nhìn quanh, thần sắc càng thêm mấy phần lợi hại bức bách.

Khương Trạch trao đổi một ánh mắt với Gia Cát Du, người sau rất hiểu tình thế mà lập tức đứng tại chỗ hành đại lễ: “Cung nghênh bệ hạ trở về!”

Có một người dẫn đầu, bá quan đầu óc trống rỗng bên cạnh cũng không kịp tự hỏi đây rốt cục là có chuyện gì, đều noi theo Gia Cát Du quỳ xuống hành lễ. Đến cuối cùng, ngoại trừ Tả tướng cùng với ba người sắc mặt tái mét bên cạnh hắn, toàn bộ đều đã quỳ xuống đất, thần phục Thiên tử.

Chỉ một động tác này liền khiến ưu thế mà Tả tướng phí hết tâm tư giành được đều hồi phi yên diệt.

Thiên tử, chính là hài tử của thượng thiên, cũng là bầu trời của quan lại trong triều. Chỉ một thân phận như thế đã là hồng câu mà Tả tướng vô pháp vượt qua.

Khương Trạch nhìn Tả tướng mặt đầy căm hận thì bật cười một tiếng.

Trương Di ở bên cạnh liền lấy một bộ bôi cụ sạch sẽ đến, bắt đầu chuyển ly hâm rượu, đến khi hoàn thành liền dâng một chén đến trước mặt Khương Trạch. Khương Trạch liền tiếp nhận, một hơi uống cạn.

Lạc thành trước kia là một thành lớn của Tùy quốc, bất quá so với đô thành trước đây của Khương quốc thì bốn mùa phân chia rõ rệt hơn, khí hậu cũng hợp lòng người. Thế nhưng hôm nay vừa lúc là đêm rét đậm của tháng một, cũng là thời tiết tứ cửu hàn thiên, tự nhiên cực kỳ lạnh lẽo.

Uống một chén rượu nóng xong, Khương Trạch liền cảm thấy có một dòng ấm áp chảy từ yết hầu xuống dạ dày, nhiệt lượng cũng từ đó lan tỏa khắp cả người. Khương Trạch thở phào một hơi, lại nhìn thấy hơi thở của mình bị ngưng kết thành một đoàn sương trắng cách đó không xa thì khẽ mỉm cười: “Đứng lên thôi.”

“Đêm nay đã khuya, những người cần lưu lại thì lưu lại, chư khanh muốn về cũng cứ trở về thôi. Về phần ngày mai, thưởng cũng có thưởng, mà phạt —— nhất định phạt.”

Một câu nói này hạ xuống, đại đa số quan lại đang quỳ trước mặt y nhất thời cả người run rẩy như cây sậy. Khương Trạch cũng lười liếc nhìn bọn họ nhiều thêm một chút, chỉ phất tay lệnh cho Đình úy đem dư đảng của Tả tướng trở lại.

Về phần những người vừa rồi lâm thời phản chiến hay vẫn như trước lắc lư bất định, Khương Trạch cũng không có dự định trừng phạt bọn họ nghiêm khắc. Dù sao việc này còn rất nhiều chi tiết lo lắng không chu toàn, ngay cả y cũng vì phòng ngừa Khương Hy gặp chuyện không may mà vội vàng sai người truyền tin tức bằng hà về triều, Hữu tướng lại ốm đau không dậy nổi, có người bắt đầu ngã về phía duy trì Tả tướng cũng là thái độ bình thường.

Bất quá tội chết có thể miễn, còn cơ hội thăng quan tiến tước ngày mai lại không có phần của bọn họ.

Đám người Tả tướng rất nhanh đã bị lôi đi rồi, hẳn bị trói cực kỳ nghiêm mật thể nhưng vẫn ngoài mạnh trong yếu chống chọi găm lên: “Lẽ nào bệ hạ không lo lắng cho Thái tử sao?! “

Khương Trạch nở nụ cười: “Người không nhận rõ Thái tử, thế nhưng mắt trẫm vẫn chưa kém đến mức ngay cả con trai của mình cũng nhận thức không được.”

Khương Trạch nói xong câu này cũng lười tiếp tục nhiều lời, sai người lôi đám người đã cầu xin tha thứ đến khán gióng kia mang xuống, còn y thì xoa xoa thái dương một chút rồi đứng dậy đi tìm Khương Tổ.

Sau khi ngựa không dừng vó trở về Lạc thành, y liền cùng Khương Tổ chia ra hai đường. Y xử lý việc Tả tướng mưu nghịch, còn Khương Tổ lại đến phủ Hữu tướng thăm ngoại công cùng với đón Khương Hy trở về. Đây cũng là do Khương Trạch an bài, dù sao Hữu tướng cũng là vì bọn họ mà ngã bệnh, Khương Tổ tất nhiên sẽ tự trách.

Về tình về lý, y thế nào cũng phải để cho Khương Tổ quay về nhìn một chuyến.

Lúc Khương Trạch đến thì Hữu tướng đã tỉnh, lão đã có thể ngồi tựa vào giường thoải mái trò chuyện với Khương Tổ, tinh thần thoát nhìn không quá tệ.

Vị lão nhân đến tuổi nhi nhĩ thuận đã trải qua một kiếp, mái tóc trước kia bạc chưa quá nửa đến giờ đã trắng xóa phát phơ. Cũng không biết Khương Tổ đã nói những gì với lão, lúc gặp Khương Trạch, trong mắt lão ngoại trừ có chút hoảng hốt thì toàn bộ đề phòng cùng thù hận đều đã tan thành mây khói, thậm chí còn muốn đứng lên hành lễ.

Khương Trạch ngăn động tác của lão lại, còn gợi cho Khương Tổ một cái mỉm cười.

Hơn nữa cũng còn mang theo ôn nhu ẩn tình.

Đợi đến khi xác định thân thể của Hữu tướng đã không còn đáng ngại, Khương Trạch liền cùng Khương Tổ đi đón Khương Tiểu Viên, mang theo cả Lý ngự y hồi cung. Trước đây cũng nhờ Tả tướng lo lắng Lý ngự y sẽ vạch trần thân phận của Thái tử giả, vì vậy vẫn luôn để lão ở lại trong phủ Hữu tướng, ngoại trừ chịu chút lo lắng vất vả thì còn lại đều bình yên vô sự.

Khương Tiểu Viên lúc này vừa mới ăn no, nên đang rất buồn ngủ. Có lẽ tiểu hài tử đã có được một chút ký ức, biết Khương Trạch và Khương Tổ là người chí thân với mình, vừa thấy bọn họ thì hai mắt mở to phát sáng, hết sức thân mật lao người về phía đó.

Khương Trạch nhìn bộ dạng thiên chân không chút hiểu thế sự kia, một đường lo lắng bất an đều lập tức tiêu tán.

Lúc trước Khương Tổ đã lệnh thân vệ dưới trướng đem toàn bộ loạn đảng trong cung đều tróc nã hết, vì thế lúc này cả hoàng cung đều đã quay về sự yên bình cổ hữu. Hai người vội vàng dùng bữa tối, lúc thay y phục tắm rửa Khương Trạch vẫn ôm chặt Khương Tiểu Viên đã tròn trịa không khác gì một chú heo nhỏ trong lòng, cả hai đều mơ màng chìm trong cái ôm của Khương Tổ, tùy ý để người kia giúp mình lau khô mái tóc đen dài.

Đen như màn đêm, hương lưu đầu ngón.

Rất nhiều năm trước lúc Khương Tổ bắt đầu chiếu cố Khương Trạch thì đã thay y xử lý mái tóc này.

Đợi đến khi tóc đã hoàn toàn khô ráo, Khương Trạch cũng có dấu hiệu tỉnh lại, Khương Tổ liền ôm lấy y mang về giường ngủ. Giúp Khương Tiểu Viên điều chỉnh tư thế xong, hắn lại cúi xuống hôn lên trán Khương Trạch, lại dùng đầu ngón tay vuốt ve quầng thâm dưới mắt do mệt mỏi rã rời tạo ra, khe khẽ thở dài: “Ngủ đi.”

Một đêm say giấc.

Sáng sớm hôm sau khi sắc trời chưa sáng hẳn, Khương Trạch và Khương Tổ đều bị Khương Tiểu Viên đánh thức rồi.

Tiểu hài tử này không biết là đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết khi vừa tỉnh dậy thì mùi vị trên người cực kỳ thoải mái, mà hai người bé yêu thích nhất cũng đột nhiên xuất hiện bên cạnh! Đầu tiên bé khoát trá dùng ngón tay đâm đâm vào gò má Khương Tổ đến khi đánh thức người dậy, tiếp đó lại nắm lấy mái tóc của Khương Trạch, y y nha nha đòi ra ngoài chơi đùa. Chỉ là Khương Trạch thực sự đã quá mệt mỏi, chỉ có thể chống đỡ mở to đôi mắt cười cười với Khương Tiểu Viên, sau đó lại lần nữa chui vào lòng Khương Tổ tiếp tục ngủ say.

Khương Tổ vươn tay ôm Khương Trạch, thấy sắc mặt của y cũng không phải quá tốt liền gọi Trương Di tới, ôm Khương Tiểu Viên ra ngoài chơi đùa. Sau đó lại lần nữa điều chỉnh tư thế, ôm chặt Khương Trạch vào lòng thoải mái tiếp tục ngủ bù.

Về phần đám người trắng đêm khó ngủ hiện tại đang thấp thỏm chờ đợi trong đại điện thiết triều? Hừ, ai thêm để ý chứ.

Không có Khương Tiểu Viên quấy rối, Khương Trạch lần này rốt cục cũng có thể ngủ thẳng tới lúc tự mình tỉnh dậy.

Khi y mở mắt ra thì vị trí bên cạnh đã trống không, đợi lúc hắn vừa duỗi người xong thì Khương Tổ giống như có thần giao cách cảm vậy, ôm Khương Tiểu Viên đẩy cửa vào phòng.

Khương Trạch cùng tiểu hài tử ngồi trên giường chơi trong chốc lát rồi mới đứng dậy rửa mặt, chờ dùng cơm trưa xong mới chuẩn bị vào triều xử lý chính vụ.

Cũng như lần trước chinh hợp hai nước Khương Tùy hùng hực khí thế, lần này bọn họ vừa phải loại trừ đảng phái mưu nghịch của Tả tướng, vừa phải chinh hợp Hàn quốc. Về phần My Cận, chờ xử lý xong những thứ lộn xộn này mới trở về giằng co cùng hắn cũng không muộn.

.....

Đại điển tế thiên thống nhất quốc gia.

Khương Tổ vẫy lui mọi người, tự mình giúp Khương Trạch đội lên ngọc quan. Mười hai chuỗi ngọc lắc lư va chạm có chút cản trở tầm nhìn, Khương Tổ đưa tay ra trước mặt y: “Đi thôi.”

Khương Trạch liền đặt tay vào lòng bàn tay đối phương, từng chút từng chút, cùng người tương thủ.

Nhân sinh như một con đường, vừa xa xôi vừa cách trở.

Chỉ cần tìm được ng

————— Chính văn hoàn —————

50. Chương 50: Phiên Ngoại 1

Vài chuyện trong lúc Khương Hy trưởng thành

Từ lúc Khương Hy bắt đầu hiểu chuyện liền biết mình đặc biệt hơn so với những đứa trẻ khác.

Đầu tiên, bé là Thái tử Khương quốc.

Thái tử là cái gì chứ?

Một trong những lão sư của bé, Gia Cát Du tiên sinh đã từng giảng như thế này: Thời kỳ Thương Chu, con trưởng của Thiên tử cùng chư hầu thì gọi là Thái tử. Thế nhưng bắt đầu từ tiền triều, chỉ có người được chọn để kế thừa ngôi vị hoàng đế mới được xưng là Thái tử, địa vị cực gần Thiên tử. Như vậy cũng là nói, ở Khương quốc, người chính là kẻ dưới một người trên vạn người!

Khương Hy vừa vỡ lòng học lịch sử cái hiểu cái không, lộ ra một bộ biểu tình ‘Mặc dù không hiểu nhưng có thể cảm nhận’.

Còn nữa, bé có hai người ‘phụ thân’ nhưng lại không có mẫu thân.

Lúc Khương Hy còn bé, phần lớn thời gian đều là nhũ nương trông coi, sau khi bé ngừng sữa mẹ đổi thành ăn canh trứng, cháo sữa này nọ mới được Khương Trạch và Khương Tổ mang về tự mình nuôi nấng.

Khi đó Khương Hy đã học bò xong, thế nhưng không hiểu tại sao bé lại thường xuyên tình nguyện ngồi một mình dưới đất chảy nước bọt cắn ngón tay cũng lười bò tới bò lui chơi đùa. Khương Tổ liền sai người làm ra một ít bánh giòn mài răng thơm mùi trứng sữa, đầu tiên cho hài tử ăn một thanh, chờ đến khi bé có vẻ yêu thích thì bước ra xa một chút cầm bánh dụ dỗ, đến lúc bé lắc lư bò qua thì lại cho thêm một thanh. (Mèo: cái này sao giống dụ cún hoặc mèo quá vậy. Bồn bon nhà mình, mình cũng dùng cách này suốt)

So với Khương Tổ kiên trì giáo dục, Khương Trạch thật sự quá mức không đủ kiên nhẫn, vì vậy chỉ cần thấy hài tử tình nguyện ngồi yên chứ không chịu tiến lên phía trước, Khương Trạch liền thả lỏng thả lỏng bánh mài răng sang một bên, bắt đầu vui vẻ đùa giỡn nựng nịu tiểu hài tử.

—— đây là hài tử của y nha, béo béo tròn tròn, vuốt ve trong lòng xúc cảm thật tốt mà.

Đợi đến khi Khương Tổ trở về, nhìn thấy tiểu hài tử nhà mình đang dốc lòng giáo dục Tiểu Viên cũng rất là vui mừng, nhưng mà đến khi nhận ra Tiểu Viên đang ngồi bệch dưới đất, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vẻ mặt cũng là muốn khóc không khóc được. Hắn bắt đấm dấm gõ trán Khương Trạch một cái, vòng tay ôm người vào lòng.

So với nữ hài tử, nam hài đại thể trưởng thành chậm, mười lăm mười sáu tháng mới bắt đầu học nói, đi đứng cũng là chập chững cất bước. Nhưng đến tận khi Khương Hy mười tám tháng vẫn không nghe bé gọi ai, cũng không chịu tập tễnh đi lại chỉ tình nguyện bò trên mặt đất. Vì vậy cung nhân bắt đầu xì xào thảo luận, có lẽ vị tiểu Thái tử lai lịch bất minh này có một chút kém trí.

Bất hạnh là, lời đồn này lại vọng vào trong tay Khương Tổ, hắn lập tức đem ngọn nguồn dập tắt, còn trừng phạt không ít người tham dự trong đó, vì vậy trong cung đã không còn ai có can đảm nói thị phi về hài tử này.

Cho đến khi trở lại tẩm cung, nhìn thấy hài tử mập mạp đang ngồi dưới đất gào khóc, lại nhìn Khương Trạch vẻ mặt vô tội ngồi bên cạnh, hắn vốn đang muốn hỏi có chuyện gì xảy ra liền nhìn thấy tiểu hài tử chưa bao giờ tình nguyện bước đi hay mở miệng gọi người lại meo meo, dùng ngữ điệu kỳ quái gọi một tiếng “Phụ vương”, sau đó nhanh chóng quơ quơ hai chân ngắn ngủn nghiêng ngả chạy vào trong ngực hắn.

Hai người bọn họ nuôi tiểu hài tử này cũng là phí tâm tổn sức.

Đến tận lúc này, cũng không biết vì sao Khương Hy lại rốt cục thông suốt, bắt đầu mở miệng học nói, học đi. Chỉ là vừa học thì phát âm không rõ, căn bản người nghe không phân rõ là đang gọi ai, sau đó lại đổi gọi phụ hoàng nhà bé là “Cha”, phụ vương đổi thành “Phụ thân”.

Cho đến tận khi bé tròn năm tuổi, tư duy bắt đầu rõ ràng mới khôi phục cách gọi “Phụ hoàng” và “Phụ vương” trước mặt mọi người, mà danh xưng kia đại để vẫn trở thành thói quen đến mãi tận sau này.

Lớn hơn chút nữa, Khương Hy rốt cục biết được bé cũng không phải không có mẫu thân.

Đó là đại yến mừng năm mới, Khương Trạch lệnh chúng thần mang theo đích trưởng tử tuổi tác thích hợp mang vào cung chơi đùa cùng Khương Hy, lúc đó bé con mới lần đầu tiên biết được tiểu hài tử nhà khác kỳ thật còn có huynh đệ tỷ muội cùng chơi đùa, một chút cũng không thấy cô đơn.

Vì vậy, ngay lúc đó bé liền đưa ra kháng nghị với phụ thân nhà mình —— bé cũng muốn một đệ đệ, hoặc một muội muội cũng được!

Khương Tổ nghe vậy liền xoa xoa đầu bé, sau đó khom lưng nhẹ nhàng ôm bé lên.

Khương Hy ngoan ngoãn để bị ôm, thân thể nhỏ nhỏ vùi trong ***g ngực dày rộng của Khương Tổ, vượt qua hành lang quanh co thật dài trong hoàng cung..

Bé nghe được thanh âm ôn hòa trầm thấp của phụ thân nhà mình “Hy nhi còn nhỏ, có thể vẫn không biết, cha tại sao lại là mẫu thân của Hy nhi.”

Khương Hy không phải quá rõ ràng, vì vậy bé mở to đôi mắt nhìn Khương Tổ.

Khương Tổ chậm rãi nói: “Hy nhi là do cha hoài thai hơn chín tháng mới sinh ra. Thế nhưng sinh hài tử cũng không phải việc đơn giản, trái lại còn cực kỳ nguy hiểm —— năm đó khi cha sinh Hy nhi chỉ kém một chút đã... chết rồi.”

Khương Hy mở to cặp mắt đào hoa: “Chết?!”

Bé đã không phải tiểu hài tử hai ba tuổi, sẽ không giống như năm đó ôm chặt xác của bằng hữu miêu cầu đã dần lạnh như băng, truy hỏi người lớn vì sao bọn họ không đứng dậy chơi đùa cùng bé nữa. Bé mơ hồ biết được, tử vong, đại khái là đi đến một thế giới mà bé không nhìn thấy được nữa.

Khương Hy nhất thời sợ hãi, bé vòng lấy cổ phụ thân nhà mình hoảng hốt nói: “Hy nhi không muốn cha chết, không để cho cha chết!”

“Hy nhi đừng sợ ” Khương Tổ lại bước qua một ngã quẹo, thấp giọng an ủi, “Cha sẽ không chết.”

Năm đó, hần chẳng qua tuổi trẻ khí thịnh, một mực tin tưởng Khương Trạch có thể hóa hiểm thành lành, cho dù nghe được Lý ngự y nói ‘cửu tử nhất sinh’ cũng cơ hồ không nghĩ đến kết quả xấu nhất. Cho đến khi Khương Trạch lâm bồn, trong lòng Khương Tổ mới bắt đầu dấy lên hồi hận cùng sợ hãi vô hạn.

Hần thiếu chút nữa đã đánh mất Khương Trạch, sau này tuyệt đối không thể chấp nhận tình cảnh này nữa.

Vì thế, hần từng gạt Khương Trạch đi tìm Lý ngự y, hỏi xem có cách nào dứt khoát từ bỏ năng lực này của Khương Trạch hay không, đương nhiên tiền đề là phải tuyệt đối an toàn. Lý ngự y sau khi hồi phục từ trong kinh hãi liền biểu thị không có phương pháp nào hoàn toàn từ bỏ, chỉ có thể dùng thuốc để ức chế. Loại thuốc này đối với thân thể nam tử cũng không gây tổn hại, mỗi đầu tháng dùng một chén, có thể bảo chứng tháng đó hoàn toàn vô sự.

Những năm gần đây, trừ lúc xuất chinh ở bên ngoài, phàm là yên tĩnh ở lại trong cung, hần nhất định định kỳ theo dõi Khương Trạch uống thuốc.

Cho dù mấy năm nay y thuật của Lý ngự y càng lúc càng thâm sâu, thậm chí ba năm trước lão còn biểu thị vết thương trên bụng Khương Trạch đã hoàn toàn khép lại, thân thể đã hồi phục đến thời kỳ đỉnh phong, có thể nói là so với ban đầu càng thêm khỏe mạnh. Khương Tổ thủy chung vẫn là không dám mạo hiểm.

Khương Trạch đối với việc này tự nhiên lòng mang nghi ngờ, y vẫn rất muốn lần nữa sinh được một tiểu hài tử khuôn mặt giống Khương Tổ, còn lại đều giống y, thế nhưng mấy năm nay lại không từng hoài thai. Tuy rằng y đã lệnh cho Lý ngự y luân phiên chẩn mạch cho mình cùng Khương Tổ, thế nhưng chẳng nhìn ra bất kỳ đầu mối nào.

Cũng có thể là do chưa đến lúc.

Khương Tổ có lẽ đang nhớ đến dáng dấp vui vẻ cùng với khi hơn dỗi của Khương Trạch, nhẹ nhàng mỉm cười.

Hần nhẹ nhàng nói bên tai Khương Hy, “Hy nhi, con có thể không rõ, thế nhưng phải nhớ kỹ, có thể sinh con ra đời là một chuyện phi thường không dễ dàng. Vô luận tương lai Hy nhi quyết định thú nữ nhân hay cùng nam nhân trải qua một đời, đều phải nhớ kỹ làm chuẩn bị vẹn toàn.”

Khương Hy ngẩn ngơ, bé dường như không rõ vì sao rõ ràng đang muốn đệ đệ hay muội muội lại bắt ngờ chuyển đến việc của mình.

Khương Tổ nói đến đây đã nhìn thấy tấm cung ẩm áp gần trong gang tấc, hần rũ mi nói với tiểu hài tử trong lòng kết luận cuối cùng: “Ngoan, sau này không được nói những lời đó trước mặt cha người.”

Khương Hy liền tựa vào vai Khương Tổ gật gật cái đầu nhỏ.

... Những đạo lý này bé đều nghe hiểu, thế nhưng vì sao lại cảm thấy mình đang bị lừa gạt thế này?

.....

Lại một năm nữa trôi qua, lúc Khương Tổ cùng Viên Tú lĩnh binh xuất chinh Hung Nô, thì ngoại công của nhị hoàng tử Cơ Ngọc trước đây, Diêu Hy mưu phản. Đại binh kéo đến dưới chân thành.

Đương nhiên, Khương Trạch đối với việc này đã sớm có chuẩn bị, bất quá là bắt ba ba trong hũ mà thôi.

Hai quân giao chiến bất quá vài canh giờ đã phân thắng bại. Khương Trạch mặc trường bào huyền sách đem Khương Hy khóa lại trong áo khoác ôm vào lòng, để bé cùng y đứng trên tường thành quan sát binh mã giao chiến bên dưới. Đợi đến khi Diêu Hy bị bắt giết, mà tất cả quân phản loạn đều đầu hàng, Khương Trạch mới hỏi bé một câu: “Tiểu Viên sợ sao?”

Lúc này Khương Hy mới tròn bảy tuổi, chính là lúc nghịch ngợm phá phách, chỉ có một mình cũng có thể đem toàn bộ hoàng cung khuấy đến gà bay chó sủa, thậm chí so với năm đó lúc Khương Trạch còn nhỏ càng kiêu ngạo thêm vài phần. Cái gì Trương Di, cái gì Gia Cát Du, cái gì Lý Ngự y đều căn bản không quản được bé, cũng chỉ có khi đứng trước mặt Khương Trạch và Khương Tổ bé mới chịu thu liễm tính tình, chăm chú đọc sách luyện võ.

Bé đối với Khương Tổ chính là thoải mái kính yêu, nhưng đối với Khương Trạch lại là trong kính yêu mang theo nể trọng —— cũng có thể có quan hệ rất lớn với việc mỗi lần bé học xong một thứ gì đó đều bị đả kích “Phụ hoàng học nhanh hơn con”.

Chỉ tiếc Khương Trạch, Khương Tổ đều quá bận, mỗi ngày chỉ có thể dùng tối đa một canh giờ để giáo dục bé, nếu không hẳn là các vị lão sư tình nguyện từ quan cũng không muốn nghe Thái tử chất vấn “Mười vạn câu hỏi vì sao”.

Khương Hy núp ở trong lòng Khương Trạch, đem mặt chôn ở trong hõm vai so với Khương Tổ thì chật hẹp hơn nhiều, một lát len len lén dùng dư quang liếc về phía chiến trường sát phạt huyết tinh bên dưới, lại rất nhanh chóng đem mặt chôn trở lại.

Nghe thấy câu hỏi như vậy của Khương Trạch, Khương Hy đầu tiên là gật đầu, sau đó lại chậm rãi lắc đầu.

Khương Trạch vuốt đầu của bé, nở nụ cười.

Huyết thống của Khương Hy là kế thừa trọn vẹn sự thông dong của Khương Tổ và điên cuồng của Khương Trạch, dù cho vẫn còn nhỏ tuổi cũng phải khiến bé nhìn thẳng vào máu tươi cùng tử vong.

Vì vậy, đêm đó, Khương Trạch liền nhìn thấy tiểu hài tử ôm theo gối đầu chân trần đứng trước cửa, chỉ lộ ra một đôi mắt to tròn ướt sũng chăm chú nhìn mình.

Có chút kỹ năng, quả nhiên là bẩm sinh đã có, đồng thời vô sự tự thông.

Khương Trạch giống như đã dự liệu được phản ứng lúc này của Khương Hy, cực kỳ bình tĩnh ôm lấy bé đặt lên giường.

Từ lúc Khương Hy bốn tuổi, vì muốn cho bé học được tự lập, đến buổi tối bé đều được an bày đến phòng ngủ sát vách nghỉ ngơi. Ban đầu bé phi thường không quen việc không có hai vị phụ thân bên cạnh, trắng đêm khó ngủ, thậm chí có khi thật vất vả mới ngủ được, đến nửa đêm tỉnh lại cũng nhất định chạy về bên cạnh cha và phụ thân.

Đến nay đã qua ba năm, bé cũng đã quen với việc này, thậm chí còn rất hưởng thụ sự an tĩnh đó. Chỉ là đêm nay, hiển nhiên đã bị cảnh tượng ban ngày kích thích, Khương Hy rốt cuộc vẫn chạy đến trước giường của cha, tìm kiếm sự chở che.

Khương Trạch nghiêng người nằm trên giường, dùng tay chống đầu, một mái tóc dài như mực rũ xuống, đuôi mắt của y hơi xếch lên, hoàn toàn chính là tao nhã khuyên thành, phong lưu vô song.

Khương Hy chỉ cảm thấy cha mình rất đẹp, lại không biết là đẹp như thế nào, bé kéo kéo ống tay áo của y: “Cha, hôm nay kẻ mưu phản kia đã chết sao?”

Khương Trạch dùng tay nhéo nhéo gương mặt tròn vo của bé, trong lòng cảm khái gương mặt này đã không còn mềm mại như khi còn bé, nghĩ đến chừng hai năm nữa vẻ tròn trịa thiên chân này sẽ hoàn toàn tiêu thất, trong lòng thập phần tiếc nuối: “Đúng nha, từ xưa đến giờ mưu phản chính là trọng tội, đáng chết vạn lần.”

Khương Hy có chút chần chờ, nhẹ nhàng hỏi, “... Sau này, mọi người đều phải chết sao?” Phải chết, chính là biến mất.

Khương Trạch nói: “Chờ khi chúng ta chết đi, con cũng đã trưởng thành.”

Khương Hy phồng má lên, kiên định nói: “Hy nhi sẽ không trưởng thành!”

Bé cố chấp nhìn Khương Trạch.

Tính cách của bé có chút giống y, thế nhưng lại không quyết tuyệt bằng y. Khương Trạch có thể lý giải tâm tình này, chỉ cười cười, vươn tay nhéo gò má của bé: “Bây giờ nói như vậy vẫn là hơi sớm, bản thân con phải nhớ kỹ, chừng hai năm nữa lại nói với cha không muốn trưởng thành.”

Khương Trạch nói xong liền giúp tiểu hài tử đắp chăn: “Trời cũng khuya rồi, ngủ đi.”

Ngoại điện ánh trăng như nước, không gian dịu dàng yên tĩnh.

51. Chương 51: Phiên Ngoại 2

Nguyên Sơ năm thứ tám, Khương đế thống nhất thiên hạ, tại Lạc thành xưng đế, sửa niên hiệu Nguyên Sơ.

Nguyên Sơ năm thứ mười hai, thiên hạ thịnh truyền Sở đế Mỵ Cận từng lường trước thất bại, vì vậy đã đem quốc khố của Sở quốc giấu kín, người có thể đoạt được bảo khố liền có tài lực chiêu binh mãi mã, phủ định vương triều Khương quốc vừa thành lập. Vì phòng ngừa bảo khố rơi vào tay Khương đế, trước khi lâm chung Sở đế đã sai người đem giấu bảo đồ bảo tàng dưới Tung Hoành cung, giao cho cung chủ Tung Hoành cung bảo quản, khẩn cầu một ngày kia nếu cung chủ gặp được hậu nhân nước Sở liền đem bảo đồ bảo tàng tặng cho hắn, hoàn thành đại nghiệp phục hưng.

Không lâu sau, dưới sức mạnh của lời đồn, bốn phương xuất động.

Tung Hoành cung, danh như ý nghĩa, lấy ý từ tung hoành ngang dọc, nghe đồn là do thiên tử tiền triều xây dựng, dựng để giải quyết những việc triều đình không thể giải quyết. Sau đó tiền triều suy bại, Tung Hoành cung cũng theo đó mai danh ẩn tích.

Ai cũng không biết Tung Hoành cung đã thành lập từ bao giờ, chỉ biết nó đã tồn tại ít nhất trăm năm, thậm chí còn lâu hơn so với lịch sử Khương quốc.

Lời đồn đến nay rất mê người. Chỉ là cả thiên hạ hiện nay đều không có người biết được Tung Hoành cung rốt cuộc là ở nơi nào? Mà người của cung này càng xuất quỷ nhập thần, khiến người ta có thêm mấy phần cảm giác thần bí.

Huống chi, tương truyền mỗi đời cung chủ Tung Hoành cung đều là tài năng trác tuyệt, võ công đệ nhất thiên hạ. Chính vì vậy, thế nhân càng thêm hướng về Tung Hoành cung này.

Lời đồn càng ngày càng mãnh liệt, triều đình trên dưới tự nhiên cũng có nghe thấy, không nói Khương đế và Tĩnh Kiên Vương, chỉ là Thái tử Khương Hy cũng đối với tin này cười nhạt.

Cậu từ nhỏ đã nhận được sự giáo dục của đại nho, cho dù là Khương Trạch gặp qua không quên cũng không dám ở trước mặt những đại nho này nói học thức của mình có bao nhiêu sâu rộng, huống chi chỉ là một Tung Hoành cung chủ trong bụng có ít kinh luân, vậy mà còn dám tự xưng đệ nhất thiên hạ. Về phần võ công, phụ thân nhà cậu từng nói, hiện tại trên thiên hạ người có thể sánh ngang với Khương Trạch không

có mấy, mà Tung Hoành cung chủ thể hệ này bắt quá mới hơn hai mươi tuổi, không có khả năng còn có tu vi cao hơn Khương Trạch.

Bất quá, mặc dù đem Tung Hoành cung chủ kéo đến vị trí so sánh với mình, Khương Hy cũng biết sợ rằng nhiều này không phải tầm thường. Vừa lúc hiện tại đã tròn mười tám, Khương Tổ đồng ý để cậu xuất môn lịch lãm, cậu liền dẫn Trương Di lên Ngọc Long tuyết lĩnh.

— Mà vị trí của Tung Hoành cung cũng vừa vặn tọa lạc trên Ngọc Long tuyết lĩnh này.

Ngọc Long tuyết lĩnh cao hơn hai ngàn trượng, thế núi chót vót, trên hai trăm trượng liền bắt đầu xuất hiện tuyết đọng, phong cảnh kỳ vĩ tráng lệ. Có ngọn núi này thay Tung Hoành cung che giấu, tự nhiên tuyệt tích nhân gian.

Lúc Khương Hy tỉnh lại, nhất thời không phân rõ mình đang ở đâu, hồi lâu sau mới nhớ rõ vừa rồi mình và đám người Trương Di đã thất lạc trên tuyết sơn, sau đó còn gặp tuyết lở, dưới cơn hoảng loạn cũng không biết đã chạy đến chỗ nào, sau đó chính là hôn mê.

Khương Hy mở cửa sổ.

Thế nhân đều không ngừng phỏng đoán xem Tung Hoành cung rốt cuộc ở nơi nào, lại ít có người phát hiện kỳ thực nó được xây dựa vào sơn mạch. Nơi này không dùng đèn nến để chiếu sáng mà là dùng dạ minh châu khảm tường, hoàn toàn có thể khiến cả tòa cung điện sáng rực như ban ngày.

Xem ra lời đồn Tung Hoành cung có tài phú cực lớn cũng không phải giả tạo... Bất quá số tài phú này cũng tuyệt đối không phải là được nước Sở lưu lại.

Khương Hy dựa vào cửa sổ lẳng lặng thưởng thức phong cảnh kỳ diệu của tòa cung điện này, chỉ chốc lát sau liền có tì nữ mặc bạch y đẩy cửa bước vào, nâng hai tay dâng lên y phục và đồ dùng hằng ngày, cúi đầu cung kính nói: “Thỉnh công tử tắm rửa thay y phục, theo nô tỳ đi bái kiến cung chủ.”

Dọc theo hành lang quanh co uốn lượn, bước lên hơn mười bậc thang lại đến một tòa nhà ấm áp, còn tản ra mùi rượu thanh mai. Trong phòng có một nam tử đang tựa vào trường tháp, quần áo cũng là một thân bạch y, tóc đen như mực, lông mày xéo dài chạm vào tóc mai, thần sắc lười nhác, mặc dù mặt lạnh như sương cũng là tuấn mỹ vô song.

Ánh mắt của hắn dường lại trên người Khương Hy, chỉ chốc lát sau liền lên tiếng “Ngồi, mời dùng rượu.”

Khương Hy liền ngồi xuống, nhấp nhẹ chén rượu, nghĩ đến cái này tất nhiên là dùng tuyết trên núi cao ủ rượu, mang theo một phần mát lạnh, nhưng vừa chạm đầu lưỡi lại ấm áp ngọt dịu, vương vấn dài lâu.

Chờ chậm rãi uống xong một chén rượu này, cậu liền nghe người ngồi phía trên nói: “Bổn tọa tên Trang Mạc.”

Lúc này Khương Hy cũng đứng dậy, cúi người hành lễ, cảm kích nói: “Nguyên lai là Trang cung chủ! Tại Văn Nhân Hy, đa tạ cung chủ cứu giúp!”

Trang Mạc từ chối cho ý kiến: “Người tại sao lại đến Ngọc Long tuyết lĩnh?”

Khương Hy khẽ thở dài một cái.

Cậu tựa như đã bị gọi lên một hồi ức bi thương gì đó, ánh mắt cũng hơi tan rã: “Ta vốn cũng chỉ là một tên thư sinh, chỉ tiếc gia đạo sa sút... nghe nói trên đỉnh tuyết sơn này thừa thừa tuyết liên liền muốn đến thử thời vận. Chỉ là không ngờ đến.... Dù sao cũng phải tạ ơn cung chủ.” Những lời này quả nhiên lời ít ý nhiều, càng bởi vì là đơn giản lại càng chọc người tưởng tượng.

Trang Mạc diện vô biểu tình nhìn bộ mặt của đối phương lần lượt lộ ra từng loạt thần sắc nghĩ lại mà kinh, vô cùng bất đắc dĩ, cùng với vẫn còn may mắn thì cũng không biết có bao nhiêu phần tin tưởng, chỉ đạm mạc nói: “Không cần gọi cung chủ, người gọi ta Trang tiên sinh là được. “

Khương Hy cực kỳ thuận lòng người gọi một tiếng “Trang tiên sinh “

Cực kỳ bình tĩnh lại thoải mái.

Trang Mạc đưa mắt về phía những ngón tay thon dài xinh đẹp của Khương Hy: “Người biết đánh đàn?”

Khương Hy gật đầu, phi thường thành thực nói: “Cũng coi như biết, bắt quá đàn không được tốt.”

Văn nhân trên đời này đại thể đều thích khiêm tốn, càng là nhân sĩ tài hoa càng thích biểu hiện ra cái loại: “Tại hạ chỉ là một kẻ tầm thường thôi, các hạ chờ một chút liền có thể thấy ta tài kinh tứ tọa” này. Trang Mạc chỉ coi người đối diện cũng là như vậy: “Không sao, người cứ thử xem.”

Vì vậy đợi đến khi đàn được đưa ra, Khương Hy ngồi xếp bằng, đầu ngón tay bắt đầu cử động, ngay khi thanh âm đầu tiên vừa vang lên, người đang nhắm mắt tựa trên trường tháp liền mở mắt ra, sắc mặt thay đổi.

Thật sự không tầm thường.

Tiếng đàn này... thật lòng mà nói thì khó nghe muốn chết.

Sau khi đoạn nhạc kết thúc, giữa hai người bị một bầu không khí trầm mặc bao phủ.

Khương Hy cùng Trang Mạc đối mắt trong chốc lát, cậu không nhịn được dùng ngón tay gãi gãi lên gò má đã nóng lên vì xấu hổ, nói: “Cầm nghệ của tại hạ cực kỳ không tốt, để Trang tiên sinh chê cười rồi.”

Trang Mạc: “...” Có thể đem tiếng đàn khó nghe như vậy chỉ nói thành “Không được tốt”, quả nhiên cũng là một loại khiêm nhường.

Nhưng thấy bộ dạng thiếu niên như vậy, hắn vốn muốn nói một câu “Không sao cả”, chỉ là bên tai vẫn không ngừng bị ma âm quấy nhiễu, xem bộ dạng này phỏng chừng là phải vang vọng suốt ba ngày ba đêm không dứt, hắn vẫn là nuốt lại một câu kia, bình thần nói: “Người sau này... vẫn là đừng nên đàn nữa.”

Khương Hy nghe vậy, nét mặt nhất thời dâng lên một cổ thất lạc: “... À.”

Trang Mạc lại trầm mặc một chốc, sau đó nói: “Ngoại trừ đánh đàn người còn biết gì nữa?”

Đôi mắt của Khương Hy sáng lên: “Tại hạ còn biết thổi sáo!” Khương Trạch thiên phú hơn người chỉ cần y nguyện ý, cho dù ý cảnh không đạt đến nhưng trên mặt âm sắc tất phải không sai mấy may. Khương Tổ ở phương diện âm luật này cũng có thể coi như một bậc đại gia, thế nhưng không hiểu vì sao đến phiên Khương Hy thì nhạc cụ nào cũng chơi không được, chỉ có ống sáo là có thể coi như thổi đến ra làn ra điệu.

Vì vậy khi còn bé, Khương Trạch luôn luôn thở dài vuốt ve Khương Hy vừa bị tiếng đàn khó nghe của mình dọa sợ, hai mắt lưng tròng nhìn y, than nhẹ.

— Con nha, sau này không có việc gì thì nghìn vạn lần đừng ở trước mặt vị hôn thê của người chơi trò giả văn nhâ này đó!

Đương nhiên, lúc này Khương Hy hoàn toàn không cho rằng người trước mặt là vị hôn thê của mình, thế nên cũng không sợ khiến người kinh hãi, rất tùy ý chạy đi chần nhiep người ta.

Trang Mạc nhìn thấy bộ dạng này của cậu thì trong lòng khê động, vẫy người hầu bên cạnh nói: “Mang cây sáo trong phòng ta đến đây.”

Người hầu rất nhanh mang đến một cái hộp ngọc. Trang Mạc mở ra rồi chuyển cho Khương Hy.

Có lẽ là do quanh năm thấm nhuần thần khí của tuyết sơn, cây sáo ngọc này bề ngoài thập phần trong suốt sáng bóng, thậm chí khiến cho người ta thoát nhìn liền có ảo giác bản thân đang nhìn ngắm thần vật, Khương Hy trong nháy mắt lộ ra một tia kinh diễm: “Cây sáo này...”

Trang Mạc lại nhớ đến tiếng đàn vừa rồi, bỏ qua yêu cầu muốn Khương Hy thổi một khúc, nhàn nhạt nói: “Thích thì bốn tọa tặng cho người.”

Khương Hy nhanh chóng ngược mắt nói lời cự tuyệt: “Không, vô công bắt thụ lộc, ta không thể...”

Trang Mạc bị một đôi đồng tử đen kịt như mực kia nhìn đến trong lòng khê động.

“Cũng không phải đồ chơi ly kỳ gì, ” sắc mặt của hắn vẫn nhẹ nhàng như trước, hiển nhiên hoàn toàn không đem một cây sáo ngọc giá trị khuynh thành thế này đặt vào trong lòng, “Cầm.”

Đã nói đến đây, lại tiếp tục từ chối liền trái lại có vẻ thiếu tự nhiên, Khương Hy hơi đỏ mặt nhận lấy.

Hai người liền nương theo cây sáo này hàn huyên, chỉ trong chốc lát đã trải lòng vui vẻ.

Bởi vì Khương Hy cũng không vội vàng thăm dò cái gì, mà Trang Mạc cũng là như vậy, thậm chí đối với Khương Hy còn như có như không mang theo một tia dung túng kỳ quái, vì vậy lần này hai người trò chuyện với nhau được cực kỳ vui vẻ.

Thậm chí song phương đều đối với lẫn nhau dâng lên một tia tán thưởng.

Nhưng trong lúc hai người vẫn đang cao hứng, bên ngoài lại có tiếng tỳ nữ cầu kiến cắt đứt. Khương Hy chỉ nghe được người nọ thì thầm vào tai Trang Mạc mấy chữ “Bên ngoài” “Giấu bảo đồ” gì đó.

Biểu tình của Trang Mạc nhất thời cũng lạnh cả lên, ánh mắt bắt đầu bắn ra một tia chán ghét.

Rất hiển nhiên, hần phi thường không muốn ứng phó những người đó.

Nhưng Tung Hoành cung hiện là trung tâm thị phi, trăm năm yên bình có lẽ cũng bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, Trang Mạc vô pháp để mặc cho chuyện như vậy dễ dàng phát sinh. Hần liền xoay người về phía Khương Hy, khẽ vuốt cằm: “Xin lỗi, bổn tọa hiện tại có việc quan trọng cần xử lý.”

Sau đó cũng không chờ Khương Hy khách khí biểu thị mình không ngại liền ra lệnh cho người hầu: “Minh Nam, người đưa Văn Nhân công tử đi dạo một vòng xung quanh đã.”

Hai ngày sau, Khương Hy đã đem địa thế của Tung Hoành cung đều ghi hết vào lòng, sau đó còn thừa dịp Trang Mạc không có thời gian chú ý liền chuồn êm ra khỏi Tung Hoành cung.

Trương Di đã đợi một lúc lâu rồi.

Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ hai vị phụ thân, người thân cận nhất với Khương Hy chính là Trương Di, vậy nên cậu có gọi hắn một tiếng “Thúc thúc” cũng không quá đáng. Mà lần này ra ngoài lịch lãm, cũng là do Trương Di đi theo chăm sóc cậu.

Lần đó mấy người lạc nhau trên tuyết sơn, lại tao ngộ tuyết lở, Khương Hy mất tích mấy ngày, Trương Di vì vậy mà thiếu chút đã phát điên rồi.

Khương Hy thường thức ống sáo trên tay: “Tung Hoành cung ẩn cư tại đại tuyết sơn hơn trăm năm, đã thoát khỏi giới quyền quý từ lâu, đại đa số người nơi này từ lâu đã quên mất tư vị của quyền thế. Cùng với nói cung chủ Tung Hoành cung Trang Mạc muốn đảo loạn thiên hạ còn không bằng nói, cây to đón gió.”

Nhất là vị Trang Mạc cung chủ này, thực ra lại là một người rất có ý tứ.

“Điện hạ có muốn rời khỏi nơi này chưa?”

“Không, còn có một chút vấn đề ta vẫn chưa điều tra rõ.” Rốt cuộc người muốn mượn danh Tung Hoành cung khởi sự là ai, cậu vẫn còn chưa biết được.

Trương Di không đồng ý nói: “Người phương nào phá rối sau lưng, mật thám tự nhiên có thể điều tra rõ, điện hạ hiện tại một người sẽ rất nguy hiểm. Thật sự không thích hợp.”

Khương Hy lại đánh trống lảng, không trả lời thẳng: “Hoa mai cao ở nơi này ăn rất ngon, lần sau con sẽ đem cho Thúc thúc một ít... Ủ, cây sáo này cũng không tệ.” Cùng với, ánh mắt của người kia thật sự khiến trái tim cậu có chút ngứa ngáy nha.

Trương Di than nhẹ, hần tự biết mình không thể khuyên được đối phương, liền nhắc nhở: “Bệ hạ rất lo lắng.”

Từ lúc Khương Hy ra đời, mỗi khi Khương Trạch hoặc Khương Tổ xuất chinh, cách mỗi vài ngày liền cho người gửi một phong gia thư cho cậu. Hiện tại Khương Hy ra ngoài lịch lãm chạy đến đông nam, gia thư của hai bên cũng là không ngừng trao đổi — dù sao bọn họ có tiền lại có quyền, cứ tùy hứng thôi!

Ngọc Long tuyết linh cách hoàng cung có một tháng lộ trình, hiện tại nhận được gia thư được gửi cách đây một tháng của Khương Trạch, Khương Hy nở nụ cười: “Cha nói như thế nào?”

Trương Di: “... Bệ hạ nói, chờ người chơi đủ trở về... Bất quá, trước đó vẫn là nên bảo đảm cái mạng nhỏ của mình đừng bị chơi chết cái đã.”

Khương Hy nghe vậy thần sắc liền trở nên ôn nhu. Phần lớn thời gian, khí chất trên người cậu kỳ thực tương đối giống Khương Tổ, tao nhã, ôn nhu, thế nhưng chỉ nháy mắt cậu lại nhớ đến một chuyện: “Chờ một chút, lần trước chuyện chúng ta gặp tuyết lở, thúc có báo cho bọn họ biết chưa?”

Ánh mắt của Trương Di liền nổi lên một tia đồng tình: “Có, ngay hôm người mất tích thuộc hạ liền sai người gửi mật thư khẩn cấp về kinh rồi.”

Khương Hy: “...”

52. Chương 52: Phiên Ngoại 3

Mật báo cậu mất tích trong tuyết lở mấy ngày trước đã được gửi về, nếu dùng tám trăm dặm cấp tốc chuyển đi, như vậy tối đa mười lăm ngày mật hàm nọ sẽ đưa đến tay hai vị phụ thân. Cho dù lại viết một phong mật hàm báo bình an hỏa tốc đưa về, dựa vào trình độ buồn chán của vị phụ thân kia nhà cậu... không đến hai tháng nhất định sẽ tự mình chạy đến Ngọc Long tuyết lĩnh này giáo dục nhi tử.

Khương Hy lặng lẽ nuốt nước bọt.

Sau đó cậu liền âm thầm chạy về Tung Hoành cung, ở trước khi tỳ nữ bước vào đánh thức thì cởi áo nằm lại trên giường, đợi đến khi bị Trang Mạc đã hai ngày không gặp triệu hần thì bầu trời cũng đã âm u rồi.

Trang Mạc đã bận rộn suốt hai ngày cũng không phải nhàn rỗi vô sự bỗng nhiên muốn tìm cậu, lúc Khương Hy đến nơi Trang Mạc đang ngồi uống trà với một người nữa, vừa nhìn thấy cậu sắc mặt của hần vô thức nhu hòa hơn một chút.

Nam nhân xa lạ kia vừa nhìn thấy Khương Hy thì không khỏi quan sát một phen, lại đột nhiên mỉm cười, nghiêng đầu nhìn Trang Mạc, dùng loại ngữ điệu cực kỳ quen thuộc nói: “Vị này hần là Văn Nhân công tử, A Mạc, có thể giúp ta giới thiệu một chút không?”

Trang Mạc liền tùy ý giới thiệu: “Dịch Giang, Văn Nhân Hy.” Sau đó lại xoay người nói với Khương Hy “Người cũng đừng bị bộ dáng của kẻ này lừa gạt, y chính là một tên yêu nghiệt thích ăn nói hàm hồ.”

Này, rốt cuộc cậu cũng biết, thần sắc chán ghét khi lần đầu Trang Mạc gặp mình là từ đâu mà đến rồi.

—— Cái người trước mặt này cũng giống cậu có một đôi mắt đào hoa, đường nét dung mạo cũng coi như có mấy phần tương tự.

Đương nhiên, người này vẫn không tuấn mỹ bằng Khương Hy cậu.

Trong lòng Khương Hy thầm phê bình một câu, mang theo vẻ tự tin, hài lòng cong mắt, tựa hồ còn có chút kiêu căng mà hành lễ: “Dịch công tử, thất kính.”

Dịch Giang thấy vậy cũng không theo lễ thường đáp lễ, chỉ là tiêu ý trên mặt càng sâu: “Cái tên A Mạc này trước giờ vẫn như vậy, chúng ta dù sao cũng coi như quen biết từ nhỏ, thế nhưng trước mặt người ngoài vẫn cứ một mực lạnh lùng. À! Phải rồi! Hần từ nhỏ cũng không biết cách ở chung với người khác, nếu có chỗ nào đắc tội xin Văn Nhân công tử thứ lỗi.”

Khương Hy dùng nhãn thần không thể hiểu nổi nhìn đối phương, vờ như mình không nghe hiểu y nói cái gì, chỉ hàm hồ đáp lại: “Ha hã, sao dám sao dám, Trang tiên sinh là ân nhân cứu mạng của tại hạ, ngài ấy không chán ghét ta vô dụng đã là may mắn lắm rồi.”

Cứ như vậy người tới ta đi, hai người thật ra đã lá mặt lá trái thăm dò nhau xong vài câu.

Trang Mạc thấy hai người đối trá như vậy, mặc dù vẫn diện vô biểu tình như trước thế nhưng Khương Hy lại miễn cưỡng phát hiện đối phương có chút không nhận được nữa.

Bất quá chuyện này lại có quan hệ gì cùng cậu đâu? Cũng không phải là cậu khởi đầu lần huyền thuyên này.

Ha hã.

Mạc danh kỳ diệu gặp gỡ Dịch Giang một lần, ba người liền cùng ngồi xuống ăn bữa cơm, tâm tình chốc lát. Đương nhiên trong quá trình “tâm tình” này phần lớn chính là Dịch Giang và Trang Mạc tán gẫu cùng nhau, Khương Hy thậm chí buồn chán đến mức còn đếm được Dịch Giang tổng cộng đã rót cho Trang Mạc ba chén rượu, gặp một lần thức ăn, ân cần đến mức cậu không khỏi có chút sồn cả gai óc.

Dù cho lúc đối phương gặp thức ăn qua, Trang Mạc đã thẳng thắn buông đũa xuống không tiếp tục dùng bữa nữa.

Đương nhiên, loại tiểu tràng diện này Thái tử đại nhân cũng không xa lạ —— bằng vào kinh nghiệm của cậu ở trong cung đã luyện ra được một cặp mắt chó kim cương bất hoại, thủ đoạn của cái người tên Dịch Giang này hiển nhiên còn quá thấp, Khương Tiểu Viên một điểm cũng không bị chết cháy trước mặt đôi cầu nam nam nọ.

Vì vậy, cậu thân nhiên lại tự đắc dùng cơm uống rượu, khoái trá bỏ quên vị cung chủ đang xấu hổ đến cứng người đối diện.

Bởi vì mục tiêu điều tra rõ lời đồn về bảo tàng, Khương Hy tự nhiên cũng có tâm dò xét khắp nơi một phen. Bất quá có lẽ do cậu đã đem toàn bộ tâm lực đều ghi tạc vào con đường xuất nhập Tung Hoành cung kia, vì vậy những góc ngách giao lộ còn lại nơi này rốt cuộc là đi đến nơi nào cậu đều hoàn toàn không nhớ rõ. Thế cho nên, dò xét dò xét vài lần, cậu đều lạc đường chạy đến Tầng thư các trong Tung Hoành cung rồi.

Cũng may trước đây cậu đã nói với Trang Mạc muốn mượn sách trong Tầng thư các xem, vì vậy trong thời khắc tất cả cung nhân đều đang đề phòng ngoại giới như hiện tại, hành vi của cậu cũng chỉ coi như có chút phiền phức chứ không quá lạ.

Tục truyền Tung Hoành cung là do Thiên tử tiền triều thành lập, quỷ phủ thần công, cơ quan vô số. Thế nhưng có lẽ bởi vì tất cả những nơi Khương Hy đi qua đều thuộc về khu vực bình thường, cho nên cậu mặc dù có phát hiện một ít dấu tích của cơ quan mà thủy chung cũng không gây ra đại sự gì.

Đương nhiên, Khương Hy đối với những thứ này cũng không có quá nhiều hứng thú.

Tung Hoành cung trăm năm trước có thể nói là danh tiếng cực thịnh một thời, thế nhưng sau trăm năm, nhân tài điêu linh, không kể nô bộc, hiện tại nơi này phỏng chừng có được hơn mười kẻ tâm phúc võ công cao cường, tài học xuất chúng, thế nhưng nhóm người này lại chưa bao giờ xuất hiện trước thể nhân, thậm chí còn có chút ý tứ không muốn dương danh thiên hạ.

Bất quá, tuy nơi này không thể cho Khương Hy đáp án mà mình muốn, thế nhưng cái người tên Dịch Giang kia lại vừa vặn khiến cậu có thêm một phần đầu mối.

Nhắc tới cũng không thể không nói sự lập dị của người tên Dịch Giang này, làm một nhân vật phản diện, người này có thể nói là nhiều lời đến quá phận. Chỉ dùng thời gian ăn một bữa cơm Khương Hy đã có thể từ trong lời nói của y suy đoán được đối phương có một xuất thân cực tốt, lòng có hùng tâm tráng chí, còn đang cùng với người khác mưu tính đại sự.

Khương Hy một bên lắng nghe một bên giả vờ bình thản, trừ những thông tin nọ ra cậu còn biết được người này là từ nhỏ cùng Trang Mạc lớn lên, thế nhưng lại không phải cung nhân Tung Hoành cung, đối với Tung Hoành cung lại có hiểu biết cực kỳ thâm hậu...

Tung Hoành cung sở dĩ có thể xây dựng ở nơi cao lãnh như vậy, lại làm đến khí thế đường này, phía sau nhất định có bảo khố tiền triều chống đỡ. Nếu thế, cuối cùng ai là người đem tin tức Tung Hoành cung sở hữu bảo tàng của nước Sở, dẫn phát giang hồ rung chuyển, bức bách Trang Mạc phải ra mặt?

Những người giết dây đến tột cùng có phải Dịch Giang hay không vẫn còn phải xem xét lại.

Nếu đã biết được những chi tiết này, việc đầu tiên Khương Hy cần làm chính là tra rõ thân phận của Dịch Giang, hiện tại nếu muốn ở lại Tung Hoành cung thì lại phải chịu không ít hạn chế, hơn nữa cơ thể của cậu vốn cũng không bị thương quá nặng, chỉ là do nằm trên băng tuyết quá lâu mà ngất đi, sau khi tỉnh lại có chút hư nhược, tĩnh dưỡng mấy ngày liền có thể hoàn toàn khỏi hẳn rồi.

Hai bên suy nghĩ, Khương Hy cảm giác bản thân vẫn là không còn lý do gì để lưu lại Tung Hoành cung nữa, liền tìm một thời gian nói lời từ biệt cùng Trang Mạc.

Trang Mạc mời cậu uống một chén tuyết trà, nghe ý định hôm nay đến đây của cậu cũng không nói lời lưu giữ, chỉ xoay về phía người hầu bên cạnh, nói: “Đi lấy một đóa tuyết liên đến đây.”

Khương Hy ngẩn ngơ.

... A, thiếu chút nữa cậu đã quên mình còn có một thân phận “Thư sinh gian thành gia đạo sa sút, đi hái tuyết liên kiếm tiền trả nợ làm thiết lập.

Thế nhưng cậu dù sao cũng là nhi tử của ảnh đế Khương Trạch, chỉ trong nháy mắt từng người xong liền ra vẻ mình cực kỳ chính nhân quân tử, kịch liệt cự tuyệt ý định tổ chức buổi tiệc “Ly biệt” của Trang Mạc. Đương nhiên, cự tuyệt cũng không phải là kết quả cuối cùng, Khương Hy chỉ có thể cẩn thận đem cái hộp ngọc đựng tuyết liên kia vào trong lòng.

Trang Mạc nhìn thấy bộ dạng này của cậu thì động tác khẽ run, môi cũng hơi cong lên, có thêm vài phần thân mật.

Đương nhiên, lúc này Khương Hy cũng không có chú ý đến biểu tình của Trang Mạc, cậu vẫn còn đang suy xét xem vị cung chủ Tung Hoành cung này rốt cuộc là có tính toán gì, vì sao lại vừa gặp mặt đã tặng cậu một cây sáo ngọc, ngày ly biệt còn tặng một đóa tuyết liên?

Nhưng mà Trang Mạc cũng sẽ không giải đáp cho cậu, trái lại lạnh nhạt nói: “Mấy hôm nay ta cũng muốn rời nhà một chuyến.”

Khương Hy: “À.”

“Ta cũng muốn đi Giang thành.” Trang Mạc nhìn biểu tình mờ mịt của đối phương, khí tức quanh người cũng bắt đầu trở nên sung sướng, “Đi cùng thôi.”

Khương Hy nháy mắt mấy cái.

Cậu luôn cảm thấy, dường như có chỗ nào đó không đúng?

Khương Hy cứ như vậy cùng Trang Mạc rời khỏi Tung Hoành cung.

Trang Mạc là một người rất biết hưởng thụ, lúc có thể ngồi sẽ không đứng, có thể nằm nhất định không ngồi. Người như vậy khi ra ngoài hiển nhiên sẽ không chọn phương thức nhanh nhất là cỡi ngựa, hẳn chọn một cỗ xe ngựa vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ, thản nhiên lên đường.

Đường xá xa xôi, hai người cũng không thể mãi ngồi trong xe ngựa trừng mắt nhìn nhau. Vì vậy cả hai liền tiến hành đối thoại rất có độ sâu. Tỷ như:

Khương Hy: “Hoa cỏ cây cối nơi này cũng có bộ dạng đặc biệt riêng.” Phạm vi hoạt động của cậu trước giờ đại thể chỉ gói gọn trong Lạc thành, chỉ có thể đọc từ một ít sách du ký tạp đàm về sự khác nhau của phong cảnh xung quanh Ngọc Long tuyết lĩnh.

Trang Mạc nường theo tầm mắt của cậu nhìn quanh một lần, khóe miệng hơi hơi kéo lên.

Khương Hy: “Được rồi, vị Dịch tiên sinh ta đã từng có duyên gặp mặt một lần kia, không biết hiện giờ nơi nào?”

Trang Mạc: “Đi rồi.”

Khương Hy “À.”

Trang Mạc: “Y có tâm chiếm đoạt thiên hạ nhưng lại không có thực lực gì, lần này là muốn mượn danh tiếng của Tung Hoành cung khởi sự, thế nhưng ta cự tuyệt.”

Khương Hy không biết phải dùng biểu tình gì để đối mặt hẳn, “...” Đại ca, chờ chút đi, hai người mới là đối tượng lớn lên cùng nha nha, cứ thoải mái nói hết với một người ngoài như ta thực sự được chứ?

Trang Mạc không hề để ý đến thần sắc vi diệu của cậu, chỉ nhàn nhạt ngưng mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, nói: “Khương đế nhất thống thiên hạ, thiên mệnh đã định, không ai có khả năng thay đổi cục diện này.”

Khương Hy nháy mắt mấy cái, đột nhiên cảm thấy tam quan của người này quả thực rất chính trực.

“Nếu như giúp y, con đường oán vị này nhất định phiền phức không ngừng.” Hần dừng một chút, lại bồi thêm, “Ta chán ghét phiền phức.”

Hai người im lặng trong chốc lát, Trang Mạc hơi nghiêng đầu ngưng mắt nhìn Khương Hy, chăm chú hỏi: “Văn Nhân, cổ hương của người có lạnh không?”

Vấn đề này coi như bình thường, Khương Hy đáp “Mùa đông lạnh mùa hè nóng, tứ quý phân minh.” Giang thành cách Lạc thành mặc dù rất xa, thế nhưng khí hậu thật ra cũng coi như không sai biệt lắm.

Trang Mạc nhíu đôi mày rậm: “Ta chán ghét mùa hè bên ngoài.” Đã quen thuộc với sự băng giá vĩnh cửu của Tung Hoành cung, hẳn tự nhiên vô pháp chấp nhận mùa hạ bên ngoài.

Khương Hy: “Hiện tại đang là giữa mùa thu, cũng không quá nóng.”

Lông mày của Trang Mạc càng nhíu sâu hơn, Khương Hy không thể nghe được cái câu hần nhỏ giọng lầu bầu rốt cuộc là gì.

Ngoại trừ những đoạn đối thoại như vậy, đến ngày thứ tám rời Ngọc Long tuyết lĩnh, bọn họ lần đầu tiên gặp một nhóm chặn đường.

Sau đó bắt đầu liên tiếp không ngừng mà tương ngộ những người có mục đích đồng dạng: Tàng bảo đồ.

Sở dĩ My Cận dựa vào địa thế hiểm yếu chống cự suốt nhiều năm, cho dù nước Sở đã từng đứng đầu năm nước, thế nhưng sau mấy năm giằng co này từ lâu đã sa sút kiệt quệ, chỉ cần nhìn nhóm nạn dân nước Sở năm đó là có thể thấy được chân tướng. Sau này Khương đế đăng cơ, phải qua không ít thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức, đất Sở mới coi như khôi phục một phần vinh quang năm đó. Những người có thể suy nghĩ sâu xa cũng không một ai tin tưởng trên đời này còn có thứ gọi là bảo tàng Sở quốc.

Thế nhưng lại càng nhiều người nguyện ý tin tưởng, cho rằng trên tay cung chủ Tung Hoành cung có giữ thật nhiều bảo vật.

Việc này trong lòng những người đó rõ ràng, mà Khương Hy và Trang Mạc lại càng rõ ràng, những người đến đây cũng không phải loại du hiệp vì dân vì nước gì, mà chỉ là những kẻ cơ hội muốn nỗ lực phân liệt, phủ định Khương quốc. Đám người đó lần lượt bị Trang Mạc có tiếng cũng có miếng, coi như xứng đáng với danh hiệu võ công đệ nhất thiên hạ không chút nương tay mà đánh, đến một người thì phế một người.

Vốn lộ trình tối đa chỉ cần hai mươi ngày có thể đến Giang thành, đám người bọn họ lại dùng tròn một tháng mới đi tới.

Trong rừng cây nhỏ ngoại ô Giang thành, đoàn người lại gặp một đám thích khách.

Vốn Trang Mạc một người là có thể đối phó được, suốt cả đường đi Khương Hy cũng chưa từng ra tay lần nào, thế nhưng trên giang hồ đã dấy lên lời đồn, lần này cung chủ Tung Hoành cung xuất hành còn dẫn theo một nam nhân tướng mạo phi thường xinh đẹp, dựa vào kiểu thân mật cùng ăn cùng nghỉ của hai người mà xem, nhất định là nam sủng.

Bắt giữ tên nam sủng nọ, ép Trang Mạc giao ra tàng bảo đồ, có lẽ cũng là một loại biện pháp.

Vì vậy ngày hôm nay, Khương Hy liền phát hiện đám người trước kia vốn là đặt trọng tâm lên người Trang Mạc lại có hơn phân nửa chạy về phía mình.

Cậu nở nụ cười.

Cả chặng đường nhàm chán, vui đùa một chút hẳn là không sao đâu.

Nhưng mà.

Sau khi giải quyết xong phần lớn thích khách, chỉ còn một người sau cùng đang chơi đùa cùng Khương Hy, cậu đang muốn xoay người đánh cho thích khách nọ một kích, không biết từ đâu lại có một mũi tên nhọn mang theo âm thanh xé gió bay nhanh đến, xẹt qua vành tai cậu, đâm vào trong ngực thích khách kia khiến đối phương bị chấn động lui về sau ba bước, âm âm ngã xuống đất.

Khương Hy nhất thời có dự cảm bất thường, sắc mặt của Trang Mạc cũng chậm rãi trầm xuống.

Chờ đến khi dung mạo của người kia đập vào mi mắt, Khương Hy: “...”

... Hiện tại liền chuẩn có kịp không?

53. Chương 53: Phiên Ngoại 4

Trang Mạc cũng quay đầu lại, chăm chú nhìn về phía người vừa xuất hiện bên cạnh.

Võ công của hắn dù chưa đủ khả năng tự xưng độc bộ thiên hạ, thế nhưng muốn xếp ở trước năm lại không thành vấn đề. Thế nhưng kẻ ở trước mặt này, rất có thể đã vượt qua khả năng của người phạm tục.

Đây là một nam nhân rất đáng sợ, thần sắc Trang Mạc nghiêm nghị, nhưng ngay sau đó hắn lại phát hiện vị thanh niên trước mặt này cư nhiên có dung mạo rất giống Khương Hy, thậm chí so với Dịch Giang càng giống hơn.

Chỉ bất quá vẻ đẹp của thanh niên này lại sắc bén phiêu lượng hơn rất nhiều.

Trang Mạc có chút suy tư, đưa mắt nhìn về phía Khương Hy, chỉ thấy thiếu niên vốn sức sống bắn ra bốn phía, hiện tại lại tràn đầy bất đắc dĩ.

Xem ra chính là người quen. Trong đầu Trang Mạc hiện lên một suy đoán, sai, là thân nhân thậm chí là huynh đệ mới chuẩn xác nhất.

Thanh niên rũ mi, vươn ngón tay ra nhẹ nhàng ngoắc thiếu niên một cái, động tác đơn giản mà phong tình vạn chủng, “Lại đây, đến bên cạnh ta. “

Khương Hy lập tức nhả mày râu khổ, chậm rãi dịch từng chút qua, đến vị trí cách thanh niên một đoạn thì dừng lại.

Cậu dường như có chút sợ thanh niên này.

Ý thức được đáp án nọ, Trang Mạc có chút hơi nhíu mày.

Thanh niên quét mắt từ đầu đến chân Khương Hy một vòng: “Một lát nữa mới nói chuyện với ngươi”, sau đó đưa mắt dời lên người Trang Mạc ở gần đó, khẽ vuốt cằm: “Ta đã nghe về chuyện phát sinh một tháng gần đây, Tiểu Hy được các hạ chiếu cố, ta vô cùng cảm kích.”

Thái độ của y cao ngạo đến đương nhiên, thế nhưng thần sắc đích thực chân thành, rồi lại có mâu thuẫn khiến người không thể sinh lòng chán ghét.

Trang Mạc khẳng định suy đoán vừa rồi của mình, giọng nói cũng liền trở nên dị thường khiêm tốn: “Là việc trong bốn phận, không cần nói đến, ngài là?”

Việc trong bốn phận? Thanh niên tựa tiểu phi tiểu quét mắt nhìn hắn một cái, lười biếng nói: “Cha nó.”

Trang Mạc: “...”

Vì vậy, hành trình vốn có hai người liền biến thành ba.

Bất quá, suốt chặng đường còn lại trong xe ngựa, có thiếu niên nào đó rót nước bưng trà, đấm lưng bóp chân, chân chó không đành lòng nhìn thẳng.

Vào Giang Thành, ba người liền ở lại tại biệt viện của Tung Hoàng cung.

Bôn ba hồi lâu tự nhiên phải nghỉ ngơi, Khương Trạch tựa trên nhuyễn tháp, nhắm hờ mắt hỏi thăm trạng huống của Khương Hy trên đoạn đường này.

Khương Hy thành thật trả lời, cuối cùng còn hỏi: “Cha là đến xem bọn người trong giang hồ này?”

Khương Trạch cười nhạo: “Đám ô hợp đó không đáng lo ngại.” Y tự nhiên là vì lo lắng cho Khương Hy nên mới đến, thế nhưng hôm nay nhìn thấy tiểu tử này chơi đến cực kỳ vui vẻ, bên cạnh còn đi theo một Tung Hoàng cung chủ, cuộc sống qua ngày quả thật cực kỳ không sai.

Khương Hy nịnh nọt: “Cha anh minh!”

Khương Trạch ném cho cậu một ánh mắt, tựa tiểu phi tiểu.

Khương Hy hiểu rõ ông cha nhà mình, da đầu tê dại, thần sắc càng thêm nịnh nọt: “Nghe nói rừng mơ thành tây hiện đang nở rộ, phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần. Nếu không...”

Khương Trạch phát phát tay: “Được rồi, chớ có lo ngại trước mặt ta, tìm bằng hữu của ngươi đi chơi đi.”

Nhưng mà Khương Tiểu Viên lúc này cũng không phải muốn cùng bằng hữu chơi đùa: “Không! Không! Không! Một mình người đến đây nhất định rất buồn chán, ta ở cùng người! “

Khương Trạch đưa mắt nhìn tuyết đọng trên ngọn cây trong viện, lạnh lùng cười gằn một tiếng: “Ai nói ta đến một mình?”

A, giọng điệu này dường như không quá hữu hảo mà.

Tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, thế nhưng Khương Hy nháy mắt ý thức được, hai vị phụ thân từ nhỏ đến lớn ở trước mặt cậu ân ái đến mức suýt chút khiến tình ái quan của cậu bất chính —— hình như cãi nhau rồi!

Nhất thời hai mắt Khương Hy sáng rõ: “Ngài và phụ thân đã xảy ra chuyện gì rồi?” Có chuyện hứng thú gì nhanh nói ra nhượng mọi người vui vẻ chút đi! Nhưng Khương Hy cũng rất nhanh ý thức được ngữ điệu của mình quá mức hồ hởi, lập tức nhanh chóng bày ra bộ mặt ngu xuẩn: “Ta là thật tâm muốn vì cha chia sẻ ưu phiền. “

Mà từ lâu Khương Trạch đã xem thấu hết thấy động tĩnh của cậu, chỉ ngoắc ngoắc ngón tay gọi nhi tử ngu xuẩn nhà mình khom lưng, vuốt ve nhẹ đầu đối phương, cười mà không nói.

Vì vậy, đêm đó Khương Hy liền cố gắng lắng tai nghe động tĩnh trong phòng lão cha nhà mình, thế nhưng có thể là do hiệu quả cách âm quá tốt, căn bản không nghe được bất cứ thanh âm gì.

Thế nên Khương Hy thẳng thắn tưởng tượng ra một đoạn lời kịch cực kỳ cầu huyết: “Người gần nhất cũng không gọi ta là Tiểu Diễm Diễm nữa, có phải người đã hết thương ta rồi không! Người nói! Người nói đi! Ta không nghe! Ta không nghe!” này đó đó, rồi mới hài lòng đi ngủ.

Chỉ là đêm đó, lại có một người đến gõ cửa.

Người này thân hình vĩ ngạn cao ngất, khí chất thông dong trầm ổn, là loại người quanh năm chinh chiến tứ phương, trên người che không trụ một tia sát phạt quả quyết khiến thường nhân sợ hãi. Điểm mấu chốt nhất là Trang Mạc nhận ra người này: “Khương vương?”

Bảy năm trước, Khương Tổ lĩnh binh xuôi nam, hai người từng có dịp gặp qua một lần.

Khương Tổ gật đầu mỉm cười: “Trang cung chủ.” Hẳn tự nhiên là có nghe nói về tình huống gần đây của Khương Hy, càng nghe nói Khương Trạch cũng không dẫn Khương Hy đi, trái lại còn lưu tại biệt viện này, thâm ý trong đó không cần phải hỏi.

Đường nhìn của Khương Tổ xẹt qua Trang Mạc, sau đó dừng lại trên người Khương Hy, đem đứa nhi tử không khiến hắn bớt lo này quan sát từ đầu đến chân một vòng, trách cứ: “Hồ đồ.”

Khương Hy cười ngượng, làm nũng: “... Con đã biết sai rồi, phụ thân đừng nóng giận nữa mà...” Hoàn toàn không chú ý tới đến Trang Mạc bên cạnh đã là toàn thân cứng ngắc.

Khương Tổ đem vẻ không được tự nhiên của Trang Mạc và sự thoải mái của Khương Hy nhìn vào đáy mắt, nhẹ giọng nói: “Không có lần sau.”

“Dạ!” Khương Hy quả đoán nhận sai, kiên quyết hối cải, đồng thời thành công dời đi cừu hận “Cha ở biệt viện của ta đợi người đến đó!”

Khương Tổ cười cười.

Hắn nhìn không được vuốt nhẹ cái đầu chó của Khương Hy, mỉm cười nói: “Con ta từ nhỏ yêu thích hồ đồ, Trang cung chủ bao dung.”

Trang Mạc không hiểu vì sao có một điểm khẩn trương: “Không đâu, người rất... tốt.”

“Hử?”

“Có thể làm bằng hữu của Tiểu Hy là vinh hạnh của ta.”

Khương Hy: “...” Cách nói của người này có điểm không đúng nha.

Suy nghĩ một chốc cũng không hiểu được thâm ý trong cuộc đối thoại của hai người trước mặt, Khương Hy rất nhanh dứt bỏ một chút chuyện không được tự nhiên này, còn khoái trá quyết định: “Ngày mai ta bồi ngài và cha?”

Khương Tổ liếc nhìn Trang Mạc đang cứng ngắc bên cạnh: “Không cần, ta với cha người từ sớm đã có thu xếp.” Thiên hạ nhất thống đã được năm năm, tất cả chính sự đều ngay ngắn rõ ràng, hấn từ sớm vẫn thỉnh thoảng cùng Khương Trạch ra ngoài chơi một chút. “Người liền theo Trang cung chủ đi tham dự lần đại sự này của võ lâm đi.”

Từ đây về sau, suốt tròn một tháng, bọn họ phi thường khoái trá nhìn một đám người bởi vì sự xuất hiện của Tung Hoàn cung chủ mà khiến cho Giang thành gió cuốn mây phun —— nhìn bọn người tự xưng anh hùng hào kiệt, luôn treo bên miệng cái gì đại nghĩa quốc gia lại không ngừng đàm luận mơ ước bảo tàng của Tung Hoàn cung, cũng rất có ý tứ mà. Chỉ là sau khi mọi việc xong xuôi, hai người lại mở ra kế hoạch du sơn ngoạn thủy, không chút nào bị trận phong ba này ảnh hưởng, dù chỉ nửa phần.

Về phần Trang Mạc đã mệt như chó và Khương Hy chẳng biết vì sao lại bị trói buộc bên cạnh hấn... Ha hả.

Bóng đêm càng sâu.

Khương Tổ đã đi đến biệt viện tìm Khương Trạch, chỉ còn lại Khương Hy cùng Trang Mạc mắt to trừng mắt nhỏ.

Trang Mạc ý tứ bất minh, hơi cong khóe môi: “Thái tử Khương Hy?”

Khương Hy: “... Ha hả, đúng vậy.” Chuyện gì thế này, vì sao khi thân phận của cậu bị vạch trần xong lại không có một chút cảm giác khốc huyễn như trong tưởng tượng, trái lại còn xấu hổ tràn đầy là như thế nào?!

Trang Mạc trái lại nở nụ cười.

Người không thường cười, mỗi khi cười lộ lên phảng chừng càng lộ ra quý giá hơn một ít. Vì vậy nụ cười này phảng phất giống như trận tuyết đầu mùa, có thể khiến cho cả người của Trang Mạc thoát nhìn đều có vẻ dị thường ôn nhu.

Thậm chí khiến cho Khương Hy ngẩn người.

Trang Mạc dùng mắt trên người cậu, nhẹ nhàng nói: “Người có lẽ đã quên mất, chúng ta đã từng gặp nha.”

Khương Hy: “Ồ?”

Trang Mạc rũ mắt: “Năm mười hai tuổi, ta không muốn ở Tung Hoàn cung nữa, một mình len lén trốn ra ngoài, đi lạc đến kinh thành. Sau đó liền gặp người.”

Khương Hy nháy mắt mấy cái: “... Đây.” Mười hai tuổi đã đi lạc từ Tung Hoàn cung, ngang qua nửa cái Khương quốc đến tận kinh thành, thật là thần nhân mà.

Về phần đã từng tương ngộ cái gì đó, cậu hoàn toàn không nhớ rõ nha.

“Mặc dù từ sớm ta đã đoán được người cũng không phải gia đình sĩ tộc phổ thông,” Trang Mạc cũng không thêm để ý thái độ của cậu, lẳng lặng ngưng mắt nhìn Khương Hy. Ánh trắng như nước, nhân thần bình tĩnh vô ba kia cứ nhiên cũng lộ ra một tia lưu luyến.”Thân phận so với ta tưởng tượng thì phiền toái hơn một chút... Nhưng địa vị Hoàng hậu thì cũng coi như không quá đáng ghét.”

Khương Hy: “... Đây?”

Trang Mạc phi thường ung dung, tựa hồ không thấy thần sắc của người trước mặt giống như đang nói: “Người con mẹ nó đang giữ cái trò quỷ gì vậy” biểu tình cực kỳ bình tĩnh nói: “Đợi sau khi chấm dứt việc này, ta và người cũng thành thân đi thôi.”

Khương Hy: “... Này?!”

Chờ một chút, cái kịch bản này rốt cục là như thế nào vậy!

Ta phong cái tên Trang Mặc mặt liệt không chút thú vị này làm Hoàng hậu thì có lợi ích gì?! Giữ lại đến tất niên chừng lên ăn sao?!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-truong-trach>